

Dave Gurney – 8

OVOC

YILAN AVI

DUR

JOHN VERDON

OXOC

YILAN AVI
Dave Gurney – 8
John Verdon

GİRİŞ

İNSANLAR ağaçlarla çevrili caddedeki BÜYÜK EVİN YAKININA GİTMEKTEN KORKUYORDU

Orada yaşayan adam hakkında fısıldanan hikayeler insanları uzak bir mesafede tutuyordu.

Kendi elleriyle yaptığı sayı da kısık sesle tahmin ediliyordu. İnsanların o eve girdiği ve bir daha görülmediği bilinen bir gerçektir. Ancak adamın gücü ve potansiyel tanıklarda uyandırdığı korku öylesine büyüktü ki, şimdiye kadar herhangi bir suçtan hüküm giymemişti.

O gün, sonbaharın serinliğinde adamın garaj yolunda yürümek kısa bir süre önce düşünülemezdi ama şimdi her şey farklıydı. Ağır ön kapı ardına kadar açılıp yaşanmayan, taş yüzlü bir kadın onu ışıksız bir koridordan penceresiz bir çalışma odasına götürürken, bir umut korkusunu bastırdı.

Adam yarı karanlıkta abanoz bir masanın arkasında oturmuş şakaklarına masaj yapıyordu. Migren hastası olduğu söyleniyordu. Işığa karşı duyarlılığının bir işareti olarak renkli gözlük takıyordu. Saçları grileşmiş ve incelmisti, cildi solgundu. Odanın havası nemliydi ve hafif bir tropikal çürüme kokusu vardı. Abanoz masanın üzerinde tek bir nesne vardı; başı kaldırılmış, dişleri açıkta, kıvrılmış bir yılanın küçük, altın bir heykeli.

"Yani," dedi adam yumuşak bir sesle, dudakları neredeyse hiç hareket etmiyordu. "Sizin için ne yapabilirim?"

Kelimeler ağzından hızla çıkıyordu, hiç de onun prova ettiği gibi değildi Bu randevu için çağrıldığından beri, bu dinleyiciler, ama kekemelik karmaşası. Tuhaf bir gereksinimle -özellikle de kendine özgü bir gereksinimle- bu isteğini dile getirirken bile kulağa ne kadar aptalca geldiğinin farkına vardı.

Büyük bir pişmanlıkla, Tanrı'ya gelmemiş olmayı diledi. Hatalarla dolu bir hayatta yaptığı en kötü hata gibi geldi. Ama çok geçti. Korku kalbini ele geçirdi. Elleri titredi.

Adam, renkli gözlüklerinin ardından, asık suratlı, gözlerini kırpmayan gözleriyle ona çok uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca baktı. Sonunda odadaki diğer tek sandalyeyi işaret etti.

"Oturmak. Rahatlamak. Yavaş konuş."

Kendisine söyleneni yaptı. Daha sonra söylediklerinin neredeyse hiçbir şeyini hatırlayamadı; yalnızca adamın tepkisi ve gözlerindeki bakış.

"Bana anlattığın hikaye sefaletle dolu. Oğlunuzun saygısızlığı hayatınızı zehirledi. Şimdi yapmak istediğin şey oldukça sıra dışı. Benden istediğin iyilik normalde kabul etmeyeceğim bir şey. Ancak tarif ettiğiniz bıçaklanma acısını çok iyi bildiğim için talebinizi dikkate alacağım. Eğer istediğini yapmayı kabul edersen, karşılığında sen de benim istediğimi yapmalısın. Bunu zamanı gelince size anlatacağım. Ancak baştan bilmeniz gereken bir şey var. Şartlarımı kabul edersen geri dönüş olmayacak, ikinci bir düşünce olmayacak. Anlaşmamız bozulmaz olacaktır. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

"Evet."

Adamın dudakları geçici bir gülümsemeyle seğirdi. Renkli gözlüklerin ardında ölümün kendisi kadar kayıtsız olan gözleri şekillenmekte olan bir plana odaklanmıştı.

BÖLÜM I

LANETLİ DELİL

1

YAZ , sanki zayıflayan bir hastalığın pençesindeymiş gibi yavaş yavaş geriledi , sonra sonbaharın turuncu alevi göz açıp kapayıncaya kadar geçip gitti ve batı Catskill Dağları'nı donuk bir kahverengiye bıraktı. Kasım hiç dinmeyen rüzgarlı bir soğukla ve hiçbir güneş belirtisi olmadan geçen uzun ve kısalan günlerle geldi.

Şiddetli ve fırtınalı bir öğleden sonra Dave ve Madeleine Gurney, çiftlik evlerinin önünde, tepelerin yukarısında, yoğun bir şekilde çalışıyorlardı village of Walnut Crossing. Sonbahar yaprakları yeniden şekillendirdikleri verandaya saçılıyordu. Dave hantal bir mavi taş parçasını yeni konumuna yerleştirdi. Ellili yaşlarının başlarında hâlâ zayıf ve güçlü olduğundan egzersizi memnuniyetle karşıladı.

Madeleine, taze çimlerle dolu bir el arabasını dikkatle onun yanına bıraktı. "Oğlunu aradın mı?"

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Bugün onun doğum günü."

"Ah. Evet. Yemekten sonra onu arayacağım."

Geçtiğimiz hafta, ev ile kümes arasında kalan eski taş avlunun hatlarını değiştiriyorlardı. Geçen baharda yaşanan Harrow Hill cinayet davası bu verandada kanlı sonucuna ulaşmıştı ve aradan geçen aylar Madeleine'i o korkunç gecenin görüntülerinden kurtarmak için o kadar az şey yapmıştı ki, Fransız kapılardan dışarı adım atmakta hala zorluk çekiyordu. Yaptıkları iş, orada olup bitenlerin anısını sulandırmak umuduyla mekanın görünüşünü değiştirme girişimiydi. Gurney bunun aynı zamanda bu günlerde ifadesinde sıklıkla görülen tanımlaması zor gerginliği de ortadan kaldıracığını umuyordu.

Proje neredeyse bitmek üzereydi. Taş işçiliğinin çoğunu tamamlamış ve yeni ekim yatakları için Catskill'in sert toprağını parçalamıştı. Madeleine tavuk kümesini ve ona bağlı barakayı neşeli bir sarıya boyamıştı ve yeniden düzenlenen avlunun çevresine düzinelerce lale soğanı dikmişti.

Son mavi taş levhanın konumunu ayarlamak için levyesine yaslanırken rüzgar yükseldi ve vaat edilen kar sağanaklarının ilk pulları etrafında döndü.

Madeleine arduvazlı gökyüzüne bakarak, "Bugünlük yeterince şey yaptığımızı düşünüyorum" dedi. "Ayrıca Emma'nın her an gelebilir olması lazım." Ona baktı. "David, kaşlarını çatıyorsun."

"Belki de onun ziyareti hakkında bana söylediğinden daha fazlasını bildiğin için."

"Tek bildiğim, seninle bir cinayet davası hakkında konuşmak istediği."

Levyesini el arabasının yanına koydu ve iş eldivenlerini çıkardı. "Buraya sadece konuşmak için geldiğinden şüpheliyim."

Madeleine sert bir rüzgârdan gergin yüzünü çevirdi, Fransız kapılara doğru ilerledi ve küçük, tiz bir çığlıkla donakaldı.

Gurney hızla ona doğru ilerledi. "Nedir?"

Verandanın hemen ötesinde, yerde bir noktayı işaret etti. Onun korku dolu bakışlarını takip etti.

"Yapraklar hareket etti. Bir yılan!"

Gurney küreği hazır halde olay yerine yaklaştı. Çarpıcı bir mesafeye yaklaştığında, küçük gri bir yaratık yaprakların arasından fırladı ve yakındaki bir çalının altında kayboldu.

Gurney "Yılan yok" dedi. "Sadece bir tarla faresi."

Madeleine titrek bir rahat nefes aldı.

Ona, Catskill'lerin kendi bölgelerinde endişelenecek hiçbir yılan olmadığını hatırlatmak geldi içinden. Ama bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu.

2

GURNEY SIRTİ DÜŞ BAŞLIĞINA DAYALI DURDU . Sıcak, karıncalandırıcı sprey boynuna ve omuzlarına masaj yaparak verandadaki taşların kaldırılmasının neden olduğu kas gerginliğini ve altı ay önce verandada olanları hatırlamanın getirdiği duygusal gerilimi yavaş yavaş serbest bıraktı.

Madeleine banyonun kapısını açıp Emma'nın gelişini haber verdiğinde, sakinleştirici su büyüsunü henüz gerçekleştirmeye başlamıştı.

Gurney kurulanıp giyindi. Madeleine'i büyük çiftlik evinin mutfağında yalnız buldu. Fransız kapılardan, yeniden düzenlenmiş avlunun ve aşırı büyümüş elma ağacının ötesinden, evden ahıra doğru uzanan eski otağa bakan bir kadın figürüne bakıyordu. Bol pelerin benzeri paltosu karlı rüzgarda yanlara doğru dalgalanıyordu.

Madeleine, "Bana saf dağ havamızı solumak istediğini söyledi" dedi.

"Bunun için alışılmadık bir gün."

Emma'da olağandışı hiçbir şey yok ."

Emma, yaz gezintisine çıkan birinin sakın gülümsemesiyle döndü ve yavaşça eve döndü.

Gurney camlı kapılardan birini açtı.

Hemen dışarıda durdu, mavi gözlü bakışları onunla buluştu. "Burası çok güzel. Ağaçların arasından esen rüzgârın sesi, toprağın nefes alması." Elini uzattı. Tutuş gücü güçlüydü, avuç içi nasırlıydı. "Beni görmeye zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Seni gördüğüme sevindim Emma."

İçeriye girdiğinde hafif bir kar yağışı içeri girdi. Hatırladığından daha küçük, daha zayıf görünüyordu ama sanki küçülmüş bedeni enerjisini yoğunlaştırmış gibi daha yoğun görünüyordu. Hatırladığı gri-sarı saçlar artık tamamen griydi. Kısa stili elmacık kemiklerini ve kararlı ağzını vurguluyordu.

Madeleine, "Keşke sizin için daha güzel bir havamız olsaydı" dedi.

"Bu harika. Bu havayı sonsuza kadar soluyabilirdim. Detoksifiye edicidir. 'dan yeni geldim Attica. Ne karanlık ve sefalet çukuru! Oradaki hava korku, nefret ve umutsuzluk kokuyor."

Gurney, "Maksimum güvenli bir tesis için pek de alışılmadık bir durum değil" dedi.

"Hapishane sistemimiz ruhları toz haline getiren bir makinedir. İnsanları daha küçük, daha sert ve patlamaya bir hakaret uzakta kılıyor."

Yoğunluğu, Madeleine'in paltosunu alma teklifiyle bozulan bir sessizliğe yol açtı. "Neden sen ve Dave şöminenin yanında

oturmuyorsunuz, ben de biraz çay alayım. Hala limon-zencefil hayranı mısınız?”

Bol ceketinden çıkan Emma yumuşatılmış bir sesle, "Bu iyi olurdu," dedi.

Madeleine uzun odanın mutfak kısmına çekilirken Gurney ve Emma da eski taş ocağın yanındaki karşılıklı koltuğaya yerleştiler.

Emma fkeli olmaktan çok zgn bir ses tonuyla, "Tanrı erdemimizi aramızdaki hasarlılara nasıl davrandığımıza göre yargılar," dedi. " Bana hapishanelerini göster, ben de kalbini bileyim ."

Daha soğuk, ciddi bir ses tonuna geçmeden önce durakladı. "Neden burada olduğumu merak ediyorsun. Madeleine sana şimdiye kadar ne kadarını anlattı?"

"Bir cinayet davasıyla ilgisi olması dışında hiçbir şey."

"Lenny Lerman'ın ldrlmesi. İsmi senin için hiçbir şey ifade etmediğini görebiliyorum. Benim için de hiçbir şey ifade etmiyordu. Katil zanlısının mahkumiyetine kadar olmaz. Ancak Lerman'ın bu davanın anahtarı olduğuna inanıyorum."

Rüzgar bacada uğulduyordu.

"Seni takip etmiyorum."

"Lenny Lerman orta yaşlı, küçük çaplı bir suçluydu. Adirondack'taki özel bir av koruma alanında öldürüldü. Başsız bedeni,  gün sonra izinsiz giren bir avcı tarafından sığ bir mezarda bulundu. Korkunç bir geçmişi olan zengin bir genç olan mülkün sahibi tutuklandı, yargılandı ve mahkum edildi. Tanıkların ifadeleri, fiziksel deliller, parmak izleri, DNA; mevcut tüm gerçekler, özellikle de korkunç geçmişi onu suçluyordu. Ziko Slade ismini biliyor musun?"

"Magazin gazetelerinde bir şeyler var. Profesyonel golf kötü m gitti? Uyuşturucu, şiddet, seks ticareti?"

“Aslında tenis. Büyük yetenek. On, on iki yıl önce ergenlik çağının sonlarındayken tüm büyük turnuvaların finalini yapmıştı. Yakışıklı, çekici, çekici kişilik. Film yıldızı karizması. Sadece ünlülerin spor dünyasında değil, sanat dünyasında, moda dünyasında, para dünyasında, uyuşturucunun kol gezdiği parti dünyasında da anında demirbaş haline geldi. Kısa süre sonra zengin ve ünlülerin ilaç tedarikçisi haline geldi. Kara para aklama, çılgın seks partileri, reşit olmayan kızlar hakkında söylentiler. Bütün bunları geride bıraktı, farklı bir insan oldu ama korkunç itibarın kalıcı olmasının ve yeni suçlamalara hayat vermesinin bir yolu var.”

"Lenny Lerman'ın öldürülmesi gibi mi?"

“Savcı zorlayıcı bir dava hazırladı. Güdü, anlam, fırsat; hepsi apaçık ortada. Jürinin Ziko'yu suçlu bulması bir saatten az sürdü; bana söylenene göre büyük bir cinayet davasında rekora yakındı. Hakim bunları tek tek sorguladı. Suçlu, suçlu, suçlu - on iki kez suçlu. Cezasını çekmeye yeni başladı. Yaşama otuz yıl. Attika'da.”

Keskin bakışlarını Gurney'e dikerek sustu.

"Attika'dan onca yolu bana bu hikayeyi anlatmak için gelmedin." Gurney dedi. "Neyi kaçırıyorum?"

"Lenny Lerman cinayetini çözmeni istiyorum."

"Bu zaten yapılmış gibi görünüyor."

"Suçlu buldukları kişi masumdur."

"Masum? Az önce bana tarif ettiğin Ziko Slade—"

"Bir zamanlar olduğu kişi bu; Lerman cinayetinden iki yıl önce artık olmayı bıraktığı kişi."

Bacadaki rüzgarın ürkütücü sesi daha da arttı.

"Olmayı bıraktığı kişiyi nasıl kastediyorsun?"

“Üç yıl önce uyuşturucu bağımlısı karısı onu buz kıracağıyla bıçakladı. Aortunu delerek kalbini sıyırmış. Dokuz gün yoğun

bakımda kaldı. Ölümle burun buruna. Bu pozisyonda hayatının enkazını yeni bir açıdan gördü. Vizyon onu değiştirdi.”

"Bunu nasıl biliyorsun?"

“Hastaneden taburcu edildiğinde görüntü hâlâ yanındaydı. Geçmiş konusunda netti ama bununla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Kim olabileceğini, kim olması gerektiğini anlamak için yardım istiyordu . Bu durumda evren bazen müdahale eder. Bağlantılar belirir. Birisi onu benimle temasa geçiren biriyle temasa geçirdi.

"Onun terapisti mi oldun?"

“Ben bu terimi kullanmıyorum. Yaptığım şey hakkında yanlış bir izlenim yaratıyor.”

Madeleine, içinde iki fincan çay, bir tabak taze pişmiş çörek, küçük bir kase reçel, kaşıklar ve reçel için bir tereyağı bıçağı bulunan bir tepsiyle geldi. Onu karşılıklı koltukların arasındaki alçak sehpanın üzerine koydu ve geri çekildi.

"Bize katılmıyor musun?" Emma'ya sordu.

“Cinayet vakalarına gelince, ben tercih ederim ki—”

Fransız kapılardan birinin camına şiddetli bir darbe sesi duyuldu. Madeleine irkildi, aceleyle oraya doğru gitti, verandadaki taşlara baktı ve rahat bir nefes aldı. “Ara sıra bir kuş camın içine uçar. Bazen darbe o kadar şiddetli olur ki yerde küçük bir ceset bulmayı beklersiniz. Ama az önce kapıya uçan her kimse uçup gitmeyi başardı.” Titredi, konuşmaya başladı, durdu ve odanın ucundaki mutfığa döndü.

Kısa bir sessizliğin ardından Gurney, Emma'ya sordu: "'Terapist' yerine tercih ettiğin bir terim var mı?"

“Herhangi bir terime gerek yok. Dinliyorum. Yorum yapıyorum. Hiçbir ödeme almıyorum.”

"Ve Ziko Slade'le, onun ölümüne yaklaştığının açığa çıkması ile Lerman'ın öldürülmesi arasındaki iki yıl boyunca yaptığınız dinleme

seansları, onun karakterindeki değişimin o kadar büyük olduğuna sizi ikna etti ki, yeminli tanıkların ve fiziksel kanıtların on iki kişiyi ikna ettiği şeyleri yapmış olamazdı. jüri üyeleri bunu yaptı mı?”

"Evet."

"Ne zaman hüküm giydi?"

"Sadece bir hafta önce."

"O zamandan beri onunla konuştun mu?"

"En son bu sabah."

"Yetkili bir avukatı var mıydı?"

"Marcus Thorne."

Gurney etkilenmişti. "Büyük isim. Pahalı olmalı."

"Ziko'nun parası var."

Temyiz süreci hakkında Thorne'la konuştun mu?

"Bunun kaybedilmiş bir dava olduğuna inanıyor."

"Buna rağmen Slade'in masum olduğuna dair hiçbir şüpheniz yok mu?"

"Hiçbiri."

Gurney çayından bir yudum aldı ve ona uzun, değerlendirici bir bakış attı. Mevcut gerçeklerle çelişen bir sonuca ilişkin sarsılmaz kesinlik nadir görülen bir özellik değildi. Egomanyaklar, duygusal açıdan dengesiz olanlar ve son derece cahil olanlar arasında oldukça yaygındı. Emma Martin bunların hiçbirisi değildi.

Boğazını temizledi. "Bu yüzden . . . benden ne yapmamı istersiniz?"

"Masumiyetini kanıtlayan gerçekleri keşfedin."

"Ya gerçekler onun suçlu olduğunu kanıtlarsa?"

Hafifçe gülümsedi. “Ziko, gerçeği ortaya çıkarmaktan ziyade mahkumiyeti güvence altına almakla ilgilenen bir hukuk sistemi tarafından ihanete uğradı. Onu temize çıkaracak gerçekleri bulabileceğinizden eminim.” Durdu. “Ziko'nun karakterine dair içgörülerime şüpheyi yaklaştığınızı biliyorum. Daha sıradan bir gözlem ekleyeyim. Böyle aptalca bir suç işleyemeyecek kadar zeki.”

"Bunun nesi aptalcaydı?"

"Savcıya göre, geçmişindeki karanlık bir sır nedeniyle Lenny Lerman tarafından şantaja uğradı ve o, maddi talebini karşılamak yerine Lerman'ı öldürdü."

Gurney omuz silkti. "Yeterince yaygın bir çözüm."

“Genel olarak ama ayrıntılarda değil. Savcıya göre, Lerman Ziko'nun malikanesine vardığında Ziko onu baygın bir şekilde yere sermiş, cesedini kulübenin yakınındaki bir çamlık içinde önceden hazırladığı sığ bir mezara sürüklemiş, baltayla kafasını kesmiş ve parmaklarını da kesmişti. güya cesedin kimliğinin belirlenmesini engellemek için bir budama makası cesedin üzerine toprakla kapladı, baltanın sapı üzerinde parmak izlerini bıraktı, DNA'sını mezarın yanındaki bir sigara izmaritinin üzerine bıraktı ve akla gelebilecek her türlü suçlayıcı şeyi yaptı. Diğer birkaç parçasının da leş yiyici hayvanlar tarafından çiğnendiği ceset keşfedildi—”

Lavaboya düşen tabağın sesi Gurney'in dikkatini açık mutfak alanına çektiğinde Madeleine'in aceleyle odadan çıktığını gördü.

Emma üzgün görünüyordu. "Üzgünüm. Bu kadar açık konuşmamalıydım."

"Senin suçun değil. Harrow Hill işinin bazı kalıcı etkileri oldu."

"Elbette. Her ikinizde de travma yaratmış olmalı."

Gurney hafifçe başını sallayarak karşılık verdi. "Lütfen devam edin."

Devam etmeden önce ona biraz endişeyle baktı. "Demek istediğim Ziko'nun şantaj sorunuyla başka şekillerde başa

ıkabilecek mali kaynaklara sahip olduğu. Savcının yaptığını söylediği şeyi asla yapmazdı.”

"Zeki insanlar baskı altında aptalca şeyler yapabilirler."

“Diyelim ki sizi ziyarete gelen birini öldürmeyi planladınız. Tavuk kmenizin yanında sığ bir mezar kazıp, cesedi akalların ve akbabaların bulacağından emin olduğunuz birkaç santimlik toprağın altına gömer miydiniz? Bu kadar aptal olmazsın David, Ziko da yle.”

Sabit bakışları Gurney'in üzerindeydi. Sağında minik su damlacıkları, erimiş kar tanelerinin parıldayan kalıntıları vardı.

3

İKİ SAAT SONRA GURNEY VE MADELEINE nceki akşamdan kalan fettuccine bolonezli sessiz akşam yemeğini bitiriyorlardı . Gurney'nin Emma'yla konuşması ve Madeleine'in buna verdiği duygusal tepki, sessiz bir varlıkla üzerlerinde asılı kalmıştı.

Sonunda Madeleine atalını bıraktı, tabağını masanın ortasına doğru itti ve bariz bir şekilde nötr bir tonda konuştı. "Ne yapma eğilimindesin?"

"Benden tamamen hüküm verilmiş bir cinayet davasını yeniden araştırmamı istiyor; bu dava o kadar güçlü ki, sanığın st düzey bir savunma avukatı olmasına rağmen jüri anında suçlu kararı verdi."

“Böyle bir meydan okumaya ilk kez girişmiyorsun.”

“Fakat her zaman bariz bir tutarsızlık, kaldırılarak aılabilecek bir çatlak vardı. Emma bana böyle bir şey teklif etmiyor; sadece sözde ıslah edilmiş bir zavallıya duyduğu güveni."

"İlk başta açıkça görülmeyen küçük tutarsızlıkları keşfetmede çok iyisin."

"Bu yüzden . . . bana katılmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Bunu sana kesinlikle söylemiyorum."

Ona baktı. "Kafam karıştı. Emma Martin'i buraya sen davet ettin. Az önce onun istediğini yapmakta çok iyi olacağımı söyledin. Bu kesinlikle kulağa..."

Onun sözünü kesti. "Onu ben davet etmedim . Beni birdenbire aradı ve güçlü bir şekilde hissettiği bir vaka hakkında sizinle konuşup konuşamayacağını sordu. Şehirde birlikte çalışırken Emma ve ben yakındık. O iyi bir arkadaştı. En çok ihtiyacım olduğu anda rehberlik sağladı. O yüzden hayır diyemezdim Emma, gelemezsin, kocamla konuşamazsın. Bunun yerine, tamam dedim, seni tekrar görmek harika olacak. Ama senin korkunç bir cinayetin yeniden soruşturulmasına balıklama dalmanı istediğine dair hiçbir fikrim yoktu."

"Madem bunu yapmamı istemiyorsun, neden bana bu işte iyi olacağımı söylüyorsun?"

"Çünkü senin ilgisini çeken şeyin ne olduğunu biliyorum David. Herkesin gözden kaçırdığı bir şeyi ortaya çıkarma mücadelesinde, içinde hayat bulan bir şeyin olduğunu biliyorum. Ve eğer yapmak istediğin buysa -geçen sene burada olanlara rağmen, ikimiz de öldürülmeye bir santim yaklaşmış olmamıza rağmen, kafamdan çıkaramadığım o kahrolası kabusu rağmen- o zaman hadi bunu dışarı çıkaralım. açık."

Gurney içini çekti, ellerini masaya koydu ve avuçlarını yavaşça yukarı kaldırdı. "Gerçek şu ki Maddie, ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yok. Tanrı biliyor ya, sonu böyle biten bir şeye kapılmak istemiyorum. . ." Sesi azaldı. Derin bir nefes aldı ve devam etti: "Ayrıca Emma'yla ilişki kurma fikrine de deli değilim."

"Ah?"

"Onun iddialı tavrı itici olabilir. Ve o kibirli."

Madeleine içini çekti. "Kibirli değil. Ama sana nasıl öyle görüldüğünü anlıyorum. Klinikte yönetmenle her zaman anlaşmazlığa düştü. Müşterilerin zihinsel durumu hakkında, müdürün belirli verilerle desteklenmediğinden şikayet ettiği kategorik açıklamalarda bulundu. Ama gerçek şu ki, algıları inanılmaz derecede keskindi. Diğer terapistlerin ulaşmasının bir düzine seans alabileceği şeyleri anında görebiliyordu."

"Peki o her zaman haklı mıydı?"

"Onun yanıldığını hiç bilmiyordum."

"Yani onun bu Slade karakteri konusunda haklı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey varsaymıyorum."

"Beni bu şeye doğru mu itiyorsun, yoksa ondan uzaklaştırıyor musun?"

Madeleine'in göz kenarlarındaki gerilim çizgileri derinleşmişti. "Önemli mi?"

Gurney hiçbir şey söylemedi.

"Emma'yı arabasına doğru giderken gördüğümde, içinde davayla ilgili bilgilerin olduğu bir zarfı sana bıraktığını söyledi. Ona bakmak kibarlık olabilir. Ona artık hiçbir şey borçlu değilsin."

4

GURNEY HUZURSUZ BİR GECE GEÇİRDİ . KIŞ RÜZGARI daha da güçlenmiş, yatak odası pencerelerinin dışındaki ağaçların arasından sabahın erken saatlerine kadar esmeye başlamıştı. Nihayet şafaktan hemen önce daldığı sığ uyku, "Danny rüyası" olarak tanıdığı tekrarlayan kabus nedeniyle bozuldu.

Uzun zaman önce, dördüncü yaş gününden bir hafta önce oğlunu -Madeleine'den olan tek çocuğu- öldüren kazanın tuhaf, kopuk bir tekrarından ibaretti.

Güneşli bir günde oyun alanına giderken.

Danny onun önünde yürüyordu.

Kaldırımında bir güvercini takip etmek.

Gurney sadece kısmen mevcut.

Üzerinde çalıştığı bir cinayet davasında bir değişiklik düşünüyordu.

Parlak bir fikir, olası bir çözüm dikkati dağıttı.

Güvercin kaldırımdan sokağa adım atıyor.

Danny güvercini takip ediyor.

Mide bulandırıcı, kalp durduran vuruş.

Danny'nin bedeni havaya fırladı, kaldırıma çarptı ve yuvarlandı.

Yuvarlamak.

Kırmızı BMW hızla uzaklaşıyor.

Bir köşede çığlık atıyor.

Gitmiş.

Gurney rüyanın her zaman yarattığı acının aynısıyla uyandı. Yirmi yıl boyunca rüya ona öngörülemeyen aralıklarla saldırmıştı. Olaylar anbean hep aynıydı, anılarıyla tutarlıydı. Ve yüreğindeki o korkunç duygu her zamanki gibi azalmamıştı.

Kalktı, banyoya gitti, yüzüne soğuk su çarptı; sonra kot pantolon ve sweatshirt'ü giyip mutfağa çıktım. Kahvesi demlenirken Fransız kapıların önünde durdu ve doğudaki tepenin üzerindeki şafağın gri ışığına baktı. Kapılardan birini açtı. Durgun hava nemli ve çiğdü ama onu etrafındaki gerçek dünyaya bağlıyordu.

Verandanın taşlarındaki donu, arkasındaki çimlerdeki donu, kuş besleyicilerindeki donu görmeye yetecek kadar ışık vardı. Yakında bülbüller ve sıvacı kuşları ziyarete gelecek, elma ağacının üzerinde ileri geri u  acaklardı. Titremeye başladı. Kapıyı kapattı, lavabo adasından kahvesini aldı, Emma'nın büfenin üzerine bıraktığı düz beyaz zarfı aldı ve çalışma odasına girdi. Masa lambasının ışığında zarfı açtı ve içindeki tek sayfayı çıkardı.   zerinde sadece iki kısa parça vardı.

Bunlardan ilki, Ziko Slade'in savunma avukatı Marcus Thorne'un iletişim bilgileriydi. Gurney, Thorne'un ilk önünü, tartışmalı beraatından birkaç dakika sonra öldürülen çocuklardan birinin annesi tarafından ölümcül bir şekilde vurulan Simeon Lorzco'ya (diğer adıyla Anaokulu Katili) karşı görünüşte hava geçirmez soruşturma davasını yıkarak elde ettiğini hatırladı. Emma, Thorne'un telefon numarasının altına el yazısıyla yazılmış bir yorum eklemişti: "O hâlâ Ziko'nun elinde ve davayla ilgili tüm sorularınızı yanıtlayacak."

, RAM-TV'nin sansasyonel cinayet davalarını yayınlayan bölümü olan Murder on Trial'ın video arşivindeki New York Eyaleti - Slade davasına bir bağlantıydı .

Gurney doğrudan videoya gitmek yerine Ziko Slade'in geçmişteki ve şimdiki medyadaki haberlerine bakmaya karar verdi. Yıllarca Emma'nın tanımladığı gibi tabloid ünlüsü olarak geçirmiş olsaydı, jüri   yeleri Slade hakkında kararın çarpıtılmasına neden olabilecek önyargılara sahip olurdu.

Dizüstü bilgisayarında "Slade Tennis Star" yazıldığında Sports Illustrated , Tennis Today ve büyük gazetelerin spor bölümlerinden makaleler açıldı. "Tenisteki En Ateşli Genç" ve "Ziko-Mania" gibi başlıklar taşıyan bu makaleler, Slade'in on dört ila on yedi yaşları arasındaki kariyerini kapsıyordu. Fotoğraflar onun sahadaki aksiyon   ekimleriydi; dalgalı saçları, güçlü uzuvları ve yenilmez bir gülümsemesiyle zarif bir gençti.

"Slade   nl  " kelimeleri, medyanın dikkatinin kadın pop yıldızlarıyla olan romantik ilişkilerine, sık sık gösterişli sanat açılışlarına ve abartılı tanıtımlara kaydığı, hayatının tamamen farklı

bir evresi olan ergenlik döneminin sonları ve yirmili yaşlarının başlarını kapsayan makalelere yol açtı. "Z" spor giyim markası için etkinlikler. Bu dönemde çekilen fotoğraflarda gözleri daha bilgili, gülümsemesi daha anlamlıydı. "Tenisteki En Seksi Adam" başlıklı makale Gurney'in dikkatini çekti, özellikle de yazarın adı olan Connie Clarke'dan dolayı.

Gurney'e rekor sayıda NYPD cinayet tutuklaması nedeniyle ödül verildiğinde Connie Clarke, New York Magazine için kariyeri hakkında bir yazı yazmıştı . Filmin "Süper Polis" unvanı ve övgü dolu tonu, departmanın profilini son derece utanç verici bulduğu şekillerde yükseltti.

"Slade Skandalları" arama terimi, toplumun yirmi üç yaşındaki sevgilisinin pervasızca yozlaşmış yirmi altı yaşındaki bir çocuğa dönüştüğünü ortaya koyan hikayeleri ortaya çıkardı. Uyuşturucuyla ilgili tutuklamalar, reşit olmayanların seks kaçakçılığıyla ilgili söylentiler, yasal tecavüz suçlamaları, gözden düşmüş politikacılarla bağlantılar ve bir dizi modaya uygun uyuşturucu rehabilitasyonu ve ardından kamuoyunda olağanüstü nüksetmeler yaşandı.

Bu döneme ait büyütülmüş bir sabıka fotoğrafı, sert gözleri ve sırttan ağzıyla gölgelenen film yıldızı özelliklerini gösteriyordu. Bu kaotik dönemin sonundaki son manşet, onun başka bir iyileşme programına daha girdiğini duyuruyordu; Emma Martin adında tartışmalı bir psikolog tarafından yönetilen özel bir tesis. Bundan sonra medya ona olan ilgisini kaybetti ve onu artık haber değeri taşımayan, sorunlu kişiliklere ayrılmış bir kara deliğe gönderdi.

Bu görünmezlik dönemi, iki yıl sonra, magazin gazetelerinin "Başsız Avcı Vakası" olarak adlandırdığı cinayetten tutuklandığı haberiyle büyük bir patlamayla sona erdi.

anons yapıldı New York Times geçen Kasım ayında.

ÜNLÜ SPORCU CİNAYET İLE SUÇLANDI

Eski tenis dahisi ve sosyetenin kötü çocuğu Ziko Slade, yerel bir içecek perakendecisi Beer Monster'ın bir ara çalışanı olan Leonard Lerman'ı öldürmek suçundan New York'un taşradaki Rexton

kasabasında tutuklandı. Rexton Emniyet Müdürü Desmond Rickles şu açıklamayı yaptı:

"Kapsamlı bir soruşturmanın ardından Ziko Slade'i tutukladık ve onu bu iğrenç suçu kasıtlı olarak işlemekle suçladık. Daha fazla ayrıntı Uygun zamanda Cumhuriyet Başsavcılığınca sağlanacaktır."

Bölge Savcısı Cam Stryker'dan bahsetmesi Gurney'i sarstı. Rexton, Harrow Tepesi'nden yaklaşık altmış mil uzakta olmasına rağmen, Stryker'ın yetki alanına giren aynı genişleyen kırsal ilçenin bir parçasıydı. Genç ve açıkça hırslı savcıya ilişkin anıları en iyi ihtimalle karışıkı.

Artık Slade'in geçmişi hakkında bilgi sahibi olan Gurney duruşmaya döndü. Emma'nın sağladığı bağlantı, heyecan verici bir başlığa sahip gösterişli bir sayfanın açılmasını sağladı: DAVALANAN CİNAYET . Bir alt başlıkta şöyle yazıyordu: ADALET SİSTEMİMİZDEKİ SON YARIŞMADA ÖN SIRADAKİ KOLTUKLARINIZ. Mavi bir pankartta şu sözler vardı: NEW YORK EYALETİ V. ZIKO SLADE —RAM-TV'NİN GERÇEK SUÇ ARŞİVLERİNDEN . Gurney dizüstü bilgisayarının ekranının açısını ayarladı, Oynat'a tıkladı ve sandalyesine yaslandı.

Ekranda mahkeme salonunun ön tarafı, hakimin yükseltilmiş sırasının ortasında belirdi. Rexton adliyesi, diğer pek çok mahkeme salonunun kalitesiz ve geçici görünmesine neden olan, yirminci yüzyılın ortasındaki sarı mobilyalar ve floresan ışıkların modernizasyon çılgınlığından kaçmayı başardı. Koyu maun, yargıç kürsüsünden bitişikteki tanık kürsüsüne ve hatta duvar kaplamalarına kadar her yüzeyi kaplıyordu.

Küçük bir levhada asık suratlı yargıcın Harold Wartz olduğu belirtiliyordu. Asi gri saçları, düz sırtı ve kalın yüz hatları vardı. Ağır kapaklı gözleri gözlükleriyle daha da büyümüştü. İlk sözleri, tavrı kadar neşesiz bir sesle söylendi.

"Hanım. Stryker, açılış konuşmana devam edebilirsin."

Gri pantolonlu ve koyu mavi ceketli zayıf bir genç kadın, iddia makamı masasından yakındaki kürsüye doğru uzun adımlarla

ilerledi. Ellerini üzerine koyarak hafifçe öne doğru eğildi ve jüri üyelerinin her biriyle göz teması kurdu.

“Bayanlar ve baylar, anlatacağım suç üzücü ve dehşet verici. Zavallı küçük çaplı bir suçlu ile kurnaz, acımasız bir katil arasındaki ölümcül yüzleşmeyi içeriyor . Bu, şantajcı adayının başının kesilmesi ve hedef aldığı güçlü adamın taşra kulübesinin arkasına gömülmesiyle sonuçlanan, tedbirsiz bir şantaj girişiminin hikayesidir. Bu sözde şantajcı Lenny Lerman'dı; hayatının sonraki yirmi altı yılını küçük hırsızlık, çalıntı mal bulundurma ve karşılıksız çek verme nedeniyle tutuklanmalarla kesintiye uğrayan bir dizi vasıfsız işte geçiren lise terk bir kişi. Sağduyusu olmayan, her zaman her şeyi değiştirecek büyük bir skorun peşinde olan bir hayalperest. Ve sonra onu buldu. Ya da öyle yaptığını sanıyordu.”

Stryker kürsünün arkasından çıkıp jüri kürsüsüne yaklaştı.

“Her şey, Lenny'nin kendi deyişiyle, eski bir hapisane arkadaşının, Ziko Slade'in çılgın, uyuşturucu kullandığı günlerinde yaşanan korkunç bir şeyle ilgili bir bilgiyi aktarmasıyla başladı. Lenny'nin bu bilgiyi zengin olmak için kullanma konusunda ne kadar takıntılı hale geldiğini tanıklardan duyacaksınız. Slade'e bilginin 'münhasır haklarını' bir milyon dolar karşılığında teklif etmeyi planladı. Slade buna karşı çıkarsa Lenny, bildiği şeyi en yüksek teklifi verene satmakla tehdit edebileceğini düşündü.

Stryker devam ettikçe köşeli yüz hatları daha da keskinleşiyor ve sesi daha cıvılcıvılcı görünüyordu. "Belki de bu plandaki tehlikeyi sezdiği için Lenny, oğlu ve kızının yararlanacağı milyon dolarlık bir kaza sonucu ölüm poliçesi satın aldı. Ancak zenginlik hayaliyle kör olduğu için tehlikenin gerçekte ne kadar büyük olduğunu kavrayamadı." Stryker bu körlük karşısında hüznünlü bir şaşkınlıkla içini çekti.

“Slade ile uzaktaki Adirondack kulübesinde bir toplantı ayarlamak için yaptığı telefon görüşmelerine ilişkin ifadeyi duyacaksınız. Lenny Lerman'ın, Slade'in de orada olduğu sırada, yani tıp doktorunun Lerman'ın ölümünü tespit ettiği sırada o pansiyonda olduğunu gösteren GPS verilerini ve DNA kanıtlarını göreceksiniz. Tek bir makul sonuç var: Ziko Slade, Lenny Lerman'ı

kötü niyetli, önceden planlanmış bir biçimde öldürdü.” Stryker bunun anlaşılması için durakladı.

, Calliope Springs'teki iki odalı küçük dairesinden Slade'in büyük dağ kulübesinin kapısına doğru arabasını sürerkenki hareketlerini takip edebileceksiniz . Oradan, kafasının kesildiği ve gömüldüğü o soğuk Kasım ormanındaki ıssız noktaya kadar kanıt izini takip edeceksiniz.

Stryker, devam etmeden önce bu son görüntünün jüri üyelerinin her birinin aklına gelmesine izin verdi.

“Ziko Slade, Lenny'nin ne zaman geleceğini tam olarak biliyordu. Slade hazırды. Lenny geldiğinde Slade onun konuşmasına izin verdi. Bırakın teklifini yapsın. Fiyatını belirtsin. Sonra da onu öldürdü.”

Stryker'ın sesi yüksek bir öfke düzeyine yükseldi. “Onu baltayla öldürüp gömdüler. Soğukkanlılıkla, sakince, tereddüt etmeden ve pişmanlık duymadan.” Üzgün bir şekilde gülümsedi, sesinde aniden sempati duyuldu. “Lenny Lerman aziz değildi. Suç işlemişti ve bu suçların bedelini ödemişti. Çoğumuz gibi o da bazı hatalar yapmıştı. Ama öldürülmeyi hak etmedi. Yaşama hakkı vardı ve bu Ziko Slade tarafından ondan çalınmıştı. Lenny Lerman'ın adalete hakkı var. Jüri üyeleri olarak sizlerin sağlayabileceği adalet. İlginiz için teşekkür ederiz.”

Wartz kabaca boğazını temizledi. "Bay. Thorne, sıra sende.”

O anda Gurney, Madeleine'in koridordan çalışma odasına doğru geldiğini duydu ve videoyu durdurdu.

Kapı eşiğinde tereddüt etti. "Üzgünüm. Lafını bölüyor muyum?"

“Emma bana deneme videosunun bağlantısını bıraktı. Hızlıca bir göz atmaya karar verdim.”

"Ve?"

"Sayın savcının açılış konuşmasına bakılırsa Slade'e karşı dava güçlü.”

"Bu izlenimi yaratmaya çalışmak açılış konuşmasının amacıdır, değil mi?"

"Başardı. Bu arada 'o' Cam Stryker."

Madeleine bir an dondu, sonra aniden konuyu değiştirdi.

"Gerry ve benim Kriz Merkezinde erken vardiyamız var. Birkaç dakika sonra beni alacak. Tavuklarla uğraşacak vaktim yok . Belki besleyiciyi kontrol edip temiz su olduğundan emin olabilirsin?"

Göze çarpan bir heyecan eksikliğiyle başını salladı.

"Ve" diye devam etti, "onlara biraz yaban mersini verebilirsin."

" Yaban mersini ?"

"Onlar kuş. Kuşlar meyveleri yer. Şimdi Gerry'nin arabasının sesini duyuyorum. Bu akşam görüşürüz."

"Erken vardiya öğleden sonra bitmiyor mu?"

"Öyle. Ama sonra müzik grubumuzla buluşuyoruz. Akşam yemeğine zamanında evde olacağım. Sıkıca gülümsedi ve gitti.

Harrow Hill davasının korkunç sona ermesinden bu yana, bunun hayatlarına düşürdüğü gölge, bir zamanlar normal olan aktivitelerin sıklıkla gerginleşmesine neden oldu. Madeleine sanki hiçbir şey olmamış gibi dış rutinini sürdürmeye kararlı görünüyordu ama bu kararlılığın kendisi de atmosferdeki gerilimi artırıyordu. Ara sıra, önceki öğleden sonra tabağın düşmesi ve odadan çekilmesi sırasında olduğu gibi, cephede küçük bir çatlak belirliyordu, ancak çok geçmeden konu her zaman tavuklar için atıştırmalıklar veya yaylı çalgılar dörtlüsüyle pratik seansları gibi bir şeye kayıyordu. Gurney bir çözüm göremedi. İşleri her zamanki gibi yürütmek yapay geliyordu ama belki de daha iyi bir alternatif yoktu. Belki de her şeyin tuhaflığı olması gerektiği gibiydi.

Daha da rahatsız edici olanı, bu tuhaflığın evliliklerinin temel bir gerçeğinden, kendisinin isteksiz ya da yüzleşmek istemediği bir şeyden kaynaklanabileceğine dair şüphesiydi.

Uzun bir süre çalışma odasının penceresinden dışarıdaki yaylaya baktı. Solgun sabah güneşi doğu sırtının üzerinden yeni yeni sızmaya başlıyordu ve yamacın solmuş süt otu ve altın başak kalıntılarının üzerine soğuk bir ışık saçıyordu.

Sahanın tepesinde hafif bir hareket gözüne çarptı. Üç geyik ağaç sırasının kenarında dikiliyordu, tetikteydi, kulakları seğiriyordu, sanki av sezonunun -tüm rastgele acı ve ölümleriyle birlikte- başlamak üzere olduğunu hissetmişler gibi.

5

G URNEY KENDİSİNE ÜÇ yumurta, iki dilim kızarmış ekmek ve dört dilim domuz pastırmasından oluşan cömert bir kahvaltı hazırladı . Madeleine pastırmayı onaylamadı, bunun kanserojen maddelerle dolu olduğu konusunda ısrar etti ve bu da onun yanında pastırmayı rahatsız ediyordu. Tek başına tadını çıkarmayı tercih ettiği bir kötü alışkanlıktı bu.

Yemeğini bitirip yüzünü yıkadı. Tavuklarla ilgilenmesi gerektiği aklına geldi ama Marcus Thorne'un açılış konuşmasını izleme dürtüsü bu düşünceyi bir kenara itti. Çalışma odasına döndüğünde duraklatılan deneme videosunu yeniden başlattı.

Thorne, savunma masasının yanında, yüzü jüriye dönük olarak duruyordu; iyi beslenmiş yüz hatları, şaşkınlıkla inanmama ile hoş olmayan bir kokuya tepki verme arasında bir şeyi aktaracak şekilde kasılmıştı. Sesi kültürlü, biraz yorgun ve belirgin bir şekilde Atlantik'in ortasındaydı.

“Bayan Stryker'ın açıklaması gerçekten önemliydi. Bu davadan bahsettiğini kendime sürekli hatırlatmak zorunda kaldım. Bir savcının bu kadar çok yoruma açık gerçekler konusunda bu kadar emin konuştuğunu çok az duydum. Ve nadiren, iddia makamının bu duruşmada sunmayı amaçladığı kadar sonuçsuz bir 'kanıt'

gördüm; bir cinayetin işlendiği gerçeğinin ötesinde hiçbir şeyi kanıtlamayan kanıtlar. Bu noktada daha fazla bir şey söylemeyeceğim. Benden rüzgarlı bir giriş olmayacak. Eminim iddia makamının sözde mantığını anlayacaksınız ve kendi sağduyunuz sizi bu masum adamı beraat ettirmeye ikna edecektir.”

Savunma masasında müvekkilinin yanındaki yerini aldı.

Bu Gurney'in Ziko Slade'i ilk net görüşüydü. Bir tenis yıldızıyken ahlaksız bir uyuşturucu bağımlısı haline gelip, ahlaki dönüşüme uğrayıp Emma Martin'le yakınlaşmasının üzerinden üç yıl geçmişti. Adamın yüzü iki karşıt kişiliği barındırıyor gibiydi. Dolgun dudaklı, somurtkan, alaycı bir ifadenin eşiğinde olan ağzı, yozlaşmış bir Adonis'in ağzıydı; tüyler ürperticilikle baştan çıkarıcı çekiciliğin bir karışımıydı. Ancak gözlerden sakın bir zeka ve neredeyse münzevi bir hava yayılıyordu. Bu niteliklerin karışımı Gurney'i hem rahatsız edici hem de çekici buldu.

"Hanım. Stryker," dedi Yargıç Wartz, sanki ıslak bir varilin dibinden geliyormuş gibi bir sesle konuşuyordu . “Devam etmeye hazır mısın?”

Ceketini düzelterek ayağa kalktı. "Thomas Cazo'yu tanık kürsüsüne çağırıyorum."

Gümüş grisi takım elbiseli, boğa boyunlu bir adam tanık kürsüsüne yaklaştı, oturdu ve boğazını temizledi. Parlak yeşil gömleğinin üst iki veya üç düğmesi açıktı ve göğsündeki kıllar kafasından daha fazla görünüyordu.

Stryker'ın bir sorusuna yanıt olarak Calliope Springs Alışveriş Merkezi'ndeki Beer Monster'da gece müdürü olarak çalıştığını ve Lerman'ın geçen Kasım ayı başında işten ayrılmasına kadar Lenny Lerman'ın patronu olduğunu belirtti. Stryker ona saygılı bir dikkatle baktı ve jüriye onun dinlemeye değer bir adam olduğunu ilettili.

"Yani istifa ettiğinde," dedi, "bu, öldürülmeden yaklaşık üç hafta önce miydi?"

"Evet."

"Peki bu Lenny'yle son konuşman mıydı?"

"Evet."

"Lütfen bu konuşmayı mahkemeye anlatır mısınız?"

Cazo tekrar boğazını temizledi ve elinin tersiyle ağzını sildi. "İşi bıraktığını söylemek için ofisime geldi. Ona nedenini sordum. Gerçekten büyük bir şeyin peşinde olduğunu ve artık bira kasalarını yığmasına gerek olmadığını söyledi."

"Sana o 'gerçekten büyük' şeyin ne olduğunu anlattı mı?"

"Bir servete degecek bazı gerçekleri olduğunu söyledi. Kusura bakmayın ama sadece onun söylediğini söylüyorum. Lanet bir servet ."

"Bu servetin nereden gelmesini beklediğini sana söyledi mi?"

"Ziko Slade'den."

"Slade'in bu gerçekler için ona neden bir servet ödemeye istekli olduğunu sana anlattı mı?"

"Çünkü onun hakkındaydılar."

"Slade hakkında mı?"

"Evet."

"Bu gerçeklerin ne olduğunu sana anlattı mı?"

Birkaç yıl önce Slade'in başına gelen kötü şeyler hakkında. Ona Slade hakkındaki her türlü kötü şeyin zaten herkesin bildiğini söyledim. Bu değil dedi. Bu herkesin bildiğinden daha kötüydü. Bu Slade'in ömür boyu hapse atılmasına neden olabilir."

Stryker başını salladı, dudakları sert bir çizgi halinde birbirine bastırılmıştı. "Lenny'nin sana söylediklerini Slade'den zorla para alma planı olarak mı yorumladın?"

"Başka ne olabilir?"

"Planı hakkında yorum yaptın mı?"

Cazo sıırttı. "Ona kıcıını kollamasını ve Slade'den uzak durmasını söyledim."

"Planının çok tehlikeli olduğunu düşündüğün için mi?"

"Onun için çok tehlikeli."

"Teşekkür ederim. Başka sorum yok."

Wartz saatine baktı. "Bay. Thorne mu?"

Thorne çoktan tanık kürsüsüne yaklaşıyordu. "Adın Thomas Cazo mu?" İsme biraz tiksinti katmayı başardı.

"Evet."

"Tommy Hooks olarak da bilinen Thomas Cazo mu?"

Cazo ona uzun ve sert bir bakış attı. "Birinin buna benzer bir şey söylediğini duymuş olabilirim."

"İlginç bir takma ad. Bunu nasıl aldın?"

Cazo omuz silkti. "Eskiden boksördüm. İyi bir sol kroşem vardı."

"Aynı zamanda sana borcu olan insanları borcunu ödemeye ikna etmek için et kancası kullanma geleneğini de ifade etmiyor mu?"

Bu değişim sırasında sandalyesinin kenarında oturan Stryker öfkeli bir çığlıkla ayağa fırladı. "İtiraz! Bu iğrenç bir karalama! Hiç alakası yok, hayır..."

Wartz onun sözünü kesti. "Sürekli. Savunma avukatının yorumu kayıtlardan çıkarılacaktır. Bay Thorne, sınırı aştınız."

"Özür dilerim, Sayın Yargıç. Başka sorum yok."

"Bay. Cazo, affedildin. Bayan Stryker, bir sonraki tanışınızı çağırın."

Dramatik bir duraklamanın ardından Adrienne Lerman'ı kürsüye çağırdı.

Bol kesimli toprak rengi bir elbise giymiş iri yapılı bir genç kadın tanık kürsüsüne doğru ilerledi. Ne makyaj yaptı ne de takı taktı. Üst dudagının üstünde koyu renkli bir ben vardı.

Stryker'ın açılış soruları, onun ölümcül hastalara bakım sağlayan yirmi dört yaşında, bekar bir hemşire olduğunu, Lenny Lerman'ın kızı olduğunu ve babasını dünyadaki herkesten daha iyi tanıdığından emin olduğunu ortaya çıkardı.

Adrienne Lerman'ın ses tonu hem üzgün hem de şuruplu, yıpranmış ve özlem dolu geliyordu. Gurney'i karanlığa küfretmek yerine mum yakmaya inanan ve mumların tamamen sönmesini bekleyen türden bir kadın olarak etkiledi.

Stryker, empatiyi iyi bir şekilde taklit ederek alçak sesle konuştu. "Hanım. Lerman, babanın kendisini zengin edeceğini iddia ettiği bir planı olduğuna dair tanık ifadesini duyduk. Sana bundan bahsetti mi?"

"Bize bir gece bir restoranda anlattı."

" Biz derken sen ve kardeşin Sonny'yi mi kastediyorsun?"

"Bu doğru. Lakeshore Chop House'daydık. Adrienne sanki nahış bir itirafta bulunuyormuş gibi kaşlarını çatı.

"En sevdiğin yer değil mi?"

Sesini alçalttı. "Mafya bağlantılı olmasıyla ünlü."

"Bu babanı rahatsız etmedi mi?"

"O dünyaya yakın olmayı seviyordu. Ona göre bu insanlar güçlü ve etkileyiciydi. Büyük çocukları izleyen küçük bir çocuk gibiydi."

"Gangsterlere hayran mıydı?"

Kolundan bir mendil çıkardı ve burnunu sildi. "Onlar tarafından kabul edilmek, eşit olarak görülmek istiyordu. Sanırım onu bu korkunç planın içine hapseden de bu oldu."

Stryker anlayışla başını salladı. "Sana planı hakkında ne söyledi?"

"Şanslıydı ve hayatımızı değiştirecek büyük bir sırrı -kendi deyimiyle bombaydı- ele geçirmişti."

"Senin ve onun hayatı mı?"

"Benim ve Sonny'nin. Bunun Sonny ve benim için ne kadar iyi olacağını tekrarlayıp duruyordu. Ama sanki bir şeyleri telafi etmeye çalışıyormuş gibi Sonny'ye daha çok odaklanmış görünüyordu."

şeyin ne olduğunu biliyor musun ?"

"Asla kendi başına bir şey yapmamış olması. Sonny'nin saygısını asla kazanmadığını."

"Baban sana gerçekte ne yapacağını söyledi mi?"

"Evet. Sahip olduğu bazı bilgileri kirli bir geçmişi olan ünlü, zengin bir adama sat."

"Sana zengin adamın adını söyledi mi?"

"Ziko Slade."

"Bu bilgi karşılığında Slade'den çok para almayı mı umuyordu?"

"Evet."

"Bunun gerçekte ne anlama geldiğini anladın mı?"

"Sanırım yaptım. Her ne kadar istemesem de."

"O sırada 'gasp' ya da 'şantaj' terimleri aklına geldi mi?"

Adrienne alt dudağını ısırды ve kenetlenmiş parmaklarına baktı. "Evet."

Stryker devam etmeden önce jüriye anlamlı bir bakış attı.

"Babanı seviyordun değil mi?"

"Evet."

"Ve bunu senin ve kardeşin için yaptığina mı inanıyordun?"

"Çoğunlukla Sonny için."

Stryker, sanki Lenny Lerman'ın aptalca planının ardındaki takdire şayan nedeni düşünüyormuş gibi hafifçe gülümsedi.

"Bir soru daha Adrienne. Öldürüldüğü akşam babanızdan bir telefon aldınız mı?"

"Saat yedide beni aradı. Bir bakımevi hastasının evindeydim, ilaçlarını kontrol ediyordum. Eve geldiğimde mesajını telefonumda buldum.

Stryker tanık kürsüsünden icra memurunun masasına yürüdü ve AL-009 numaralı delili istedi. İcra memuru bir dosya kutusunu karıştırdı, plastik poşetten bir cep telefonu çıkardı ve ona verdi.

"Sayın Yargıç," dedi Stryker, "mahkeme izin verirse, Lenny Lerman'ın kızı Adrienne'e geçen yılın yirmi üç Kasım günü saat yedide bıraktığı mesajı dinletmek istiyorum. öldürüldü."

Wartz başını salladı. "İlerlemek."

Bir dizi simgeye dokunduktan sonra Stryker, telefonu tanık kulübesinin ön korkuluğuna koydu. Adrienne'in gözleri yaşlarla dolmaya başladı.

Telefondan gergin bir erkek sesi konuştu. "Bir ölüm? Adie, orada mısın? Benim. Baba. Tanrım, umarım bunu anlarsın. Burada Ziko Slade'in evindeyim. Budur. Bütün bunlar neyle ilgili, değil mi?" Lerman'ın sesi kırılıyormuş gibi geliyordu. "Sonny ve senin için. Ona bunun her şeyi telafi etmek olduğunu söyle. Bu gece ne olursa olsun. . . ne olursa olsun. Keşke lanet bir makine yerine ikinizle de konuşsaydım. Bu yüzden . . . bu kadar. İçeri giriyorum." Telefondaki ses çılgınca, gıcırtilı bir kahkaha attı. "Filmlerdeki gibi. İçeri giriyorum."

Adrienne titriyordu. Mendilini ağzına bastırarak hıçkırıklarını bastırdı.

Stryker on saniye kadar uzun bir süre duraksadı, sonra uzanıp elini Adrienne'in koluna koydu. "Cevap verebileceğini düşünüyorsan son bir sorum var."

Adrienne burnunu sümkürdü ve derin bir nefes aldı. "Devam etmek."

"Telefon mesajındaki sesin babanıza ait olduğundan emin misiniz?"

"Evet."

"Teşekkür ederim. Hepsi bu kadar. Seni bu duruma düşürmek zorunda kaldığımız için çok üzgünüm."

Özür dilerim, kıçım, diye düşündü Gurney. Stryker, jürinin onun cinayetini önemsemesini sağlamak için Lenny Lerman'ı insanileştirmesi gerektiğini çok iyi biliyordu ve bu mesajdaki babalık kaygısı ile kızının gözyaşlarının birleşimi amacına ulaştı. Savcılık başarı ölçeğinde birden ona kadar Lenny'nin sözleri ve Adrienne'in tepkisinin toplamı on ikiye çıkıyordu.

Gurney videoyu durdurdu ve bir fincan kahve daha almak için mutfağa gitti. Hazır olduğunda, onu Fransız kapıların yanındaki masaya taşıdı ve her zamanki yerine oturdu; bu koltuğa, mavi taşlı verandayı ve tavuk kümesini, alçak otlaktan ahıra ve göle kadar uzanan manzarayı görüyordu.

Bakışları gölün uzak tarafındaki yükseltiye kaydı. Yaz yeşillikleri koyu renksizliğe dönüşen izole ladinler dışında ağaçların çoğu artık çıplaktı . Dağınık birkaç meşe ağacının üzerinde kurumuş yaprak yığınları kalmıştı. Yamaçtaki yumuşak renk paleti Catskill November'ın tipik bir örneği idi; sepyalar, bejler, koyu kahverengiler. Havuzun durgun yüzeyi ona çelik bir tavayı hatırlattı. Hoş bir görüntü değildi. Kahvesini alıp çalışma odasına döndü.

SONRAKİ TANIK, kolluk kuvvetlerine ait üniformalı, açık mavi gömlekli, lacivert kravatlı, yakasında bayrak iğnesi olan gri spor ceketli, KARE ÇENELİ BİR ADAMDİ. Mahkeme salonlarını iyi tanıyan bir tanığın sakin ve dikkatli ifadesini yansıttı. Stryker ondan tam adını, rütbesini ve davayla bağlantısını belirtmesini istedi.

Sesi net, kendinden emin ve hoştu. "Dedektif Teğmen Scott Derlick, Rexton Polis Departmanından. Leonard Lerman cinayetinde görevlendirilen baş soruşturma memuru."

Stryker etkilenmiş görünüyordu. "Davanın başından sonuna kadar kişisel olarak mı karıştınız?"

"Doğru."

"Lütfen bizi katılımınızın başladığı ana geri götürün."

"Şükran Günü'nün ardından Cuma sabahı saat 9.00'da Adrienne Lerman'dan bir telefon aldık. Çarşamba günü saat 19.00'da telefon mesajı aldığından beri kendisinden haber alamadığı babasıyla ilgili endişelerini dile getirdi. O sırada bu mesajın tüm içeriğini açıklamadı ve Ziko Slade'e yapmayı planladığı ziyaretten de bahsetmedi."

"Babasının onu aradığında nerede olduğuna dair bir ipucu verdi mi sana?"

"Söylediği bir şeyden Rexton'un kuzeyinde, Garnet Gölü yakınında bir yerde olduğu izlenimini edinmiş."

"Bu noktada herhangi bir işlem yapıldı mı?"

"Nezaket gereği Sayın Lerman'ın fiziki tanımını ve araç verilerini mobil birimlerimize verdik . Ancak, bir faul yapıldığına dair bir kanıt olmadığı sürece, bir yetişkinin bir aile üyesiyle temasının kesilmesi kolluk kuvvetlerinin meselesi değildir."

"Peki bu ne zaman cinayet soruşturmasına dönüştü?"

"Bayan Lerman'dan haber aldıktan yaklaşık yirmi dört saat sonra, Garnet Gölü yakınlarında özel bir arazide kısmen gömülü bir cesede rastlayan bir avcıdan bir telefon aldık. Başı ve parmakları çıkarılmış olduğundan cesedin Lenny Lerman'a ait olduğunu hemen tespit edemedik. Ancak eyaletin suçlu veri tabanında bir DNA eşleşmesi bulduk."

"Bayan Lerman'a babasının ölümünü bildirdiğinizde, o Ziko Slade'e yaklaşımı konusunda daha mı açık sözlüydü?"

"O idi."

"Daha önceki kaçamak tavrını açıkladı mı?"

"Gerçeğin babasını hukuki açıdan sıkıntıya sokmasından korktuğunu söyledi. Ama artık beladan kurtulduğuna göre önemli olan tek şey katilini adalete teslim etmektir."

"Lütfen mahkemeye Lenny Lerman'ın cesedinin bulunduğu yere vardığınızda tam olarak ne keşfettiğinizi anlatın."

"İlk fark ettiğim şey kokuydu. Çürüyen bir ceset kötü kokular yayar." Jüri locasından tiksinti dolu mırıltılar yükselirken Derlick durakladı. "Yaklaştıkça sığ bir mezara gömüldüğünü, çam iğneleri ve gevşek toprakla kaplı olduğunu ve bazılarının kazındığını görebiliyordum. Büyük ihtimalle çakallar tarafından."

Stryker yüzünü buruşturdu. "Anlıyorum. Lütfen git."

"Daha önce de belirttiğim gibi cesedin en dikkat çekici özelliği, başının ve on parmağının tamamının olmamasıydı. Ceset aynı zamanda avcı kamuflajı giymişti."

"Onlarla ilgili özel bir şey var mı?"

"Vücudun büyüklüğüne göre çok büyüktüler. Kolları ve bacakları çok uzundu. Ceplerde 30-30 fişeklik bir kutu ve kurutulmuş geyik eti paketi vardı."

"Sahneyle ilgili ilk yorumunuz neydi?"

"Öldürülmüş bir avcıya bakıyordum. Ancak Lerman'ın kimliği pozitif çıkınca kızıyla tekrar konuştuğumda, bana babasının hiç avlanmadığını, silahı, cephanesi ve kamuflaj kıyafeti olmadığını söyledi."

"Peki bundan ne anladın?"

"Bir sis perdesine bakıyordum; bizi yanlış yöne yönlendirecek bir düzen."

Stryker düşünceli bir şekilde başını sallayarak jüri üyelerine bu önemli gerçekleri onlarla birlikte öğrendiği izlenimini verdi.

İyi oyuncu, diye düşündü Gurney. Kararlarına güvendiği insanlarla o çok önemli bağı nasıl yaratacağını biliyordu.

Stryker devam etti. "Daha sonra Lenny Lerman'ın dairesinde bir günlük mü buldunuz? Ölümüne yol açan olayların kendi el yazısıyla yazılmış kaydı mı?"

"Evet... yatağının altında saklı."

Stryker, icra memurunun masasına doğru yürüdü, küçük bir spiral defter aldı ve onu Derlick'e getirdi. "Lütfen belirtilen bölümleri yüksek sesle okuyun."

Derlick günlüğün ilk sayfasını açtı ve okumaya başladı.

"24 Ekim. Dün Monster'da Jingo'yla karşılaştım. Bana söylediklerini aklımdan çıkaramıyorum. Birinci soru: Bu doğru mu? Kesinlikle neden olmasın diye düşünüyorum. Z, Sally Bones'tan kurtuluyor. Bunun nasıl olacağını görebiliyorum. İkinci soru. Buna değen ne? Yüz bin mi? Eşit bir milyon mu?"

Derlick, her giriş için yeni bir sayfa açarak not defterini incelemeye devam etti.

"27 Ekim. Yapıyor muyum, yapmıyor muyum? Eğer yaparsam, bir milyon. Yapmazsam hiçbir şey olmaz. Sikiğin parası var. Pislik olmanın bedeli. Sally Bones'un Maliyeti. Bunu çözmek gerekiyor. Birbiri ardına gelen şeyler. Odak. Uyumaya ihtiyacım var.

"2 Kasım. A ve S'yi Göl Kıyısına götürdüler. Barda Pauly Bats'e merhaba dedim. Koca Pauly! Kimse Pauly Bats'le sikişemez!! Planı A ve S'ye açıkladı. Adie her zamanki gibi endişeleniyor. Farzedelim? Farzedelim? Farzedelim? Annesi gibi. Sonny konuşmuyor. Ama Sonny parayı seviyor. Artık paramız olacak. Ciddi para!

"5 Kasım. Z'nin numarasını aldım ve aradım. Pislik ayağa kalktı. Ona Sally Bones hakkında bildiğim her şeyi unutmanın benim için ne kadar değerli olduğunu sordum. Ona bu konuyu düşünmesini söyledim. O pislği endişelendirdim.

"6 Kasım. Tommy Hooks'la konuştum. Lanet işi bırak. Para üstü için kamburumu kırıyorum. Bu saçmalığa elveda!

"13 Kasım. Tekrar Z'yi aradım. Ona, onun şeytani kıcını kurtarmak için çift Mil'in doğru sayı olduğunu düşündüğümü söyledim. Kullanılmış yirmili yaşlarda. Sızlanan orospu çocuğu bunun iki valiz gibi olduğunu söyledi. Ona ne dedim, seni değersiz pislik. Bavullar benim ne umurumda ki? Ona on gününüz olduğunu söyledim.

"23 Kasım. Z'yi aradım, süresinin dolduğunu, kahrolası Mil'i alması gerektiğini söyledim. Yaptığını söyledi. Ona bu gece hazırlamasını, yalnız olduğundan emin olmasını söyledim . Mil'le birlikte yürürüm, yoksa bütün dünya Sally Bones'u duyar."

Derlick günlüğü kapattı. "Bu son girişti."

"Teşekkür ederim Dedektif. Bu arada, Lenny'nin anlattığı üç telefon görüşmesinin varlığını doğrulayabildin mi?"

"Evet. Telefon şirketi kayıtları, günlükteki kayıtlara karşılık gelen, Lerman'ın numarasından Slade'in numarasına üç arama olduğunu gösteriyor."

Gurney videoyu duraklattı.

Sandalyesine geri oturdu. Lerman'ın günlüğünün jüri üzerindeki olası etkisi belirsizdi. Bir yandan, kayıtlar, Lerman'ın gasp planına ilişkin daha önceki tanık ifadelerini destekliyordu; savcılık, bunun Slade'in onu öldürmedeki bariz nedeni olduğunu iddia ediyordu. Bu

bakımdan girdiler Stryker'ın anlatımı için bir artıydı. Öte yandan ses tonu, Adrienne'in gözyaşlarının kurban olarak Lerman'a duyduğu sempatiyi aşındırmış olabilir. Ancak cinayet mahalli fotoğrafları henüz gelmemiştir ve kaybolan sempatiyi yeniden canlandırabilecek güce sahip olabilirler.

Gurney, NYPD kariyerinin başlarında, kurbanlarına saldırma planlarını Lerman'inkinden pek de farklı olmayan bir deftere kaydeden bir seri katil olgusuyla karşılaştığı ilk anı hatırladı. Vakayla ilgili danışman bir psikolog, böyle bir planı yazılı hale getirmenin birçok amaca hizmet edebileceğini açıkladı. Bunlardan biri, bir fikri hayata geçirmeden önce dışsallaştırma arzusuydu. Planı kağıda dökmek onu daha gerçek, daha heyecanlı kılıyordu. Bir diğeri, hedef kişiye aşağılayıcı etiketler yerleştirme fırsatıydı; bu, amaçlanan suçtan dolayı mağduru suçlamanın bir yoluydu.

Gurney bir fincan kahve daha içmeye gitti. Demlenmesini beklerken kuşkonmaz yatağındaki kehribar eğretili otlarının düzensiz bir esintiyle sallanmasını izledi. Bakışları kümese kaydı ve yiyecek ve suyu kontrol etme sözünü hatırladı. Ve tavuklara biraz yaban mersini getir. Scott Derlick'in ifadesini izlemeyi bitirir bitirmez tüm bunlarla ilgilenecekti.

Kahvesini çalışma odasına geri götürdü ve videoya kaldığı yerden devam etti.

Cam Stryker tanık kürsüsü yanında Derlick'e seslendi.

“Lenny Lerman'ın Slade'i son aradığı güne, Calliope Springs'ten Slade'in Rexton'un kuzeyindeki dağlardaki kulübesine yaptığı son yolculuğun gününe geçelim. Bize bu gezi hakkında ne söyleyebilirsiniz?”

"Lerman'ın telefonundan sürekli olarak iletilen GPS verilerini aldık ve bu verileri bir alan haritasına aktardık."

Stryker şövalenin üzerine büyük, sert bir harita yerleştirdi.

Tepelik arazide yapılan tipik dolambaçlı yolculuk yolunda, parlak kırmızı bir çizgi, haritanın sol alt köşesindeki Calliope Springs köyünden sağ üst köşede Rexton'un yukarısındaki bir

noktaya kadar bir dizi tali yolu takip ediyordu. Rota boyunca dört siyah yıldız vardı ve her yıldızın yanında bir zaman belirtilmişti.

Derlick, sol alt yıldızın Lerman'ın dairesinin yerini gösterdiğini ve yanındaki 16:25 gösteriminin Lerman'ın yola çıktığı saati gösterdiğini açıkladı. Kırmızı rota çizgisinin yarısındaki yıldız, on altı dakika boyunca durduğu bir benzin istasyonuydu. Çizginin üst ucunda birbirine yakın olan iki yıldızdan ilki, Slade'in kulübesine giden özel yolun halka açık yoldan ayrıldığı yeri, ikincisi ise kulübenin kendisini gösteriyordu.

"Slade'in evinin sapağındaki yıldız," dedi Derlick, "Lerman'ın akşam 6:46'da kızıyla telefon görüşmesi yaptığı yer. Kulübenin önündeki bir sonraki yıldız, Lerman'ın telefonunun konum aktardığı son noktadır." veri."

Stryker parmağını son yıldızın üzerine koydu ve jüriye döndü. "Lenny için bu, birçok açıdan yolun sonuydu."

7

S TRYKER'İN SONRAKİ TANIĞI K YRA B ARSTOW Gurney'i şaşırttı.

Barstow, Harrow Hill davasının adli tıp amiriydi. Yerel üniversitenin adli bilimler programının direktörlüğünü yaptı ve zaman zaman yerel polis departmanına hizmet verdi. Belli ki Rexton da benzer bir düzenlemeden hoşlanıyordu.

Tıpkı Gurney'in hatırladığı gibi görünüyordu; uzun boylu, atletik açıdan ince ve çarpıcı gri gözlerinin ardında hızlı bir zeka vardı. Onunla çalışmak bir zevkti.

Stryker tanık kürsüsüne yaklaştı. "Hanım. Barstow, lütfen Lerman davasına katılımınızı anlatın."

“Olay yerine vardıktan yaklaşık on beş dakika sonra Dedektif Derlick'ten bir telefon aldım. İlçenin karşı ucundaydım ve oraya ulaşmam bir saatten biraz fazla sürdü. Ben geldiğimde Dedektif Derlick cesedi bulan avcıyla görüşmesini bitirmek üzereydi.”

Stryker başını salladı. "Dedektif Derlick bizi Lerman'ın Calliope Springs'ten Ziko Slade'in kulübesine götürdüğü rotaya götürdü. Bizi o noktadan ormandaki mezara götürebilir misin?”

Barstow, "Köşkün önündeki çam iğneleri tabakasında Lerman'a ait temas DNA'sı ve ayrıca kanının izlerini bulduk" dedi. "Çam iğnelerindeki kalan basınç deformasyonu onun ya oraya düştüğünü ya da yere yıkıldığını gösteriyor."

Stryker ciddi bir tavırla kaşlarını çattı. “Fakat cesedi yüz metre ötede ormanda bulundu. Bize oraya nasıl geldiğini anlatabilir misin?”

“Lerman'ın yüzüstü sürüklenmiş olması muhtemel. Kan izleri, deri parçaları ve giysi lifleri vardı.”

"Cesedin bulunduğu kamuflaj kıyafetinin lifleri mi?"

"HAYIR. Locaya geldiğinde giydiği kıyafetin lifleri. Mezarın yanında Lerman'ın DNA'sının gömülü olduğu bir ceket, gömlek ve pantolon bulduk."

“Kıyafet değişimi başından önce mi gerçekleşti? . .” Stryker tereddüt etti. "Kaldırılmadan önce mi?"

"Evet. Orijinal giysinin üzerinde, gömleğin yakasının arkasında yalnızca birkaç damla kan vardı; bu, Lerman'ın mezara sürüklenmeden önce başının arkasına bir darbe aldığıyla tutarlıydı. Kıyafetlerinin değiştirildiği yer orasıydı. Ayrıca ME ile işbirliği yaparak, kafasının kesildiği sırada hâlâ hayatta olduğunu belirledik."

"Bunu nasıl biliyorsun?"

"Mezardaki kan miktarı, balta boynundaki damarları kestiğinde kalbinin hâlâ attığını gösteriyor."

Stryker yüzünü buruşturdu. “Böylece Lenny Lerman ormanda sürüklendi, bekleyen bir mezara sürüklendi ve sonra... . ?”

“Başı kesildi. Daha sonra küçük bir budama makasıyla parmakları çıkarıldı. Köklerde çok az kanama vardı; bu da çıkarma işlemlerinin ölümden sonra gerçekleştiği anlamına geliyor.”

Birkaç jüri üyesinden bastırılmış tikslenme sesleri geldi. Stryker sanki onların sıkıntısını paylaşıyormuş gibi başını eğdi ve bir anlığına gözlerini kapattı. Başını kaldırdığında jüri locasına döndü.

“İşte bu noktada size olay yerinin fotoğraflarını göstermem gerekiyor. Onlara bakmak kolay değil. Ama onları görmek lazım.”

Birkaç köpüklü tahta getirdi, bunları dava masasına yasladı ve üsttekini şövalenin üzerine koydu. Tahtadaki renkli görüntü, kamuflaj pantolonlu ve ceketli, yerdeki kaba bir çukurda yatan başsız bir bedenin sırtını gösteriyordu. Kesik boynun etrafındaki toprak kahverengimsi siyaha boyanmıştı. Uzatılmış kolların ucundaki parmaksız eller, avuçları aşağıya bakacak şekilde kahverengi toprağın üzerine uzanıyordu. Ellerin sırtında ve pantolonun bacağına yırtıldığı açıkta kalan baldırda ham oyuklar görülüyordu. Jürinin dehşete kapılmasına izin vermek için durduktan sonra Stryker, Barstow'a oyuklar hakkında sorular sordu.

“Büyük olanları çakalların dişlerinden yapılmıştı. Küçük kesikler akbabaları akla getiriyor. Bir hafta daha geçse geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Belki de çakalların götürmediği bazı kemikler var.”

Stryker bir sonraki fotoğrafı şövalenin üzerine koydu; bir balta ve budama makasının tam boyutlu görüntüsü. Barstow'a bunların Lenny Lerman'ı öldürmek ve sakat bırakmak için kullanılan aletler olup olmadığını sordu.

Barstow bunu doğruladı ve aletlerin cinayetten sonra muhtemelen fail tarafından yıkanmış olmasına rağmen, balta başının sapla birleştiği noktada ve kesme makinesinin ortasındaki pivot civatasında Lerman'ın kanının izlerinin kaldığını belirtti.

Stryker'in devam sorusuna yanıt olarak Barstow, "İkisini de Slade'in kulübesinin arkasındaki barakada bulduk" diye ekledi. "Mezardaki toprağın kimyasal bileşimiyle eşleşen toprak izlerinin olduğu bir küreğin yanında."

"Tüm bu suçlayıcı gerçeklerin yanı sıra, Ziko Slade ile Lenny Lerman'ın cesedi arasında herhangi bir doğrudan fiziksel bağlantı keşfettiniz mi?"

"Evet."

"Peki bu bağlantılar nelerdi?"

"Ceset üzerinde bulunan ceket hem Lenny Lerman'a hem de Ziko Slade'e ait temas DNA'sı içeriyordu. Ziko Slade'in DNA'sı da mezarın yakınında bulunan bir sigara izmaritinde bulundu."

"Teşekkür ederim Bayan Barstow. Başka sorum yok."

Marcus Thorne tanık kürsüsüne yaklaştı. "Hanım. Barstow, Lerman'ı kulübenin önünde yere serdiği ve onu ormana sürüklediği iddia edilen kişiyi teşhis edebildin mi?"

"HAYIR."

"Ya mezarı kazan kişi?"

"HAYIR."

"Testleriniz Bay Slade'in DNA'sının o kamuflaj ceketinde nasıl bulunduğunu ortaya çıkardı mı?"

"HAYIR."

"Ya da o sigara izmaritini bulduğunuz yere kim koymuş olabilir?"

"HAYIR."

"Teşekkür ederim Bayan Barstow. Hepsi bu olacak."

Bir an için Stryker, bu olumsuz yanıtların etkisini azaltmak için Barstow'un yeniden incelenmesini tercih edebilirmiş gibi göründü. Bunun yerine Dedektif Teğmen Scott Derlick'i kürsüye çağırdı.

“Dedektif, ifadeniz sırasında bize Lenny Lerman'ın Calliope Springs'ten Ziko Slade'in kulübesine giden rotasını gösterdiniz. Bu yolculuğu kendi arabasıyla mı yaptı?”

"Evet, siyah bir 2004 Corolla; yol boyunca alışveriş merkezinin iki güvenlik kamerasından alınan video bunu doğruladı."

"Arabayı buldun mu?"

"Evet. Üç gün sonra, Slade'in kulübesine bir milden daha yakın bir mesafede, terk edilmiş bir taş ocağında bulunan yanmış bir araçla ilgili bir çağrı aldık. Bunu şasi üzerindeki VIN numarasından tespit edebildik."

"Yandığını mı söylüyorsun?"

"Evet. Olay yerinde kundakçılığa işaret eden boş bir gaz tankı bulundu."

"İlgi çekici başka bir şey buldun mu?"

"Sürücü koltuğunun yanında yerde duran bir anahtar; muhtemelen Corolla'yı taş ocağına süren kişinin cebinden düşmüş."

"Ne tür bir anahtardı bu?"

"Bir asma kilit anahtarı."

"Anahtarı herhangi bir asma kilitle eşleştirebildin mi?"

"Evet. Ziko Slade'in alet kulübesindeki asma kilit."

8

M ARCUS THORNE SAVUNMA MASASINA GELDİ .

Masum, konuşkan bir ses tonuyla, "O asma kilit anahtarını merak ediyorum Dedektif," dedi. "Birinin cebinden düşmek yerine bilerek arabaya yerleştirilmiş olabilir mi?"

"Buna dair sıfır kanıt var."

"Bay Slade'in cebinden düştüğüne dair hiçbir kanıt olmadığı gibi mi?"

Derlick'in ağzı seğirdi ama yanıt vermedi.

"Aslında Dedektif, Bay Slade'in o gün ya da gece herhangi bir zamanda kulübesinden çıktığına dair en ufak bir gerçek kanıtınız var mı diye merak ediyorum - birisini öldürdüğü ya da o arabayı taş ocağına ya da sete sürdüğü bir yana. ona ateş et.

Derlick'in çene kasları gerildi. "Gerçeklere dayanarak, bunlar tek makul sonuçlardır."

"Yani sıfır kanıtlarla mutlak bir kesinliğe sahipsiniz. Her yıl binlerce masum insanı hapse attıracak türden bir kesinlik."

Stryker sandalyesinden fırladı. "İtiraz! Avukat istatistikleri icat ediyor ve tanığı rahatsız ediyor!"

"Sürekli" dedi Wartz. "Bay. Thorne, bir sonraki uygunsuz sözlerinin sonuçları olacak."

Thorne uysalca gülümsedi ve teslim olurcasına avuçlarını kaldırdı. "Teşekkür ederim Sayın Yargıç. Bu tanıkla işim bitti." "Tanık" kelimesini kemirgen türüne benzetiyordu.

Wartz, Stryker'a döndü. "Devam edebilirsiniz."

"İddia makamı savunmasını geri alıyor Sayın Yargıç."

Wartz başını salladı ve Thorne'a davayı savunmaya sunmaya hazır olup olmadığını sordu.

"Sayın Yargıç, müvekkilim ve ben resmi bir savunmaya ihtiyacımız olmadığına inanıyoruz. Doğrudan kapanış konuşmamıza geçmeyi tercih ediyoruz."

Wartz'ın kayıtsız yüz ifadesinde bir miktar şaşkınlık vardı; Gurney de bunun sebebinin Slade'in tanığı olmaması ve Thorne'un onu kürsüye çıkarmaktan korkması olduğunu tahmin edene kadar aynı sürprizi hissetti.

Thorne jüri kürsüsüne yaklaştı. “Bayanlar ve baylar, siz ve ben az önce dikkat çekici bir kurgu yaratmak için rastgele şüpheli kanıt parçalarının akıllıca bir araya getirildiği, dikkatle düzenlenmiş bir prodüksiyona tanık olduk. İddia makamı yaratıcılık alanında yüksek puan aldı. Ancak iş vakadaki temel soruların (tüm bu makul şüphe kaynaklarının) ele alınmasına gelince, fena halde başarısız oldular.” Kafasını salladı. “O kadar çok sorun var ki, nereden başlayacağımı bilmek zor . Örneğin Lerman'ı ele alalım. Aptal planını dünyaya yayınlayan beceriksiz bir aptal mıydı? Yoksa hesapçı bir şantajcı mıydı? Her ikisi de olamazdı. Ama savcı bu çelişkiyi görmezden gelmenizi istiyor.

“Bize rotasını vurgulayan dramatik kırmızı bir çizginin olduğu bir harita gösterildi; neyi kanıtlamak için? Lerman'ın Slade'in mülküne mi gittiğini? Ancak bu dürtünün önemli olan tek soruyla hiçbir alakası yok: Geldikten sonra onu kim öldürdü?

“Bay Slade'i cinayetle ilişkilendirmek için umutsuz bir çaba harcayan savcılık, kamuflajlı bir ceket ve bir sigara izmaritinde temas DNA'sı izleri buldu. Ancak temel gerçekler bariz bir şekilde eksikti. Kamuflaj giysisindeki DNA ile Bay Slade'in DNA'sı arasında bir eşleşme olduğu söylendi. Bu maçla ilgili bilimsel güven düzeyini duymadık. Yüzde doksan mıydı? Seksen? Yetmiş? Bundan daha az mı? Bize söylenmediği için bilmiyoruz. O sigara izmaritine gelince, Bay Slade kulübesinin dışına çok sayıda izmarit düşürmüş olamaz mıydı ve gerçek katil bir tanesini alıp mezarın yanına koymamış mıydı - bugün savcılığın size ilettiği türden yanlış bir izlenim yaratmak için. ?”

"İtiraz ediyorum!" diye bağırdı Stryker. “Bu, kovuşturma saiklerinin iftira niteliğinde bir nitelendirmesi.”

Wartz derin bir iç çekti. “Savunma avukatı zarfı kırılma noktasına kadar genişletiyor. Ancak bu durumda, kapanış

tartışmalarına azami alan sağlamak adına itirazı geçersiz kılma eğilimindeyim."

Thorne jüriye dönerek, "Sayın Yargıç'ın hoşgörüsüne minnettarım" dedi.

"Bir dava avukatı olarak uzun kariyerim boyunca, bir davanın bu kadar çok makul şüphe alanına yol açtığını nadiren gördüm. Özellikle de polisin bu cinayetle ilgili diğer makul senaryoları araştırmadığını fark ettiğinizde. Lerman'ın, Bay Slade'den zorla para alma planıyla ilgili kamuoyu önünde övünmesinin, Lerman'ın düşmanının onu takip edip öldürmesi için mükemmel bir kılıf sağlayacağı akıllarına gelmedi mi? Lerman'ın milyon dolarlık hayat sigortası poliçesi ne olacak? Savcı açılış konuşmasında bundan bahsetti, ancak 'parayı takip etmek' sağlam soruşturma prosedürünün temel ilkesi olmasına rağmen Dedektif Derlick'ten bununla ilgili tek kelime duymadım. O kadar çok taş çevrilmedi ki. Pek çok soru yanıtızsız kaldı."

Thorne durakladı ve her jüri üyesiyle göz teması kurdu. "Bu kadar makul şüpheyile karşı karşıya olduğunuzda, yasa sanığı beraat ettirmenizi talep ediyor."

Kısa bir sessizliğin ardından Wartz, Stryker'a seslendi. "Kapanış tartışmanıza devam etmeye hazır mısınız?"

"Evet, Sayın Yargıç." Derin bir nefes alarak jürinin yanına geldi.

"Makul şüphe." Cümleyi titizlikle ifade etti. "Eğer size gökyüzünün mavi olduğunu söyleseydim, eminim Bay Thorne bu basit gerçekten şüphe duymanızı gerektirecek bir düzine neden bulabilirdi. Ama bunların hiçbiri mantıklı değil. Şüphe ve kafa karışıklığından oluşan bir sis perdesi yaratmak, gökyüzünün gerçekten mavi olup olmadığını merak etmenizi sağlamak savunma avukatlarına bunun için para ödeniyor."

Thorne abartılı bir yorgunlukla başını salladı. "İtiraz ediyorum Sayın Yargıç. Bu iğrenç bir saçmalıktır."

"Reddedildi" dedi Wartz. "Savcıya sana tanıdığım yetkinin aynısını veriyorum."

Stryker devam etmeden önce Thorne'a "yakaladım" bakışı attı. “Makul şüpheyle ilgili olan şey , şüphenin gerçekten makul olması gerektiğidir . Savunma avukatının dikkat dağıtıcı soruları ve çılgın varsayımları makul olmaktan çok uzak. 'Şüphe' terimini sanki kanıtları ortadan kaldırabilecek sihirli bir tozmuş gibi ortalıkta dolaştırıyor.”

Stryker devam etmeden önce durakladı. “Bu, bir duruşmada savcının normalde tüm önemli delilleri incelediği ve jüriye bu delillerin nasıl bir araya geldiğini açıkladığı andır. Ama hepsini tekrar duymana gerek olduğunu düşünmüyorum. Bu çok basit bir durum. O kadar basit ki tek cümleyle özetleyebilirim: 'Fakir bir adam, zengin bir adamdan servet alabileceğini sanıyordu ama o zengin adamın ne kadar acımasız olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.’”

Jüriye bir adım daha yaklaştı ve yavaşça konuştu. “Lenny Lerman, Ziko Slade'in neler yapabileceğini bilmiyordu. Ama sen yaparsın. Öyle görüyorsunuz, çünkü Lenny'nin parçalanmış cesedinin fotoğrafını gördünüz -hiçbirimizin asla unutamayacağı bir manzara- bu sanığı kasıtlı cinayetten suçlu bulma görevinizin altını çizen bir manzara.”

9

O akşam MADELEINE Akıl Sağlığı Kriz Merkezinden Eve Döndüğünde Gurney duruşma videosunu jürinin sonuç kararına kadar iki kez izlemişti: birinci dereceden cinayetten suçlu.

Madeleine kıyafetlerini değiştirdikten sonra tavukları sordu. Gurney onları unuttuğunu itiraf etmeden ahır ceketini giydi, çamur odasından bir çuval tavuk yemi aldı ve dondurucu bir rüzgârın altında kümese doğru yola çıktı.

Beş tavuk çitlerle çevrili alanda etrafa saçılmış kırık mısırları galgaladı. Gurney kümese girdi ve ortamın kabul edilebilir derecede temiz olduğunu gördü. Esas olarak yere ve yuva kutularına yayılan saman kokuyordu. İki taze kahverengi yumurta buldu ve onları ceketinin ceplerine koydu. Besleyicileri yeniden doldurdu, ardından sulama cihazını kontrol etti. Yarısı doluydu ve bir iki gün daha doldurulmasına gerek yoktu. Eve döndü ve iki yumurtayı, Madeleine'in bir kevgir içinde marulları yıkadığı mutfaktaki lavabo adasına getirdi.

Marulu kağıt havluyla kurularken, "Önce salatamızı yiyebileceğimizi düşündüm" dedi. "Sizinle tamam?"

"İyi."

"Sen masayı hazırla. Ben pansuman yapacağım."

Tabaklara ve gümüş eşyalara yer açmak için kadının okuduğu iki kitabı (biri çello tarihi, diğeri salyangozların yaşamı hakkında) masadan kaldırdı.

bitmek üzereyken Madeleine Gurney'e geleceğini bildiği soruyu sordu: Duruşma hakkında ne düşünüyordu?

Çatalını tabağının kenarına koydu. "İddia makamı açısından etkileyici. Slade'e karşı olan deliller çok güçlüydü. Savunma, birkaç ufak darbe dışında bunu düzeltmeyi başaramadı. Aslında savunma için resmi bir dava bile sunulmadı."

"İtiraz şansın var mı?"

Gurney başını salladı. "Bunun duruşmaya gelmesine bile şaşırdım. Delillerin bu kadar tek taraflı olduğu ve inandırıcı bir savunmanın bulunmadığı davalar, genellikle daha düşük bir suçlama karşılığında suçun kabul edilmesiyle sonuçlanır. Slade'in avukatını arayıp bu konuyu sormak istiyorum."

Madeleine kaşlarını çattı ve çatalıyla bir üzümü deldi.

Gurney devam etti: "Eğer avukatının elinde bir parça temize çıkarıcı kanıt olsaydı, neden bunu sunmayacağını anlayamıyorum."

"Eh," dedi Madeleine, sesinde biraz gergin bir ifadeyle, "sanırım, eğer bu kadar meraklıysan, eninde sonunda aramayı yapacaksın."

Ayağa kalktı, masayı temizledi, sonra yorgun olduğunu söyleyip yatmaya gitti.

Gurney birkaç dakika yalnız oturduktan sonra çalışma odasına gitti ve Marcus Thorne'u aradı.

10

M ARCUS THORNE , Claiborne'un DÜŞÜK PROFİLLİ, YÜKSEK AĞ DEĞERLİ köyünde yaşıyordu . Araba yolu birkaç dönümlük dağ defneleri, orman gülleri ve antik meşe ağaçlarının arasından geçerek büyük beyaz bir koloni dönemi evinin önündeki çakıl taşlı bir park alanına gidiyordu. Dikim yatakları park alanının sınırındaydı ve evin her iki yanında kıvrılıyordu.

Gurney, Outback'inden adımını atarken adının çağrıldığını duyunca şaşırdı. Döndü ve taş bir kulübenin köşesinden kendisine el sallayan bir adam gördü. Marcus Thorne İngiliz görünümlü bir ceket, kahverengi fitilli kadife pantolon ve Harris Tweed bar şapkası giyyordu. Gurney, resmi tamamlamak için gereken tek şeyin pahalı bir pompalı tüfek ve ölü bir sülün olduğunu düşündü.

Gurney yeni biçilmiş çimlerin arasından geçti.

Gurney kısa boylu adamın elini sıkarken, "Benimle bu kadar kısa sürede buluştuğunuz için teşekkürler," dedi.

Thorne küçük bir göletin önünden geçerken, "Ofisim ofisten uzakta," dedi. "Burada şehirde sohbet etmekten daha rahat olacağımızı düşündüm."

Kulübenin dış görünüşü Gurney'e on sekizinci yüzyılda inşa edilmiş evleri hatırlatıyordu ama içeride o dönemden görülebilen tek

kalıntılar dumandan kararmış meşeden kaba yontulmuş tavan kirişleri, taştan bir şömine ve geniş tahtalı çam zemindi. Tek odalı zemin kattaki diğer her şey son derece modern, minimalist tasarımlıydı ve binanın gölet tarafındaki cam duvarın hakimiyetindeydi. Göleti çevreleyen süs otları kahverengi, pas ve toprak boyasının çeşitli sonbahar tonlarındaydı.

Thorne ceketini ve şapkasını şömineye bakan kanepenin arkasına attı. Üzerine o kadar mükemmel oturan, sanki özel dikilmiş gibi görünen, kıvılcık rengi bir flanel gömlek giymişti. Gurney hafif rüzgarlığını açık bıraktı.

"Bir ay öncesine kadar orada ördekler vardı." Thorne gölete doğru el salladı. "Şimdi güneye gittim. Ama kahrolası kazlar kalıyor. Karısı pis şeyleri besliyor. Oturun."

Sandalyeye hafifçe benzeyen, siyah deri ve kromdan yapılmış geometrik bir nesnenin üzerine düştü. Gurney, sehpa işlevi görüyormuş gibi görünen parlak cam levhanın karşı ucundaki benzer bir sandalyenin üzerinde oturuyordu.

"Peki Bay Gurney, ünlü dedektif, sizin için ne yapabilirim?" Thorne koltuğunda arkasına yaslandı ve parmaklarını birbirine kenetledi, düşünceli bir dikkat hareketi gözlerindeki bıkkın bakışla çelişiyordu.

Walnut Crossing'den arabayla iki saat süren yolculukta Gurney, sorularını çerçevelemenin birkaç incelikli yolunu düşündü ama Thorne'un neşeli tavrı daha açık sözlü bir ses tonu kullanılmasını sağladı. "Öncelikle Slade'i savunmanın neden bu kadar felaket olduğunu bana söyleyebilirsin."

Thorne bir avukatın boş gülümsemesiyle gülümsedi. "Jürinin neden suçlu kararı verdiğini soruyorsanız cevabı basit. Slade'den hoşlanmadılar."

"Bu bana pek bir şey anlatmıyor."

Thorne'un bakışları kirişli tavana doğru kaydı. "Talihsiz koşullarla dolu mükemmel bir fırtınayla karşı karşıya olduğumuzu söyleyebilirsiniz."

"Yani?"

"Çok fazla yetenek, görünüş ve çekicilikle doğan büyümlü Ziko için hiçbir şey zor değildi. Doğal olarak jüri ondan ilk bakışta nefret etti. Tek başına bu gerçek onun mahkumiyetini garantiledi. Neredeyse hiç gerek yok..."

Yumuşak bir müzik sesi sözünü kesti. Gömleğinin cebinden şık bir telefon çıkardı ve ekrana baktı. İfadesi daha keskin, daha dikkatli bir hal aldı. Gözlerinde agresif bir parıltıyla kısa bir cevap verdi ve telefonu tekrar cebine koydu, ifadesi eski kayıtsız haline geri döndü. "Neredeydim?"

"Jüri Slade'den ilk bakışta nefret etti."

"Aslında. Ancak bizim açımızdan davanın özellikle zorluğu, Slade'e karşı birincil tanığın cinayet kurbanı olmasıydı. Lenny Lerman'ın şüpheye yer bırakmayan gasp planı, Slade'in onu öldürmesi için mükemmel nedeni oluşturdu. Lerman, Slade'in tek başına orada olduğu bir zamanda, sıfır mazeretle Slade'in kulübesine gitti. Fiziksel kanıtlar basit ve somuttu. Ve Stryker'ın anlatımı kusursuzdu."

"Rakip bir anlatı bulamadınız mı?"

Thorne başını salladı. "Alternatif bir teori ortaya atacaksanız, bizim sahip olmadığımız gerçeklere ihtiyacınız var. Aksi takdirde, iddia makamının anlatımının gücü kıyaslandığında zayıflığı daha da artar. Ve tabii ki Stryker da silah avantajına sahipti. Jüri kanlı silahları sever." Thorne soğuk bir gülümsemeyle gülümsedi. "Ve konu kanlı silahlara gelince, baltayı yenmek zordur."

"Slade'in böylesine özensiz bir suç işleyemeyecek kadar akıllı olduğu iddiasını öne sürmeyi düşündün mü?"

Thorne tiz, metalik sesli bir kahkaha attı. "Bu iddianın hiçbir yere varması mümkün değil. Hiçbir yerden daha kötü. Akıllı, sevimli bir nitelik değildir. Masumiyet düşüncelerini akla getirmiyor. Şimdi, eğer bir sanık belirli bir suç işleyemeyecek kadar aptal görünüyorsa bundan bir şeyler yapılabilir. Aptallık zararsızlığı akla getirir. Zekilik tehlikeyi çağırır."

"Savunma için neden karakter tanığı yok?"

"Bu, savcılığın Slade'in geçmişinden karakter karşıtı tanıklar getirmesine olanak tanırdı ve bu bir korku gösterisi olurdu."

Gurney başını salladı. "Slade'in dağ evi... orası onun ana ikametgahı değil, değil mi?"

"Dutchess County'de bir at çiftliği ve şehirde bir dairesi var; geçen yılki cinayetten önce, Emma Martin'in evinde olmadığı zamanlarda zamanının çoğunu burada geçiriyordu."

"Cinayet günü neden kulübedeydi?"

"Şükran Günü'nden önceki gündü. Ertesi gün için büyük bir akşam yemeği hazırlamaya başlamak üzere o sabah pansiyona gitti."

"Kimin için büyük bir akşam yemeği?"

"Emma Martin'in hastalarından, müşterilerinden, müritlerinden oluşan bir grup; onlara her ne diyorsa."

"Akşam yemeği gerçekten gerçekleşti mi?"

"Aslında."

"Misafirlerle konuştun mu?"

"Elbette."

"Slade'in duygusal durumunu nasıl tanımladılar?"

"Sakin, hoş, sorunsuz ama bunların durumumuza faydası olmadı. Stryker gibi zeki bir savcı bu durumu tersine çevirebilir ve jüriyi Slade'in huzurunun katil bir psikopatın doğal görünümünü olduğuna ikna edebilir."

Gurney buna karşı çıkamazdı. Jüriler sakın katillerden nefret ediyordu. "Stryker'dan bahsetmişken, neden Lerman'ın kızı Adrienne'i kürsüye çağırdığını ama kardeşi Sonny'yi çağırmadığını biliyor musun?"

Thorne neşesiz bir kıkırdama sesi çıkardı. “Kızım otomatik olarak jürinin favorisi. Sevimli, duygusal. Öte yandan Sonny bariz bir çöp parçası. Bir polis memuruna saldırmaktan iki yıl hapis yattı. Şu anda şartlı tahliyede. Babası gibi sümüksü ve daha patlayıcı.”

Gurney koltuğuna yaslandı ve duvar büyüklüğündeki pencereden dışarı baktı. Soğuktan uyuşuk bir mevsim sonu eşekarısı camın üzerinden ilerliyordu. Thorne telefonunu gömleğinin cebinden yarıya kadar çıkardı ve anlamlı bir şekilde saate baktı.

Gurney, "Sadece birkaç soru daha" dedi. "Müvekkiline karşı açılan davayı göz önünde bulundurursak, sanırım savcıyla anlaşma yapmayı düşündün?"

“Ben tavsiye ettim. Slade reddetti. Yapmadığı bir şeye itiraz etmeyeceğini söyledi. Yalan söylemek istemediğini söyledi. Yani, ona kazandırabileceğimi düşündüğüm on beşten yirmiye yerine, otuzdan yirmiye kadar yapıyor.” Thorne'un sırtı geri geldi. "Prensipler. Seni gerçekten sikebilirler. Durdurdu. "Oyununuz nedir Bay Gurney?"

"Neden bu işe karıştım demek istiyorsun? Emma Martin benden kasada zorla açılacak çatlaklar bulmamı istedi."

Thorne sert, küçük bir kahkaha attı ve başını salladı.

"Vaktimi boşa harcadığımı mı düşünüyorsun?"

“Uygun bir saatlik ücret üzerinden faturalandırılan zaman asla boşa harcanmaz. Peki kasadaki çatlakları bulmaya gelince? Başarılı bir itirazda kullanılabilecek çatlaklar mı? Olası değil. Ve temyiz, yeniden yargılamayla sonuçlansa bile, yine de Slade'in nahos geçmişine takılıp kalırsınız.”

Devam etmeden önce tekrar telefonuna baktı. “Size jürilerle ilgili kısa bir hikaye anlatayım. Yıllar önce, Güney Kaliforniya'da avukatlık yaparken, dikkat çeken bir soygun ve cinayet davası önüme çıktı. Gümrüklü bir değerli taş kuryesi, yer altı otoparkında yakalandı ve yaklaşık üç milyon değerinde zümrüt içeren bir ataşe çantasından kurtarıldı. Burnu kırılır, parti görevlisi vurularak

öldürölür ve üç kişilik soygun ekibi zümrütleri alıp kaçır. Ancak kuryeye göre yalnızca ona saldıran iki kişi maske takıyordu. Sürücü değildi ve kurye onu geçen hafta onu takip eden bir adam olarak teşhis etti. Hatta bir gün adamın sokakta çektiği bir fotoğrafı bile polisler'e vermiş. Üstüne üstlük, kurye kaçış arabasının plaka numarasını da aldı; arabanın mücevher ticareti, kara para aklama ve seks kaçakçılığı yaptığı söylenen bir pisliğe kayıtlı olduğu ortaya çıktı. Pisliğin hiçbir tanığı yoktu ve kuryenin kimliğini sürücü olarak belirten adamın, pisliğin güvenilir çalışanlarından biri olduğu ortaya çıktı. Bu arada kurye, kusursuz bir sicile sahip ve Tom Hanks'e çok benzeyen emekli bir polisti. Ben o pisliğin savunma avukatıydım.”

Thorne devam etmeden önce sanki Gurney'nin onu takip ettiğini doğrulamak istermiş gibi duraksadı. "Şaşırtıcı bir şekilde savcı müvekkilim için makul bir savunma düzenlemesi teklif etti. Durumumuzun hassasiyeti göz önüne alındığında, bunu kabul etmesini şiddetle tavsiye ettim. Reddetti. Jimmy Peskin adında bir iş rakibinin kendisine tuzak kurduğunda ısrar etti. Gerçeğe ulaşmak için özel bir soruşturma başlatmam için bana açık çek verdi, ben de öyle yaptım.”

Thorne kendinden memnun bir gülümseme sergiledi. “Asıl hikaye kuryenin oğluyla başladı. Çocuk Los Angeles'taki popüler bir hukuk firmasında işe girmişti. Sorun şu ki kumar, kokain ve fahişe bağımlılığı vardı. Borçları onu, ödeme talep eden bir Vegas mafyası adamıyla, dört yüz bin dolar civarında, büyük bir çıkmazın içine soktu, aksi takdirde çocuğun kariyerine son verecek resimlerin internette yayınlanmasını talep ediyordu. Çocuk babasına yalvarmaya gitti. Kurye olan baba, şöhreti belli bir tür anlaşılmaya açık olabileceğini düşündüren bir karaktere yaklaştı. Adam müvekkilimin iş rakibi Jimmy Peskin'di. Babam, gelirin yüzde elli ellisini bölüşerek Peskin'e mücevher soygunu teklif etti. Hatta olayla ilgili herhangi bir şüpheyi ortadan kaldırmak için kendi burnunun kırılmasını bile tavsiye etti. İlk başta Peskin yüzde yetmiş istedi ama elliyle yetinmeyi kabul etti; ancak babamın polise sürücünün sahte kimliğini, kaçış arabasının sahte plaka numarasını, sürücünün onu takip ettiğine dair saçma bir hikaye vererek müvekkilimi suçlaması şartıyla. kendisi ve Peskin'in temin edeceği kalabalık bir caddedeki

adamın bir fotoğrafı. Bunların hiçbirini kanıtlayamadık, bunların hepsi ikinci el bilgilerdi, kabul edilemez söylentilerdi ama çok güvenilirlikti.”

Thorne Gurney'e kurnaz bir bakış attı. “Peki alternatif anlatımızın nasıl gerçekleştiğini düşünüyorsunuz?”

Gurney omuz silkti. "Bunu ne kadar ikna edici bir şekilde sunduğunuza ve savcının bunu baltalamakta ne kadar usta olduğuna bağlı."

Thorne en ufak bir sıcaklık belirtisi göstermeden gülümsedi. “Sunumumuz Peskin hakkında keşfettiklerimizi makul şüphe konusunda ders kitabı niteliğinde bir örnek oluşturmaya yetecek kadar içeriyordu. Aslında mahkeme muhabirleri ve diğer gözlemciler bizim davamızı savcınınkinden çok daha ikna edici buldular. Bu, Jimmy Peskin'e yönelik çelik tuzaklı bir iddianameydi.”

Gurney neyin yaklaştığını hissetti. "Fakat . . . ?”

“Ancak jüri müvekkilimi her bakımdan suçlu buldu. Silahlı soygun suçundan. Otopark görevlisinin vurularak öldürülmesi nedeniyle ağır suçtan dolayı cinayetten suçlu. Ve bunların üstüne yarım düzine saçma suçlamadan suçlu. Neden biliyormusun? Basit. Jüri müvekkilinizden nefret ediyorsa, dünyadaki en iyi savunmanın hiçbir önemi yoktur.”

"Yanlış karara vardıklarından emin misin?"

“Müvekkilim cezaevine gönderildikten sonra Jimmy Peskin'in vurulması emrini vererek masumiyetini kanıtladı. Çerçeve işi için geri ödeme.

Thorne'un hikâyesinin etkisinin tadını çıkarıyor gibi görüldüğü bir anlık sessizliğin ardından avuçlarını kaldırarak şöyle dedi: Burada işimiz bitti mi?

“Son bir soru. Ziko Slade hakkında herhangi bir sonuç gözlemin var mı?”

Thorne uzun bir nefes aldı ve yavaşça verdi. “Aleyhinde bu kadar çok delil olan masum bir müvekkilim hiç olmadı. Öte yandan, hiç

bu kadar açık sözlü görünen suçlu bir müşterim olmamıştı. Örneğin bu konuşmayı mümkün kılmak için imzaladığı bildiriye ele alalım. Sizinle paylaşabileceklerime hiçbir sınırlama getirmiyor.

"Yani gerçekler onun bir katil olduğunu ve tavrı da onun masum olduğunu mu söylüyor?"

"Masum ya da hayal ürünü. O kadar umursamaz ki. Geçen gün o cehennem gibi hapisanede onu ziyaret ettiğimde taktığım kravatla ilgili şakalar yaptı." Thorne tekrar telefonunu kontrol etti ve meşgul görünmekten hoşlanan bir adamın göze çarpan enerjisiyle sandalyesinden kalktı. "Bu bulunması zor çatlakları ararken iyi şanslar."

Kapıya doğru ilerlemeye başladı ve gözlerinde soğuk bir ışıltıyla Gurney'e döndü. "Bunlardan birinde Lerman'ın kafasını bulursan bana haber ver."

11

S G URNEY , Claiborne'un nadide çevrelerinden New York'un kuzeyindeki kasvetli gerçekliğe geçerken, küçük bir alışveriş merkezinde bir Starbucks gördü. Bu görüntü anında duble espresso içme isteğini tetikledi ve neredeyse boş olan otoparka park etti.

Siparişini vermeyi beklerken telefonuna mesaj gelip gelmediğini kontrol etti. Hiç yoktu ama kontrol edince ona Kyle'ı doğum günü için aramayı unuttuğunu hatırlattı. Kendine kızmıştı, tekrar aklından çıkmadan bu işi halletmesi gerektiğini biliyordu. Bunun yerine, kahvesini ve atıştırmalık bir şeyler alır almaz aramayı yapmaya karar verdi.

Gurney arabasına döndüğünde tarçınlı simit yerken ve kahvesini yudumlarırken telefonunu çıkardı. Tam kişi listesinde Kyle'ı aramaya

başladığında telefon elinde çaldı. Gelen numarayı tanımıyordu ama yine de cevap verdi.

"Gurney burada."

"Marcus Thorne'la işin bitti mi?"

Bu serin ve düzgün sesin sahibini anlaması birkaç saniyesini aldı.

"Merhaba Emma. Thorne'la buluşacağımı nereden biliyordun?"

"Ben medyumum."

Cevap vermedi. Şaka yaptığından emin değildi.

"Adrienne Lerman seninle görüşmeyi kabul etti."

"Affedersin?"

"Winston'da yaşıyor, Claiborne'dan pek de uzak değil. Nerede olduğunu biliyorsun?"

Gurney boğazını temizledi. "Az çok ama..."

"İyi. Bugün onun izin günü. Seni bekliyor olacak. Sana adresini mesaj atıyorum."

Bağlantıyı kesti. Bir dakika sonra mesaj geldi: "5 Moray Court, Apt B."

Gurney simitinden bir ısırık daha alıp kahvesini bitirdi. Simitin yarısı bitmemişti ama geri kalanını torpido gözünün altında sakladığı küçük çöp torbasına attı. Tarçın mide yanmasına neden oluyordu.

W INSTON, mandıra çiftçiliğinin çöküşünden sonra kendini bir antika merkezine dönüştürerek hayatta kalmaya çalışan taşra kasabalarından biri haline geldi; paslanmış saman tırmıklarını ve yıpranmış süt kovalarını sanat eseri olarak gören hafta sonu ziyaretçilerine sıradan kalıntıları satıyordu. Ana caddesi, Cennetsel Domuz, Mavi Yeşilbaş ve Gülümseyen İnek gibi isimler taşıyan değerli mağazalara ev sahipliği yapıyordu.

Number 5 Moray Court, iki girişi olan, üst ve alt kattaki dairelere bölünmüş, büyük bir Viktorya tarzı binaydı. Aşırı büyümüş orman gülleri ön verandayı kapatıyordu ve iki araba garaj yolunu işgal ediyordu. Gurney 5 numaradan birkaç araba uzakta park etti.

Outback'ten çıktığında onu ilk etkileyen şey havadaki çiğ nemdi. İkincisi ise caddenin aşağısındaki, Subarus ve Toyota'lar arasında göze çarpan asit yeşili Corvette'ti. Üçüncüsü ise ona doğru yürüyen uzun boylu, kaslı genç adamdı. Hava şartlarına rağmen ceket giymiyordu; yalnızca dar sarı bir tişört, ipeksi bej pantolon ve gösterişli mokasen giyiyordu. Köpüklü saçları modaya uygun dikenliydi, gözleri küçük ve koyuydu, kalın boynu dövmelele çevrelenmişti.

Adımlarının ritmi Gurney'i tetikte tutuyordu. Dengesini ustaca ayarladı ve dikkatini sadece potansiyel bir hedef olarak değil aynı zamanda düşmanca el veya ayak hareketlerini hissedebileceği en iyi odak noktası olarak adamın solar pleksusuna odakladı.

Adam Gurney'in kişisel alanının hemen dışında durdu. "Dostça tavsiye ister misin? İşimize karışma."

Gurney hiçbir şey söylemedi.

"Ne dediğimi duyuyor musun? Sen sağır mısın?" Sesi gittikçe yükseliyordu.

Gurney yavaşça konuştu. "Bence bir hata yapıyorsun."

"Lanet bir hata yapan sensin. Lanet burnunu işimize karıştırma."

Gurney'in bu kişinin Adrienne'in kardeşi Sonny Lerman olduğuna dair varsayımı doğrulandı . "Benim yolumdasın. Lütfen kenara çekilin."

Koyu küçük gözleri öfkeyle büyüdü. "Lanet yüzüne basmama ne dersin?"

Gurney içini çekti. "Şartlı tahliyenı gerçekten ihlal etmek istemiyorsun, değil mi Sonny? Bir yıl daha kutuya mı atılacaksın?"

"Bu kesinlikle bir ihlal değil. Sana sadece söylüyorum, kız kardeşimden uzak dur. Bok karıştırırsan yersin, seni meraklı pislik."

5 numara yönünden yüksek bir ses geldi. "Hey arkadaşlar, burada neler oluyor?"

Verandanın merdivenlerinde iri, beyaz saçlı, kırmızı yüzlü bir adam duruyordu. Emekli bir polise benziyordu. Bacağının yan tarafına kısmen gizlenmiş bir gece sopası tutuyordu.

Sonny Lerman ona kararsızca baktı. "Hiç bir şey. Sorun değil." Aniden arkasını döndü ve asit yeşili Corvette'e yöneldi. Kapıyı açtı ve Gurney'e seslendi: "Benimle dalga geçersen başın büyük belaya girer. Asla tanışmak istemeyeceğın bir akrabam var. Bu düşünceyi aklında tut, pislik!"

12

GURNEY B DAİRESİNİN ZİLİNİ ÇALDI VE BİR DAKİKA sonra içeri girildi. Kasvetli halılarla kaplı merdiven tek bir tavan armatürüyle aydınlatılıyordu.

"Ortaya çıkmak. Bir dakika içinde yanınızda olacağım," diye ikinci katın bir yerinden bir kadın sesi seslendi.

Merdivenler ayaklarımın altında gıcırdıyordu. Havada hoş olmayan bir koku vardı.

Üst kattan yemek yiyebileceğınız mutfağı görebiliyordu. Sağında çıplak ahşap zeminli bir oturma odası vardı. Solunda üç açık kapısı olan bir koridor vardı; bir banyo ve iki yatak odası, diye tahmin etti. Bu odaların birinden birden fazla kedinin miyavlaması geliyordu. Yukarı çıkarken fark ettiği kokunun kaynağı muhtemelen kalabalık bir çöp kutusuydu.

"Siz kedi insanı mısınız Bay Gurney?"

Koridordan gri eşofmanlı, iri, yumuşak görünümlü bir kadın çıktı ve dağınık saçlarını alnından geriye doğru itti. Duruşma videosunda gördüğü, Adrienne Lerman'ın yüzündeki defalarca hayal kırıklığına uğramış iyimserliğin aynı hüznünlü gülümsemesini tanıdı.

"Emin değilim ama onları izlemeyi seviyorum."

"Bazı yavru kedilere kalıcı bir yuva bulmaya çalışıyorum. İlgienebilecek birini tanıyorsanız. . ." Sesi azaldı. "İçeri gelin, oturun."

Gurney, üstü Formika kaplı eski bir masada ona katıldı.

"Sokakta olanları gördüm. Gerçekten üzgünüm. Sonny olabilir. . . heyecanlı."

"Ona geleceğimi söyledin mi?"

"Her konuda açık olmaya çalışıyorum. Böyle bir tepki vereceğini beklemiyordum."

"Neden yaptığına dair bir fikrin var mı?"

Esprisiz bir kahkaha olabilecek keskin, küçük bir ses çıkardı. Ona söylediğim tek şey Emma Martin'in bana söylediği; temyiz şansız olup olmadığını görmek için davayı inceliyordun. Herhangi bir tepki vermiş gibi görünmüyordu. Ama Sonny bir kez bir şey hakkında düşünmeye başladığında, işin nereye varacağını asla bilemezsiniz. Belki de aklı, bizi parayı almaktan alıkoymaya çalışan çok kötü bir insan olan sigorta şirketi avukatı Howard Manx'e gitti. Para Sonny için çok şey ifade ediyor. Bunu babamızdan aldığı tek şey olarak görüyor. Sanki Manx sigorta için kendi babamızı öldürdüğümüzü ima ediyor gibiydi. Nasıl bir insan para için kendi babasını öldürür? Bunu yapmak için ne kadar hasta olman gerekir?" Gözlerini kapattı ve parmak uçlarını yanağının alt kısmına bastırdı.

"İyi misin?" diye sordu Gurney.

"Kötü diş. Gelir ve gider." Gözlerini açtı ve elini indirdi. "Dişçiye gitmeliyim. Hiç zamanım yok gibi görünüyor. Darülaceze, kediler ve Sonny ile. . ." Kuşatılmış bir gülümsemeye devam etmeden önce mutfağa belli belirsiz baktı.

"Sorunlarımın çoğu hediye, sorun değil. Meşgul olmak faydalı olmaktır, değil mi? Faydalı olmak bir nimettir. Yani, olaya nasıl baktığınız önemli." Gülümsemeye zorladı. "Emma bazı soruların olduğunu söyledi."

"Dava videosunu izlerken aklıma gelen bir olayla başlayacağım. Sence baban patronuna para kazanma planını neden anlattı?"

Yutkundu ve gözleri yaşarmanın eşiğinde belirdi.

"O gece restoranda Sonny ve bana bundan bahsettiğinde, başkalarına anlattığından haberim yoktu. Söylediklerine inandığımdan bile emin değilim. Ama bölge savcısı Bay Cazo'ya söylediklerini bana anlattığında hiç şaşırmadım. Lenny'nin, insanların onun büyük bir işe bulaştığını düşünmelerinden hoşlandığını biliyordum, özellikle de Ziko Slade gibi bir ünlünün dahil olduğu. Her zaman saygı istiyordu. Onun için çok önemliydi . İnsanların onun hakkında ne düşündüğüne takıntılıydı. Her zaman yanlış yollardan kabul peşinde koşuyordu."

Üzgün bir şekilde başını salladı. "Her zaman odadaki en güçlü kişinin ondan olmasını istediğini düşündüğü kişi olmaya çalışıyordu. Sanki kendine ait bir ağırlığı, merkezi, yönü yokmuş gibiydi. Özellikle Sonny'den onay almayı çok istiyordu." Bir gözyaşı belirdi ve yanağından aşağı doğru süzüldü. Masanın üzerindeki tahta tutucudan bir peçete aldı, yanağını sildi ve burnunu sümkürdü.

"Kusura bakmayın" dedi. "Başka sorularınız mı var?"

"Kardeşin sokakta bana yaklaştığında kötü bir karakterle bağlantısı olduğunu iddia etti. Belki bir gangster? Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Burnunu çekti. "Lenny ne zaman birkaç içki içse, mafya için tetikçi olan ikinci veya üçüncü bir kuzenimiz olduğunu ima etmeye

başlıyordu; Rus mafyası, mafya, Arnavutlar, hikaye sürekli değişiyordu. Bana fantastik göründü ama Sonny onu yedi. Sonny ve Lenny'nin pek çok ortak noktası vardı. Çoğunlukla fanteziler. İnsanların bazen o kadar çok ortak noktasının olması ki, birbirlerine katlanamıyorlar.” Gurney'e bakıyordu ama zihni üzücü anıları gözden geçiriyor gibiydi.

“Bir dakika önce babanın sana restoranda söylediklerine inandığından emin olmadığınızı söylemiştin. Nedendi?”

"Gaç planı... ona göre değildi."

"Ne bakımdan?"

"Fazla çatışmacı görünüyordu."

"Bu onun karakterine aykırı mıydı?"

"Çok öyle."

Sessiz bir dakikanın ardından masadan kalktı ve ayırdığı zaman için ona teşekkür etti.

Elini kaldırdı. "Gitmeden önce sana bir soru sormak istiyorum . O zamandan beri aklımda olan bir şey bu. . . Bana babamın cesedini bulduğumu söylediklerinden beri. Bunu sormaya cesaret edemedim."

Bekledi.

Alt dudağını ısırды. "Biliyor musunuz . . . eğer hayatta olsaydı. . . parmakları kesildiğinde mi?"

Gurney, Barstow'un parmak uçlarında sadece hafif bir kanama olduğuna dair ifadesini hatırladı, bu da kalp fonksiyonunun olmadığını gösteriyordu.

"Hayır Adrienne. O an hayatta değildi."

Sanki büyük bir gerginlikten kurtulmuş gibi uzun bir nefes vererek arkasına yaslandı.

"Teşekkür ederim. Onun bu konuda bilinçli olduğunu düşünmeye dayanamadım.

orta noktasında yağış başladı; önce aralıklı çiseleyen yağmur, ardından Gurney'in görüşünü engelleyen şiddetli bir yağmur. Bir inek otağının yanındaki yosunlu bir omuza yanaştı.

Adrienne'le konuşması sırasında büyüyen rahatsız edici duygunun giderek daha fazla farkına vardı . Lerman ailesinin duygusal dinamiklerinde alışılmadık bir şeyler vardı; Lenny'nin planının "karakter dışı" doğasıyla bağlantılı bir şeyler. Söylenen her şeyi hatırlayamadan Madeleine'den gelen bir telefonla sözü kesildi.

"Kyle'la konuşup konuşmadığımı merak ediyorum."

Hatırlatma mideye bir yumruk gibi geldi. "Henüz değil."

"Şükran günü gelecek hafta. Onu davet etmek güzel olurdu, öyle değil mi?"

BÖLÜM II

ZİKO SLADE

FRANSIZ KAPILARIN YANINDAKİ ÇAM MASAYA OTURDULAR .
Öğle vaktini yeni geçmişti. Verandadaki don nihayet erimiş, mavi taş levhalar kararmıştı. Kasım ayının gri gökyüzü ovayı renksiz hale getiriyordu. Sessiz bir öğle yemeğini yeni bitirmişlerdi. Madeleine bir fincan nane çayının kenarından Gurney'e baktı.

"Peki," dedi, "bana bundan ne zaman bahsedeceksin?"

"Ne hakkında?"

Bardağını indirdi. "Dünü önce Marcus Thorne'la, sonra da Adrienne Lerman'la konuşarak geçirdin. Eve kaşlarını çatarak geldin ve bütün akşam neredeyse tek kelime etmedin. Bu sabah da aynı şey. Bir şeyle boğuştuğun çok açık."

"Sadece huzursuz bir his var içimde. Muhtemelen hava koşullarının bir ürünüdür."

Başını salladı, ifadesi dikkatliydi ama başka türlü okunamıyordu.

Bir süre sonra boğazını temizledi. "Fark etmekte iyi olduğumu söylediğin bu tutarsızlıklar mı? Küçük olanlar ortaya çıktı."

"Onları Emma'ya gösterebilirsin."

"Sonra çekip mi gideceksin?"

"Evet."

Bir sonraki sorusu için doğru kelimeleri bulmaya çalışarak yavaşça başını salladı. "Maddie, sürekli şu start-stop mesajını alıyorum; Emma'nın isteğine yanıt vermem gerektiğini ama ona benden istediğinin yalnızca onda birini vermem gerektiğini söylüyor. Onun arkadaşın olduğunu anlıyorum ya da arkadaşındı, ama aslında hiçbir şey yapmamam konusunda ne kadar kararlı olduğunu düşünürsek, ilk etapta kapıyı açmamak daha akıllıca olmaz mıydı?"

"David, Tanrı aşkına, bunu neden bu kadar büyütüyorsun?"

“Tutarsızlıkları tespit etmede iyi olduğumu mu düşünüyorsun? Şu anda bir tanesini fark ediyorum. Emma sana benimle bir cinayet davası hakkında konuşmak istediğini söyledi. Bir cinayet davası. Ama hayır demek yerine, yakın zamanda burada bunu kötü bir fikir haline getiren bir deneyim yaşadık, sen elbette, buraya gel dedin. Ve geçmişte bir noktada arkadaşça davranmış olmanız da bu tepkiyi açıklamaya yetmiyor. Bana söylemediğin şey ne?”

Madeleine neredeyse boş olan tabağına o kadar uzun süre sessizce baktı ki, adam bir cevap alma umudunu yitirdi. Daha sonra duraksayan bir sesle konuşmaya başladı.

“Senden bunu istememin nedeni. . . Başlangıç olarak davaya bakın. . . yapılacak doğru şeyin bu olduğunu hissetmemdi. . . Emma'nın yaptıkları yüzünden. . . bizim için.”

" Bizim için ?"

“O korkunç ensest cinayeti davasına gömüldüğün zamandı. . . Yıllar önce . . . Seni Jack Hardwick'e bulaştıran şey. Hiç evde olmadın. Bazen bedeniniz öyleydi ama zihniniz asla olmadı. Dava uzadıkça uzadı. Hayatım boyunca hiç bu kadar yalnız olmamıştım. Senin bir daha orada olacağına inanmam için hiçbir neden yokken kendimi tamamen terk edilmiş hissettim. Bunun bir evliliğin olması gerektiği gibi olamayacağını düşündüm. Klinikteki işim bile boş geliyordu. Kendim hakkında tam olarak böyle hissettiğimde, depresyonu onlara hayatlarının anlamsız olduğunu söyleyen danışanlarıma nasıl yardım edebilirdim? Ne sana ne de başka birine bağlı olduğumu hissetmedim. Kendime sürekli şunu soruyordum: Hayatımda ne yapıyorum? Belki diye düşündüm. . .” Sesi azaldı. Gözlerini kapattı, çene kasları kasıldı. Saniyeler geçti. Onları açtığı anda bakışları masanın ortasına sabitlendi.

“Belki yeniden başlarsam çukurdan çıkış yolunun bu olabileceğini düşündüm. Başka bir yol göremedim. Yeniden başlamak gerekiyordu. Ayrılmak. Çekip gitmek. Tamamen yeni bir hayata başlayın. Ama felç olduğumu hissettim.”

Bu açıklama karşısında şok olan Gurney, o dönemdeki kendi deneyimini hatırlamaya çalıştı ama aklına gelen tek ayrıntı olayla ilgiliydi.

Diye devam etti. "Emma'yla o kadar da yakın değildim ama başımın belada olduğunu hissetti ve konuşmak istersem dinlemeyi teklif etti. Ne kadar konuştuğumu, ne söylediğimi bile bilmiyorum. Bitirdiğimde gülümsedi. Hayatımda gördüğüm en sıcak, en rahatlatıcı gülümsemeydi. Ve onun ne söylediğini hatırlıyorum; sadece kelimeleri değil, söyleyiş şeklini de. Sahip olduğu güç.

"Senin iyi bir adam olduğunu söyledi. Bana sabırlı olmamı söyledi. . . dikkat etmek . . . sana güvenmek . . . ve birlikte hayatımız güzel olurdu."

"Bu kadar?"

"Bu kadar. Ama o gülümseme. . . O ses . . . sanki daha önce hiç konuşulmamış bir yanımla konuşuyordu.

Gurney söyleyecek söz bulamıyordu.

"Yani," diye devam etti Madeleine, "yaptığı şeye bakılırsa -beni içinde bulunduğum zihinsel cehennemden çıkarmak, aslında evliliğimizi kurtarmak- ona en azından sınırlı bir şekilde yardım etmenin doğru olacağını hissettim ."

Sessiz kaldı ve az önce duyduğu şeyi sindirmeye çalıştı; ağır çekimde patlayan bir bomba.

BİR SAAT SONRA, çalışma odasındaki masasında tek başına, o dengesiz ruh hali içinde kilitli kaldı. Geçmişine dair anlatının aniden yeniden düzenlenmesi tam anlamıyla bir iskambil evinin yıkılması değildi ama zemin kesinlikle kaymıştı. Madeleine onu terk etmenin eşiğindeydi. Bu farkındalık onu rahatsız etti. Onun üzüntüsünün derinliğine karşı o kadar duyarsız kalması ve evliliklerini bitirme ihtimalinin hiç aklına gelmemesi de aynı derecede rahatsız ediciydi.

Yamacın yamacındaki çalışma odasından dışarı bakarken, onu fuşya rengi kayak ceketıyla, aşırı büyümüş meraları çevredeki ormandan ayıran biçilmiş arazide ilerlerken gördü. Teselliye açık havada, fiziksel hareketlerle zihnini sakinleştirerek, kendini kırsalın doğal güzelliğine kaptırarak buldu. Zihnini bir bilmeceyle doldurmakta, sırrını açığa çıkarana kadar onu bir o yana bir bu

yana çevirmekte huzur ve amaç buldu. Şimdi bile beyninin bir kısmının evliliğini ve evliliğinin kırılğanlığı konusundaki cehaletini çözülmesi gereken bir bilmece olarak gördüğünü hissediyordu. Düşüncesinin inatçılığı karşısında keskin, küçük bir kahkaha atarak kendini sandalyesinden yukarı itti. Belki de Madeleine'in açık havaya çıkma tercihinde dikkate değer bir şey vardı...

Telefonu düşünce akışını böldü. Arayan, sinir bozucu tesadüflerden biri olarak Emma Martin'di.

"Emma. Aradığına sevindim. Konuşmamız gerektiğini düşünüyordum."

"Çünkü Madeleine davayı düşürmeni mi istiyor?"

"Onunla konuştun mu?"

"HAYIR. Bu sadece onun varacağını hayal edebildiğim bir konum."

"Bunun somut bir nedeni var. Harrow Hill davası ikimizin de, bizi ceset sayısına ekledikten birkaç saniye sonra gelen, cinayete meyilli bir manyağın hedefi haline gelmesiyle sonuçlandı. Güçlü bir etkisi oldu. Bizi tekrar o duruma sokma ihtimalim..."

Emma, "Bu Madeleine'in isteyeceği son şey," dedi. "Ayrıca bu isteyeceğim son şey. Bu sizin ön saflarda savaşçı olmanızla ilgili değil. Bu, mevcut gerçeklere sakın ve güvenli bir şekilde bakmanız ve savcının anlatımındaki kusuru tespit etmenizle ilgilidir. Beyninizin silahlı çatışma için değil, entelektüel meydan okuma için inşa edildiği türden bir şeyden bahsediyorum.

Gurney hiçbir şey söylemedi.

Emma şunu ekledi: "Eğer bu sınırlı olasılık bile Madeleine'i rahatsız edecekse, şu anda şirketten ayrılabiliriz. Araman."

Gurney yine hiçbir şey söylemedi.

Emma, "Bir öneride bulunayım," dedi. "Ziko'yla konuş. Gerçeğin anahtarını elinde tutuyor olabilir ama bunu bilmiyor bile olabilir çünkü kendisine doğru sorular doğru kişi tarafından

sorulmamıştır.” Bu son sözler Gurney'in doğru kişi olduğuna dair kesin bir kanaat uyandıracak şekilde söylendi.

"Onu Attika'da ziyaret etmemi mi öneriyorsun?"

“Hayatınızda bir gün yer alacak. Yarın onu ziyaret etmeyi planlıyordum ama sen benim yerimi alabilirsin. Bunu ilginç bulacağınızı düşünüyorum.”

GURNEY ertesi sabah dokuzda, Google Haritalar'ın kendisine Walnut Crossing'ten Attica köyündeki maksimum güvenli hapishaneye dört saatlik araba yolculuğu süresi olacağını söylediği yere doğru yola çıktı .

İlk saat boyunca rotası onu donla kaplı batı Catskill eteklerinden ve ara sıra terk edilmiş ticari işletmelerin çukurlaştırdığı bir dizi pastoral vadiden geçirdi. Küçük inek sürüleri çamurlu çayırarda hareketsiz duruyor ya da açık yamaçlardaki saman yığınlarının arasında geziniyordu. Yeniden boyanması gereken çiftlik evleri ve ek binalar, eski traktörler ve devrilebilen silolar, bölgenin hırpalanmış tarım mirasına tanıklık ediyordu. Rotası onu nispeten müreffeh yerlere, üniversite şehirlerinin banliyölerine, bakımlı evlerin ve peyzajlı çimlerin bulunduğu bölgelere götürdü, ancak kilometrelerce manzara iki temel özelliğini ortaya çıkardı: doğal güzellik ve ekonomik acı.

Gurney'e göre en üzücü şey terk edilmiş çiftliklerdi. Yavaş yavaş bir virajı dönerken, bir dizi çit direğinin üzerinde, çitin ötesindeki eski evle aynı harap durumda olan birkaç mavi kuş evi fark etti. Bir zamanlar güzel bir yerin canlı süslemeleri olan bu terk edilmiş kuş evleri, artık kayıp bir dünyanın simgeleri haline gelmişti.

Yolun içinden ne geçerse geçsin, yol her zaman tarlaların ve ormanların, sakın göllerin ve dolambaçlı nehirlerin inişli çıkışlı bir panoramasına dönüyordu. Kehribar rengi iğneleri henüz düşmemiş olan küçük bir karaçam çalılığı, sık sık ormanlık bir yamacın rengine renk katıyordu.

GURNEY , Attika'nın eteklerine yirmi dakika erken vardı .

Mütevazı köy evlerinin hemen ötesinde bölgenin kasvetli ağırlık merkezi vardı; iki metre kalınlığında ve otuz metre yüksekliğinde beton duvarları olan, ülkedeki iki bin en tehlikeli mahkuma ev sahipliği yapan ve bunlardan birinin bulunduğu asırlık bir ceza kalesi. modern Amerikan tarihinin en kötü hapishane isyanlarından biri.

En son NYPD'den emekli olmasından kısa bir süre önce, aynı derecede kasvetli bir günde buraya gelmişti. Ayrıntıları oldukça tuhaf olan, açık bir cinayet davası hakkında bilgisi olduğunu iddia eden bir mahkumla görüşmeye gelmişti.

Bu rahatsız edici derecede canlı düşünceleri bir kenara iten Gurney, cüzdanını ve telefonunu arabaya kilitledi ve hapishanenin ana girişini barındıran orta çağa benzeyen kuleye girdi. Küçük ayaklı masalar ve dayanıksız sandalyelerle dolu, yaklaşık yarısı dolu olan geniş, penceresiz bir alana götürüldü. Akustik, mutsuz seslerin karışımını bulandırıyordu ve odaya ter ve çam kokulu dezenfektan kokusu sinmişti. Çevre duvarlarının etrafına altı ceza infaz memuru yerleştirildi.

Gurney oturduktan kısa süre sonra Ziko Slade'in standart yeşil mahkum üniformasıyla masasına doğru yönlendirildiğini gördü. Gurney'in ilk kez deneme videosunda fark ettiği yumuşak, şımarık yüz hatları ile sakin, zeki gözlerin tuhaf birleşimi, adamı anında tanınabilir hale getirdi.

Gurney'in karşısındaki sandalyeye oturdu. El sıkışmak için hiçbir çaba göstermedi. Öne eğilerek yavaşça konuştu. "Buraya geldiğiniz için teşekkür ederim efendim. Nezaketiniz benim için çok şey ifade ediyor."

"Emma sana inanıyor."

"Onun inancı bir nimettir. Özellikle de pek çok gerçek beni suçluyor gibi görüldüğü için. Her gece uyumadan önce bu davanın anlaşılıp anlaşılamayacağını ya da Bay Lerman'ı öldüren kişinin bulunup bulunamayacağını merak ediyorum. Ama bu soruları bir kenara bırakıp hayatımda neyin iyi olduğuna odaklanmalıyım." Durdurdu. "Uzun bir yolculuk yaptığınız için teşekkür ederim. Umarım kötü değildi."

"Hiç de fena değil."

Slade gülümsedi. "Toprak çok güzel."

"Evet."

"Bazen güzelliklerle çevrili olduğumuzu görmek zor oluyor. Çok fazla düşünüyoruz. Fikirlerimin gerçek olduğuna inandığımda gerçek olan görünmez oluyor."

Gurney, Slade'in felsefe yapmasının dinginliğin, psikozun ya da manipülasyonun ürünü olup olmadığını merak etti. "Burada olmanın gerçekliğiyle nasıl başa çıkıyorsun?"

"Keşke başka bir yerde olsaydım diyorum çoğu zaman. Bazı insanlar burayı cehennem olarak görüyor. Onu bir araf olarak görmeye çalışıyorum."

"Anlam?"

"Arafın ateşi arındırıcıdır. Açıklığın acısı. Cehennem ateşi pişmanlıktan başka bir şey değildir. Cehennemin çok geç görülen gerçek olduğunu söyleyenlere katılıyorum. Hala ona göre yaşamak için zaman varken gerçeği gördüğüm için çok şanslıyım."

"Burada, hapishanedeyken bile mi?"

"Nerede olursanız olun, dürüst bir hayat yaşayabilirsiniz. Ama bunu zaten biliyorsun. Senin her zaman dürüst bir adam olduğundan şüpheleniyorum." Mükemmel dişlerini göstererek gülümsedi. "Benim için dürüstlük nispeten yeni bir kavram."

"Şu ana kadar nasıl gidiyor?"

Slade sanki Gurney akıllıca bir şaka yapmış gibi güldü. "Dürüstlük şaşırtıcıdır. Başka bir dünyanın anahtarı."

"Emma Martin'in seni tanıştırdığı bir dünya mı?"

"Tam o anda buna hazırdım. Bıçaklandığımı ve ölümün eşliğinde olduğumu biliyor musun?"

"Emma söyledi."

“Yoğun bakımdayken bir olay oldu. Aniden hayatımın bencil, zalim ve faydasız bir ilerleme olduğu fikrine kapıldım. Yalanlarla dolu bir hayat. Hayatımın her şeyin tam tersi olması yönünde umutsuz bir arzu hissettim. İşte o zaman Emma'nın yanına getirildim. Büyülü bir bağlantı.”

Gurney dramatik dönüşümlerden, özellikle de kalıcı güçlerinden şüpheleniyordu. “Yani bu eski hayatın sonu muydu? Geri dönmeyi düşünmüyor musun?”

Mükemmel gülümseme yeniden ortaya çıktı. “Neden eski ben olmaya geri döneyim ki? O adam bir aptaldı. Para içinde boğuluyordum ve birbiri ardına işe yaramaz ıvır zıvır satın alıyordum. Elli bin dolarlık altın bir saatim vardı. Neden? Çünkü Doğu Hampton'daki komşumun otuz bin dolarlık bir altın saati vardı. Ben de onun çok pahalı karısını sikiyordum. Hatta karımın doğum günü partisinin olduğu gece onu çamaşır odamda becerdim. Onu kocasının yatında iki kez becerdim. On binlik bir crack satın alma karşılığında kızlarını bir otel odasında üç gün boyunca düzdüm. Bu alışılmadık bir durum değildi. Ben de bunu yaptım.”

"Senin o eski hayatını kıskanacak insanlar var."

“Gerçekte ne olduğunu bilmeyen insanlar. Kendilerini hiçbir zaman dünyanın pisliği olarak görmeyen insanlar, çarpışmalar yıkıcı olduğundan ve çarpışmalar daha da kötüleştiğinden ve siz daha çılgın, daha dehşete kapılmış ve daha umutsuz hale geldiği için yüksekte kalmak için çaresiz kalıyorlar. Karanlık şeytanlarla doludur ve ışık dayanılmazdır. Ölmek istiyorsunuz ama ölmekten korkuyorsunuz - klostrofobi, felç, boğulma - ve mezardan kaçmanın tek yolu başka bir kadına tutunmak, başka bir darbe, başka bir güç yanılması. Sonra bir sonraki çarpışma seni mezara geri sürükler, nefes alamazsın ve zihnin patlar.

Gurney yıllar boyunca pek çok bağımlıyı dinlemişti ve Slade'in alt düzey hayatla ilgili tanımlaması kulağa doğru geliyordu. Elbette nereden geldiği hiçbir zaman tartışma konusu olmadı. Daha ilginç sorular onun din değiştirme sonrası hayatı (eğer gerçekten böyleyse) ve bu hayatın Lenny Lerman cinayetiyle nasıl bağlantılı olduğu etrafında yoğunlaşıyordu.

"Seni bıçaklayan kadınla hâlâ evli misin?"

"HAYIR. O, deliliğe fazlasıyla bağımlıydı. Hastaneden çıkıp eski hayattan uzaklaştığımda, kendini benim ya tam bir sahtekâr ya da sıkıcı bir dindar olduğuma inandırdı. Benimle işi bitti."

"Seni neden bıçakladı?"

"Tartışıyorduk, eline bir buz kıracağı aldı ve... . . oldu."

"Peki o zamandan beri düz bir hayat mı sürdürüyorsun?"

"Evet."

"Senin için çok şey ifade eden bir hayat mı?"

"Bu benim için her şey demek." Sabit bakışları Gurney'inkilerle buluştu. "Yani eğer biri eski bir suçun kanıtıyla yeni hayatımı tehdit ederse, onu öldürmek için güçlü bir nedenim olur. Düşündüğün şey bu mu?"

"Sanırım Cam Stryker jürinin böyle düşünmesini istedi."

"Mantıklı görünüyor. Ama aslında hiçbir anlamı yok."

"Neden?"

"Bay Lerman'ı öldürseydim, yeni hayatımın gerçekliğini yok etme pahasına, yeni hayatımın görünüşünü korumaya çalışıyor olurdum. Bu çılgınca olurdu, değil mi?"

14

BU ÇILGIN OLUR, DEĞİL Mİ?

Slade'le görüşmesi bir yirmi beş dakika daha sürse de eve dönüş yolculuğu sırasında Gurney'in aklındaki en canlı yorum bu oldu. Bir açıdan bakıldığında, masum bir adamın doğrudan

gözlemlenmesi olarak görülebilir. Başka bir açıdan bakıldığında bu, bir psikopatın sırttan mizah anlayışı olabilir.

Slade'in bıçaklama sonrası erdemli yaşamı konusunda da benzer bir belirsizlik hissediyordu. Belki de bunların hepsi doğrudu; Şam'a giden meşru bir yol uyanışıydı. Ya da henüz açıklanmayan bir getiriye amaçlayan uzun vadeli bir dolandırıcılık da olabilir.

Gurney, Slade'e sorduğu son soruların üzerinden geçti.

Stryker'ın bahsettiği Lerman'dan tehdit telefonları aldı mı?

Hayır, yapmamıştı.

Lerman'ın numarasından kendi numarasına yapılan üç aramayı ve Lerman'ın bunları günlüğünde anlatmasını nasıl açıkladı?

Bunları açıklayamadı çünkü bunlar hiç yaşanmadı.

Eğer iddia ettiği gibi cinayet akşamı kulübedeyse, Lerman nasıl olur da ön verandadan birkaç metre öteye baygın bir şekilde vurulur, ormandaki bir mezara sürüklenir, kafası kesilir ve kendisi hiçbir şey fark etmeden gömülebilirdi?

Ertesi günkü Şükran Günü yemeği için hazırlık yapıyordu. Mutfak binanın arka köşesindeydi ve stereosunda bir makineli tüfeğin sesini bastırabilecek bir Mahler senfonisi vardı.

Lerman'ın giydiği kamuflajın DNA'sı nasıl oluştu?

Locadaki bir dolaptan çalınmış olmalı. Üst kattaki pencereleri kilitleme zahmetine girmedi. Onun orada olmadığı zamanlarda, ki çoğu gün öyleydi, içeri girmek çocuk oyuncağı olurdu.

Slade'in yanıtları makul görünüyordu, ancak eğer doğruysa bu, Cam Stryker'ın mahkeme salonundaki ikna edici anlatımının tamamen kurgu olduğu anlamına gelirdi.

Bu düşünce küçük bir heyecan yarattı ve Slade'den çok kendisi hakkında yeni bir farkındalık yarattı. Harrow Hill dehşetinden sonra gelecekteki suç soruşturmalarına aktif olarak katılmaktan kaçınma eğilimini hatırladı - ayartılmanın yokluğunda

sürdürülmesi yeterince kolay bir sınır - ama şimdi muhtemelen davayı sonlandırmaması gereken kapanmış bir davanın tanınık çekiciliğini hissedebiliyordu. öyle oldu.

Bu manyetik çekimin etkisi altında, kendini kaçınılması gereken bir şeye ikna edebilir. Düşüncelerini, çoğu zaman çekişmeli ama sonuçta verimli bir iş ilişkisi içinde olduğu eski New York Eyalet Polisi dedektifi Jack Hardwick ile paylaşmaya karar verdi.

Hardwick kaba ve kavgacıydı ama aynı zamanda akıllı ve korkusuzdu. O ve Gurney, korkunç bir tesadüf sonucu oluşan özel bir bağı paylaşıyorlardı. Gurney hala NYPD'de ve Hardwick de NYSP'deyken ikisi de meşhur Peter Piggert cinayeti davasının soruşturmasında yer alıyordu. Aynı gün, birbirlerinden yüz mil uzakta olan bölgelerde Bayan Piggert'in cesedinin yarısı bulundu.

Gurney yol kenarındaki bir benzin istasyonuna ve markete girdi. Hırpalanmış bir kamyonetin yanına park etti ve aramayı yaptı. Dört kez çaldıktan sonra Porto Riko aksanlı bir kadın sesi cevap verdi.

"Dave mi?"

"Esti?" Esti Moreno, Hardwick'in birlikte yaşadığı kız arkadaşıydı. Aynı zamanda hâlâ erkeklere özgü bir dünyada New York Eyalet Polisiydi ve bu onun dayanıklılığı ve kararlılığı hakkında çok şey söylüyordu.

"Başka kim?" dedi alaycı bir azarlama tonuyla. "Adını Jack'in telefonunun ekranında gördüm, o yüzden aldım. O dışarıda. Dağ sıçanlarımız var. Jack köstebeklerden nefret eder. Onunla konuşmak ister misin?"

"Ona Ziko Slade'in dahil olduğu bir cinayet davası hakkında bir şey bilip bilmediğini sormak istedim."

"Tenis oyuncusu mu?"

"Yıllar önce evet."

"Ona o kadar aşıktım ki!"

" Ziko Slade'de mi ?"

"O zamanlar tam bir tenis fanatığıydım ve o inanılmazdı. Çok zarif. Bunu çok kolaymış gibi gösterdi. Sanki bunun için doğmuş gibi. Çok güzel bir çocuk. Oynadığım sahadaki kızlar, kadınlar, eşcinsel erkekler hepimiz ona aşıktık."

"O artık bir çocuk değil."

"Acı ama gerçek. Çılgın şeylerle ilgili hikayeler vardı; durun, durun, Jack az önce geldi."

Telefonun el değiştirdiğini, ardından da Hardwick'in kaba sesini duydu.

"Lanet köstebek yuvalarını havaya uçuruyorum. Küçük piçler evi baltalıyor. Sen ne istiyorsun Gurney?"

"Ziko Slade ve Leonard Lerman hakkında bildiğiniz veya öğrenebileceğiniz her şey."

Küçük bir kahkaha attı. "Televizyonuma göre Lerman ölü ve kafasız, Slade ise taşradaki bir çöplükte ömür boyu hapis cezasına çarptırılıyor."

"Durumu incelemem istendi. Slade'le yeni tanıştım ama onun bedeninde kimin yaşadığından emin değilim."

"Davanın bir smaç olduğu izlenimini edindim."

"Savcının kim olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir ipucu yok."

"Cam Stryker. Cinayet, Harrow Hill ile aynı ilçenin diğer ucundaki Rexton Kasabasında işlendi , yani aynı bölge savcısı."

"Onun davasıyla uğraştığını biliyor mu?"

"Attika'daki ziyaretçi kayıtlarını takip etmediği sürece hayır."

"Bu etrafı karıştırmanın amacı... oyunun sonu ne?"

"Benden konuyu incelememi isteyen kişi davanın kusurlu olduğundan ve kararın bozulması gerektiğinden emin."

“Diyelim ki Stryker'ın altın zaferini boka çevirecek bir şey buldunuz. Birinci sonuç, Stryker'ı ömür boyu sürececek bir düşmana dönüştürmenizdir. Lanet avantaj bunun neresinde?”

“Kişisel çıkarımlar üzerinde fazla düşünmedim. Bu noktada bilmek istediğim tek şey Slade'e karşı açılan davanın görüldüğü kadar sağlam olup olmadığı. Gerçekler; tek istediğim bu. Özellikle duruşma kaydına girmeyenleri. Eyalet dışındaki kolluk kuvvetleri bağlantılarınızla bir şeyler ortaya çıkarabileceğinizi düşündüm.”

"Bunun için para mı alıyorsun?"

"Herhangi bir ödemeden bahsedilmedi."

"Davey oğlum, aklını kaçırmış olmalısın. Ayrıca köstebek durumumun ortasında buna odaklanamıyorum. Aynı anda tek bir lanet savaş. İrtibatta olacağım."

Her zamanki gibi ilk önce Hardwick bağlantıyı kesti.

Gurney, Cam Stryker'ın soruşturmasına vereceği olası tepkiyi pek düşünmedi. Aklını daha çok ilgilendiren başka bir konu vardı: Sözüm ona tartışılmaz fiziksel kanıtlar tam olarak ne kadar güçlüydü? Marcus Thorne duruşma sırasında bu konuyla ilgili birkaç deneme yaptı ama bunu sıkı bir sorgulamaya tabi tutmak istemedi; belki de cevapların savunma pozisyonunu daha da zayıflatacağını bildiği için. Ancak Gurney'e göre fiziksel kanıtların gerçek gücü daha yakından incelenmeye değer bir konu olarak kaldı. Soru nasıl olduğuydu.

Gurney marketten aşırı pahalı bir şişe su satın aldı ve sonra tekrar eve doğru yola çıktı; aklında kanıt konusu vardı.

Ancak bu konudaki düşünceleri zaman zaman dikiz aynasında trafiğin yasak olduğu köy yolundaki karanlık ve sıradan bir arabanın görünmesiyle kesintiye uğruyordu. Bunu ilk kez durmadan kısa bir süre önce fark etti. Araba onu aynı mesafeden kilometrelerce takip ederek yeniden ortaya çıktığında, daha yakından ilgilendi.

Mantıklı zihni ona endişelenecek bir şey olmadığını söylüyordu. Şu anda arkasındaki araba önceki arabanın aynısı olmayabilirdi ve öyle olsa bile bunun pek çok masum açıklaması olabilirdi. Ancak huzursuzluk hissi devam etti ve Walnut Crossing'ten yaklaşık yirmi mil uzaktayken, yolun dışına çıkıp kışın ilçedeki kar temizleme araçlarının kullandığı çakıllı bir dönüş alanına doğru aracını çekti.

Yarım dakikadan az bir süre sonra koyu mavi bir sedan hızla yanımızdan geçti. Akşamın erken saatlerinde, dümdüz önüne bakan sürücünün görebildiği tek şey, kazınmış bir kafa ve kalın bir boyundu. Kapıda New York Eyaleti Ceza İnfaz Kurumu'nun yuvarlak altın amblemini fark etti. Plaka numarasını net olarak göremeden araba gözden kaybolmuştu.

15

Gurney ahırında sona eren yokuşlu yolun tepesine ulaştığında akşam karanlığı AYSIZ GECEYE dönüşmüştü . Oradan çimenlik bir yol, kullanılmayan iki meranın alt kısmından geçerek eve doğru gidiyordu.

Ahırın yanından geçerken, aletlerini sakladığı arka odanın penceresinden bir ışığın parladığını gördü. Başlangıçtaki düşüncesi eve doğru yola devam etmek ve ertesi sabah ışığı kapatmak için aşağı inmekti. Ama o odayı birkaç gündür kullanmamıştı ve Madeleine de orayı hiç kullanmamıştı; bu da ışığı biraz gizemli kılıyordu.

Arabayı geri çekti, bir el feneriyle dışarı çıktı ve soğuk havada titreyerek binanın uzak tarafındaki kapıya doğru ilerledi. Kapının kilidi açıktı ve bu onu şaşırttı. İçeri girdi, el fenerinin ışığını ahırın geniş açık alanında gezdirdi ve arka odanın kapısına doğru ilerledi.

Kapıyı iterek açtığında ışığın açık olması dışında olağandışı bir şey görmedi. Aletleri normal yerlerindeydi, tezgahın üzerindeki

tozlar dağılmamıştı, boya kutuları ve fırçalar bıraktığı gibiydi. Pencerenin tamamen kapanmadığını fark ettiğinde ayrılmak üzereydi. Odayı en son kullandığında açık mı kapalı mı olduğunu hatırlamıyordu. Pencereyi kapattı, ışığı söndürdü, ahırın dış kapısını kilitledi ve arabasına geri döndü.

Kuşkonmaz yatağının yanına park ederken, Ceza İnfaz Kurumu'nun arabasıyla yaşadığı deneyimden hemen sonra bunu fark etmemiş olsaydı, ahır ışığının muhtemelen onu rahatsız etmeyeceğini fark etti. Bunu, zihninin temelde bir bağlantı makinesi olduğu ve tuhaflıkları birbirine bağlama konusunda özel bir eğilimi olduğu gerçeğinin bir başka örneği olarak değerlendirdi.

Evin yolunu tutmadan önce tavukları kontrol etti, yeterli yiyecek ve suları olduğundan emin oldu ve kümesle ahır arasındaki küçük kapıyı kapattı. Sonunda eve girdiğinde, Madeleine dışarıdayken o tuhaf boşluk atmosferini hissetti. Onun yokluğu buzdolabının kapısındaki bir notla doğrulandı:

Unutmuşsundur diye söylüyorum, şiir tartışma grubumuz için Liz'in evindeyim. Şükran Günü için Kyle'ı aradın mı henüz?

Daha sonra Kyle'la iletişime geçmeye karar verdi ve kendine omlet yaptı. Yemek yerken aklı giderek tuhaflaşan Ziko Slade olayına dönüyordu. Yemeğini bitirir bitirmez bulaşıkları lavaboya götürdü, çalışma odasına gitti ve Emma Martin'i aradı.

"Merhaba David." Sesinde ondan haber aldığına dair hiçbir şaşkınlık belirtisi yoktu.

"Çözmek istediğim birkaç şey var ve Cam Stryker'ın duruşma öncesi keşif sürecinde Marcus Thorne'a sağladığı delil niteliğindeki materyale ulaşım ulaşamayacağımı merak ediyordum."

"Thorne'u arayıp elinde ne varsa hemen sana vermesini söyleyeceğim."

"Her şey o kadar da acil değil."

"Katılmıyorum. Ziko'yu hapisten çıkarma şansı varsa zamanlama büyük fark yaratabilir. Eminim mahkum arkadaşları

onu, servetini korumak için fakir bir adamı öldüren ayrıcalıklı bir velet olarak görüyorlardır. İçlerinden biri skoru eşitlemeye çalışabilir."

Gurney, Emma'yla işini bitirdikten sonra kendine bir fincan kahve yaptı ve Kyle'ı aradı.

Sesli mesaja gitti ve bir mesaj bıraktı: "Merhaba Kyle. Babam. Seni görmeyeli, hatta telefonda konuşmayalı uzun zaman oldu. Maddie ve ben Şükran Günü'nde boş olup olamayacağınızı merak ediyorduk. Bize katılırsan harika olur. Bana bildirin. Umarım her şey iyidir. Seni seviyorum."

Kahvesini Fransız kapının yanındaki masaya götürdü ve zihninin günün olaylarına dalmasına izin vererek rahatlamaya çalıştı. Konuşmaların ve algıların karmakarışıklığından yüzeye çıkan konu, Lerman'ın kopmuş kafası ve parmakları konusundaki muammaydı. Yalnızca neden kaldırıldıkları sorusu değil, onlara ne yapıldığı da sorulmuştu. Bunlar gizlice bir kenara mı atılmıştı? Yoksa katil tarafından mı tutuldu? Bunları bir delinin bodrumundaki dondurucuda hayal etmekten kendini alamadı. Ve iki saat sonra, net düşünemeyecek kadar yorulduğunda ve sonunda yatağına gittiğinde, uykusunu bölen görüntü işte bu oldu.

16

Ertesi sabah kendini sersem ve huzursuz hissederek uyandı . Duşta geçirilen on dakika biraz iyileşme sağladı. Tıraş olup giyinip mutfığa gittiğinde kendini neredeyse normal hissediyordu.

Madeleine Fransız kapıların yanındaki masada yaban mersinli soğuk mısır gevreği yiyor ve deniz kabuklarıyla ilgili bir kitap okuyordu. Kendisi için mısır gevreği ve meyve karışımı hazırladı ve ona katıldı.

Kitabından başını kaldırdı. "İyi misin?"

"Elbette. Neden?"

"Bütün gece mırıldanarak oradan oraya koşturdun. Ne hayal ediyordun?"

"Bilmiyorum."

"Sonny adında birini tanıyor musun?"

"Ne dedim?"

"Çoğunlukla anlamsız ve yarım cümleler."

"Hiçbirini hatırlıyor musun?"

Mısır gevreği kaşığına bıraktı. "Bir mezardan bahsetmiştin."

"Bu konuda ne dedim?"

"Parmaklarla ilgili bir şey söylemiştin."

"Peki ben Sonny isminden mi bahsettim?"

Başını salladı. "Öfkeyle, sanki onu bir şeyle suçluyormuşsun gibi. Ve ayrıca bir kadın adı."

"Adrienne?"

"Emin değilim. Yarı uykuluydum." Kitabını okumaya geri döndü.

Mısır gevreğini bitirdi, kahve makinesine gitti ve kendine bir duble espresso yaptı. Onu masaya getirdi ve sandalyesini cam kapılara doğru eğdi.

Sabah güneşi bulutlu gökyüzünde soluk bir disk gibiydi. Alçak otlaktaki kara gözlü Susanların kırılğan sapları ve süt otu kabukları beyaz donla kaplıydı. İnce bir buz tabakası göletin çevresini çevreliyordu. Gri gökyüzüne karşı koyu renkli iki akbaba, doğu sırtının üzerinde yavaşça daireler çiziyordu.

Huzursuz rüyalarından hiçbir şey hatırlamıyordu ama Adrienne'in sigorta şirketi avukatı Howard Manx hakkında söylediklerini ve davayla ilgili parayı takip etme görüşünü

hatırlıyordu. Sonny'nin bu parayı babasını öldürecek kadar çok istediği düşünülebilirdi, ancak cinayeti Ziko Slade'i suçlamak için düzenlemek tamamen farklı bir konuydu. İmkansız görünüyordu ama Manx'in davayla ilgili dinlemeye değer başka fikirleri olabilir.

Gurney telefonunu çalışma odasına getirdi ve Adrienne Lerman'ı aradı.

Hemen cevap verdi, ondan haber aldığına memnun olmuş gibiydi ve ona Manx'in ofis adresini ve telefon numarasını şaşırtıcı derecede az bir merakla, buna olan ihtiyacı konusunda verdi.

O anda adama ulaşmak için en iyi zaman olduğunu düşünerek aramayı yaptı.

Sert bir ses buna cevap verdi.

"Manx."

"Bay. Manx, adım Gurney. Ben emekli bir New York cinayet masası dedektifiyim ve karara itiraz etmek amacıyla Leonard Lerman cinayeti davasını incelemem istendi. Bunu sizinle tartışma fırsatı bulursanız sevinirim."

Gözle görülür bir duraklama oldu. "Adin ne demistin?"

"David Gurney."

"Telefon?"

Gurney ona numarayı verdi.

Manx, "Sana geri döneceğim," dedi ve bağlantıyı kesti.

Geri dönüş çağrısı otuz beş dakika sonra geldi.

"Davayı tartışmak istiyorsan bunu burada, ofisimde yapabiliriz. Nerede olduğunu biliyorsun?"

"Adresi bende."

"Bugün saat bir. Süit 201. Geç kalma Süper polis."

Belli ki Manx onu hızlı bir şekilde kontrol etmişti ve eski New York Magazine makalesi ortaya çıkmıştı. NYPD'deki rekor sayıda cinayet tutuklamasının fişkırması, tanıtımdan çekinen Gurney için devam eden bir utanç kaynağıydı ama bunun kapıları açtığını da kabul etmek zorundaydı.

S UITE 201, Albany'nin bir banliyösünde kurumsal bir ofis parkındaki modern, alçak katlı bir binada yer alıyordu. Etrafındaki peyzaj düzenlemesi, tamamıyla tırmıklanmış çakıllardan ve büyük gri taşlardan oluşan Asya tarzı bir düzenlemeydi. Girişin üzerindeki tabelada NorthGuard Sigorta Şirketi yazıyordu.

Gurney, mercan rengi takım elbiseli, çatık kaşlı bir resepsiyon görevlisiyle görüştüktan sonra cilalı metal merdivenlerden yukarı çıktı. 201'in kapısını çaldı.

"Girin!" Ani ses tonu telefondaki sesle eşleşiyordu.

Lobinin sade geometrisinden sonra ofisin kaotik durumu bir sürprizdi.

Dosya klasörleri ve dağınık kağıtlar çoğu yüzeyi kaplıyordu. Dağınık masanın arkasından Gurney'e bakan adam gergin bir enerji yaydı. Parmağını odadaki üzerinde hiçbir şey olmayan tek sandalyeye doğru salladı.

"Oturmak."

Gurney ayakta kaldı. "Bakın Bay Manx, eğer bunu başka bir zaman yapmayı tercih ederseniz... . ."

Adam masasının açık çekmecesindeki kağıt yığınının hızla karıştırdı. "Başka zaman yok."

Gurney oturup odaya baktı. Kendisine en yakın duvarın yarısını kaplayan bir grup büyütülmüş, çerçeveli sabıka fotoğrafını fark etti. Manx masasının çekmecesini hızla kapattı ve Gurney'in duvara bakışlarını takip etti.

"Kupalar" dedi. "Hırsız piçleri avlarım ve kafalarını duvarıma asarım."

“Sigorta dolandırıcılığı yapanlar mı?”

“Her yıl daha fazlası. Geometrik ilerleme. Bunun suç olduğunu bile düşünmüyorlar. Pislikler. Sıfır ahlaki pusula! Bu ne diyor biliyor musun? Bu ülkenin parçalandığını söylüyor. Sigorta hırsızlığı kömür madenindeki kanaryadır; toplumsal çürümenin önde gelen göstergesidir. Hırsız termitler! Sadece çalmakla kalmıyorlar, çalmaya hakları olduğunu da kendilerine söylüyorlar.”

Bir tepki bekliyormuşçasına Gurney'e bakarak masaya vurdu. Hiçbir şey alamayınca sandalyesine yaslandı ve konuyu değiştirdi. "Peki, söyleyin bana Dedektif; bu kahrolası Lerman vakası hakkında benim bilmediğim ne biliyorsunuz?"

“Bu konuda benden çok daha fazlasını bildiğinden şüpheleniyorum. Sahip olduğum tek şey sorular.”

"Ne gibi?"

"Ziko Slade'in Lenny Lerman'ı öldürdüğüne inanıyor musun?"

Manx'in gözleri kısıldı. "İnançların hiçbir değeri yoktur."

“Ama paranızı bir tarafa ya da diğer tarafa yatırmak zorunda kalsaydınız.”

Manx acılı görünüyordu. “Bu konu hakkında iki fikrim var. Sigorta tahkim davasındaki konumum Stryker'ın davadaki konumuyla aynıydı. Yani, Lerman'ın Slade'e şantaj yapma çabası sırasında öldürülmesi; bu gerçeğin on üçüncü maddeyi tetikleyeceğini ve ölümün ağır bir suçtan dolayı meydana gelmesi halinde şirketi ödemediği muaf tutacağını umuyordum. Ancak hakem yararlanıcıların lehine karar verdi.”

"Neden?"

"Mantığı, görünüşte ağır bir niyetin önceden ifade edilmesinin, ölümcül karşılaşma sırasında gerçekten bir gasp talebinin yapıldığını kanıtlamak için yetersiz olmasıydı."

"Slade'in suçluluğu konusunda ikilemde olduğunuzu söylemişsiniz. Bu, sigorta argümanınız bir yana, kişisel olarak başka birinden şüphelendiğiniz anlamına mı geliyor?"

Manx dişlerini göstererek öne doğru eğildi. "Ben parayı takip eden bir adamım. Bu güvenilir bir prensiptir. Ve bu beni Psikopat Sonny Lerman'a işaret ediyor. Güçlü bir mali güdüsü vardı ve babasından nefret ediyordu."

"Bunu nasıl biliyorsun?"

"Kız kardeşinin filtresi yok. Ona bir şey sor, her şeyi açıklayacaktır. Aile sırları, kirli çamaşırlar, her neyse. Ya temiz bir kalbi var ya da akıl hastası."

Gurney hiçbir şey söylemedi.

"Günün sonunda, her kim ne sebeple olursa olsun ne yaptıysa, bunun tek bir sonucu var. NorthGuard Sigorta'nın bir milyon doları mahvoldu ve bunu kişisel olarak algılıyorum.

Gurney yine hiçbir şey söylemedi.

Manx'in masadaki parmaklarının hızlı davul vuruşu daha da yükseldi. "Tamam Dedektif, bu kadar. Sana bildiğim her şeyi anlattım. Ruhumu açığa çıkardım. Peki, bana bu karmaşanın neresinde olduğunu söyle. Palavra sıkma."

Açık sözlülüğünüzü takdir ediyorum Bay Manx, ama korkarım size anlatacak pek bir şeyim yok. Bu davayı, Slade'in haksız yere mahkum edildiğine inanan birine iyilik olarak bakıyorum. Ama açıkçası biraz daha rahat olsaydım resmi versiyona imza atmaktan mutluluk duyardım."

"Rahatsızlığın ne?"

"Eksik vücut parçaları."

Manx ona baktı. "Çünkü bir şantajcının kafasını baltayla kesmek biraz aşırı mı görünüyor?"

"Bunu ifade etmenin bir yolu bu."

"Slade'in deli olabileceği hiç aklına geldi mi? Belki de onu tehdit eden insanlara yaptığı Şey budur? Dondurucusunda birkaç kafa bulunan ilk kaşık o olmayacak."

17

G URNEY CİNAYET YERİNDEKİ DELİLLERİ DEĞERLENDİRDİ . Ufak tefek parçalar makul ama tam olarak doğru olmayan bir anlatımla bir araya getirilmıŐti. Alternatif bir anlatı hayal etmek için site hakkında ilk elden bilgiye ihtiyaı vardı. Katil ile kurbanın çarpıŐtıđı noktada durduğunda, kafasındaki su senaryoları sık sık değişiyordu.

TaŐradan Emma Martin'i aradı.

"Senin için ne yapabilirim David?"

"Birkaç konuyu açıklığa kavuŐturmaya çalışıyorum ve eğer Slade'in kulübesini ziyaret edebilirsem bunun faydası olur."

"Şu anda bağımlılıktan kurtulma grubumuzdaki genç bir adam tarafından izleniyor. Oraya ne zaman gitmek istersin?"

"Şu anda Albany'nin yakınındayım. Adirondacks'a doğru dolambaçlı yoldan gidebilirim.

"İan Şimdi orada değilse, bugün daha sonra orada olacak. Geleceğini ona haber vereceğim."

"İan?"

"İan Valdez. Başarı hikayelerimizden biri ve Ziko'nun büyük bir hayranıyız."

Gurney kulübenin adresini GPS'ine girip NorthGuard otoparkından ıktı. Albany metropol alanından ayrılırken Şehir içi

trafik azaldı ve iki şeritli dolambaçlı bir yolda Adirondack dağlarının kuzeyine doğru ilerlerken görünürde başka araç yoktu.

Walnut Crossing'in etrafındaki manzaralar esasen pastoralı. Yamaçtaki çayırlar ve yaprak döken akçağaç, kayın ve kiraz ağaçlarından oluşan çalılıklar, eski çiftlikler, ahırlar ve silolarla dönüşümlü olarak yer alıyordu. Catskill'lerin aksine, Adirondack manzaraları daha az işlenmiş görünüyordu. Burası çiftlik evlerinden ziyade ahşap kulübelerin olduğu bir ülkeydi. Dereler geniş vadiler boyunca dolaşmak yerine, kayalarla kaplı vadilerden akıyordu. Ormanlar daha geniş, sessizlik daha derin, hava daha soğuk görünüyordu. Burası ekim ve hasat yeri değil, avlanma ve tuzak kurma yeri idi.

Kuzeye doğru ilerledikçe bu izlenimler, endişe duygusuyla birlikte daha da güçlendi. İnce sis, ilerideki yolun görünürliğini azalttı. Kaldırımını işgal eden dev çamlar ve baldıran ağaçları sisin içinde karardı.

Gurney'in üzerinde yeniden takip edildiğine dair gergin bir his oluştu ve bu his, arkasında bir aracın bir anlığına belirmesiyle haklı çıktı. İki kez yavaşladı ve şüphesini test etmek için kenara çekti ama hiçbir araç görünmedi. Yine de huzursuzluk hissi devam ediyordu.

GPS'i ona varış noktasına vardığını söylediğinde sıcaklık donma noktasının altına düşmüştü ve sis ağaçların üzerinde buz tabakaları bırakıyordu. Açıklanan "varış noktası" aslında Slade'in özel yolunun (esasen çok uzun bir araba yolu) kamuya açık yolla bulunduğu noktaydı. Gurney, Slade'in arazisine döndü ve ormanın içinden geçen dar yolu takip ederek iki katlı, kütüklerden oluşan heybetli bir yapının hakim olduğu açıklığa ulaştı. Görünürde ne ışıklar yanıyordu, ne de başka bir araç.

Açıklığın kenarında durdu, dışarı çıktı, hafif rüzgarlığının fermuarını boynuna kadar çekti ve ellerini ceplerine soktu. Sis, ölü sessizlik ve sarkık dallarıyla hareketsiz yaprak dökmeyen ağaçlar mekana ürkütücü bir görünüm kazandırıyordu. Gurney, şu anda gereken tek şeyin, omurgasından aşağıya ürpertiler gönderen bir baykuşun çılgılığı olduğunu düşündü.

Emma'nın söylediklerine göre evin bekçisi Ian her an gelebilirdi ama Gurney devam etmeden önce onu beklemek için bir neden göremiyordu. Yakında kasım ayının alacakaranlığı karanlığa dönüşecekti.

Kulübenin ön verandasına yaklaştı ve geniş ahşap basamakların birkaç metre uzağında durdu; savcılık Lerman'ın bayıldığıını iddia ettiği yerde. Gurney olaydan kalan herhangi bir iz bulmayı beklemiyordu. Onu ilgilendiren yerin kendisiydi.

Binanın etrafında dolaşmaya başladı. 1900'lerin başındaki gösterişli Adirondack "kampları" tarzında, taş temel üzerine dev kütüklerden inşa edilmişti. Yürürken ana yapının derinliğinin yaklaşık on beş metre olduğunu hesapladı. Arka köşeye eklenen kare eklenti, yirmi kadar fit daha ekledi. Bu bölümdeki pencereler daha büyüktü. Gurney binanın bu kısmının mutfak olduğunu belirtti.

Orada yemek hazırlayan birinin muhtemelen ön verandada olup bitenleri duyamayacağını kabul etti. Bu tek başına Slade'in masum olduğunu kanıtlamıyordu ama en azından başka birinin Lerman'a yaptığı saldırıdan nasıl habersiz olabileceğini açıklıyordu .

Binanın arka tarafında dolaşmaya devam ettiğinde ormanın kenarında asma kilitli bir baraka gördü; belki de araştırma ekibinin Lerman'ın DNA'sının bulunduğu kan izlerini taşıyan baltayı bulduğu baraka. Kulübenin arkasından bir jeneratör mırıldanıyordu. Üst kattaki pencerelerden birkaçı, belki de kanatların eğrilmesi ya da şişmesi nedeniyle sıkı bir şekilde kapatılmamış gibi görünüyordu - bu da hiçbir şeyi kanıtlamayan başka bir gerçektir, ancak Slade'in, birisinin kulübeye girip kendi pencerelerinden birini almak için nasıl olabileceğine dair açıklamasıyla tutarlıydı. kamuflaj takım elbise bir çerçeveleme planının parçası olarak.

Gurney kulübenin tam bir turunu tamamladıktan sonra açıklıktan çıkıp baygın Lerman'ın sürüklendiği söylenen yöne doğru ormana yöneldi. Duruşmada bahsedilen mesafeyi yaklaşık olarak hesaplamak için adımlarını sayarak, Lenny Lerman'ın sığ mezarının

yeri olduğunu belirten hiçbir belirgin özellik taşımayan bir noktaya geldi.

Ağaçların altında derinleşen kasvet net görmeyi zorlaştırdığı için telefonunun fener uygulamasını etkinleştirerek ışını bir yandan diğer yana taradı. Daha sonra kulübenin önündeki başlangıç noktasına döndü, keşif açısını değiştirdi ve bu işlemi yarım düzine kez tekrarladı, ancak başarısızlıkla sonuçlandı.

Telefonunun ışığı devasa bir çamın yanındaki, zeminin hafifçe oyulmuş olduğu alanı aydınlattığında, çabalamaktan vazgeçmek üzereydi. Burada batık alanın üzerindeki çam iğnesi tabakası çevredeki zemine göre daha inceydi ve toprak biraz daha yumuşaktı. Olay yeri fotoğraflarını hatırlaması, Lerman'ın geçen Kasım ayında kafasının kesildiği yerin burası olduğunu doğruladı.

Baygın adamın yüzüstü sürüklendiğini ve sık bekleyen mezara atıldığını hayal ederken hafif bir titreme geçti. . . balta boynunun arkasından aşağıya doğru sallanıyor. . . kopmuş şah damarlarından fışkıran ve yavaş yavaş karanlık dünyaya sızan kan. . . parmaklar birer birer kesiliyor. . . gevşek toprak vücudun üzerine kürekle atılıyor. . . ve son olarak—

Gurney'in cinayeti zihinsel olarak yeniden yapılandırması bir çılgınlıkla yarıda kaldı.

18

ÇIĞLIK SAF BİR DEHŞETİN SESİYDİ; uzaklığı ve yönü giderek artan sis nedeniyle karartıldığı için daha da tüyler ürperticiydi. Belirsizlik, Gurney'in polisin bir sıkıntı sesine doğru koşma içgüdüsünü sekteye uğrattı.

"Oradaki kim?" O bağırdı. "Neredesin?"

Birkaç saniye bekledi, dinledi, sonra iki soruyu da tekrar sordu.

Sessizlik mutlaktı.

Ormanın içinden arabasına giden yolu aydınlatmak için telefonunu kullanarak mezarlıktan çekildi. Torpido gözünün kilidini açtı ve 9 mm'lik Beretta'sını çıkardı.

Çılgılık için olası senaryoları hayal ediyor ve bir sonraki hamlesine karar verirken gözünün ucuna bir ışık parıltısı çarptı.

Ve sonra o gitti.

Ormana baktı, onu aradı ama kasvetli alacakaranlıkta ağaçların siyah hayaletlerinden başka bir şey göremedi.

Işık yeniden ortaya çıktı.

Hareket ediyor gibiydi.

Ve onunla birlikte hareket eden ikinci bir ışık vardı.

Daha sonra aynı yönden gelen bir araç sesi duyuldu.

Ağaçların arasından ara sıra bir çift far Slade'in uzun araba yoluna yansiyordu. Bir dakika sonra beyaz bir kamyonet açıklığa girdi ve Outback'in arkasında durdu.

Kamyondan kayak pantolonu, kayak ceket ve yün şapka giymiş kısa boylu bir erkek figürü indi. Farların ışığı altında Gurney'e yaklaştı.

"Üzgünüm geciktim. Sis, yolda buz. Ben Ian Valdez'im."

Gurney onun karışık aksanını çıkaramadı.

Pikap farlarının ışığı söndüğünde el sıkıştılar.

Valdez verandaya giden yolu göstermeye başladı.

Gurney, "Bir dakika bekle," dedi. "Bir sorun var. Bir dakika önce ormanda bir çılgılık duydum."

"Evet. Ortak bir şey."

"Affedersin?"

"Tavşan."

"Üzgünüm?"

"Tilkiye yakalanan tavşan çığlık atar. Küçük bir çocuk gibi. Her zaman alacakaranlıkta veya gece. Alışyorsun. Pek çok korkunç şey gibi. Gelmek."

Ön kapıyı açtı, iç duvardaki bir düğmeyi çevirdi ve ön oda kehribar rengi bir ışıkla doldu. İçeri girdiler, Valdez şapkasını ve ceketini çıkardı ve Gurney onu ilk kez net olarak gördü. Yorumunun tonundan ne kadar daha genç görüldüğünü görünce şaşırılmıştı ; belki de onlu yaşlarının sonlarında ya da yirmili yaşlarının başındaydı. Bazı Doğu Avrupalıların geniş yüzüne ve çıkık elmacık kemiklerine sahipti, ancak bir Güney Avrupalının kahverengi gözleri ve daha sıcak ten rengine sahipti.

"Çay ya da kahve yapabilirim."

"Kahve iyi olur."

"Güçlü sever misin?"

"Evet. Teşekkür ederim."

"Öncelikle şunu söylemeliyim. Ziko burada olduğun için çok mutlu."

"Onunla konuştun mu?"

"Bugün, evet. Şimdi onu gördükten sonra geri dönüyorum."

"O nasıl?"

"Her zamanki gibi. Endişelenmenin zaman kaybı olduğunu söylüyor. Belki bir gün bu kadar sakin olabilirim." Tavan yüksekliğindeki taş şöminenin önündeki oturma alanını işaret etti. "Ben kahveyi yaparken lütfen rahat olun."

Gurney oturmak yerine büyük odanın içinde dolaştı. Dekor lüks bir av köşkünü andırıyordu; cilalı çam paneller, açık kirişler, geniş

tahta zeminler, büyük boy deri koltuklar, rustik masa lambaları, yayla av kuşlarının renkli çerçevesi baskıları.

Şömine rafının üzerinde uzun bir tenis kupası sırası duruyordu. Kronolojik olarak sıralanarak yerel, ulusal ve uluslararası turnuvalarda kazanılan bir dizi zaferi andılar. Gurney, kupa tarihlerinden Slade'in kupayı on beş ila on dokuz yaşları arasında kazandığını hesapladı.

"Ne kadar harika bir başlangıç." Valdez iki kupayla geri döndü ve birini Gurney'e uzattı. "Çok başarılı. Çok sevgi. Birçok insan bu yüzden öldürülüyor. Neredeyse Ziko da. Ama Tanrı Ziko'nun yaşamasını istiyor." Şöminenin yanındaki iki koltuğu işaret etti. "Gel, otur, bana neden burada olduğunu söyle."

Sandalyelerine yerleştiler.

"Gerçek cinayet mahallini görmek için." Gurney kahvesini yudumladı. Çok sıcaktı, çok güçlüydü. "Burada olanları görselleştirmek için. Belki Ziko'yu daha iyi anlamak için."

"O en muhteşem insan."

"Onun hakkında en çok neyi seviyorsun?"

"Bence en iyisi gerçektir. Konuştuğunuzda sizi dinler, neyin doğru olduğunu, neyin doğru olmadığını görmenize yardımcı olur. Yanında huzur getirir. Bu yüzden onu babam yaptım."

"Senin baban?"

"Rehberim. Bir babanın olması gereken bu, değil mi?"

Bu soru, Gurney'in iletişim kurmayan babasına ve bu adamlar olan zayıf çocukluk ilişkisine dair anıları hatırlattı.

"Gerçekten o kadar mükemmel mi?"

"Bazen öfke ve korku hissettiğini söylüyor ama bu iyi olabilir; çünkü bizi üzen şey, bizi neyin motive ettiğini, bizi motive eden şey ise bize kim olduğumuzu söyler."

"Bu düşünce tarzı onu senin için bir baba figürü mü yaptı?"

"HAYIR." Valdez'in sesinde sert bir ısrar vardı. "Onu babam yaptım. Baba figürü değil . Gerçek. Saçmalık değil."

Gurney duraksadı ve bu hassas konunun üzerinde durulması gerekip gerekmediğini düşündü. Şansını denemeye karar verdi. "Bazen keşke babamın yerine benimle konuşan, benimle daha çok şey yapan, bana bir şeyler öğreten birini getirebilseydim diyorum. Ama o öyle bir adam değildi. Hayatının çoğunu hiçbir zaman paylaşmadı. Ne benimle, ne annemle."

Valdez onu dikkatle izledi.

Gurney kahvesinden bir yudum daha aldı. "Baban da böyle miydi?"

Valdez'in kasıtlı olarak düz bir ses tonuyla cevap vermesi için uzun bir süre geçti. "Onun hakkında asla konuşmam. Öldü."

Başka bir odada bir cihaz bip sesi çıkardı.

Valdez kahve kupasını yan sehpanın üzerine koydu ve ayağa kalktı. "Bu gece donanım merkezi kapanmadan önce propan tanklarını yeniden doldurmam için yola çıkmamı hatırlatacak bir zamanlayıcı ayarladım. Tüm geyik avlama sezonu boyunca kapalı kalırlar. Çalışanların hepsi avcıdır. Lütfen dilediğiniz kadar burada kalın. Locanın içinden, içinden ve dışından geçmekte özgürsünüz."

"Teşekkür ederim Ian."

Gurney'e uzun, sorgulayıcı bir bakış attı. "Sanırım seni rahatsız eden bir şey var?"

"Merak ediyorum . . . Eğer Ziko masumsa neden ona karşı bu kadar çok delil olduğunu düşünüyorsun?"

"Bu bir sır değil Bay Gurney. Bu kötülüğün gücüdür."

V ALDEZ bir keresinde kamyonunun arkasına birkaç portatif propan tankı yükledi ve oradan ayrıldı. Gurney kulübenin diğer

odalarını inceledi. Ne aradığını bilmiyordu ama bir suçun mahallini araştırırken sıklıkla böyle oluyordu.

Bir saat sonra pansiyonun beş yatak odasından sonuncusuna girdi ve dikkatini çeken bir şey gördü: Odadaki tek kişilik yatağın ayakucuna bakan duvarda bir çift çerçeveli fotoğraf.

Soldaki fotoğraf sarhoş bir partide çekilmiş benziyordu. Ziko Slade kanepede oturuyordu, gömleği açıktı, saçları darmadağınktı. Bir kolunu solundaki zar zor giyinmiş genç bir kadına dolarken, sağındaki benzer bir genç kadınla yoğun bir öpücük alışverişinde bulunuyordu. Üçüncüsü, başı kucağında, önünde yerde diz çökmüştü. Bu, magazin dergilerinin sevdiği türden bir disko sahnesiydi.

Sağdaki fotoğraf farklı bir şekilde sürükleyiciydi. Büyütülmüş bir sabıka fotoğrafıydı. Onun bu versiyonu çarpıcı derecede çirkindi. Eski Yunan tanrısının yüz hatları, Gurney'in tetikçilerin gözlerinde gördüğü donuk bir tehdidi yansıtıyordu. Görüntüler hep birlikte bir ahlakçının "Günahın Bedeli" adını verebileceği bir hikayeyi anlatıyordu.

Gurney, Slade'in vurgulamaya çalıştığı noktanın bu olup olmadığını merak etti. Bu gösteri, egomanisinin onu nereye sürüklediğini kendisine hatırlatıyor muydu, yoksa pişmanlık duymayan bir dolandırıcının sahte itirafı mıydı?

Başka bir keşif yapmadan evin incelemesini tamamladı. Ziyaretinin asıl amacının kendisini loca ve yakın çevresiyle tanıştırmak olduğuna karar vererek ve Valdez'in dönüşünü beklemeye gerek duymadan eve doğru yola çıkmaya karar verdi. En azından Adirondacks'tan çıkana kadar hava yavaş ilerlemesine neden olacaktı . Evin ışıklarını kapattı, ceketinin fermuarını çekti ve verandaya çıktı.

Soğuk havada çam kokusu vardı. Karanlık, dağların sessizliği kadar derindi. Telefonunu çıkardı ve el feneri uygulamasını etkinleştirdi. Düşen sıcaklıkta sis yoğunlaşarak küçük buz kristallerine dönüştü. Outback'e doğru ilerlerken yüzündeki iğne batmalarını hissetti, adımları yeri kaplayan camın arasından çatırdıyordu.

Arabanın kapısını açtı ve içeri girmeye çalışırken ön koltukta bir şey görünce durduruldu. İlk izlenimi bir tür kürk şapka ya da manşon ya da... . .

Yakından bakınca dudaklarında bir sırıtış belirdi.

Bir tavşanın vücuduna bakıyordu.

Kafası eksik olan bir tavşan.

19

, LOVEYE GERİ KALDIKTAN SONRA Rexton Polis Departmanını ARAYARAK durumu anlattı. Nöbetçi çavuş bunun birinin şakasından başka bir şey olmadığını düşündü ve sabah tekrar aramayı önerdi.

Gurney, olayın Lerman cinayeti davasıyla bağlantılı olabileceğini açıkladı ve Scott Derlick'in en kısa sürede Slade kulübesine götürülmesini önerdi.

Çavuşun sesi bir kademe yükseldi. "Teğmen Derlick'i evde rahatsız etmemi mi istiyorsunuz? Yani bu havada oraya kadar gidebilecek mi? Ölü bir tavşana bakmak için mi?"

"Bu doğru."

"Sen de kimsin?"

"Benim adım David Gurney, NYPD Cinayet Masası'ndan emekli birinci sınıf dedektif." Kendisini bu şekilde tanımlamaktan nefret ediyordu ama bu bazen bir amaca hizmet ediyordu.

Gözle görülür bir duraklama oldu. "Peki nasıl oluyor da Slade'in evine gidiyorsun?"

"Buraya geldiğinde bunu Derlick'e açıklayacağım."

KIRK BEŞ DAKİKA SONRA büyük siyah bir SUV açıklığa girdi ve farları Gurney'in aracının üzerinde durarak durdu. Ortaya çıkan adam kapüşonlu bir parka giyiyordu ve cop olarak çifte görev yapabilen çelik kasalı bir el feneri taşıyordu.

Adam Outback'e yaklaştı ve içeriye baktı. Başını camdan birkaç santim uzakta tutarak eğildi ve el fenerini ön koltuğa doğrulttu. Ön camın altındaki kayıt sertifikasını inceledi, sonra fenerini verandaya doğru tuttu ve Gurney'in üzerine tuttu.

"Bu sizin aracınız mı efendim?"

"Evet öyle."

"Ve sen . . . ?"

"David Gurney."

"NYPD mi?"

"Emekli."

"Uygun bir kimliğiniz olduğunu varsayıyorum?"

"Evet."

"Ateşli silah mı taşıyorsun?"

"Ben."

"Sorsam taşıma ruhsatınızı gösterebilir misiniz?"

"Yapabilirdim."

"Lütfen aracınıza gelin." Ses tonunda "lütfen" yoktu.

Gurney verandadan inip SUV'un farlarının aydınlattığı alana doğru yürüdü. Scott Derlick'i deneme videosundan tanıdı; ancak adamın gözleri daha küçük, burnu ise daha domuzsuydu.

Sanki zorla girilen bir şüpheliymiş gibi Gurney'i inceliyordu.

"Burası sizin ikametgahınız değil, değil mi efendim?" Belli belirsiz kulübeye doğru işaret etti.

"HAYIR."

"Peki seni buraya getiren ne?"

"Merak."

"Burada olma iznin var mı?"

"Evet."

"Kontrol etsem onaylanırdı değil mi?"

Gurney gülümsedi. "Teğmen, buradayım çünkü Ziko Slade'in mahkumiyetinin bir hata olup olmadığını belirlemek için Lerman cinayeti davasını incelemem istendi. Bu akşama kadar bu olasılığa şüphle yaklaşıyordum. Artık o kadar emin değilim. O küçük kadavranın arabama yerleştirilmesi beni korkutmaya yönelik bir çaba gibi geliyor ve bu olasılığa tepkinizi takdir ediyorum.

"Tepkimi takdir eder misin?"

"İsterim."

Derlick ona sahte bir şaşkınlıkla baktı. "Buraya Slade'in mahkumiyetinin bir hata olup olmadığını belirlemek için mi geldin ? Seni doğru mu duydum?"

"Beni doğru duydun."

"Eh, bu beni meraklandırıyor."

Gurney hiçbir şey söylemedi.

"Beni ne meraklandırıyor biliyor musun?"

"Hayır efendim, bilmiyorum."

"Ne tür bir eski memurun hizmetlerini Ziko Slade gibi bir pislige satacağını merak ediyorum. Gösterişli sosyete çocuğu, sümüklü uyuşturucu satıcısı, soğukkanlı katil. Eyalet dışında yaşayan bir polis için bile bu, kanalizasyona çok derin bir dalış demektir."

"Neden bu şekilde gördüğünüz anlaşılabilir."

anlaşılır olduğunu söyleme sakın ! Size bir şeyi açıklayayım. Slade günah kadar suçlu. Dönem. Otuzdan müebbet hapis cezası bu pislik için fazla hafifti. Neyin peşindesin bilmiyorum ama yanlış yoldasın. Ne dediğimi anlıyor musun?”

"Evet."

"İyi. Şimdi dinle. Bir daha seni görmek ya da senden haber almak istemiyorum. Kim olduğun ya da o şehrin fare yuvasında kim olduğun umurumda değil. Burada sorun çıkarırsan, Ziko Slade'in inancını sarsmak için bazı kaygan şeyler yapmaya çalışırsan, kahrolası ölü bir tavşandan çok daha ciddi bir testereyle karşı karşıya kalırsın. Sana ulaşabiliyor muyum?”

"Sen."

Derlick Gurney'e sert bir bakış attı ve büyük SUV'una geri döndü. Gurney arabanın arka lambalarının uzun garaj yolundan uzaklaşıp ilçe yolunda gözden kaybolmasını izledi.

Toplantıyı her bakımdan bir başarı olarak değerlendirdi. Artık Derlick'ten basit bir işbirliği yapmama mı yoksa aktif engelleme mi bekleneceği sorusu yanıtlanmıştı. Adamın öfkesinin yoğunluğundan Gurney, Derlick'in Slade'in suçluluğundan hiç de emin olmadığı sonucuna vardı. Derlick'in başsız tavşana ilgisizliği ve onu adli tıp incelemesi için alamaması, Gurney'in bu iş için güvendiği birini getirebileceği anlamına geliyordu.

Kulübeye geri döndü ve büyük bir plastik kap ve birkaç büyük maşa aldı. Tavşan leşini konteynere kaldırmak için maşayı kullandı. Daha sonra Kyra Barstow'a sesli mesaj bıraktı ve eve doğru yola çıktı.

yağmur ve dondurucu yağmur, Slade'in kulübesinden Walnut Crossing'e olan yolculuğu yavaşlattı. Gurney gece yarısına kadar eve gelmedi. Howard Manx, Ian Valdez ve Scott Derlick ile yaptığı günlük toplantıları zihinsel olarak gözden geçirmesi onu sabahın erken saatlerine kadar uyanık tuttu.

Komodinin üzerindeki telefon onu sabah 9.05'te gördüğü klostrofobik rüyadan uyandırdı.

Boğazını temizledi. "Gurney burada."

"Arabanda bulduğun başsız tavşanı bana getirmek istediğine dair mesajını aldım. Sorun şu ki, hayvanlara otopsi yapmıyorum, bu yüzden benden ne yapmamı istediğinden emin değilim.

"Günaydın Kayra. Bana geri döndüğün için teşekkürler. Otopsiye gerek yok. Umuyorum ki kafasını kesen kişi, üzerinde bir miktar iz bırakmış olabilir."

"Bu uzak bir ihtimal."

"Biliyorum."

"Ceset iyi durumda mı?"

"Belirgin bir ayrışma yok."

"Sanırım bir bakabilirim. Ama sakın umudunuzu kesmeyin."

"Bilmen gereken bir şey var. Bu tavşan olayı ben Ziko Slade'in kulübesindeyken meydana geldi ve bunu bildirdikten sonra Scott Derlick'le karşılaştım."

"Sürpriz değil. Bu adam çok hassas."

"Slade'in duruşmasında iddia makamının davasının bir parçası olduktan sonra bu konuyu benim adıma araştırdığınızı öğrenirlerse, Rexton Polis Teşkilatı'ndan veya savcılıktan gelecek düşmanca bir tepkiyle gafil avlanmanızı istemiyorum."

"Onlara rapor vermiyorum. Adli kanıtları topladım ve sonuçlarımı kürsüde sundum. Bu kadar. Gerçekler gerçeklerdir.

Ben kimsenin tarafında değilim. Tavşanda yabancı madde kalıntısı olup olmadığını ve ne olabileceğini öğrenmek istiyorsanız size elimden geleni anlatacağım. Mümkünse leşi bugün bırakın. Seni tekrar görmek güzel olur."

Çağrı Gurney'i tamamen uyanık ve enerji dolu hale getirdi. Günün ilk kahvesini içmek için mutfığa gittiğinde, buzdolabının üzerinde Madeleine'den gelen, onun Kriz Merkezi'nde erken bir vardiya için ayrıldığını ve öğleden sonra 3:00'te evde olması gerektiğini söyleyen bir not buldu.

Hızlı bir kahvaltının ardından zengin Larchfield bölgesindeki Russell College Adli Bilimler Bölümü'ne doğru yola çıktı. Yolculuk bir saatten biraz fazla sürdü ve komşu kasaba Bastenburg'un içinden geçti. Onların yan yana gelmesi, şanslı ile talihsiz arasında giderek büyüyen uçurumun çarpıcı bir örneğiydi; bu uçurum, komplo teorileri, yalanlar ve siyasi kaos için verimli bir zemin haline gelmişti. Topografik olarak Bastenburg'u Larchfield'den ayıran tek şey hafif bir tepeydi ama bir taraftan diğerine geçmek birbiriyle giderek savaşılan dünyalar arasında hareket etmek anlamına geliyordu. Gurney yokuşun Larchfield tarafına doğru inerken, altı ay önce on beş kişinin ölümüne neden olan ve neredeyse onun ve Madeleine'in hayatlarına mal olan korkunç dramın yoğun anıları ona yaklaştı. Harrow Tepesi'nden tamamen kaçınan dolambaçlı bir rota seçti.

Gurney adli tıp binasının önüne park etti. Tavşanın kalıntılarının bulunduğu plastik kabı çıkardı ve son derece modern yapıya doğru ilerledi.

Yarı yolda telefonu çaldı. "Kyra mı?"

"Sizi ofisimden görebiliyorum. Burada kal. Dışarı çıkacağım. Seni bina güvenliğinden geçirmekten daha hızlı olur."

Outback'e geri döndü. Bir dakika sonra Barstow, ilk Harrow Hill cinayetinin işlendiği yerde sergilediği aynı rahat zarafetle park alanından karşıya geçti. O sahnenin gerilimine ve çirkinliğine rağmen kadının tavrı, kendine hakim olmanın ve saygı duyduğu drama dışı bir niteliğin işareti olarak onu etkiledi.

"Davut! Seni görmek güzel!"

"Sen de Kyra."

El sıkıştılar. Tutuşu sağladı. Kaputun üzerindeki konteynere baktı. Yarı saydam plastiğin içinden koyu bir şekil görünüyordu.

"Konumuz bu mu?"

"Bu kadar."

"Eksik olan tek kısım kafa mı?"

"Bildiğim kadarıyla."

Bakışları Gurney'e kaydı. "Bunu geri çekilmen için bir uyarı olarak mı görüyorsun?"

Onayladı. "Ve uyarıyı kimin yaptığını bilmek isterim."

Konteyneri aldı. "Belki bu bize bir ipucu verir."

"Bunun seni zor bir duruma sokmayacağından emin misin?"

"Zorluk hayatın tuzu biberidir. Ayrıca," diye ekledi göz kırparak, "dikkatli olması gereken kişi sensin. Ölü tavşan senin arabadaydı, benim değil."

Yollarını ayırdılar. Barstow Adli Bilimler Departmanı'nın büyük cam küp evine döndü ve Gurney telefonunun mesajlarını kontrol etti. Hardwick'ten yeni bir tane buldu.

"Slade'de çıkardığım pisliği istiyorsan bana öğle yemeği ısmarla. Saat birde Thumburg'daki Dick ve Della'nın Lokantası."

Gurney aramaya karşılık verdi. "Abelard'a olan sevgini mi kaybettin?" Hardwick'in ne zaman telefonu açtığını sordu.

"Abelard's artık yok. Şanlı Marika onu Soho'lu bir pisliğe sattı ve o da adını Dörtnala Giden Kaz olarak değiştirdi ve fiyatı ikiye katladı.

"Tamam aşkım. Dick ve Della bir arada."

"Açım. Sakın geç kalmayın."

21

yaratmak için RETRO ARMATÜRLERLE TASARLANMIŞ AKŞAM YİYECEKLERİNİN aksine , Dick ve Della's gerçek anlamda eski ve perişandı.

Karanlık vinil karo zemin bir zamanlar kahverengi ve yeşil olabilirdi. Tezgahtaki yıpranmış kırmızı vinil ayaklı koltuklara ek olarak, ön pencerelerin yanında yarım düzine Formica kaplı masa vardı. Öğle yemeğine oyalanan birkaç müşteri, dekorun bir parçası gibi görünüyordu.

Saat sadece on iki kırk beşti ve ilk gelen Gurney oldu. Pencerelerden birinin yanındaki bir masayı seçti. Gülümseyen bir garson ona bir menü getirdi, kahve isteyip istemediğini sordu ve oradan ayrıldı.

Menüsünü açtı. Görünüşe göre "Della'nın Ev Yapımı Çömlek Kızartması ve Dick'in Boğulmuş Soğanı" siparişini veren önceki bir müşteri, menüde her ikisinin de kalıntılarını bırakmıştı. Garson kahvesiyle döndüğünde krep ve sosis sipariş etti.

Kahvenin tadı yanıktı ama yine de içti. Tezgahın arkasındaki avokado yeşili buzdolabı aniden babasını hatırlattı; adam bir litrelik viskiyi bitiriyor, sonra da yeşil buzdolabında Gurney'nin annesinin çöple birlikte attığı altılı paketi arıyordu.

Bununla ne yaptı, Davey?

Ne ile?

Biram, başka ne var?

Bilmiyorum.

Yapmıyor musun, yoksa sadece yapmadığını mı söylüyorsun?

Böylece dans devam etti. O çocukluk yıllarında tek isteği büyüüp gitmekti.

Hardwick'in klasik GTO'sundaki büyük V-8'in pencerenin hemen dışındaki park alanına giren tanıdık homurtusu onu bu düşüncelerden uzaklaştırdı. Eski kas arabası Gurney'in beklediğinden daha iyi görünüyordu. Onu en son gördüğünde, Harrow Hill katilinin kaçma girişimini durduran kafa kafaya çarpışma sonucu ön kısmı parçalanmıştı. İtfaiye kırmızısı boya işi de dahil olmak üzere büyük bir restorasyon nihayet tamamlanmıştı. Hardwick masasına vardığında hâlâ hayranlıkla bakıyordu.

"Harika, değil mi Davey?"

"En son gördüğümde çöp yığınının hazır görünüyordum."

"Bir Esti ultimatomu; ya güzelleştirin ya da ortadan kaldırın."

Gurney'in karşısındaki sandalyeye oturdu. Sert, kaslı yapısı bol siyah eşofmanının altından bile belliydi ve Alaska kızak köpeğinin buz mavisi gözleri her zamanki kadar rahatsız ediciydi.

Garsona işaret verdi.

"Kızartılmış beyaz üzerine BLT, pastırma gevrek olmalı, bol mayonezli. Fırında fasulye ve lahana salatası yanları. Kahve ve vişneli turta."

Hepsini yeşil renkli sayfaların olduğu küçük bir not defterine yazdı. "Hepsi birden?"

"Vişneli turta hariç."

Mutfığa doğru geri çekildi ve Gurney'e döndü.

"Tatlı çocuk. Marika yok ama etrafta pek fazla kişi yok. Neyse, toplumun başına salmak istediğiniz o kaypak pislik hakkında biraz araştırma yaptım."

Gurney hiçbir şey söylemedi. Provokasyon, Hardwick'le yapılan herhangi bir konuşmanın doğal bir parçasıydı.

"Bu sürüngenin pisliğini kazmak kolaydı. Çok fazla var ama her zaman ciddi yasal sonuçlardan kaçmayı başardı; ta ki bu Lerman olayı onu duvara çivileyene kadar."

Hardwick, Slade'in, Gurney'in çoğunu zaten bildiği geçmişine dair canlı bir hikaye anlatmaya başladı. Hardwick'in anlatısı Slade'in ahlaksız geçmişinin net bir resmini çiziyordu ancak adama dair yeni bir bakış açısı sağlamakta yetersiz kalıyordu.

"Tüm bu kötü şöhretten önce onun geçmişi hakkında bir şeyler öğrendin mi?"

"Çok değil. Babası şampiyon bir eskrimciydi ve ömür boyu kadın avcısıydı ve sonunda kokain kaynaklı kalp krizinden öldü. Ziko, cenazeye katılamayacak kadar Grammy adayı bir gençle sikişmekle meşguldü."

Baba gibi oğul gibi, diye düşündü Gurney.

Garson krep, sosis ve bir şişe akça ağaç şurubuyla geldi. Hardwick'e BLT "ve diğer eşyalarının" yakında hazır olacağını söyledi ve mutfığa geri döndü.

"Slade'in, karısı onu bıçakladıktan sonraki hayatıyla ilgili bir şey bulabildin mi?"

"Garip bir rehabilitasyon merkezinde ortadan kayboldu, bir hale oluşturdu, bir aziz gibi davrandı - ta ki şantaj tehdidi eski Ziko'yu hayata döndürene ve Lenny Lerman'ın kafasını kesene kadar." Durdu ve Gurney'e bariz bir şüpheyile baktı. "Aslında bu bok herifin dönüşümünün gerçek olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Gurney sosislerini düzgünce dörde böldü ve bir parça yedi. "Slade'le tanıştım ve onun hakkında öyle ya da böyle emin değilim. Ayrıca cinayetle ilgili bazı ayrıntılar mantıklı değil. Ve şimdi birisi beni bu davadan korkutmaya çalışıyor."

Gurney ona tavşandan bahsetti.

Hardwick'in yüzü inanamayarak buruştu. "Arabandaki ölü bir tavşanın Slade'i masum kılacağını mı düşünüyorsun?"

Gurney omuz silkti. "Terazinin o tarafına biraz ağırlık veriyor."

"Bana göre pek de değil. Cinayetin hangi ayrıntıları seni rahatsız ediyor?"

"Esas olarak eksik baş ve parmaklar. Ayrıca Slade'in arazisi yüz dönümden fazla. Cesedi neden kulübenin bu kadar yakınına gömdü ki? Peki neden baltadan ve parmakları kesen makastan kurtulmuyordu? Onları tutmak inanılmaz derecede aptalca görünüyor."

Hardwick umursamaz bir tavırla başını salladı. "Cinayetlerde çılgınca şeyler oluyor. Dikkati başka yöne çekme. Panik. Eğer katiller her şeyi iyice düşünmüş olsaydı bu kadar çoğunu yakalayamazdık."

"Anlıyorum ama Slade bana sadece zeki değil aynı zamanda son derece sakın biri gibi geldi."

"Tamam, diyelim ki o eski pislik artık sineği bile incitmeyecek bir Zen ustası oldu. Suçla ilgili hipoteziniz nedir? Bir veya iki fikriniz olmalı. Bu, uğruna yaşadığın türden bir saçmalık."

Garson, Hardwick'in siparişiyle geldi. Gurney o gidene kadar bekledi.

"Aklıma gelen ilk düşünce şu oldu. Lerman'ın Slade'e şantaj yapma planının farkında olan biri bunu Lerman'ı öldürmek ve Slade'in suçu üstlenmesine izin vermek için bir fırsat olarak gördü."

"Kim gibi? Hangi gerekçeyle?"

"Muhtemelen Lerman'ın oğlu. Babasından nefret ediyordu ve hayat sigortası poliçesini biliyordu."

"Lerman'ın oğlunun, Slade'in orada olmadığı bir günde Slade'in kulübesine girip kamuflaj kıyafetini çaldığını, baltayı ve budama makinesini barakadan çıkardığını ve ardından Slade'i görmeye"

gittiği gece Lenny'yi takip ettiğini söylüyorsun. Slade'in haberi olmadan kafasını kesip onu oraya mı gömdüler?"

"Bunun gibi bir şey."

"Peki, nasıl oldu da Slade'in avukatı bu şeytani oğlunu jüri önünde sallamadı?"

"Kapanış tartışmasında bir bakıma öyle yaptı; ama daha fazlasını yapamazdı, çünkü onu bölgede olduğuna dair hiçbir fiziksel kanıt yoktu ve güya sağlam bir mazereti vardı."

"Başka seçenekler var mı?"

"Slade'den nefret eden birinin Lerman'a Slade hakkında hassas bilgiler verdiğini ve gasp planını önerdiğini varsayalım. Belki de fikir işi Lerman'ın yapmasıydı ve parayı paylaşacaklardı. Ancak daha sonra şantaj planını uygulamak yerine Lerman'ı Slade'in mülkünde öldürmeye karar verir. Belki de Slade'i cinayetle suçlama fikri, ondan zorla para almaktan daha çok ilgisini çekmişti."

Hardwick lahana salatasına şüpheyle baktı. "Bu suç dehasının kim olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Hiçbiri. Ve bu senaryoda bir sorun var. Lerman'ın günlüğünden duruşmada sunulan alıntılarla örtüşmüyor."

"Yani aslında neler olup bittiğine dair hiçbir fikrin yok."

Gurney kreplerinin üzerine şurup döktü. "Lerman'ın Slade hakkında ne tür zarar verici bilgilere sahip olduğunu bilmek istiyorum. Lerman'ın günlüğünde bundan bahsedilen tek şey, Ziko ile Sally Bones adında biri arasında geçen bir olaydı. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

Hardwick BLT'sinden büyük bir ısırık aldı. Kafasını salladı.

"Üzerinde bir araştırma yaptım" dedi Gurney, "ama hiçbir yere varmadı."

Hardwick yutkundu, sonra dişlerini emdi. "Bu da sizin ince isteklerinizden biri olamaz mı?"

Gurney omuz silkti. "Sally Bones. İlginç isim. İnternette ortaya çıkacak kadar medyanın ilgisini hiçbir zaman çekemeyen düşük seviyeli bir gangstere ait olabilir. Ancak kariyerinin bir noktasında kolluk kuvvetlerinin dikkatini çekmiş olabilir. Eğer eski eyalet polisi bağlantılarınızla kontrol etme isteği duyarsanız, bahsetmek isteyebileceğiniz başka bir isim daha var. Ian Valdez."

"Ian Valdez de kim?"

"İyi soru."

22

GURNEY'İN HUMBURG'DAN EVE YOLCULUĞU MUTLU DEĞİLDİ . Hardwick'in Slade hakkında edindiği bilgiler, adamın eskrim şampiyonu olan babasıyla ilgili birkaç hoş olmayan gerçek dışında, zaten bildiklerine hiçbir şey katmıyordu.

Kuşkonmaz yatağının yanındaki her zamanki yerine park ettiğinde saat dördü biraz geçiyordu. Gökyüzü çoktan kararmıştı ve buzlu bir esinti esiyordu. Böyle akşamlarda Madeleine büyük taş ocakta ateş yakmanın keyfini çıkarırdı.

Ceketinin fermuarını çekti, kümesin arkasındaki odun yığınının gitti ve eve bir kucak dolusu kiraz kütüğü getirdi. Pişen ekmeğin kokusu onu karşıladı. Kütükleri şömineye doğru taşırken, Madeleine'in üst kattaki müzik odasından gelen barok bir çello parçasının tınısını duyabiliyordu. Ceketini çıkardı ve ocaktaki odunları düzenlemeye koyuldu. Bu onun zevk aldığı bir görevdi; yangının kolayca başlamasını ve daha fazla dikkat gerektirmeden istikrarlı bir şekilde yanmasını sağlamak için kütüklerin geometrisini ve aralıklarını tam olarak doğru ayarlamak.

Sobanın zamanlayıcısı çaldı, çello müziği durdu ve bir dakika sonra Madeleine mutfığa girdi. Ekmeği fırından çıkarıp soğutma telinin üzerine koydu.

Onu şöminenin yanında görünce, "Ah, güzel," dedi. "Bunu kendim yapmak üzereydim. Bir türlü ısınamıyorum. Paketini gördün mü?" Fransız kapıların yanındaki masanın üzerindeki düz kutuyu işaret etti. "Eve döndükten hemen sonra FedEx tarafından geldi."

Pakete geçmeden önce üstteki kütükte son bir ayarlama yaptı.

Marcus Thorne'un gönderici adresini tanıdı. Paketi yırtıp açtı ve bir yığın belgeyi masanın üzerine koydu. Üstteki kağıdın başlığı şuydu: "Savcılık Tarafından Savunmaya Sunulan Delil ve Tanık Dosyaları."

Gurney ekteki listeyi taradı; görüşmelerin dökümleri, ME'nin sahadaki notları, otopsi raporu, olay yeri fotoğrafları ve bazı telefon görüşmesi kayıtları. Thorne hiçbir belgeyi çelişkili veya aklayıcı olarak etiketlememişti, bu da bunların Stryker'ın duruşmada sunduklarıyla tutarlı olduğunu gösteriyordu.

"Bu davada yeni tuhaflıklarla karşılaştınız mı?" Madeleine lavabonun orada havuç soyuyordu, ses tonu kararlı bir şekilde soğukkanlıydı.

"Belki bir ya da iki tane. Söylemesi zor." Tavşanın "tuhaflığı" kesinlikle cevabının önerdiğinden daha önemliydi, ama ona bundan bahsetmek istemiyordu, en azından şimdi.

Ona şüpheyle bakmak için durakladı, sonra havucu soymaya devam etti. Masadaki belge yığınına topladı, çalışma odasına taşıdı ve masasının üzerine yaydı.

Kararıyordu. Kuzey penceresinden dışarı baktığında yaylanın üzerindeki çam sırtının silüetini zar zor görebiliyordu. Masa lambasını yaktı ve Lerman'ın cesedini bulan avcı Bruno Lanka ile yapılan röportajın metninden başlayarak belge listesini yeniden okudu. Belgede görüşmeyi yapan kişinin adı yer alıyordu: Dedektif Teğmen Scott Derlick.

S. Derlick: Lütfen tam adınızı ve adresinizi belirtin.

B. Lanka: Bruno Lanka, 39 Carrack Bulvarı, Garville, New York.

S. Derlick: Sizi bu bölgeye getiren şey nedir?

B. Lanka: Geyik mevsimi. Ben bir avcıyım.

S. Derlick: Bu arazide avlanma izniniz var mıydı?

B. Lanka: Devlet arazisi olduğunu sanıyordum.

S. Derlick: Ormana nereden girdiniz?

B. Lanka: Yolun bir mil kadar aşağısında.

S. Derlick: Saat kaçtı?

B. Lanka: Bu sabah altıdan biraz önce. Şafak geyikler için iyidir. Şafak ve alacakaranlık.

S. Derlick: Tek bir noktada mı kaldınız, yoksa hareket mi ettiniz?

B. Lanka: Hareket etmeyi seviyorum.

S. Derlick: Herhangi bir mülk sınırı işareti gördünüz mü?

B. Lanka: Hayır.

S. Derlick: Park alanından bu yöne gelmenizin bir nedeni var mı?

B. Lanka: Bu yol yokuş yukarıydı. Yola çıktığımda yokuş yukarı çıkmayı seviyorum. Bu yüzden yorulduğumda ya da bir leşi sürüklediğimde arabaya doğru yokuş aşağı iniyorum.

S. Derlick: Gömülü cesette dikkatinizi çeken şey neydi?

B.Lanka: Ayağın arkası, topuk. Kirin içinden dışarı çıkıyordu.

S. Derlick: Topuğu gördüğünüzde ne yaptınız?

B. Lanka: Daha yakından bakmak için yanına gittim. Sadece bir botun arkası olduğunu düşünüyorum. Sonra düşünüyorum da birisi neden bir çizmeyi gömsün ki? Kirin bir kısmını atıyorum. Bagajda bir ayak olduğunu görüyorum. Daha fazla toprağı tekmeleyerek atıyorum, ayak bacağa bağlı. Sonra koku var. Bu

koku seni hasta edebilir. İşte o zaman düşündüm, kahretsin, bu da ne böyle? Ve 911'i arıyorum.

S. Derlick: Kurbanın ayağındaki kiri tekmelemek dışında, sahneyi başka bir şekilde rahatsız ettiniz mi?

B. Lanka: Hayır, öyle bir şey yok.

S. Derlick: Bölgede başka kimseyi gördünüz mü?

B. Lanka: Hayır.

S. Derlick: Bize söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı? Tuhaf görünen herhangi bir şey. Dikkatinizi çeken başka herhangi bir şey.

B. Lanka: Başka bir şey yok.

S. Derlick: Teşekkür ederim Bay Lanka. Bir memur sizi arabanıza geri götürecektir.

Gurney sorabileceği en az bir soruyu daha düşündü: New York'un kuzeyindeki geyik avlama yerleri arasında, Sayın Lanka, Seni o noktaya getiren şey neydi?

Listeye geri döndüğünde tıp doktoru Dr. Kermit Loeffler'in de dahil olduğu iki ögeyi buldu. Loeffler'in cesedin yerinde gözlemlerinin transkriptiyle başladı.

K. Loeffler: Ortalama boy ve kiloda bir erkeğin başsız kadavrasına bakıyoruz. Kafa ortaya çıkıyor gövdeden üçüncü veya dördüncü servikal omur seviyesinden keskin bir aletle, muhtemelen ağır bir satır veya benzeri uzun bıçaklı bir aletle kesilmiş olması. Çevredeki toprakta önemli miktarda kan kalıntısı, ölüm nedeninin bu kopma olduğunu gösteriyor. On parmağın tamamı kayıp ve ölümden sonra proksimal interfalangeal eklemden keskin bir kompresyon aletiyle çıkarılmış gibi görünüyor. Ön tahmin, ölüm zamanının iki ila üç gün öncesi arasında olduğunu gösteriyor.

İkinci bir transkript otopsi bulgularını tanımlıyordu.

Loeffler, kurbanın muhtemel yaşını kırklı yaşlarının ortaları ile ellili yaşlarının ortaları arasına yerleştirdi ve ölüm zaman aralığını,

cesedin Cumartesi günü bulunmasından önceki Çarşamba günü saat 15.00 ile 21.00 arasına indirdi. Duruşma sırasında Lenny'nin Adrienne'in sesli mesajına akşam 7:00'de mesaj bırakması nedeniyle bu süre iki saate kadar daraltıldı.

Gurney'in en ilginç bulduğu şey, Loeffler'in muhtemel silahla ilgili yerinde yaptığı açıklama ile bu otopsi raporundaki açıklaması arasındaki farktı.

Silahın muhtemelen uzun uçlu, satır benzeri bir alet olduğu yönündeki yerinde görüşü yerine, artık bunun kısa uçlu bir balta olduğu sonucuna vardı. Kesimin düzgünlüğü başlangıçta tek bir darbeyi akla getirse de, boyun dokularının büyütme altında yapılan daha sonraki analizlerinin, kesmenin uzun bir bıçağın tek bir darbesiyle değil, kısa bir bıçağın uçtan uca iki darbesiyle başarıldığını gösterdiğini açıkladı. . Loeffler, "Baltayı kullanan kişi açısından hatırı sayılır bir uzmanlık gerektiren bir hassasiyet düzeyi" dedi.

G URNEY o akşam Madeleine'le akşam yemeği yerken Loeffler'ın yorumunu düşünüyordu . Oduncu olarak çalışmayan biri bu tür bir yeterliliği nasıl kazanabilir?

Madeleine yemeyi bırakmıştı ve masanın öbür ucundan ona bakıyordu.

"Oturduğumuzdan beri tek kelime etmedin."

Omuz silkti ve dikkatini tabağındaki pilav ve kayısıllı kızarmış tavuğa çevirdi. Davayı tartışmaktan çekiniyordu çünkü Madeleine'le artan ilişkisini kabul etmek istemiyordu.

"Tavuk güzel" dedi.

Madeleine'in bozduğu bir sessizlik daha oldu.

Kyle bu öğleden sonra aradı. Telefon mesajını aldığını ve evet, Şükran Günü'ne gelmeyi çok istediğini söyledi."

"İyi."

"Onunla daha sık iletişime geçmelisiniz."

"Biliyorum."

Daha fazla konuşmadan yemeklerini bitirdiler. Madeleine masayı temizledi, biraz papatya çayı yaptı ve çello parçalarını çalışmak için yukarıya çıktı. Gurney kendine bir espresso yapıp çalışma odasına ve çanta malzemelerine çekildi.

Belgeleri incelemek yerine Bruno Lanka'yı aradı. Lanka'nın sesli mesajını aldı.

"Bu çağrı Bruno Lanka'yadır. Benim adım David Gurney. Leonard Lerman cinayetini yeniden araştırıyorum ve geçen Kasım ayında olay yerindeki dedektife verdiğiniz ifadeyle ilgili olarak sizinle konuşmam gerekiyor. Yarın sabah dokuzdan öğlene kadar bana ulaşabilirsiniz." Bir yanıt için bir zaman aralığı sağlamanın yanıt alma olasılığını artırdığını uzun zaman önce keşfetmişti. Cep numarasını ekledi ve aramayı sonlandırdı.

23

GURNEY'İN ERTESİ SABAH 9:01'DE kahvaltı tabaklarını yıkarken telefonu çaldı. Arayanın Lanka olmasını bekliyordu ama ekrandaki isim Hardwick'ti.

"Evet, Jack?"

"Bana verdiğin isimler; Sally Bones ve Ian Valdez mi? Ian Valdez adında üç kişi buldum ama herhangi birinin ilginizi çekeceğini sanmıyorum. Biri Chicago'da emekli bir dişçi. Bir diğeri Boston'da bir Cizvit. Üçüncüsü ise Los Angeles'ta orta yaşlı bir koreograf."

"Genç kimse yok mu?"

"Valdez'iniz gençse, ya sahte bir isim kullanıyordur ya da lanet bir yumurtadan yeni çıkmıştır. Sally Bones'la iyi şanslar. Yaklaşık altı yıl önce garip koşullar altında ölen Salvatore Bono'ya dair bir

referans buldum. Kısa bir haberde arkadaşları tarafından Sally Bones olarak tanındığı belirtildi. Ondan kurtulan kimse yok, cenaze töreni yok, cenaze ilanı yok.”

"Garip koşullar nelerdi?"

"Ceset Albany'de yaşadığı yerden çok da uzak olmayan bir fast food lokantasının arkasındaki çöp konteynirinde bulundu. Ama şunu bilin; ezilerek öldürüldü.”

“Ezilmiş. . . Nasıl?"

"Haberde, adli tıp muayenehanesindeki birinin sanki etrafına bir şey sarılmış ve kan dolaşımını ve solunumunu kesene kadar sıkılmış, kelimenin tam anlamıyla canını sıkmış gibi olduğunu söyleyen bir alıntı yapıldı."

“İlginç bir cinayet silahı. Bunu kim araştırdı?"

"Albany şehir polisi."

"Kontrol edebildin mi?"

"Biraz. Orada NYSP günlerimden bir adam tanıyorum. Soruşturmanın bir yere varmadığını söyledi. Kurban evli değildi, çocuğu yoktu ve bilinen bir işi yoktu. Haberde adı geçen 'arkadaşların', yerel bir barda çalışan birkaç tanıdık ve onunla birlikte yaşayan ancak onun hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia eden bir striptizci olduğu ortaya çıktı. Gerçek adını bile bilmiyordu. Kendisine Sally Bones adını verdiğini ve bunun onun için yeterli olduğunu söyledi. Bardaki 'arkadaşlar' için de aynı şey geçerli. Dava teknik olarak birkaç yıl açık kaldı, sonra etkin olmayan dosyaya bırakıldı. Aslında kimsenin umrunda değildi. Olur."

"O zamanlar herhangi bir motivasyon teorisi var mıydı?"

“Belki kumar borçları. Belki bir psikopatın yanlış tarafına geçmiştir . Adam yalnız biriydi. Lanet yalnızlar çözülmesi en zor cinayetlerdir.”

"Ziko Slade ile herhangi bir bağlantıya dair ipucu yok mu?"

"Hiçbiri."

"Peki tuhaf infaz yöntemi hiçbir yere varmadı mı?"

"Hiçbir işe yaramıyor. Kahretsin, bunu düşünmek bile hoşuma gitmiyor. Nefesi kesiliyordu. Boğulma rüyaları göreceğim. Senin için yapabileceğim başka mide bulandırıcı iyilik var mı Sherlock?"

"Sorman komik. Merak ettiğim bir isim daha var. Bruno Lanka."

G URNEY Fransız kapılardan DIŞARIYA BAKTI. Yer karla kaplıydı. Meraların keskin beyazlığının aksine, yapraksız ağaçlar siyah görünüyordu. Slade'in suçluluğu veya masumiyeti konusunda bu kadar az ilerleme kaydetmesi sinir bozucuydu.

Emma Martin'i bir kez daha aramanın zamanı gelmişti.

"Günaydın David. Sizin için ne yapabilirim?"

"Bana Ian Valdez hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Bu onun hayatının hangi yönünü sorduğuna bağlı."

"İsmiyle başlayalım. Yasal mı yoksa takma ad mı?"

"Söyleyemem. Bana gelen kişiler diledikleri kadar isimsiz kalabilirler. İsimlerle ilgilenmiyorum, sadece gerçekte kim olduklarıyla ilgileniyorum. Neden soruyorsun? Bir şey mi oldu?"

"Ben pansiyondayken birisi arabama başı kesilmiş bir tavşan koydu. Ian'ın bir tür işe gitmesinden kısa süre sonra keşfettim bunu."

"Ve onu oraya Ian'ın koyduğunu mu düşünüyorsun?"

"Mümkün."

"O, benim tanıdığım kişi değil."

"Peki o tam olarak kim?"

"Dürüstlüğün değerini öğrenmiş Ziko gibi bir kişi."

Gurney sabırsızlıkla içini çekti ama hiçbir şey söylemedi.

"Şüphecililiğini anlıyorum. Belki de Ziko'yu tekrar ziyaret etmelisin."

"Neden?"

"Ziko'yu ne kadar iyi tanırsanız, onun masum olduğundan o kadar emin olursunuz ve Ian'ı o kadar iyi anlarsınız."

Tartışma dürtüsünü bastırdı. Bunun yerine Emma'ya teşekkür etti ve aramayı sonlandırdı. Aslında Slade'le tekrar görüşmenin bir değeri olabilir.

O günün ilerleyen saatlerinde bir ziyaret ayarlamak için Attica'ya telefon ettikten sonra kümesteki sulama cihazını yeniden doldurdu, Madeleine'e bir not bıraktı ve uzun yolculuğa çıktı.

ZİYARET ODASI önceki ziyarete göre daha kalabalıktı. Konuşma mırıltısı daha yüksekti ve ter ve dezenfektan kokuları daha belirgindi.

Slade odaya girdi, masaya doğru ilerledi ve Gurney'in karşısına oturdu. İçinde bulunduğu durumdan eskisi kadar rahatsız görünmüyordu.

"Sizi gördüğüme sevindim Bay Gurney."

"Nasılsın?"

"Yemeklerin iyileştirilmesi için yer var." Sesi bu gerçeğe kayıtsız kaldığını gösteriyordu.

"Geçen gün senin pansiyona gittim."

Slade'in başının yana yatması ilgiyi gösteriyordu. "Suç mahallini görmek için mi?"

"Evet."

"Ian'la tanıştın mı?"

"Benden biraz sonra geldi." Gurney durakladı. "İlginç bir genç adam. Onun hakkında ne kadar şey biliyorsun?"

Slade gülümsedi. "Ian, Emma'nın mucizelerinden biri."

"Nereden geldi?"

"Cehennem."

"Sizinle herhangi bir ayrıntı paylaştı mı?"

"Bazıları ama hakkında konuşmadığı şeyler vardı."

"Ne hakkında konuştuğunu bana söyleyebilir misin?"

"Emma'nın kurallarından biri, evinde ifşa edilen her şeyin gizli olmasıdır. Ama bana anlattıklarından dehşete düştüğümü, ona yaptıklarından dolayı ise üzüntü duyduğumu söyleyebilirim."

"Ian bana seni yeni babası olarak evlat edindiğini söyledi."

"Doğru."

"Buna ne diyorsun?"

"Bunun benimle pek ilgisi olmadığından şüpheleniyorum. Bu onun içindeki bir şeyle ilgili. 'Çaresizlik' bunun için en iyi kelime olabilir. Her ne ise, beni 'babası' yapmak onun üzerinde sakinleştirici bir etki yarattı. Belki de onu büyüten babasıyla ilgili bazı iğrenç anılarıyla baş etmesine yardımcı oldu."

"Böyle bir yardıma mı ihtiyacı vardı?"

"Çok öyle. Ian, Emma'ya ilk geldiğinde öyleydi. . . inanılmaz."

"Ian Valdez'in onun doğum adı olup olmadığını biliyor musun?"

Kafasını salladı. "Emma bu tür bir merakı caydırıyor."

"Ona güvenir misin?"

"Gerçeğin ne olduğunu bildiği sürece bana karşı dürüst olduğuna inanıyorum."

Gurney sandalyesinde arkasına yaslandı ve odanın o bölümünde alışılmadık bir ısrarla devriye gezen memurun duyma mesafesinden çıkmasını bekledi. Adamın tıraşlı kafası ve kalın boynu, son

ziyaretinden sonra kendisini takip ederken gördüğü Ceza İnfaz Kurumu aracının sürücüsünü hatırlattı.

"Neden burada olduğunu çok düşündün mü?"

Slade omuz silkti. "Kanıtlar jüriyi suçlu olduğuma ikna etti."

"Fakat eğer masumsan, o delil başka biri tarafından yerleştirilmiş olmalı. Kim tarafından ve neden soruları soruluyor. Herhangi bir fikir?"

Slade başını salladı. "Hedef mi yoksa günah keçisi mi olduğumu bile bilmiyorum. Amaç Lerman'ı öldürmek ve kolaylık olsun diye suçu üzerime atmak mıydı? Yoksa Lerman'ı öldürmek beni cinayetle suçlamanın bir yolu muydu?"

Gurney de aynı yol ayırımına gelmişti. Slade'in de aynı düşünceyi paylaşması onun lehine bir noktaydı.

"Düşmanlarının bir listesine ne dersin? Bir tane oluşturabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Karımın beni bıçaklamasına kadar geçen iki veya üç yıl boyunca aklımı kaçırmıştım." Durdu, film yıldızı dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle konuştu. "Eski karımla konuşmalısın. Her zaman kafası iyiydi ama benim gibi hafıza kaybı yaşamadı. Edindiğim düşmanlar hakkında bilgi edinmek istiyorsanız sormanız gereken kişi o. Ona benim davam üzerinde çalıştığını ve karakterim hakkında biraz bilgi istediğini söyle. Sana en kötüsünü söylemekten mutluluk duyacaktır.

"Seni bıçakladığı için hapis cezasına çarptırıldı mı?"

"Meşru müdafaa talebinde bulundu, ben de onun aleyhinde ifade vermeyi reddettim. Davranışımı telafi etmek için yapabileceğim en az şey buydu. Size onun iletişim bilgilerini vereceğim. Boşanma hükmünün sonucu olarak Dutchess İlçesindeki evimde yaşıyor. Yazacak bir şeyin var mı?"

"Ben iyi bir hafızaya sahibim."

Slade eski karısının adını (Simone Delorean) telefon numarasıyla birlikte yazdı. Gurney gözlerini kapattı ve sayıyı hayalinde canlandırıp kendi kendine tekrarlardı. Kapıları açtığında boğa boyunlu muhafız bir kez daha masalarının yanından yavaşça geçiyordu.

24

EVE DÖNÜŞ YOLUNDA GURNEY DİKKATİNİ dikiz aynası ile Lerman'ın gasp planını, Slade'in kulübesindeki cinayetini ve Slade'in kendisinden başka bir katili birleştirecek bir vaka hipotezini çözmek arasında bölüştürdü. Aklına gelen birkaç olasılığın hepsi önemli mantıksal engeller içeriyordu.

Önceki yolculuğunda bir şişe su aldığı aynı markette kahve ve benzin için durdu. Depoyu yeniden doldurduktan sonra Adrienne Lerman'ı aradı.

"Bay. Gurney?" Ciddi ve nazik ses tonu, ona baktığı yavru kedilere yuva bulma arzusunu hatırlattı. Arka planda miyavlayan kedi yavruları. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Babanızın ölümüyle ilgili bazı düşüncelerimi paylaşmak istiyorum."

Cevap vermedi.

"Şimdi vaktin var mı, yoksa daha sonra aramamı mı tercih edersin?"

"Şimdi muhtemelen en iyisi. Akşam yemeğinde görmem gereken bir bakımevi müşterisi var. Bir şey mi keşfettin?"

"Bu bir duygudan ziyade bir keşif değil."

"Ölümüne dair bir his mi var?"

"Ölümünün nasıl açıklandığı hakkında."

Gurney nefes almayı bıraktığı izlenimine kapıldı.

O devam etti. "Babanın planı hakkında söylediklerine ve cesedinin daha sonra nerede bulunduğuna bakılırsa, doğal varsayım Ziko Slade'in onu öldürdüğü yönündeydi. Bu çok mantıklıydı. Ancak-"

Adrienne onun sözünü kesti. "Bunu geçmiş zamana bağladın."

"Affedersin?"

olduğunu söyledin . Ama şimdi öyle değil mi?"

"Slade'e karşı açılan davanın görüldüğü kadar güçlü olmayabileceğini söylüyorum."

"Ama duruşma. . . kanıt . . . nasıl masum olabilir?"

"Bazen soruşturmacılar bir kişiyi bariz fail olarak belirlediklerinde akılları kapanır ve vardıkları sonucu desteklemeyen gerçekleri görmezden gelirler. Her şeyi, zaten doğru olduğuna karar verdikleri şeyin merceğinden görüyorlar."

"Sizce öyle mi oldu?"

Arka planda miyavlama sesi daha da arttı.

"Bunun mümkün olduğunu düşünüyorum. Ama yardımına ihtiyacım var. Babanızı başka birisinin öldürmüş olma ihtimalini göz önünde bulundurmanızı istiyorum ve bu..."

"Peki ya DNA, balta? . . ?"

"Şimdilik bunu bir kenara bırakın. Şu anda odaklanmanızı istediğim şey, babanızın ölümüne giden gün ve haftalardaki davranışları, hatırlayabildiğiniz her şey, hatta en küçük ayrıntılar. Bunu yapabilir misin?"

Gurney onu tanımlayan derin yardımseverlik damarına güvenerek bekledi.

"Deneyebilirim" dedi. "Ama sen bir yıl önce olan şeyleri soruyorsun."

Kedilerden birinin sesi çok daha yakından geliyordu. Onun önünde durduğunu, ilgi istediğini hayal etti.

"Acelesi yok. Önümüzdeki birkaç gün içinde, zamanınız olduğunda babanızla olan etkileşimlerinizi hayal etmeye çalışın. Aklına ne gelirse. Söylediği şeyler. Yaptığı şeyler."

Onun derin bir nefes aldığını duydu.

"Deneyebilirim" dedi tekrar.

"Son bir şey. Duruşmadan önce Sally Bones adını hiç duymuş muydunuz?"

"Hatırladığımdan değil. Sanırım böyle tuhaf bir ismi hatırlarım."

"Sorun değil. Herhangi bir düşünceniz, hatıranız, sorunuz veya herhangi bir şey için beni istediğiniz zaman arayın. Yardımın için sağol."

Aramayı bitirdikten sonra kahvesini bitirdi, kabı buruşturdu ve torpido gözünün altında asılı olan derme çatma çöp torbasına attı.

Yorgundu, açtı ve eve dönmeye hevesliydi ama önce Simone Delorean'a ulaşmayı denemeye karar verdi. Hem sarhoş edici hem de kışkırtıcı görünen bir kayda geçmeden önce numarası üç kez çaldı.

"Şu an meşgulüm. Çok meşgul. O halde, bip-bip sesinde bana ne istediğini söyle. Tamam aşkım? Sadece heceleysin. Açık olun. Güle güle."

Gurney mesaj bırakmaya başladı ama Ziko'nun ismi anıldığında mesajdakinin daha keskin bir versiyonu olan canlı bir ses tarafından sözü kesildi. "Kim bu?"

Gurney kendisini tanıttı ve Ziko'nun karakterine dair içgörüler aradığını açıkladı.

“ İçgörüler mi ? O orospu çocuğuyla ilgili bilgi edinmek ister misin ?

“Temyiz sürecine başlamadan önce onun karakterini anlamaya çalışıyoruz. Yapabileceğinizi umuyorduk...”

" ekici ? Mahkumiyetine itiraz mı ediyor ? Yani durumu tersine çevirmeye mi çalışıyorsun ?”

"Amaç bu olurdu."

"Ama o suçlu."

“İkinci kez bakacağımız şey bu.”

"Sen bir çeşit avukat mısın?"

“Bir araştırmacı. Avukatı Marcus Thorne.”

"Onun avukatının kim olduğunu biliyorum. Gerçekten o pislikten kurtulma şansın olduğunu mu düşünüyorsun? Sesi hem inanamıyor hem de öfkeli geliyordu.

"Bu bağlıdır. Onun karakterinin bir resmini çekmeye çalışıyoruz.”

Bir sessizlik oldu ve Gurney onun aıları değerlendirdiğini tahmin etti. "Neredesin?" diye sordu.

Gurney tekrar sözünü kestiğinde yerini anlatmaya başladı.

"Aslında nerede olduğun umurumda değil. Adresim sende var mı?"

"HAYIR."

"Dutchess County'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Rhinebeck'i tanıyor musun?"

"Evet."

"İyi. Kırk iki Heron Göleti Yolu. Bu akşam sekizde buraya gelebilir misin?"

Gurney hızlı bir hesaplama yaptı. "Evet."

"Peki Ziko hakkındaki gerçeği mi istiyorsun? Bütün gerçek?"

"Onun hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmek istiyoruz. Büyüleyici bir adama benziyor ama duruşmadaki deliller..."

"Duruşmadaki deliller onun baltalı bir katil olduğunu kanıtladı ! Ama bu, tatlım, Ziko buzdağının sadece görünen kısmı. Sekizde burada ol."

25

R HINEBECK'E doğru yola çıkmadan önce , Madeleine'e kısa bir sesli mesaj bıraktı , yalnızca eve beklenenden daha geç geleceğini söyledi. Bunun nedenini açıklama konusunda iştahı yoktu.

Üç saat sonra Kingston köprüsü üzerinden Hudson Nehri'ni geçtiğinde rüzgar yükselmişti ve dolunay ışığı suyun üzerinde parlıyordu.

GPS'i onu müreffeh Rhinebeck köyüne ve onun ötesindeki inişli çıkışlı kırsal bölgeye götürdü. Son GPS talimatı onu özel bir şerit üzerinden Slade'in arazisine yönlendirdi. İlçenin özenle restore edilmiş on sekizinci ve on dokuzuncu yüzyıldan kalma evlerinin çoğundan farklı olarak sokağın sonundaki iki katlı yapı modern, camsı ve köşeli idi. Üst kattaki bir pencereden lambanın ışığı parlıyordu. Evin geri kalanı, önündeki çakıl taşlı park alanı ve etrafındaki küresel biçimli şimşir ağaçları ay ışığı altında yıkanmıştı.

Arabadan çıktı. Çok dönümlük çimenliğin uzak tarafında bir dizi ahır gördü ve bu ona Marcus Thorne'un bu yerden Slade'in at

çiftliği olarak bahsettiğini hatırlattı. Ahırların ötesinde sera olduğunu tahmin ettiği camdan bir yapı vardı.

Göz hizasında neredeyse görünmez bir kamera merceği bulunan parlak siyah bir levha olan ön kapıya giden geniş beton basamakları tırmandı ve kapıyı çaldı. Sonra daha yüksek sesle tekrar çaldım. Tam Simone Delorean'ı aramak için telefonunu çıkarırken kapı açıldı ve ortaya üstsüz, kaslı, darmadağınık saçlı ve vahşi gözlü bir genç çıktı. Yüzünde ve göğsünde parlak bir ter ve bir burun deliğinde de beyaz bir pudra izi vardı.

"Lanet olsun sen, dostum?"

"David Gurney. Simone Delorean'ı görmeye geldim."

"Evet?" Sanki zor bir kavramı anlamaya çalışıyormuş gibi Gurney'e baktı.

"Belki de ona burada olduğumu söylemelisin."

"Kimsin sen?"

"Sana söylemiştim David Gurney."

Uzun uzun baktıktan sonra kapıyı çarptı.

Toplantının beklenenden daha karmaşık olduğu ortaya çıktı. Gurney önlem olarak Outback'e döndü ve Beretta bilek kılıfını taktı. Kapı açıldığı anda geri döndü.

Giriş salonunun yumuşak ışığında duran kadın, dizlerinin yarısına kadar gelen beyaz bir tişörtten başka bir şey giymiyordu. Uzun siyah saçları belli ki yeni çıktığı duştan dolayı ıslaktı.

Soluk gri gözleri ne hoş karşıladı ne de ilgilendi. Bir yırtıcı hayvan gibi değerlendirdiler. Aynı derecede güzel ve rahatsız ediciydi ve bir erkekle tanıştıktan sonra değerlendirdiği ilk şeyin onun üzerinde yarattığı etki olduğundan şüpheleniyordu. İkincisi ise onun ona ne gibi faydası olabileceğidir. Koka pudrası burunlu genç adam için değerlendirmenin nasıl sonuçlanacağını hayal etti.

Sanki aklını okumuş gibi, "On sekizinin üzerinde," dedi. "Bu seni ilgilendirmez."

Evin arkasında bir yerde yüksek bir patlama sesiyle bir motor çalıştı, ardından yüksek devirli bir yol bisikletinin uzaklara doğru uzaklaşma sesi duyuldu.

"İçeri gelmek ister misin?" Sesi çekingenliğin bir parodisiydi.

Onu loş bir koridordan geçerek, açık bir granit ocağın etrafında üç siyah kanepenin bulunduğu büyük bir odaya kadar takip etti. Üstünde siyah metalden konik bir baca asılıydı. Geleneksel bir şöminenin sıcak atmosferini yaratmak yerine, oda üzerinde ürpertici bir etki yarattı.

Kanepelerden birinin ucuna yerleşme şekli, giydiği tek şeyin uzun tişört olduğu giderek daha belirgin hale geliyordu. Gurney en uçta oturup kararlı bir şekilde yüzüne odaklandı. Hafif bir gülümseme, bunu eğlenceli bulduğunu gösteriyordu.

"Peki" dedi, "Ziko hakkında bir şeyler mi öğrenmek istiyorsun?"

"Evet."

"Mahkumiyetine itiraz ettiği için mi?"

"Evet."

"Tamamen suçlu bir pislik olmasına rağmen mi?"

"Telefonda Lerman cinayetinin Ziko buzdağının görünen kısmı olduğunu söyledin. Bununla ne demek istedin?"

Koltuğunda biraz kıpırdandı, bu da kalçalarının görüntüsünü daha da rahatsız edici hale getirdi.

"Bazı insanlar kötü şeyler yapar ama aslında o kadar da kötü değillerdir. Onların çılgınca şeyleri onları sevmeni sağlıyor. Ancak Ziko'da durum tam tersiydi. Tatlı bir konuşmacıdır, çok çekicidir, iyilikleri gülümseyerek yapar. Ama tüm bu sırtışın altında o bir bok parçası. Başkalarının nefes aldığı gibi yalan söylüyor. İnsanlar ne kadar çekici bir adam olduğunu düşünüyor. Ne güzel. Ne kadar

açık. Dünyada bir sırrı varmış gibi görünmüyor. Ve tam da bundan yola çıkıyor. Ziko'nun sırlarından başka bir şeyi yok. Adam yürüyen, konuşan, gülümseyen bir yalan."

"Onun yeni hayatının gerçeğine inanmıyor musun?"

"Bana biraz izin ver!"

"Onun değiştiğine inanmıyor musun?"

"O değişti tamam. Artık yalanlar daha büyük. O sadece kiminle yattığı konusunda yalan söylemiyor, kahrolası bir aziz olduğu konusunda da yalan söylüyor!" Sanki kanepeden fırlayacakmış gibi öne doğru eğildi. "Anlamıyorsun değil mi? Yeryüzündeki en zehirli, aldatıcı pislikle karşı karşıyasın!"

Simone'un öfke gösterisi gerçek gibiydi. Ancak Gurney bunun şeytani bir ikiyüzlüye mi yoksa daha iyi bir hayata, onu dışlayan bir hayata yönelen eski partnerine karşı mı olduğundan emin değildi.

"Onu neden bıçakladın?"

Omuz silkti. "Anlaşamıyorduk. Her şeyi tartıştık."

"Ve o tartışmalardan birinin ortasında onu bıçaklamaya mı karar verdin?"

Sanki bu konuyu birdenbire sıkıcı bulmuş gibi esnedi. "Annemi becerdiğini keşfettim ve bunu buldum. . . uygunsuz."

Bu, Gurney'in karşılaştığı kuşaklararası sadakatsizliğin ilk ortaya çıkışı değildi ama kesinlikle en kayıtsız olanıydı. Ses tonunun söylediği kadar yozlaşmış mı, kokain bağımlısı mı yoksa yalan mı söylediğini merak etmesine neden oldu.

Tekrar esnedi.

Devam etmeye karar verdi. "Bildığınız gibi duruşma anlatımı Ziko'nun bir şantaj girişiminin hedefi olduğu varsayımına dayanıyordu. Geçmişinde buna temel olabilecek herhangi bir özel olay biliyor musun?"

“Ziko her şeyi yapabilirdi. Her zaman geri gelip o lanet haleyı kafasından uçurabilecek şeyler yaptı.

"Kendine saklamayı kesinlikle isteyeceğı bir şey var mı?"

“Yüzlerce şey olabilir. Kafası iyiiken dünyada hiç kimse Ziko kadar çılgın değildi." Dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı. “Belki dışarıda başsız bir ceset daha vardır. Bunu hiç düşündün mü?"

Öyleydi ama soru sormayı cevaplamaktan daha çok seviyordu.

"Bir kurbanın ezilerek öldürölmesi vakası bir şey çağrıştırıyor mu?"

Geri çekildi. "Kahretsin, hayır!"

"Ziko'nun parası nereden geldi?"

"Ne demek istiyorsun?"

“Bunun gibi pahalı bir bölgedeki büyük bir mülk ucuz olamaz. Para uyuşturucu ticaretinden mi geldi?"

Kayıtsız bir kahkaha attı. “Bunların çoğı burnundan yukarı çıktı. Bin dolarlık şarap şişeleriyle birlikte. Ziko, Lafite Rothschild'i paket pizzayla içmeyi severdi."

Gurney nostaljik bir not fark etti. Annesini becererek her şeye son vermeden önce çılgın Ziko'yla geçirdiğı eski güzel günler. Yoksa Emma Martin'le din bularak mıydı?

"Peki nereden geldi bu yerin parası, hâlâ sahip olduğı para?"

"Bazıları spor giyim şirketinin satışından. Ama çoğunlukla ona babası tarafından verildi. Oğıuyla hiçbir şey yapmak istemeyen iğrenç pislik. Ziko'yu uzak tutmak için ona para attı." Tekrar esnedi. "Bu boktan daha ne kadar katlanmak istiyorsun? Aile saçmalığı tamamen sıkıcı."

"Sally Bones adını hiç duydun mu?"

"Evet, Ziko'nun duruşmasında."

"Bunu ilk kez o zaman mı duydun?"

"Evet."

"Jingo ismine ne dersiniz?"

"Aynı. Deneme."

"Tamam Simone. Bu kadar. Tabii bana söylemek istediğin başka bir şey yoksa."

Soğuk gözleri ona dikilmiş halde uzun bir dakika boyunca kanepenin köşesinde sessizce oturdu. Konuştuğunda sesinde buz vardı.

"O suçlu. Bunu lanet beynine yaz. Olduğu yerde olmayı hak ediyor. Umarım orada ölür."

26

" BUNUN HAKKINDA KONUŞMAK İSTİYOR MUSUNUZ ?"

Madeleine, Fransız kapıların yanındaki masanın karşısında, çırpılmış yumurta, kızarmış ekmek ve kahveden oluşan çoğunlukla sessiz bir kahvaltı yaptıkları ona bakıyordu.

"Pek sayılmaz ama faydası olabilir." Çatalını tabağının kenarına bıraktı ve bir süre düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

"Slade'in eski karısının davaya yeni bir bakış açısı getireceğini umuyordum. Veya Slade'e. Gerçek şu ki, o sadece sisi daha da artırdı. Onun reformasyonunun bir dolandırıcılık işi olduğu konusunda ısrar ediyor ve ondan abartılması zor bir zehirle nefret ediyor."

"Aşağılanan bir kadın mı?"

"Aşağılanmış ve on altı yaşında görünen bir çocukla ilişkisi var."

"O kaç yaşında?"

"Hizmetçisinin en az iki katı yaşında."

"Çekici?"

"Ve itici."

"Ne bekliyordun?"

"Yararlı bir şeyi ortaya çıkarabilsin diye. Muhtemelen Lenny Lerman'ın şantaj planının temelini oluşturan olay. Belki Slade'in geçmişiyile ilgili , adam hakkındaki fikrimi netleştirecek birkaç nesnel gerçek . Onun mükemmel bir yalancı olduğunu özellikle inanarak söyledi."

Yumurtadan kalan bir parçayı dürtüp çatalını tekrar bıraktı. Cam kapıların ardında, donmuş göletin karşısındaki ahırın donuk kırmızısı dışında her şey beyaz, gri ya da siyahtı.

"Yine kar yağıyor" dedi.

Kahvesini bitirdi. "Peki sen bu davanın neresindesin?"

"Hiçbir yerde. Her hipotezle ilgili büyük sorunlarım var.

"Slade suçludur' hipotezi de dahil mi?"

Onayladı. Gerçeği söylemek gerekirse, Slade'in suçluluğuna dair şüphesinin ana kaynağı kafası kesilen tavşandı. Ama Madeleine'i tehdit eden herhangi bir şeyden bahsetmeyecekti. "Kanıtlar Slade'in mizacıyla tutarsız. Attika'da ziyaret ettiğim adam baskı altında soğukkanlı olmasa da hiçbir şey değildi. Baltayı ve budama makinesini bulunabilecekleri bir yerde bırakmak, Lerman'a kendi kamuflaj elbiselerinden birini giymek, cesedi evin çok yakınına gömmek, DNA'sının bulunduğu bir sigara izmaritini düşürmek gibi çok fazla suçlayıcı hata yaptığını görmüyorum. Mezarlığın yanında."

"Ona komplo kurulduğunu mu söylüyorsun?"

“Kanıtları açıklamanın bir yolu bu. Ancak zor bir soruyu gündeme getiriyor. Slade'e komplo kurmak, katilin Lerman'ı öldürme sorumluluğundan kaçmasının bir yolu muydu? Yoksa Lerman'ı öldürmek Slade'e komplo kurmanın bir yolu muydu?”

Madeleine ona ihtiyatla baktı. “Bu seni takıntı haline getiren türde bir soru.”

“Cevap çok önemli olabilir. Eğer asıl amaç Lerman'ı öldürmekse tüm bu olayın anahtarını orada bulacağız. Sigorta müfettişi her şeyin sigorta parasıyla ilgili olduğu konusunda ısrar ediyor. Yani şüpheliler kurbanın lehtarları Sonny ve Adrienne olacak. Ama onları suçlu olarak görmüyorum. Adrienne bir bakımevinde çalışıyor ve evsiz kedi yavrularına bakıyor. Sonny birini öldürecek kadar patlayıcı olabilir ama Slade'e komplo kurmak patlayıcı olmayı değil planlamayı gerektirirdi.”

Madeleine yorum yapmadan onu izlemeye devam etti.

“Diğer olasılığın (Slade'e komplo kurmak için Lerman'ı öldürmenin) kendi sorunları var. Bu, Lerman'ın şantaj planı hakkında bilgi sahibi olmayı, Slade'in ne zaman kulübede olacağına dair bilgi sahibi olmayı ve Lerman'ın onunla tam olarak ne zaman yüzleşmeyi planladığını bilmeyi gerektiriyordu. Lerman'ın planını anlattığı birkaç kişiden birinin Ziko Slade'den onun hayatını mahvetmek isteyecek kadar nefret etmesi ve bunu yapmak için Lerman'ı öldürmeye istekli olması büyük bir tesadüf gibi görünüyor.”

"Belli ki bu konuyu çok düşünmüşsün."

“Ama görebildiğim tek şey üç olasılık. Birincisi, Slade isnat edildiği gibi suçlu. İkincisi, bir başkası Lerman'ı öldürdü ve Slade'e suç atarak bundan kurtuldu. Üçüncüsü, birisi Slade'e komplo kurmak istedi ve bunu yapmak için Lerman'ı öldürdü. Ancak üçünde de büyük kusurlar var.”

“Bence bu, son düşüncelerinizi (üç olasılığın artıları ve eksileri) kağıda dökmek için bunları Emma'ya iletmek ve oradan sonrasını onun almasına izin vermek için ideal bir zaman. Yeterince şey yaptın.”

Gurney belli belirsiz başını salladı.

27

YETERİNİ YAPTIN .

O sabah çalışma odasında oturup Marcus Thorne'dan aldığı dosyaları incelerken Madeleine'in yorumu zihninde yankılanıyordu. Onun geçerli bir noktaya değindiğini fark etti; sadece daha fazla artışı ve daha az eksisi olan bir olasılığı aktarabilmeyi diliyordu. Ancak yeni bir Lerman cinayeti hipotezi ortaya atacaksa, ya yeni gerçeklere ya da sahip olduklarını yorumlamanın yeni bir yoluna ihtiyacı vardı. Lerman'ın Calliope Springs'teki dairesinden Slade'in Rexton'un yukarısındaki vahşi doğada bulunan kulübesine kadar izlediği rotayı gösteren Lerman yolculuğunun GPS haritasıyla başlamaya karar verdi.

Yolculuğun süresi (iki saat yirmi bir dakika) biraz uzun görünüyordu. Ama Lerman'ın on altı dakikalık benzin istasyonu durağı bunu açıklayabilir.

Ancak bu, bir benzin istasyonunda geçirilecek uzun bir süre gibi görünüyordu. Belki Lerman istasyonun marketinde veya tuvaletinde biraz zaman geçirmiştir. Veya komşu bir mağaza. Gurney dizüstü bilgisayarını açtı ve benzin istasyonunun adresini Google Haritalar Sokak Görünümü'ne girdi.

Ekranada görünen tesis küçük ve bakımsızdı. Yalnızca iki pompa vardı ve arkalarındaki küçük mağaza yenilenmekten çok yıkılmaya ihtiyaç duyuyor gibi görünüyordu. Görüş açısını 180 derece döndürdü. İstasyonun hemen karşısında, indirimli sigara satış noktası, dövüş sanatları dojosu, içki dükkânı, otomobil malzemeleri dükkanı ve boş bir mağazanın bulunduğu eski püskü bir alışveriş merkezi vardı.

Lerman'ın benzin almak için durduğunu, içki dükkânını fark ettiğini ve Slade'le buluşmasına gitmeden önce sinirlerini yatıştırmak için bir şeyler almaya gittiğini hayal etti. Ancak bu senaryoyu hayal edebilmesi pek bir anlam ifade etmiyordu.

Kyra Barstow'un elinde duruşmada sunduğundan daha fazla bilgi olabilir. Gurney kahvaltı masasından telefonunu alıp onu aradı.

"Tavşan için arıyorsan David, henüz işim bitmedi."

"Hayır, bir dakikanız varsa başka bir ricada bulunacağım."

"Neredeyse."

"Lerman'ın cinayet mahallindeki fiziksel kanıtları incelemenin yanı sıra, davayla ilgili başka herhangi bir adli tıp çalışması yaptınız mı?"

"Aklında özellikle bir şey var mı?"

"Lerman'ın Slade'in kulübesine giderken durduğu benzin istasyonundaki olası bir güvenlik kamerası videosu."

"Hiç yoktu. İstasyon sahibi sisteminin bozuk olduğunu iddia etti."

"Yolun karşısındaki alışveriş merkezine ne dersin?"

"Orada da operasyonel bir şey yok."

"Lerman'ın kredi kartı ekstreleri ne durumda?"

"Aynı günü mü anlatıyorsun?"

"Evet."

"Devam etmek. Dosyalarımızı kontrol etmem gerekiyor."

Beş dakika sonra geri döndü. "Geçtiğimiz Kasım ayına ait Vize beyanı elimizde. Stryker'ın bununla hiçbir ilgisi yoktu."

"Aynı aya ait telefon kayıtları ne durumda?"

"Stryker bunları Lerman'ın Slade'in numarasını aradığının kanıtı olarak kullandı."

"Vize bildirimiyile birlikte bunların birer kopyasını alma şansım var mı?"

"Sorulursa, bunların eline nasıl geçtiğine dair hiçbir fikrin olmayacağını varsayıyorum?"

"Unuttum zaten."

"Bu arada, tavşan konusunda mı? Seni aramak için son bir cevap alana kadar bekliyordum ama konuştuğumuz sürece sana şu ana kadar elimde olanı anlatacağım. Tavşanın kürkünde çeşitli kaynaklardan gelen, insan olmayan önemli miktarda yabancı DNA var. Bazıları diğer tavşanlardan. Bazılarının türü henüz tanımlanamayan diğer canlı organizmalardan. İnsan dışı veritabanlarını çapraz kontrol ediyorum. Tamamen tuhaf bir şey olmadığını varsayarak yakın zamanda bir tür eşleşmesi yapmayı umuyorum."

"Harika, Kyra. Yardımınız umabileceğim her şeyin ötesinde."

"Bu tatlı konuşmanın içinde başka bir isteğin saklı olduğunu mu fark ettim?"

O güldü. "Madem madem söylediniz, Lerman'ın pansiyona gittiği günkü Vize ekstresine bakıp bana hangi alışverişleri yaptığını ve bunları nerede yaptığını söyleyebilir misiniz?"

Durdu. "O gün iki alışveriş yaptım. Bir tanesi şu benzin istasyonunda on dört dolar elli yedi sente. Ve bir tanesi Cory's Auto Supply'da on altı dolar on dokuz sente. Bu işe yarar mı?"

"Olabilir" dedi ve Cory's'in benzin istasyonunun karşısındaki otomobil malzemeleri mağazasının adı olduğunu hatırlattı. "En azından ilginç."

Barstow'la görüşmeyi bitirdikten sonra, bunun ne kadar şaşırtıcı olduğunu düşündü. Bir adamın böylesine anıtsal bir karşılaşmaya, belki de hayatının en önemli karşılaşmasına giderken, hangi otomotiv ihtiyacı olabilir? Satın almanın fiyatı acil bir litre petrol

için çok yüksek görünüyordu. Peki ihtiyaç ne olabilir? Acil durum ön cam silecekleri? Benzin bidonu mu? Bu olasılık ona Lerman'ın arabasının yakıldığını hatırlattı ama yakma olayı Lerman öldürüldükten sonra meydana geldi; bu durum yanıtladığından daha fazla soruyu gündeme getirdi. Peki cam sileceği satın almak daha mı mantıklı?

Gurney bir arşiv hava durumu sitesine giderek ilçenin adını ve Lerman'ın cinayet tarihini girdi. O gün havanın kısmen güneşli olduğunu ve sıfır yağış olduğunu fark etti; bu da silecekleri satın alma olasılığının düşük olduğunu gösteriyordu. Ek spekülasyonların ek gerçekleri beklemesi gerekecektir. İçini çekerek dikkatini tekrar deneme materyallerine çevirdi.

Adli tabibin ceset ve otopsi raporu hakkındaki ilk yorumlarını inceledi. Ölüm nedeni, kurbanın kafasının baltaya benzer keskin bir aletle art arda iki darbeye kesilmesi idi. Ölüm mekanizması, yıkıcı sinirsel kesinti ve hızlı kan kaybının ardından gelen kalp-solunum durmasıydı.

Her zaman olduğu gibi, bir cinayetin soğukkanlı tıbbi tanımı ile cesedin korkunç görsel etkisi arasındaki fark onu hayrete düşürdü. Katilin duygusal durumunu merak etmesine neden oldu. Patolog kadar tarafsız mıydı, yoksa eylemin kendisi kadar çirkin bir nefretle mi hareket ediyordu?

Başsız gövde ve parmaksız ellerin otopsi fotoğraflarına bakan Gurney, kendi kendine ampütasyonlara neyin sebep olduğunu bir kez daha sordu. Şu ana kadar öne sürülen, cesedin kimliğinin tespitinin engellenmesi veya geciktirilmesi yönündeki açıklamalar pek mantıklı görünmüyordu. Ve tam da bu nedenle, bu sakatlamaların davanın anahtarı olabileceğinden şüpheleniyordu.

Yeni gerçekleri, birleştirilecek yeni noktaları keşfetme konusunda yeni bir aciliyet hissetti. Masasında kalan dosyaların başlıklarına göz atarken, üzerinde kurbanın yanmış arabasının fotoğrafları yazan bir dosyanın üzerinde durdu. Kapağını açtı ve bir avuç dolusu renkli baskı çıkardı. On altı tanesini saydı; on ikisi araba, dördü ise mekan.

İkincisi, vahşi doğaya geri dönme sürecinde olan terk edilmiş bir granit ocağını gösteriyordu. Büyük yarıklarda fidanlar kök salmış, dar yarıkları ise yabani otlar doldurmuştu. Birkaç dönümden fazla olmayan kazılan alan yoğun bir baldıran ormanıya çevriliydi . Ormandan açıklığa giren tek bir erişim yolu varmış gibi görünüyordu. Fotoğraflardan birinin köşesinde, muhtemelen yangın hızlandırıcıyı olay yerine taşımak için kullanılanla aynı olan, atılmış kırmızı plastik bir benzin bidonunu gördü.

Daha sonra araç fotoğraflarını inceledi; bu, yeryüzünde yanmış bir arabanın iskeleti kadar terkedilmiş görünen çok az şeyin olduğunu hatırlattı. Alevler nedeniyle camlar kırıldı ve çöktü. Lastikler tükenmişti. İç mekan fotoğrafları daha da büyük bir hasar gösteriyordu çünkü plastik bileşenlerin çoğu (kontroller, göstergeler, ekranlar, paneller, döşemeler, dolgular, halılar) burada bulunuyordu. Metal çerçeve dışındaki neredeyse her şey kabuk ve küle dönüşmüştü. Gurney, kundakçılık içeren cinayetlerle ilgili deneyiminden, benzin yangınlarının iki bin dereceye yakın sıcaklıklara ulaşabileceğini biliyordu. Bir aracın metalik olmayan neredeyse hiçbir parçası bu sıcaklığa dayanamaz.

Bir insan vücudu da bunu yapamaz; bu da ilginç bir soruyu gündeme getirdi. Katil, Lerman'ın cesedini araba yangınında daha verimli bir şekilde yok edebilecekken neden gömme zahmetine girdi? İki bin derecede, yalnızca kömürleşmiş iskelet kalıntıları kalırdı ve bu ısı, kemiklerdeki DNA moleküllerini yok ederdi; bu, kimlik tespitini önlemenin, adamın kafasını ve parmaklarını çıkarmaktan çok daha etkili bir yoluydu. Belki de cinayet başından beri yanlış anlaşılmıştı.

Bu düşünce ona enerji verdi. Diğer dava dosyalarını masasına yaydı ve rastgele birini seçti. Bu, Dedektif Teğmen Scott Derlick'in, Lerman'ın Bira Canavarı'ndaki patronu Thomas Cazo ile yaptığı röportajın bir metniydi.

Gurney, Cazo'nun duruşmadaki ifadesini -Stryker'ın seçtiği sorularla şekillenen ifadeyi- net bir şekilde hatırlasa da, röportajın tamamının başka ilginç gerçekleri de içermesi mümkündü.

Metni okumak için sandalyesine otururken telefonu çaldı.

Madeleine'di bu.

"Senden bir iyilik isteyeceğim. Aslında iki iyilik. Çellomu kliniğe getirebilir misin ? Üç buçuktan önce herhangi bir zaman var mı? İşten hemen sonra Highfield Assisted Living'de bir konser için yaylı grubumuza katılmam gerekiyor. Ben bunu unutmuştum."

"Elbette. Sorun değil."

"Teşekkür ederim. Ve ikinci iyilik. Tavuk koşusunda kar. Şunu bir kenara kürekleyebilir misin? Orada olmayı seviyorlar ama çimenler karla kaplıysa rampadan aşağı inmiyorlar."

Aramayı bitirdikten sonra metni aldı ve tekrar yerine koydu. Önce tavuk işini aradan çıkarmaya karar verdi. Büyük kar taneleri rüzgarsız havada ağır çekimde iniyordu. Verandadaki Adirondack sandalyelerinin koltuklarında, küçük kafe masasının üstünde, kümesin çatısındaki eski elma ağacının yanındaki kuş yuvasında yumuşak kar yastıkları birikmişti.

Böyle karlı bir günde dışarıda olmak onu anında anılarla renklenen başka bir dünyaya sürükledi. Babasının çektiği kızakta oturuyor. Kızak yüksek akıntılar arasında sessizce süzülüyor. Ömür boyu süren kar sevgisinin o ana kadar dayanıp dayanmadığını merak etti; kendisi ve babası o sessiz, dertsiz yerde baş başaydı.

Kümeisteki tavukların huzursuz ciyaklamaları onu şimdiki zamana geri getirdi. Geçen baharda Madeleine'le birlikte inşa ettikleri barakaya gitti. Şu anda bahçe aletleri, hortumlar, gübre için kullanılıyordu; ama bir gün bir çift alpakaya, yani Madeleine'in özellikle sevdiği hayvanlara ev sahipliği yapma ihtimali vardı.

Bir kar küreği aldı ve rampanın dibinde geniş bir alanı temizlemeye başladı. Bir parça çimeni açığa çıkaracak kadar karı kazıdığına, beş tavuk tek sıra halinde rampadan aşağı indi; korkusuz Rhode Island Red öndeydi ve yeri eşelemeye başladılar. Tekrar evin içine yöneldi.

Çamur odasına girdiğinde telefonu çalıyordu. Karlı çizmelerini çıkardı ve mutfaktan çalışma odasına doğru koştu. Arayanın numarası engellendi.

"Gurney burada."

"David Gurney mi?"

"Sağ."

"Senin için bilgilerim var." Sesi erkeksiymi, yumuşak ve imacıydı.

"Bu kim?"

"Lenny Lerman'ı kimin öldürdüğünü biliyorum."

Gurney hiçbir şey söylemedi.

"Siz hala orada mısınız?"

"Buradayım."

"Bu bilgi işinize yarar mı?"

"Bu kim olduğunuza ve bunun ne kadar doğrulanabilir olduğuna bağlıdır."

"Tamamen doğrulanabilir ve arkadaşınız Ziko Slade için çok değerli. Onu hapisten kurtaracak. Hapishaneler tehlikeli yerlerdir. Basit bir işlem öneriyorum. Ben Lenny Lerman'a yapılan saldırıyla ilgili gerçeği sunuyorum ve Bay Slade alınan değer karşılığını ödüyor."

"Bu gerçek kanıtla birlikte geliyor mu?"

"Elbette."

"Anladığımdan emin olayım. Lenny Lerman'ı Ziko Slade'den başka birinin öldürdüğüne dair sadece kulaktan dolma değil somut kanıtınız var. Ve uygun bir ödeme karşılığında bu kanıtı teslim etmeye hazırsınız. Bu doğru mu?"

"Kesinlikle."

“Bu değişim nasıl gerçekleşecek?”

"Size bilginin bir kısmını vereceğim; sizin ve Slade'in Bay Lerman'a ne olduğunu anlamanıza yetecek kadar." Bunun yanında size bir fiyat vereceğim. Kesin bir anlaşmaya varıncaya kadar son kanıtı saklayacağım."

"Kısmi bilgi... nelerden oluşuyor?"

"Bazı isimler, tarihler, fotoğraflar."

"Bunları bana ne kadar sürede verebilirsin?"

"Bu öğleden sonra Harbane'de, yarın da Scarpton'da işim var. O kasabaları biliyor musun?"

"Az çok."

"İyi. Bir yer seç, bir zaman seç."

Gurney bunu düşündü, tereddüt etti ve sonra seçimini yaptı. "Bu öğleden sonra saat ikide Harbane belediye binasının önünde."

Sizi görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum Bay Gurney. Saat ikide."

Adamın sesi bir kedinin mırıltısı kadar sakindi.

28

GURNEY'İN Harbane'deki toplantıdan rahatsızlık duymaya başlaması uzun sürmedi . Onu tedirgin eden fiziksel durumu değildi. Belediye binası polis karakolunun yanındaydı, polisler bütün gün gelip gidiyordu, kendisi silahlanmıştı ve şehirde bundan daha riskli yüzlerce durumla karşılaşmıştı. Telefondaki sesin ipeksi güveniydi bu.

Jack Hardwick'i aramaya karar verdi.

Adam sık sık yaptığı gibi cevap verdi. "Şimdi ne sikmek istiyorsun?"

"Bu öğleden sonra boş olma ihtimalin var mı?"

"Ben hazırım."

"Yanında olmak?"

"Ben büyük bir pislik için ara sıra güvenlik sağlıyorum. Bugün arayabilir."

"Bu büyük pislğin silahlı korumaya mı ihtiyacı var?"

"İhtiyacından fazlasını istiyor . Bir komplo teorisi web sitesi var; bir sürü çılgınca saçmalık. Ancak ifşa ettiği tüm gerçekler nedeniyle insanların hayatının tehlikede olduğunu düşünmesini istiyor. Kaliforniya'daki büyük teknoloji şirketlerinin şeytani cücelerden oluşan gizli bir topluluk tarafından yönetilmesi gibi. Halkın önüne çıktığında görünür bir korumasının olmasından hoşlanıyor. Vurulabileceği izlenimini yaratmanın onu haber değeri haline getirdiğini düşünüyor. Kongreye aday olmayı planlıyor. Muhtemelen ezici bir farkla kazanırız. Saçmalıklara karşı büyük bir iştah var. Peki neden özgür olup olmadığımı bilmek istiyorsun?"

belediye binasının önünde biriyle buluşacağım ; Lerman cinayetiyle ilgili içeriden bilgi sahibi olduğunu iddia eden bir adam. Lerman'ın 'vuruşu' diye adlandırdığı şey bu."

"Bu adam hakkında bir şey biliyor musun?"

"Hiç bir şey."

"Onun niyetiyle ilgili bir endişen mi var?"

"Onun ilgisizliği konusunda endişelerim var. Fazla rahatlamış görünüyordu."

Hardwick o iğrenç üslubuyla boğazını temizledi. "Bana ihtiyacı olup olmadığını bana bildirmek için öğlene kadar bir telefon almalıyım. Aksi takdirde Harbane'e gideceğim. Bu arada, bana sorduğun adamı araştırdım."

"Bruno Lanka mı?"

Albany'nin köhne bir banliyösünde özel gıda pazarı sahibi. Sabıka kaydı yok. Onu görmeye gidip birkaç soru sormamı ister misin?

"Şu anda değil. Umarım bu öğleden sonra görüşürüz."

Gurney'in bakışları yaylaya ağır çekimde yağan kara döndü ama onu pek göremedi. Akli Harbane'deydi. Kasvetli bir yer. Ana cadde boyunca uzanan bir asırdan daha eski binalar, antik çağın cazibesine rağmen eskiliğin yıpranmışlığını sergiliyordu. O caddedeki eski püskü vitrinlerin arasında, açıklanamaz bir şekilde, kendisinin ve Madeleine'in geçen yıl üç kez ziyaret ettikleri mükemmel bir Vietnam restoranı vardı.

Oradaki ilk yemeklerini düşünürken, oda müziği konserine gittikleri kasabaya yakın olduğu için o restoranı seçtiklerini hatırladı. Konserden hatırladığı tek şey genç Asyalı çellistin dramatik dönüşleriydi; bu görüntü ona aniden Madeleine'e çellosunu getirmesini hatırlattı. Önce Harbane'e sonra da kliniğe gitmek en verimliyi olacaktır. Bunu bu şekilde yapmak, yola çıkmadan önce dava dosyalarıyla ilgilenmek için ona daha fazla zaman kazandıracaktı.

Her şey yoluna girdikten sonra Scott Derlick'in Lerman'ın Bira Canavarı'ndaki eski patronuyla yaptığı röportajın metnine geri döndü.

Bing! mesajı görüntülendiğinde hâlâ altı sayfalık belgenin ilk sayfasındaydı. Kyra Barstow'dan bir e-posta geldiğini duyurdu. Metni bıraktı ve e-postaya tıkladı.

Hiçbir kapak notu yoktu, sadece iki ek vardı. Bunlardan ilki, Lenny Lerman'ın geçen Kasım ayına ait Vize beyanının bir kopyasıydı. Şöyle bir baktı. Barstow'un bahsettiği benzin istasyonu ve otomobil tedarik mağazasındaki işlemler dışında ilgi çekici hiçbir şey görmedi.

İkinci ek, Lerman'ın ekim ve kasım aylarına ait telefon görüşmelerinin çıktısıydı. On iki giden ve on gelen aramayı saydı.

Barstow, hepsi aynı numaradan gelen altı aramanın yanına bir onay işareti koymuştu. Çıktının altına şunu yazmıştı: "Bu numara, yalnızca Lerman'a yapılan altı arama için kullanılan, isimsiz, ön ödemeli bir telefona atanmıştı. İlk çağrı 23 Ekim'de, son çağrı ise Lerman'ın öldüğü 23 Kasım'da gerçekleşti."

Birisinin yalnızca Lerman'la iletişim kurmak amacıyla ve yalnızca şantaj planını geliştirdiği haftalarda isimsiz bir telefon almış olması, kendisinin ve arayan kişinin bu olayda ortak olabileceğini düşündürüyordu.

Gurney, Lerman'ın kısa günlüğünün fotokopisini bulana kadar masasındaki dava dosyalarını inceledi; o beş haftalık dönemdeki önemli anların el yazısıyla yazılmış kaydı. Günlük kayıtlarının tarihlerini Lerman'ın isimsiz telefonun sahibiyle yaptığı iletişimlerin tarihleriyle karşılaştırarak birkaç korelasyon fark etti.

Lerman'ın 23 Ekim'de aldığı ilk çağrının ardından 24 Ekim günlüğüne bir giriş geldi: Dün Canavar'da Jingo'yla karşılaştım. Bana söylediklerini aklımdan çıkaramıyorum. Birinci soru: Bu doğru mu? Kesinlikle neden olmasın diye düşünüyorum. Z ve Sally Bones. Bunun nasıl olacağını görebiliyorum. İkinci soru. Buna değen ne? Yüz bin mi? Eşit bir Mil mi?

2 Kasım sabahı Lerman ikinci çağrısını aldı. O gece Adrienne ve Sonny ile yediği akşam yemeğini anlatan bir günlük kaydı yaptı: A ve S'yi Göl Kıyısına götürdü. Barda Pauly Bats'e merhaba dedim. Koca Pauly! Kimse Pauly Bats'le sikişemez!! Planı A ve S'ye açıkladı. Adie her zamanki gibi endişeleniyor. Farzedelim? Farzedelim? Farzedelim? Annesi gibi. Sonny konuşmuyor. Ama Sonny parayı seviyor. Artık paramız olacak. Ciddi para!

4 Kasım akşamı üçüncü bir çağrı aldı ve 5 Kasım'da günlüğüne şu girişi yaptı: Z'nin numarasını aldım ve aramayı yaptım. Pislik ayağa kalktı. Ona Sally Bones hakkında bildiğim her şeyi unutmanın benim için ne kadar değerli olduğunu sordum. Ona bu konuyu düşünmesini söyledim. O pisliği endişelendirdim.

6 Kasım'da Lerman Bira Canavarı'ndaki işinden ayrıldı ve olayı günlüğüne kaydetti.

12 Kasım akşamı dördüncü bir çağrı aldı ve 13 Kasım'da günlüğüne şu girişi yaptı: Tekrar Z'yi aradı. Ona, onun şeytani kışını kurtarmak için çift Mil'in doğru sayı olduğunu düşündüğümü söyledim. Kullanılmış yirmili yaşlarda. Sızlanan orospu çocuğu bunun iki valiz gibi olduğunu söyledi. Ona ne dedim, seni değersiz pislik. Bavullar benim ne umurumda ki? Ona on gününüz olduğunu söyledim.

23 Kasım sabahı erken saatlerde Lerman beşinci çağrıyı aldı. Aynı akşam, Ziko Slade'in kulübesine yaptığı ölümcül yolculuğun akşamı, günlüğüne son girişini yaptı: Z'yi aradı, ona zamanının dolduğunu, kahrolası Mil'i alması gerektiğini söyledi. Yaptığını söyledi. Ona bunu bu gece hazırlamasını, yalnız olduğundan emin olmasını söyledim. Mil'le birlikte yürürüm, yoksa tüm dünya Sally Bones'u duyar.

Lerman'ın günlüğünde kontrollü telefonun sahibinden aldığı altı aramadan bahsedilmiyordu. Lerman, diğer açılardan suç niyetinin bu kadar ayrıntılı bir şekilde itiraf edildiği bu unsuru neden yazılı kayıtların dışında tutmuştu?

Gurney bu ihmalin vaka açısından başın kesilmesi kadar önemli olup olmadığını merak etti.

29

GURNEY , MADELEINE'in çellosunu Outback'in arka koltuğuna yerleştirdi ve saat ikideki randevusu için on iki buçukta yola çıktı. Harbane elli milden daha az uzaktaydı ama rota engebeliydi, kar yağıyordu ve yoldaki sabanlardan birinin arkasına yakalanma ihtimali vardı.

Geçidi'nden batıya doğru uzanan geniş vadi insan faaliyetlerinden yoksundu. Trafik yoktu. Attika'ya yaptığı geziler sırasında arada sırada fark ettiği inek sürüleri gözden kaybolmuş,

yıkık dökük ahırlara sığınmışlardı. Karla kaplı manzara beyaz badanalı taşlar kadar cansız görünüyordu. Vadinin sonuna doğru Blackmore Dağı'nın üzerinden bir sonraki ilçeye çıkan yola saptı.

Yolculuğunun çoğunu, ikinci bir kişinin şantaj planına dahil olabileceği ihtimaliyle ve Lerman'ın o kişiyle telefon görüşmelerinin, komployu mümkün kılan bilgiyi "Jingo"nun sağlamasından bir gün önce başladığı kafa karıştırıcı gerçeğiyle boğuşarak geçirdi. Bu dizinin ne kadar anlamlı olduğunu görmek zordu.

Meğer ki . . . Slade'e şantaj yapma planı Lerman dışında biri tarafından tasarlanmıştı. Diyelim ki, isimsiz telefonun sahibi tarafından. Belki de o kişi ve Jingo, kendilerinin açığa çıkmasını en aza indirmek için Lerman'ı paravan olarak kullanıyorlardı.

Kyra Barstow'un bu konular üzerinde düşünüp düşünmediğini merak etti. Omzuna çekti ve aramayı yaptı.

"Merhaba David. Tavşanın için mi aradın?"

"Biraz daha karmaşık bir şey."

"Karmaşıklığı seviyorum."

"Lerman ile Bay Anonim arasındaki telefon görüşmelerinin kayıtlarına bakıyordum."

"Ya da Bayan İsimsiz."

"İyi bir nokta. Neyse, çıktıdaki notunuzda isimsiz telefonun sadece Lerman'la iletişim için kullanıldığını belirtmişsiniz. Kendi başına tuhaf ama aramaların Lerman'ın Slade'in kulübesine yaptığı geziden önceki dönemle sınırlı olduğu gerçeğine ne diyorsunuz?"

"Belki de Lerman'ın en azından gasp planının hazırlanmasında bir suç ortağı vardı."

"Ayrıca bu aramalardan bazıları ile Lerman'ın daha sonra günlüğüne kaydettiği olaylar arasında ilginç bir zaman uyumu fark ettiniz mi?"

"Yaptım."

"Bunu Cam Stryker'ın dikkatine sundunuz mu?"

"Yaptım."

"Bu konuyu seninle konuştu mu?"

"Beni ya da departmanımı bu şekilde kullanmıyor. Sorulmayan hipotezler üretmek için değil, sorularını yanıtlamak için burada olduğumuzu sık sık açıkça belirtti. Sanırım Lerman'ın suç ortağı olduğu fikrini iddia makamının anlatısını bulandırabilecek bir şey olarak değerlendirdi. Yargılananın Lerman değil Slade olduğunu belirtmekten hoşlanıyordu. Harrow Hill davasında bunu fark ettiniz mi bilmiyorum ama bayan tam bir kontrol manyağı. O patron. Geri kalanımız ise işe alınan yardımcılarız." Barstow durakladı, sonra konuyu değiştirdi. "Tavşanınıza gelince, bir iki gün içinde size bazı haberlerim olacak."

Aramayı bitirdikten sonra Gurney birkaç dakika yol kenarında park halinde kaldı; gözleri ön camına düşen kar tanelerinde, aklı Lerman'ın telefon kayıtlarında ortaya çıkan sorularda ve Stryker'ın Slade'e karşı davadaki baskısında idi. Umarım Harbane'deki görüşmesi duruma ışık tutar.

Yol bir dizi S virajıyla Blackmore Dağı'na tırmanırken rüzgar şiddetlendi ve kar girdapları asfalt üzerinde girdap gibi oluştu. Bir mil kadar sonra yol düzleşmeye başladı. Blackmore'un tepesi bir zirveden çok inişli çıkışlı bir platoya benziyordu. Yolun en yüksek noktasına ulaştığını bilmenin tek kesin yolu ilçe sınırını gösteren bir işaretti.

Bu yükseklikte rüzgarlar en güçlü seviyedeydi ve yatay olarak sürülen kar nedeniyle görüş mesafesi azaldı. Rüzgarın uğultusundan ve Gurney'in önündeki yola olan yoğun ilgisinden dolayı arkasından gelen büyük çekiciyi fark edemedi, ta ki kamyon sanki onu geçmeye hazırlanıyormuş gibi diğer şeride doğru hareket etmeye başladı. Kamyon hava koşullarına göre çok hızlı hareket ediyordu; Gurney, belki de acil bir duruma tepki olarak diye düşündü. Karşı şeritte bir araçla karşılaşma riskini azaltmak için geçmesine izin vermek için biraz sağa kayd.

Kamyon Gurney'in yanına yanaştı, hızını biraz düşürdü ve birkaç saniye onun yanında kaldı. . . Daha sonra keskin bir şekilde ona doğru yönelip Outback'e çarptı ve onu kaldırımından yanlara doğru savurdu. Gurney kontrolü yeniden kazanmak için çabaladı ama omuzdaki buzlu çakıl hiçbir çekiş gücü sağlayamadı. Araç çılgınca yoldan çıkıp savruldu. İleride bir ağaç kütüğünü gördü ama acımasız çarpışmadan kaçma yeteneği yoktu.

Hava yastığının yüzüne ve göğsüne şiddetle çarpması onu sersemlemiş halde koltuğun arkasına fırlattı. Yarı bilinçli durumdayken, kapısının hızla açıldığını, ardından gelen soğuk havanın ve yanağına doğru savrulan karın iğne batmalarının geldiğinin belli belirsiz farkındaydı.

Hafızasında yerleşen son duygu, başının sol tarafına gelen ani bir darbeydi. Çarpma kafa derisinden ayak tabanlarına kadar bir elektrik yükü gibi yayıldı.

30

YANIN ORTASINDA KOŞUYOR VE KAYIYORDU DONDURULMUŞ Yetişkin patenciler çevrenin hemen içinde tek sıra halinde daire çizerken göletin etrafında dönüyorlardı. Swoosh-swoosh, swoosh-swoosh, swoosh-swoosh patenlerinin ritmini takip ediyordu. Babası ona seslendi. Eve gitme zamanı. Akşam yemeği vakti. Artık daha hızlı, daha hızlı, buzun kenarına doğru, patencilerin arasından geçerek son bir kayma için hızlanarak koşuyordu. Kontrol dışı. Durmak için çok hızlı. Donmuş zeminin kenarına çarptı, öne düştü, alını sert bir şeye çarptı. Babasının mendili kafasındaki hassas noktaya dokunuyor ve oraya bakıyor. "Sadece bir çizik. Biraz darbe alabilirsiniz. Bu kadar."

Evde annesi babasına bakıyor.

"Ona ne oldu?"

"Buzda biraz düşüş oldu. Sadece bir çizik."

"Tanrı aşkına kanıyor! Hiç dikkat etmedin mi?"

"Mühim değil. Biraz çarpma."

"Her şeyden çok az şey yapıyorsun! Hiç dikkat etmiyorsun!"

Bir zil çalıyordu.

Daha yüksek sesle.

Kafasının içinde çınlıyor.

Titreşimli.

"Sayın?"

Garip bir ses.

"Beni duyabiliyor musunuz efendim?"

Zil bir sirendi. Gözlerini açtı.

"Sayın?"

"Neredeyim?"

"Bir kaza geçirdin. Hastaneye gidiyorsun."

"Biraz çarpmak için mi?"

Ses cevap vermedi.

Yoğun bakım ünitesi olduğunu bildiği bir yerde uyandı . Yatağının üzerindeki ekranları izlemek için kablolarla bağlı olduğunu belli belirsiz gördü. Kafası çok büyük ve ağırdı.

"David mi?"

Yatağın yanında yeşil önlüklü zayıf bir hemşire duruyordu. Elinde bir bilgisayar tableti vardı.

"Neredeyim?" O sordu. Sesi kendi sesi gibi gelmiyordu. Boğazını temizlemeye çalıştı ama bu çabası başının yan tarafına bir ağrı saplanmasına neden oldu.

"Parker Hastanesi yoğun bakım ünitesi. Onun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Harbane. Saat kaç?"

"Saat üç civarında." Tabletini kontrol etti. "Beş dakika geçti."

"Öğleden sonra?"

"Öğleden sonra. Nasıl hissediyorsun?"

"Emin değilim. Telefonum sende mi?"

"Polis senin tüm kişisel eşyalarına sahip."

"Karımı aramam lazım."

"Önce sana bazı sorular sormam gerekiyor. Bunun icabına bakabilir misin?"

"Sorulara bağlı." Sesi sanki odanın diğer tarafından geliyormuş gibi geliyordu.

Küçük bir gülümseme yüzünün kemikli hatlarını yumuşattı. "Kolay olanlarla başlayacağım. Adınız ne?"

"David Gurney."

"Bu hangi ay?"

"Kasım."

"Yaşadığın eyaletin başkenti neresi?"

"Albany."

"Bu ay önemli bir tatilin adını söyleyebilir misiniz?"

"Şükran Günü."

"Gelecek ay?"

"Noel."

"Sana bir numara listesi vereceğim ve bunları bana aynı sırayla tekrarlamamı istiyorum. Dört. . . Yedi . . . dokuz. . . üç . . . iki . . . on."

"Dört, yedi, dokuz, üç, iki, on."

"Bana JFK'nin hangi yıl suikasta uğradığını söyleyebilir misiniz?"

"Bin dokuz altmış üç."

"Posta kodunuzun kareköküne ne dersiniz?"

Gülmeye başladı ama bu hem başını hem de göğsünü acıttı.

"Gözlerini kapat" dedi ve sol ayağına hafifçe vurdu. "Bir şey hissediyor musun?"

"Evet. Sen. Ayağıma dokunuyorum."

"Benim olduğumu nasıl anladın?"

"Ben medyumum."

"Gözlerinizi kapalı tutun." Bir süre sonra sağ elinin arkasında hafif bir dokunuş hissetti. "Bir şey hissettin mi?"

"Yine sen. Elimin tersiyle.

"Geçtin," dedi, parmakları hızla tabletine bazı bilgiler girerken. "Doktor birazdan sizinle konuşmak için gelecek." Döndü ve çıkmak için sürgülü cam kapıyı açtı.

"Bir saniye" dedi. "Neden başımı hareket ettiremiyorum?"

"Yaka kolyesi. EMS protokolünün bir parçası. Servikal yaralanma durumunda önlem. Seni getirir getirmez röntgenleri çekildi. Bildiğim kadarıyla kırık ya da kırık bir şey yok. Sen çok şanslısın. Doktor sana daha fazlasını söyleyebilir." Gülümsedi ve gitti.

Odadaki parlak ışığın baskısını hissederek gözlerini kapattı. Aklı yavaşça yağın karın arasından göletteki patencilere gitti. Etrafında ve çevresinde. Swoosh-swoosh, swoosh-swoosh, swoosh—

"Bay. Gurney?"

Patenciler ortadan kayboldu. Gözlerini açtı ve kısa boylu, ekşi görünümlü, düzgün önlüklü bir adamın yatağın ayakucunda durduğunu gördü.

"Ben Dr. Dietz. Beni duyabiliyor musun?"

"Evet. Bir telefona ulaşmak mümkün olabilir mi? Birkaç arama yapmam gerekiyor."

"Buna da varacağız. Neden burada olduğunu biliyor musun?"

"Birisi beni yolun dışına, bir ağaç kütüğüne doğru koştu."

Gözleri kısıldı. "Sonra ne oldu?"

"Hava yastığı patladı. Bundan sonra emin değilim. Kafaya darbe. Sirenler sanırım. Burada uyandım. Ne kadar sürede ayrılabilirim?"

Dietz hiç gülümsememekten daha az dostça gülümsedi. Sağ elinin üç parmağını kaldırdı. "Kaç parmak görüyorsun?"

"Üç."

Sol elinin işaret parmağını ve orta parmağını kaldırdı ve sanki veda ediyormuşçasına ileri geri hareket ettirdi. "Şimdi kaç?"

"İki. Telefonumu almak isterim. Nerede olduğumu bilmesi gereken insanlar var."

Dietz cevap vermeden yatağın yanına geldi ve küçük bir el fenerini Gurney'in gözlerine doğrulttu. "Orta-şiddetli bir beyin sarsıntısı geçirdiniz. Belirtileriniz şu anda minimum düzeyde görünse de önümüzdeki yedi gün içinde daha belirgin hale gelebilir."

" gibi belirtiler. . . ?"

"TBI beyin sarsıntısı sonrası belirtiler - baş ağrıları, bulanık görme, baş dönmesi, hafıza kaybı, yorgunluk, uykusuzluk, mide bulantısı, sinirlilik."

"Travmatik beyin hasarı?"

Dietz, Gurney'e soğuk soğuk bakarak başını sallayarak karşılık verdi. "Bir polis memurunun, yaralanmanızla ilgili olaylarla ilgili olarak sizden ifade alması gerekiyor. Şu anda bir açıklama yapmaya hazır mısınız?"

"Sorun değil. Ancak telefonumu isterim."

Dietz odadan çıktı. Arkasına bakmadı.

Gurney'in göz kapakları ağırlaştı. Birkaç dakika sonra kapandılar.

Patenciler geri döndü. Etrafında dönmeleri baş döndürücü hale geldi. Onlardan uzaklaşmaya çalıştı ama yapamayacağını fark etti. Patenlerinin hışırtısı, zımpara kağıdına çarpan bıçaklar gibi keskinleşti.

Gözlerini kırptırdı ve yoğun bakım ünitesine geri döndü. Mavi gömlekli bir adam odanın köşesindeki taşınabilir masayı yatağa doğru itiyordu. Adamın kum rengi kahverengi bir kesimi, soluk bir yüzü ve koyu mavi bir kravatı vardı. Masayı yataktan kısa bir mesafeye yerleştirdi ve parmağını birkaç kez Gurney'in göremediği bir cihaz üzerinde gezdirdi. Adam yüz seğirmesiyle karıştırılabilecek bir şekilde gülümsedi.

"Bay. Gurney?"

"Evet?"

"Dale Magnussen, New York Eyaleti Polis Kriminal Soruşturma Bürosu. Bugün erken saatlerde Blackmore Dağı yolunda karıştığınız olayı belgeliyorum."

"Duyduğuma sevindim."

Magnussen bir süre ona, bazı polislerin kardeşlik dayanışmasının bir parçası olduğu kadar ifadesiz bir bakışla baktı.

Bilginiz olsun diye söylüyorum Bay Gurney, bu röportajı kaydediyorum. Ayrıca, sunabildiğiniz anda yazılı bir beyan da isteyeceğiz. Anlaşıldı?"

"Evet."

"En baştan başlayalım. Olay anında nereden gelip nereye gidiyordunuz?"

"Walnut Crossing'teki evimden geliyorum, Harbane'e gidiyorum."

"Aracınızda başka kimse var mıydı?"

"HAYIR."

"Yolculuğunuzun amacı neydi?"

Ne kadarını açıklamanın akıllıca olacağını kısaca düşündükten sonra hiçbir şeyi saklamamaya karar verdi. Dağda başına gelenler açıkça kasıtlıydı ve kesinlikle planladığı toplantıyla bağlantılıydı. "Bu sabah birinden bana Lenny Lerman cinayeti davasıyla ilgili bilgi veren isimsiz bir telefon aldım. Saat ikide Harbane kasaba meydanında buluşmaya karar verdik."

"Ne tür bir bilgi?"

"Bana bunun Ziko Slade'i temize çıkaracağı söylendi."

Magnussen tepkisiz bakışlarını önce Gurney'e, sonra da çene kasları kasılarak masanın üzerinde duran cihazına yöneltti. Soru sormaya devam ettiğinde sesinde dikkati dağıtan bir unsur vardı.

"Tamam, hadi. . . Şimdilik Blackmore'da olup bitenlerin ayrıntılarına odaklanalım. Diğer sürücüyle karşılaşmanızı anlatın. Adım adım."

"Sürücüyle herhangi bir karşılaşma olmadı, yalnızca araçla, kırmızı bir çekiciyle karşılaşıldı. Dağda çok fazla rüzgar sesi vardı, yol boyunca kar yağıyordu. Arkamdan hızla gelip çok yaklaşıp sanki

beni geçmek istermiş gibi diğer şeride savrulana kadar bunu fark etmedim. Ben de bunun olduğunu tahmin ediyordum. Ama sonra Outback'imin yan tarafına çarptı ve beni yolun dışına itti."

"Bunun bilerek yapıldığına dair bir izlenim mi vardı?"

"Benim izlenimim kamyonun kontrol altında olduğu yönündeydi."

"Tamam, yani yolun dışına itildin. Sonra ne?"

"Ormanın kenarında bir ağaç kütüğüne çarptım."

"Sonra ne?"

"Hava yastığı patlaması."

"Ve daha sonra?"

"Zaman algım bozulmuş olabilir, ancak hava yastığının patlamasının şoku ile kafamın yan tarafına çarpma arasında bir boşluk olduğunu düşünüyorum."

"Bir boşluk?"

"Sanki iki ayrı etki varmış gibi. Pek mantıklı gelmiyor ama ben böyle hatırlıyorum."

"İkinci çarpışmadan sonra ne yaptın?"

"Bayıldım."

"Diğer sürücüyle hiçbir bağlantınızın olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Hiçbiri."

"Onu hiç görmedin mi?"

"HAYIR."

"Onunla hiç konuşmadın mı?"

"HAYIR. Onun olduğunu bile bilmiyordum . Ama belli ki öyle yapıyorsun. Bu onu gözaltında tuttuğunuz anlamına mı geliyor?"

"Bu konuya geri döneceğiz." Magnussen devam etmeden önce uzun bir süre cihazına baktı. "Şu anda geçerli bir gizli taşıma izniniz var, doğru mu?"

"Bu doğru."

"Ve tescilli bir Beretta tabancanız var, doğru mu?"

"Bu doğru."

"Başka tabancanız var mı - kayıtlı ya da kayıtsız?"

"HAYIR."

"Hiç başka tabancanız oldu mu - kayıtlı ya da kayıtsız?"

"NYPD Cinayet Masasındaiken bir Glock 9."

"Başka tabanca yok mu?"

"Hiçbiri."

"Son zamanlarda herhangi bir nedenle ateşli silah kullandınız mı?"

"HAYIR. Bu soruların yoldan kovulmamla ne ilgisi olduğunu bana söyleme şansın var mı?"

Hiçbir şey söylememe konusunda her zamankinden daha kararlı görünen Magnussen, cihazını aldı ve odadan çıktı.

“M ADDIE ! NİHAYET ! _ Üzgünüm , sana ulaşmam çok uzun sürdü . Telefonumu elime almakta biraz zorlandım. Ve çellonuzu teslim edemediğim için üzgünüm.”

“Konser iptal edildi. Ne oldu? Neredesin?”

“Harbane'de. Aslında Parker Hastanesi'nde. Ben iyiyim ama araba değil. Başka bir araç da yan taraftaki araca çarptı. Kafama bir darbe aldım ve bazı testler için beni buraya getirdiler.” Olayların elinden geldiğince en az endişe verici versiyonunu sunmak istiyordu. Rahatsız edici ayrıntılar daha sonraki bir konuşma için saklanabilir.

"Tanrım, iyi misin?"

“Hava yastığının etkisiyle biraz ağrıyor ama hepsi bu. Daha önce bana boyunluk takmışlardı ama artık o da geçerli değil. Beni bir gece burada tutmak istiyorlar; şüphesiz yasal olarak kendilerini korumak için. Ama en azından artık normal bir odadayım, huzursuz oluyorum. Şu anda neredesin?”

“Klinikten eve dönüş yolunda Gerry'yle birlikteyiz. Bir şey yapmamı ister misin?”

Belki Gerry biraz yoldan çıkıp seni araba kiralama noktasına bırakabilir? Outback bir süre hizmet dışı kalabilir.”

İki kadın arasındaki kısa bir görüşmenin ardından Madeleine, "Almamı istediğin özel türde bir araba var mı?" diye sordu.

“Dört tekerlekten çekiş olduğu sürece fark etmez.”

"Bu akşam sana bir şey getirebilir miyim?"

“Bunun bir anlamı yok. Ama yarın sabah buradan çıkmak istiyorum. Çalışma programınızı bozmadan gelip beni almayı başarabilir misiniz?”

"On gibi orada olabilirim. Hastane için sorun olur mu?”

"Hastanede ne olduğu pek umurumda değil."

"Eve dönecek kadar iyi hissettiğinden emin misin?"

"Ben iyiyim."

"Sesin pek iyi gelmiyor."

"BCI müfettişinin tutumundan hâlâ rahatsızım. Ve telefonumu geri almam çok uzun sürdü. Sabah size bu konuda daha detaylı bilgi vereceğim."

Kısa ama tedirgin edici bir sessizlik oldu. "Tamam aşkım."

"Seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

Saati kontrol etti: 17:01 Bir hemşire, damar içi sıvı torbalarını asmak için kullanılan türden tekerlekli bir standı iterek odasının kapısının önünden hızla geçti.

Telefon mesajlarını kaydırırken orada olacağından emin olduğu mesajı buldu. Saat 14:27'de Jack Hardwick tarafından bırakıldı. Tekrar oynattı.

"Hey Sherlock, saat ikide kasaba meydanında buluşacağımızı söylemiştin. Artık saat yarım oldu. Burada kahrolası bir sulu kar fırtınasının ortasında duruyorum. Hangi cehennemdesin?"

Gurney aramayı yanıtladı, Hardwick'in sesli mesajını aldı ve ona olup bitenlerin kısa bir özetini bıraktı. Tekrar telefon mesajlarına göz attığında, potansiyel muhbirden, gelmemesine ilişkin hiçbir şey bulamadı.

Yataktan kalkıp banyoya doğru ilerledi. Birkaç dakika sonra odasındaki iki sandalyeden birine ihtiyatlı bir şekilde oturdu. Hastane önlüğünün açık arkası yüzünden koltuk arkası soğuktu. Başını bir yandan diğer yana çevirmeyi denedi ve bunun ertelenmesinin daha iyi olacağı bir egzersiz olduğunu keşfetti. Başını hareket ettirmeden odanın tek penceresinden içeriği görebilmek için sandalyesini kaydırды.

Akşam karanlığa gömülmüştü ve otoparkın projektörleri yanmıştı. Pencerenin önünden büyük kar taneleri süzülüyordu. Bakım istasyonundaki mırıltıları, hasta monitörlerinin zil sesini , koridordaki çeşitli aletlerin boğuk giriş çıkışlarını , bir iniltiyi, tuhaf bir kahkaha patlamasını dinledi. Gözleri kapandı.

Telefonunun çalması, gözlerini açtığında hiçbir iz bırakmadan buharlaşan rüyasından onu uyandırdı. Telefon yatağın kenarındaydı. Sandalyesinden ona ulaşmayı başardı, boyun kasları bu çabaya isyan ediyordu. Ekranı baktığında onun Hardwick olduğunu anladı.

"Merhaba Jack. Harbane'deki rahatsızlıktan dolayı özür dilerim."

"Neredeyse toplarımı donduracaktım. Ama gelsen bile bir önemi olmazdı. Kimle tanışman gerekiyorsa hiç gelmedi. Sana kimin çarptığını hâlâ öğrenmedin mi?"

"HAYIR. Ve benimle röportaj yapan BCI görevlisi bu konuda garip bir şekilde tedbirli davranıyordu."

"Bunu kimi giydirdiler?"

Gurney'in bu ismi hatırlaması biraz zaman aldı. "Dale Magnussen. Onu tanıyor musun?"

"Şahsen değil ama rapor verdiği adamı tanıyorum; o organizasyonda anlaşılabildiğim birkaç kişiden biri. 'Garip derecede kurnaz' derken neyi kastediyorsun?"

"Sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş ve bunun böyle kalmasını istiyormuş gibi."

"Sadece bir tutum olabilir. O sikiklerin çoğunun tavırları var."

Gurney neredeyse yüksek sesle gülecekti. Hardwick'in eyalet polisi kariyerine son veren şey, otoriteye kahrolası tutumuydu.

"Diğer sürücünün kim olduğunu bildiğimi düşündüğü izlenimini edindim. Ve kaç silahım olduğunu bilmek istedi. Neler olduğunu merak etmemi sağlıyor."

"Sen o ince üslubunla senin için gözetleme işini benim yapmamı mı öneriyorsun?"

"Yalnızca durumun tuhaflığı sizi ilgilendiriyorsa."

"Tuhaflık hayatımda büyük bir motivasyon kaynağı değil. Ama eğer sen-"

Gurney'nin dikkati koridordaki hemşirenin sesiyle dağıldı.

"Burası onun odası. Hemen içeri girebilirsiniz."

Yukarıya baktığında kapı eşiğinde Madeleine'i gördü.

"Jack, bir ziyaretçim var. Sana geri döneceğim."

Madeleine ona yaklaştıkça gözlerindeki endişe arttı.

"Sen bak. . . berbat."

"Yarın sabah geleceğini sanıyordum."

"Bu gece seni görmeden uyuyabilmemin imkanı yok."

"Telefonda seni bu kadar korkuttuysam özür dilerim."

"Beni endişelendiren şey, bunu yapmamak için ne kadar çabaladığındı. Sesinde o hafif gerginlik vardı. Artık çok aşına olduğum bir ses. Kötü şeyleri her zaman az önemzersin..."

Onun sözünü kesti. "Ben aslında iyiyim. Kafama biraz darbe aldım, hepsi bu."

"Ben de tam olarak bunu kastediyorum. Yüzün solgun, gözlerin cam gibi, başını kapıya çevirdiğinde acıdan irkildiğini gördüm. Yani hiç 'iyi' değilsin.

"Bakın, hafif bir beyin sarsıntısı geçirdim, olayı büyötmek istemedim."

"Her şey yolundaymış gibi davrandığınızda, yaptığınız şeyi yapmaya devam etmek istediğiniz ve maliyetleri düşünmemeyi tercih ettiğiniz izlenimine kapılıyorum."

"Ya da belki de seni gereksiz endişelerden kurtarmaya çalışıyorum."

"Bana yalan söyleyerek mi?"

"Ah, Tanrım, bu yalan değil, bu basit bir bakış açısı meselesi." Acı dolu bir ok kafasının içinden geçerek anlık bir yüz buruşturmasına neden oldu.

Madeleine'in ifadesi öfkeden korkuya dönüştü. Hızlı adımlarla sandalyesine yaklaştı. "Hemşire çağırmalı mıyım?"

"Gerek yok. Bu küçük darbeleri alıyorum ama geldikleri kadar çabuk geçiyorlar. Bölgenin bir kısmında bu tür yaralanmalar var."

Madeleine ayakta ona bakıyordu. Öfke ve korku daha yumuşak bir şeye dönüşmüştü. "Senin için getirebileceğim bir şey var mı?"

"Sadece eve gitmek istiyorum."

Kısa bir sessizlik oldu ve Madeleine bozdu. "Polis sana yandan çarpan sürücüyü yakaladı mı?"

"Bana hiçbir şey söylemediler."

"Umarım onu yakalarlar ve uzun bir süre hapse atarlar."

"Bana uyar."

"Göz kapakların sarkıyor."

"Birdenbire. . . Uykum var."

Açık kapısının vurulmasıyla uyandı .

Şık bir deri ceket ve pahalı görünümlü bir kot pantolon giymiş, keskin hatlı bir kadın odaya girdi. Onu daha önce sadece muhafazakar iş kıyafetleriyle görmüş olduğundan Bölge Savcısı Cam Stryker'ı tanıması birkaç saniyesini aldı. Onu bir kez daha üşüttü.

"Konuşabilecek kadar iyi durumda olduğun söylendi bana. Katılıyor musun?"

"Evet."

"İyi."

Boş bir sandalyeyi Gurney'inkine dönük bir konuma getirdi, oturdu ve telefonunu çıkardı. Birkaç kez tıklattı ve sandalyesinin yanındaki küçük bir tekerlekli masanın üzerine koydu. "Bundan sonra söylenen her şey kayıt altına alınacak. Anlaşıldı?"

"Anlaşıldı."

Yırtıcı bir balığın tüm sıcaklığıyla gülümsedi. "Peki David, Blackmore Dağı'nda olup bitenlerin tam hikayesini duymak isterim."

"Birinin beni yolun dışına itmesi dışında mı?"

"Orada bulunma nedeniniz ile başlayalım."

"Araştırmacı Magnussen'e daha önce de söylediğim gibi, Ziko Slade'i temize çıkaracak bilgiye sahip olduğunu iddia eden biriyle buluşmaya gidiyordum."

"Peki bu kişi kim olabilir?"

"Bilmiyorum."

"Kar fırtınasında dağın üzerinden geçip sana adını vermeyen biriyle tanışmaya değer mi sandın?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü Slade'in suçluluğu konusunda şüphelerim var."

Tek heceli sert bir kahkaha attı. "Tavşanla ilgili şu iş yüzünden mi?"

"Scott Derlick sana bundan bahsetti mi?"

"Bana Slade'in ürkütücü arkadaşıyla birlikte pansiyonda olduğunuzu ve ölü bir tavşanı büyük bir krize dönüştürmeye çalıştığınızı söyledi."

"Sadece ölü değil. Başı kesilmiş. Arabamın ön koltuğuna oturmuş, Lenny Lerman'ın başının kesilerek öldürülmesini izliyordum. Bir bağlantıyı görmemek için bilerek kör olmanız gerekir."

Stryker'ın suçlamaya duyduğu öfke çene kaslarının kasılmasından belliydi.

"O parçalanmış hayvanın aracıma yerleştirilmesi bir tehdit olarak görülmeliydi. Rexton polisinin soruşturma yapmaması ve başarısızlık..."

"Orada dur! Rexton polisi hakkındaki düşüncelerinizle ilgilenmiyorum. Bu öğleden sonra Blackmore Dağı'nda tam olarak ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Blackmore Dağı'nda yaşananlar, tavşan olayının doğrudan tırmanmasıydı; Lerman davasından vazgeçmem için bana ikinci bir uyarıydı. Beni o yoldan çıkaran her kimse, beni gerçekten öldürmeye çalışmıyorsa da açık bir mesaj veriyordu. Şimdi lütfen basit bir soruya cevap verin. Şoförü gözaltına aldınız mı?"

" Onu gözaltında mı tutuyoruz ? Bilmek istediğin bu mu?" İnanamamayla karışık öfkeyle ona baktı. "Bana o dağda olduğunu hatırladığın son şeyi söyle."

BCI müfettişine söylediklerini tekrarladı.

"Bu kadar?" dedi Stryker öne doğru eğilerek. "Kütüğe vurun, kafaya vurun, ışıklar sönsün mü? Başka anım yok mu?"

"Neyi hatırlamam gerekiyor? Peki Magnussen neden bana kaç silahım olduğunu sordu?"

"Diğer sürücü öldü. Kafaya vurmak. Kanıtlar, tetikçinin sen olduğunu gösteriyor."

" Ne?! "

"Bunu hatırlamıyor musun?"

"Bu çok saçma!"

"Yani, vurulma olayını hiç hatırlamadığını mı iddia ediyorsun?"

"Ben kimseyi vurmadım. Hatırlayacak hiçbir şeyim yok."

"Elinde bulunan silah senin yaptığını söylüyor."

"Ne silahı?"

"Seri numarasının kayıtlı olduğu .38'lik özel bir rapor."

"Tanrım, Cam, bu bir tuzak kokuyor."

"Ateş izi kalıntısı testimiz onu ateşlediğinizi gösteriyor."

Beynine hücum eden adrenalın ile elinden geldiğince sakın bir şekilde konuşuyordu. "Bunun apaçık bir çerçeve işi olduğunu görmüyor musun? Birisi Lerman davasına bakmamı istemiyor. Tavşan uyarısı beni durdurmadı ve şimdi de tıpkı Slade gibi bir cinayetle suçlanıyorum. Bunu bir düşün."

Tekrar sandalyesinde öne doğru eğildi.

"Düzgün bir savunma avukatı, sıfır kanıt bulunan bir tuzak fikrinizi, jürinin asılmasına ve ömür boyu yeniden yargılamalara neden olacak kadar 'makul şüphey'e' dönüştürebilir. Ama senin yerinde olsam bu konuda bahse girmezdim."

"Ne demek istiyorsun?"

Sesini alçalttı. "Seni tutuklayıp suçlamam konusunda muazzam bir baskı altında olacağım. Polis geçmişinden dolayı bu kararı elimden geldiğince ertelemek istiyorum. Elbette medya beni eski bir polise özel ilgi göstermekle suçlayacaktı." Acı dolu bir ifadeyle durakladı.

Gurney hiçbir şey söylemedi, işin nereye varacağını merak ediyordu.

"Bu bariz trafik kazası cinayetiyle ilgili olarak sizi derhal suçlamalı mıyım? Yoksa daha fazla araştırma yapılınca kadar bu seçeneği açık bırakmayı haklı çıkarabilir miyim? İfadesi, ikilemin mide kramplarına yol açtığını gösteriyordu. "Ben seçilmiş bir memurum. Siyasi hırsları olan bazı insanlar bu durumu bana zarar vermek için kullanmayı çok isterler." Siyasi riskin büyüklüğünün anlaşılmasına izin vermek istermiş gibi durakladı.

Sandalyesini ona yaklaştırdı; ciddi ses tonu, gözlerindeki soğukluk yüzünden zayıfladı. "Aynı anda iki cephede savaşmam . Eğer Slade'in mahkûmiyetini kamuoyunda tartışma konusu haline getirirseniz o zaman odak noktam bu kararı savunmak ile sizin özgür kalmanıza izin veren kararı savunmak arasında bölünecek. Elbette, yapılacak en basit hareket sizi derhal tutuklamak olacaktır; deliller bunu destekliyor ama NYPD kariyerinize olan saygımdan dolayı bunu ertelemeyi tercih ederim. Bu gecikmeyi savunabilirim ama ancak bu, uğraşmam gereken tek medya savaşıysa. Durumumu anlıyor musun?"

"Evet."

"Medyayla sıfır temas kurmanız çok önemli. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

"En önemlisi, Slade davasıyla ilgili kamuoyuna hiçbir yorumda bulunmayacaksınız."

"Anlaşıldı."

"Son şart, Blackmore soruşturması süresince Walnut Geçidi'nde kalmanızdır. Bu kısıtlamalardan herhangi birini ihlal ederseniz, mevcut delillere göre sizi tutuklayıp suçlamaktan başka seçeneğim kalmayacak. Anlaşıldı mı?"

"Bu."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, görünüşe göre onun bu bariz razılığından memnundu.

"Birbirimizi anladığımıza sevindim. Sorusu olan?"

"Vurduğumu iddia ettiğiniz sürücünün kimliğini tespit edebildiniz mi?"

"Evet."

"Sabıkası var mıydı?"

"Evet."

"Ne için?"

"Diğer şeylerin yanı sıra saldırı."

"Bana onun adını söyleyebilir misin?"

Ona tuhaf bir şüphecilik ve merak karışımıyla baktı.

Sonunda, "Leonard Lerman Jr.," dedi. "Sonny Lerman olarak da bilinir."

BÖLÜM III

KOMPLO

32

CATSKILLS'DA HAVA DURUMU HER ZAMAN ÖNGÖRÜLMEZDİ ve özellikle sonbaharın sonlarında, sabahın mavi gökyüzünün

öğleden sonraki karla karışık yağmurun arkasında kaybolabildiği zamanlarda. Madeleine onu Parker Hastanesi'nden eve bırakırken saat 11:05'te işlerin gidişatı bu gibi görünüyordu.

O sabah erkenden, her ne kadar problemlili olsa da, Madeleine'le ilgili ilerlemenin tek makul yolunun tam açıklama olduğuna karar verdi ve bu yüzden çabalarının çoğunu ona "olay" hakkında hatırlayabildiği her şeyi - artı kendi konumunu - anlatmakla geçirdi. Sonny Lerman'ın vurularak öldürölmesinde baş şüpheli olarak.

Cam Stryker'ın böyle bir şey önerebilmesine duyduğu öfkeyi ifade ettikten sonra sessiz kalmış ve Walnut Crossing'e yaklaşıana kadar bu şekilde kalmıştı. Daha sonra dümdüz karşıya bakarak konuşmaya başladı.

Emma'ya bir iyilik olsun diye seni Slade davasına bakmaya teşvik ettiğimi biliyorum. Kanıtları gözden geçireceğini, kusurları keşfedeceğini ve bir rapor yazacağını hayal etmişim. Tıpkı bir radyoloğun röntgenleri incelemesi ve hastayla temasa geçmeden fikir vermesi gibi. Onu kol mesafesinde tutabileceğini düşünmem aptallık. Şimdi bile, tüm bu olup bitenlere rağmen bunu bırakmak istemiyorsun, değil mi?"

"Stryker kesinlikle bunu yapmamı istiyor." Kulaklarındaki tiz cınlama daha da yükselirken, sonra sirenin sesi gibi azalıp düşük seviyeli bir kulak cınlamasına dönüşürken durakladı. " Araştırmayı bırakmam için kafama bir cinayet suçlaması koyuyor . Siyasi merdiveni altından kaldıracak bir şey keşfedeceğimden ölesiye korkuyor."

"Soruma cevap vermedin."

"Davayı düşürme konusunda mı? Eğer kimse benim bunu yapıp yapmadığımı umursamıyorsa, bunu yapmaya istekli olabilirdim.

"Ama biri seni Blackmore Dağı'nda öldürmeye çalışıyor, sonra kendi kafasına bir kurşun sıkıyor ve savcı geri çekilmezsen seni cinayetten tutuklamakla tehdit ediyor. . . bu karşı konulamaz bir çekiciliğe katkıda bulunuyor mu?"

Cevap vermedi. Çınlamasının hacmi yeniden artıyordu. Göz kapakları ağırlaşmaya başlamıştı ve çok geçmeden görebildiği tek şey donmuş göletin üzerinde daireler çizen patencilerdi.

Hızdaki ani bir değişim onu uyandırdı. Görüşünü netleştirmek için gözlerini kırptırdığında arabanın kuşkonmaz tarlası ile evin yan kapısı arasında durduğunu gördü. Kar yağıyordu. Madeleine ona belirgin bir endişeyle bakıyordu.

"İyi misin?"

Emniyet kemerini çözmek için döndüğünde yüzünü buruşturdu. "Sadece boynum ağrıyor."

Omuzlarını döndürmeyi denedi ve bunun da iyi bir fikir olmadığını fark etti.

"Sana yardım edeyim mi?"

"Ben iyiyim." Sanki bunu kanıtlamak istercesine arabadan biraz fazla enerjik bir şekilde indi ve dengesini yeniden kazanıp eve doğru yol almadan neredeyse düşüyordu.

Hemen arkasındaydı. Mutfağa vardıklarında ona bir şey alıp alamayacağını sordu.

Kafasını salladı. "Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Gerçekten iyiyim. Benim sorunum belki de on üzerinden üç."

Dudakları gerildi. "Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum. Fiziksel olarak değil, duygusal olarak değil, kesinlikle yasal olarak da değil. Stryker'ın sana cinayetten dava açabileceği fikri dehşet verici. Birden ona kadar bir ölçekte bu on birdir!"

Dengesini sağlamak için elini lavabonun adasına koydu. "Bu konuda ne kadar ciddi olduğunu bilmiyorum. Emin olduğum tek şey beni Slade davasından almak istediği."

Madeleine'in sıkıntısı derinleşiyor gibiydi. "Tıpkı Sonny Lerman'ın seni o dağ yolundan uzaklaştırması gibi."

"Muhtemelen. Ama bu onun vurulmasını açıklamıyor. İşte orada kayboluyorum. İpleri Sonny'den başka birinin elinde tuttuğu çok açık. Onu yaptığı şeyi yapmaya ikna eden biri. Ya bana çarptığı noktaya kadar onu takip eden ya da orada bekleyen biri. Olanların benim için anlamlı olmasının tek yolu bu."

Madeleine'in sormaya korktuğu soruları varmış gibi görünüyordu.

Endişeli bir sessizliğin ardından konuyu değiştirdi.

"Öğle yemeği ister misin?"

Jack Hardwick'le son gelişmeleri tartışmak için bir telefon görüşmesi yapana kadar hayır demek üzereydi ama sonra daha iyisini düşündü. Madeleine'i korkularıyla baş başa bırakmanın zamanı değildi.

"Elbette" dedi. "İyi bir fikir."

33

M ADELEINE , diğer düşünceleri uzak tutmaya çabalayan birinin KONSANTRASYONUyla SALATA HAZIRLADI . Masaya getirdikten sonra yerine oturmadan önce tabakları, gümüş eşyaları ve peçeteleri düzenlemeye odaklandı.

Kaseyi Gurney'e doğru iterek, "Önce sen" dedi gergin bir gülümsemeyle.

Kendine biraz marul ve bir parça avokado ikram etti ama aç değildi. Sulu çırpılmış yumurta, kuru çörek ve bir dilim olgunlaşmamış kavundan oluşan hastane kahvaltısı iştahını kapatmıştı.

Cam kapılardan dışarı bakarken, "Barakayı hazırlamayı düşünmeliyiz" dedi. "Alpakalar için."

Bu onu şaşırttı; sadece mevcut krizden bu kadar uzak bir adım gibi görüldüğü için değil, aynı zamanda Harrow Hill davasının sonuçlanmasından bu yana son altı aydır bir çift alpaka edinme olasılığından bahsedilmemiş olması nedeniyle.

On dakika kadar daha salatalarının kenarlarını kemirirken başka hiçbir şey söylemediler. Çatallarını bıraktıktan sonra Madeleine masayı temizledi ve Gurney çalışma odasına çekilip kapıyı arkasından kapattı. Madeleine'in kulak misafiri olmadan Hardwick'le açıkça konuşabilmesi gerekiyordu.

Sırtındaki hafif ağrıyı en aza indirecek bir pozisyonda masasına yerleşti ve aramayı yaptı.

"Şimdi mi oldu?"

"Diğer aracın sürücüsü Sonny Lerman'dı."

"Lenny'nin oğlu mu?"

"Evet."

"Vay be. Sana çarpmasının açıklaması ne?"

"Açıklama yok. O öldü. Kafasında bir kurşunla. Beni yoldan çıkardıktan sonra biri onu vurdu."

"Sana bunu kim söyledi?"

"Stryker, dün gece hastanedeydik. Onu öldüren silahın, barut kalıntılarıyla birlikte elimde bulunduğunu iddia ediyor."

"GSR sana nasıl davrandı?"

"Ağaç kütüğüne çarptıktan sonra başımın yan tarafına aldığım darbe beni bayılttı. Sanırım bu, tetikçinin Sonny'ye vurduğu, ardından silahı elime alıp artığı bırakmak için ikinci kez ateş ettiği zamandı."

Hardwick düşünceli bir homurtu çıkardı. "Yani, Harbane'de önerilen toplantı, sizi o ıssız yola o saatte götürmenin bir yoluymuş sadece."

"Öyle görünüyor."

"Ama sen hala özgür bir adamsın. Nasıl olur?"

"Stryker bana NYPD geçmişime saygı duymadan yavaş ilerlediğini söyledi."

"Saçmalık!"

"Bunun farkındayım. Bu yüzden olay yerinde bazı tutarsız deliller olabileceğini düşünüyorum. Bana çarpan araç hakkında ne biliyorsa onu bilmek istiyorum. Ayrıca Magnussen'in mürettebatı üçüncü bir tarafın varlığına ilişkin herhangi bir kanıt buldu mu?"

"Stryker'ın kafasının içine ve BCI dava dosyasına bakmak için anlık röntgen görüşümü kullanmamı mı öneriyorsun?"

"Bana uyar. Ayrıca telefonum bir süreliğine Magnussen'deydi; bu da demek oluyor ki, Harbane'de benimle buluşmayı teklif eden adamın yaptığı aramalar da dahil olmak üzere tüm aramalarımı kaydetmişti. İsimsiz bir telefon kullandığını varsayıyorum, ancak telefon şirketi baz istasyonunun yerini biliyor olmalı. Eğer Magnussen bunun izini sürdüyse ne bulduğunu bilmek isterim."

"Tamam," dedi Hardwick sonunda, kelimenin itaatkâr olmaktan çok tehditkâr görünmesini sağladı. "Bunun getireceği baskıyı uygulamak için son olumlu BCI ilişkiyi yok etme riskini alacağım. Ama kahrolası Gurney, bana borçlu olacaksın!"

Gurney bir süre oturma odasının penceresinden dışarı baktı. Yaylayı kar fırtınası kaplamıştı. Madeleine'in en sevdiği yaylı parçalardan birinin üst kattaki çalışma odasından gelen hafif melodisini duyabiliyordu. Glimmerglass orkestrasının emekli bir üyesinden daha iyi bir çello aldıktan sonra yedek olarak sakladığı yedek çellosunu kullanıyor olmalı. BCI, aracı bir olay mahallinin parçası olarak ele aldığı sürece, daha yenisinin enkaz halindeki Outback'inden alınamayacağını açıkladı.

Günün neredeyse yarısı geçmişti ve kendini çoktan bitkin hissediyordu. Beyin sarsıntısı semptomlarının onu kontrol etmesine izin vermemeye kararlı olarak kendini dik oturmaya zorladı, masasındaki Slade dosyalarını gözden geçirdi ve Blackmore Dağı'na doğru yola çıkmadan önceki gün okumak üzere olduğu transkripti seçti.

Konuşma metninin başlığı şuydu: "Lerman'ın Bira Canavarı'ndaki Danışmanı Thomas Cazo ile Röportaj." Bu yolda ilerlerken Derlick ile Cazo arasındaki bir konuşma merakını uyandırdı.

S. Derlick: Lenny Lerman'ın istifasına giden süreçteki tutumunu nasıl tanımlarsınız?

T. Cazo: Yaklaşık bir aydır bu işin dışındayım. Gerçekten sessiz. Kaprisli. Sonra birdenbire büyük planının heyecanına kapılır. Artık işe ihtiyacı olmadığını söyledi. Sanki siktir git, buradan çıkıyorum.

Pek bir anlam ifade etmeyebilir, ancak Lerman'ın işini bırakmadan önce "bir nevi bir ay boyunca bu işin dışında" kaldığına dair atıf, incelenmeye değer bir bilgi gibi geldi. Sorun bunu kime soracağıydı. Adrienne, Sonny'nin ölümünün şokuyla ve polisin ona söylediklerine bağlı olarak belki de Gurney'in bu olaya karıştığı inancıyla uğraşıyordu ve bu da nesnel bir konuşmayı imkansız hale getiriyordu.

Böylece geriye Cazo kaldı. Gurney adama nasıl yaklaşacağını düşünürken bakışları tekrar pencereye ve dönen kar fırtınasına kaydı. Pencerenin önünden kara bir kuş çılgınca uçtu. Arkasındaki çalışma odasının kapısını duyunca döndü ve ona endişeyle bakan Madeleine'i gördü.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Fena değil," diye yanıtladı, pek de dürüst değildi. "Çaldığını duydum. Eski çello iyi mi?"

"Ses tonu pek iyi değil."

"Muhtemelen iyi olanı birkaç gün içinde geri alabiliriz."

"Peki ya arabamız?"

"Sigorta şirketinin kararına bağlı. Sanırım toplayıp bize parayı verecekler. Onun yerine ne koymak istediğimizi tartışmalıyız."

Pencereden yamaçta dönen kar şeytanlarına bakıyordu. "Umarım tavuklar kümeslerindedir."

Cevap vermedi.

Ona döndü. "Ağrın var mı?"

"Biraz sert." Bundan da fazlası vardı ama acı çektiğini kabul etmekte zorlanıyordu. Acıyı zayıflıkla eşitliyordu ve bu onun kabul edemeyeceği bir şeydi.

Dava klasörleriyle dolu masasına baktı. "Emma'ya tüm bunlar hakkındaki fikrini vermeye yaklaşıyor musun?"

"Söylemesi zor. Geçen Kasım ayında Slade'in kulübesinde yaşananlarla dün Blackmore Dağı'nda yaşananlar arasındaki tuhaf bağlantı ilgimi çekti."

"Cinayet kurbanlarının baba-oğul olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sadece bu da değil, aynı zamanda oğlunun cinayetinin suçunu üstlenmek üzere tuzığa düşürüldüğüm gerçeği; tıpkı Slade'in babanın cinayetinin suçunu üstlenmek üzere tuzığa düşürülmesi gibi. Şantaj talebi Slade'e Lenny'yi öldürmesi için bir neden verdi, tıpkı yoldan çıkarılmanın bana Sonny'yi öldürmesi için bir neden vermesi gibi. Ama katilin önceliği gözümden kaçıyor. Nihai amaç her iki Lerman'ı da öldürmek miydi yoksa Slade'i ve sonra beni suçlamak amacıyla ikincil hasar mı verdiler?"

"Daha önemli soru, bunların herhangi birine ne kadar dahil olmanız gerektiğidir. Görünüşe göre kanunun her iki tarafındaki insanlar da bunun dışında kalmanı istiyor. Kesinlikle öyle, ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Onun konuyu yeniden şekillendirme girişimini görmezden gelerek devam etti. "Yapbozun bir parçasının eksik olduğuna"

inanıyorum; cinayetleri, çerçeveleme işlerini, her şeyi anlamlandıracak parça."

"Bu senin için bir sihir, değil mi? Tehlike ne olursa olsun her şeyi açıklamayı vaat eden o eksik parça. Ve tehlike de çekiciliğin bir parçası, değil mi?"

Cevap vermedi. Söylediklerinin doğru olduğundan şüpheleniyordu. Birçok kez silahlı katillerle karşı karşıya kalmıştı. O anlarda hissettiği korkuya, odağının keskinleşmesi ve reflekslerinin hızlanması eşlik etmişti. Hayatının tehdit altında olduğu zamanlar kadar kendini hiçbir zaman bu kadar canlı hissetmemişti.

Madeleine, hiç alışık olmadığı o ani konu değişikliklerinden birinde, "Sanırım tavuk koşusundaki karı kazıyacağım," dedi. "Çok derinleşmeden önce."

"Yardım edeceğim," diye ısrar etti, sandalyesinden kalkarken. "Hava zihnimi temizleyecek."

Telefonu çaldığında çalışma odasının yarısındaydı. Ekranda Barstow'un adını görünce durdu ve aramayı yanıtladı.

"Haberlerim var" dedi. "Tavşanınız hakkında."

"Dinliyorum."

"Kürkündeki yabancı DNA bozulmuştu. Yalnızca biyolojik sınıf düzeyinde güvenilirdir , dolayısıyla onu cinse veya türe indirgeyemeyiz. Ancak sınıf biraz şaşırtıcı. Sürüngen ."

"Sürüngenler?"

"Kertenkeleler ve yılanlar; yaklaşık sekiz bin tür dahil."

"Tavşanın bu tür bir şeyle temas ettiğini söylüyorsun. . . yaratık mı?"

"Ya da bir kertenkele ya da yılanın temas ettiği bir şeyle temas halinde."

"Bu vahşı bir bölgede doğal olarak olabilecek bir şey mi?"

"Teorik olarak evet ama pek mümkün değil. Tavşanın ayakları ve midesinde biriken DNA miktarı, muhtemelen kapalı bir alanda, uzun süreli bir maruziyete işaret ediyor."

"Olası senaryo nedir?"

"Tavşanın bir süre herpetaryumda kalmış olması mümkün."

"Bu her gün duyduğum bir kelime değil."

"Bir sürüngen muhafazası. Büyük bir akvaryum büyüklüğünde olabilir. Veya hayvanat bahçesindeki sürüngen evinin büyüklüğü. Veya aradaki herhangi bir şey. Bu tür bir ortamda tavşandaki varlığını açıklamaya yetecek kadar sürüngen DNA'sı mevcut olacaktır."

"Tamam . . . ama bu durumun bağlamı nedir?"

"Yani, tavşan neden oradaydı demek istiyorsun? Oldukça büyük bir kertenkele veya yılan için yiyecek olduğunu varsayıyorum."

"Bu şeyler esaret altında canlı hayvanlarla mı besleniyor?"

"Kural olarak hayır."

"O zaman neden . . . ?"

"Belki de" dedi, "sahibi izlemekten hoşlanıyordur."

34

Orada , odanın ortasında dururken, Barstow'un ona anlattıklarına o kadar dalmıştı ki, Madeleine'in onu giderek artan bir korkuyla izlediğini fark etmemişti.

"Bütün bunlar neyle ilgiliydi?" Aramayı bitirir bitirmez sordu.

Gerçeği tercih etti; o şeyi yalnızca kafası kesilmiş bir tavşan yerine ölü bir tavşan olarak adlandıracak kadar yumuşattı. Daha sonra Barstow'un yaptığı adli tıp çalışmasını ve rahatsız edici sonuçlarını açıkladı.

"Neden bana daha önce tavşandan bahsetmedin?"

"Seni endişelendirmek istemedim."

"Beni hastaneden arayıp Blackmore Dağı'ndaki kazanın neredeyse seni öldürdüğünü söylemediğinde beni endişelendirmek istemediğin gibi mi?"

"Bir durumu tanımlamanın birçok yolu vardır. Genelde en az dramatik olanı tercih ederim."

"Neden?"

Bu kadar basit bir soru olmasına rağmen hazır bir cevabı yoktu.

"Bir düşün." dedi odadan çıkarken.

birçok şey vardı ve Lerman cinayetleri bu listenin başında yer alıyordu. Bu cinayetlerin anlaşılması zor nedeninin, neredeyse tüm önceden tasarlanmış cinayetlerin (güç, açgözlülük, şehvet, kıskançlık, intikam) nedeni olan nedenlerden biri olup olmadığını, yoksa başka bir şey mi, bir psikopatın zihninde iltihaplanan bir şey mi olduğunu merak etti. Katil gerçekten dengesizse, her iki cinayetin ustaca kurgusu, bu dengesizliğin her ne olursa olsun ona soğukkanlı bir zekanın eşlik ettiğini gösteriyordu.

Scott Derlick'in Thomas Cazo ile yaptığı röportajın metni - Lenny Lerman'ın istifasından önceki bir ay boyunca "işin dışında" olduğuna atıfta bulunarak - meşguliyet veya depresyona işaret ediyordu. Ancak Cazo'nun, Lerman'ın istifa ettiği günkü tavrına ilişkin açıklaması kulağa canlı, alınan ve iyimser geliyordu. Derlick'in bu ruh hali değişikliklerinin ayrıntılarını araştırmakta başarısız olması sinir bozucuydu.

Gurney, duruşma tanıklarının ana listesinde Cazo'nun numarasını buldu ve onu aradı. Kendi kendine, bunun Stryker'ın kendisine yönelttiği kısıtlamaların o kadar küçük bir ihlali

olduğunu ve beklenmedik bir olay onun dikkatini çekerse bunu kolayca açıklamanın bir yolunu bulabileceğini söyledi.

Telefon bir düzineden fazla kez çaldıktan sonra sinirli bir ses cevap verdi.

"Bira Canavarı."

"Thomas Cazo lütfen."

"O burda değil."

"Ne zaman gelecek?"

"Gece vardiyası."

"Ne zaman başlıyor?"

"Ne?"

"Bay Cazo saat kaçta gelecek?"

"Dört, beş, şuralarda."

"Her gün bu saatte mi geliyor?"

"Pazartesi ve salı günleri dışında izinli. Başka biriyle konuşmak ister misin?"

"Hayır, ihtiyacım olan kişi o. Teşekkür ederim. Vaktin için minnettarım. Meşgul gibisin."

"Elemanımız az ve tek forkliftimiz de arızalı. Birkaç yedekleri olmalı."

"Ağır iş, değil mi?"

"Herkes kendi payına düşeni yapsaydı o kadar da kötü olmazdı. Bazı insanlar her şeyi başkalarının yapması gerektiğini düşünüyor."

Gurney anlayışlı bir tavırla, "Bedava bir yolculuk," dedi.

"Ama bedava değil. Birileri elinden geleni yapıyor, birileri yükün altına giriyor. Yani evet, bedava; başkasının teri üzerine. Bu

saçmalık, olan bu. Yetki." Kelimeyi yavaş, küçümseme dolu hecelerle çizdi.

"Seni duyuyorum kardeşim."

"Adının ne olduğunu söylemiştin?"

"Dave."

"Tamam Dave, kendine iyi bak, gitmem gerek."

"Gitmeden önce bana bir şey söyle. Eskiden orada çalışan Lenny Lerman'ı hatırlıyor musun?"

"Lenny hakkında bilgi edinmek istiyorsan Cazo'yla konuş. Gitmeliyim."

Hat kesildi.

Lerman'a geçişi çok ani bir şekilde gerçekleştirmişti ve muhtemelen bunu hiç denememeliydi. Sabır, Gurney'in üzerinde çalışması gereken bir erdemdi. Bira Canavarına gitme dürtüsünü bastırmakla işe başlayacaktı. Hız önemliydi ama her şey değildi. Cazo'yu sorgulamayı yirmi dört saat ertelemek ona doğru yaklaşımı bulması ve baş ağrısının geçmesi için zaman tanıyacaktı.

Bu arada dizüstü bilgisayarında Walnut Crossing, Blackmore Dağı, Harbane ve komşu kasaba Scarpton'u kapsayan bir bölgenin uydu fotoğrafını çekti. Görüntü önceki temmuz tarihliydi.

İki köy dışında bölgenin büyük kısmı ormanlıktı. Geriye kalan kısım küçük meralardan oluşuyordu ve bunların çoğu yavaş yavaş çalıların ve fidanların istilasına terk edilmişti. Ancak topografyadan çok Walnut Crossing'i Harbane ve Scarpton'a bağlayan yollarla ilgileniyordu. Evinden bu kasabalardan herhangi birine giden tek direkt yol doğrudan Blackmore Dağı'nın üzerinden geçiyordu. Alternatif bir rota sürüş süresini iki katına çıkarabilirdi. Arayan kişi, kontrolün kendisinde olduğu yanılsamasını yaratmak için Harbane ve Scarpton arasında seçim yapmasına izin vermişti. Sonuç olarak, hem Harbane hem de Scarpton aynı dağ yolunu kullanmak zorundaydı ve bu da onun gerçek bir buluşmanın planlanmadığına dair inancını pekiştiriyordu.

Gurney, dağı yakınlaştırmak ve yoldan çıkmaya zorlandığı noktayı bulmak için uydu fotoğrafını değiştirdi. Daha sonra bu noktayı ekranda ortaladı ve fotoğraf kapsamını bu noktadan itibaren her yönde bir millik bir alanı kapsayacak şekilde ayarladı.

İlk izlenimi yolun her iki tarafında kesintisiz ormanlık alan olduğu yönünde ydi. Daha yakından incelendiğinde, biri yolun sol tarafından çeyrek mil içerde, diğeri ise Harbane yönünde biraz daha uzakta, sağ tarafta ormanın yarım mil içinde olmak üzere iki küçük açıklık ortaya çıktı.

yükseltilmiş ekim yatağını seşebildi . Ormanın içinden geçen toprak bir yol açıklığı yola bağlıyordu.

Yolun sağ tarafına geçerek diğeri açıklığa yaklaştı. Daha büyük bir kabin ve her birinin yanında piknik masası ve ateş çukuru bulunan yarım düzine çadır platformu vardı. Küçük bir kamp alanına benziyordu. Mevcut hava durumu göz önüne alındığında muhtemelen kullanımda değildi, ancak her iki bölge de keşfedilmeye değerdi.

"David, ahırın yanında bir minibüs var ve kameralı biri var."

Madeleine çalışma odasının kapısında ydı ve ses tonu açıkça bir harekete geçme çağrısı ydı.

Dizüstü bilgisayarını kapattı ve onu mutfaktan Fransız kapıya kadar takip etti. Alçak çayırın ötesindeki ahırla gölet arasındaki bölgeyi işaret etti. En azından bir iki gün daha görmeyi beklemediği şeyi gördü: çatısında uydu anteni ve yan tarafında RAM News logosu bulunan bir minibüs. Önünde kapüşonlu parkalı iki figür duruyordu.

Kamerayı elinde bulunduran kişi onu göz hizasına kaldırdı ve mülkün etrafında yavaşça dönmeye başladı. Diğeri figür parka kapüşonunu indirerek bir yığın sarı saçı ortaya çıkardı. Kamera operatörü pan çekimini tamamladı ve kamerayı ona doğrulttu. Koluyla eve doğru geniş bir hareket yaptı. Kamera ya konuşuyormuş gibi görünüyordu.

Madeleine'in dudakları gerildi. "Onlara mülkümüzü terk etmelerini söyleyecek misin, yoksa ben mi yapayım?" İkinci seçeneği kabul etmeye istekli görünüyordu.

"İyi bir fikir değil."

"Neden?"

"Çünkü bunu istiyorlar."

"Kaybolmanın söylenmesi gibi mi?"

"İkimizden biriyle videoda etkileşime geçmekten mutluluk duyacaklardır. İdeal durumda, Blackmore Dağı ile ilgili soruları benim cevaplamamı isterler, ancak burada bulunma hakları, insanların bilgi edinme hakları ve benzeri konularda - kendi çıkarları üzerinde oynayabilecekleri herhangi bir ihtilaflı anlaşmazlık - konusunda bağırıp çağırmayı tercih ederlerdi . haber programı denir. Bu insanlar bilgi sunmazlar, çatışmayı iletirler. Beyin ölümü gerçekleşen izleyicilerine sattıkları şey bu. Savaşlar reytingleri artırır. Kavga yaratmayan bir yolculuk onlar için sıfırdır. Böylece onlara vereceğimiz şey sıfır."

Madeleine'in vücut dilinden bu durumda sıfır çatışmanın çekici olmadığı açıktı.

Gurney ekledi: "Onların bir sonraki hamlesi eve gelip bizi yanıttırmamız için kışkırtmak olacak. Kapıları kilitleyeceğim ve yukarı çıkacağız."

Sarışın muhabir ve kameramanının karla kaplı otlakta beceriksizce ilerlemeye başladıklarını izledi.

"Bu kadar?" dedi Madeleine. "Mülkümüzü ele geçirmelerine, kapılarımızı yumruklamalarına, ne yapmalarına izin vereceğiz?"

Gurney küçük bir iç çekti. "Bizim için ne kadar sinir bozucu olursa olsun, onlar için daha da sinir bozucu olacak. Güven bana."

Madeleine kapıları kilitlerken bekledi. Eve yaklaşan davetsiz misafirlere son bir bakış attıktan sonra onu üst kata kadar takip etti.

Kısa süre sonra kapı çalmaya başladı, çift yan kapıdan Fransız kapıya ve oradan da evin arka tarafındaki kapıya doğru ilerlerken daha da ısrarcı hale geldi. Kapı kapı ilerledikçe muhabirin bağırarak meydan okumaları ima ve düşmanlıkla arttı.

"Bay. Gurney, biz RAM News'deniz. Lütfen kapıya gelin."

"Size önemli sorularımız var. Onlara cevap vermeniz sizin yararınıza olacaktır."

"Kapıya gelin. Bu hayati önem taşıyor."

"Bu Blackmore cinayetindeki rolünle ilgili."

"Bu, hikayeyi kendi açınızdan anlatma şansınız."

"O dağ yolunda ne yapıyordun?"

"Kurbanı ne kadar zamandır tanıyorsun?"

"Onu vurdun mu? Şimdi rekoru düzeltme şansın var."

"Sonny Lerman'a kin beslediğin doğru mu?"

"Ziko Slade'den para mı alıyorsunuz?"

"İki Lerman cinayeti arasındaki kayıp halka siz misiniz?"

"Neden özel muamele görüyorsun?"

Saldırı sırasında Madeleine, RAM işgalcilerine kendi agresif ve soğukkanlı tepkisini vermeye karar verdi. Dikkatlice ikinci katın pencerelerinden birini açtı ve canlı bir Bach çello parçasını çalmaya başladı.

Barok melodinin etkisi hem güçlü hem de komikti; güzelliğin, kesinliğin ve ışığın müziği, uyumsuz çatışma tüccarlarının üzerinde süzülüyordu. Yayını kılıç gibi kullanan Madeleine'in gülümsemesinde şiddetli bir tatmin vardı.

Gurney, hüsrana uğramış RAM çiftinin kaygan arazide nihayet minibüslerine doğru gidişini izlediğinde, içinde hoş bir zafer duygusu oluştu. Ancak zaferin geçici olduğundan şüpheleniyordu.

bir baş ağrısı, akşam yemeğinden kısa bir süre sonra onu yatağa sürükledi ve huzursuz bir gece geçirdi; baş ağrısı dalgalar halinde yükselip alçalıyordu. Birkaç kez uykuyu tamamen bırakmanın eşiğine geldi ama basit bir atalet onu yatakta tuttu. Bir keresinde, bilincini kaybetmeye yüz tuttuğu sırada, kırmızı gözlü, kocaman, yeşil bir yılanın görüntüsü onu uyandırdı.

Nihayet şafak vakti uyku onu ele geçirdi. Özlem duyulan unutkanlık, yanlış numara ya da kötü şaka olduğu ortaya çıkan telefonunun çalmasıyla paramparça oldu. Endişeli bir ses, veterineri papağan bitlerini öldürecek bir şeyin olup olmadığını sordu.

Bir iki saat daha uyumayı umarak telefonu tekrar komodinin üzerine koyarken telefon tekrar çaldı. Bu kez ses tonu endişe dolu olan Emma Martin'di.

"İyi misin David?"

"Az çok."

"Tanrıya şükür! Ne oldu?"

"Ne kadarını zaten biliyorsun?"

"Bir dakika önce Albany haber istasyonunda duyduğum şey; Blackmore Dağı'nda bir çarpışma ve silahlı saldırı olduğu. Pek dikkat etmedim, sonra Sonny Lerman'la birlikte senin adının da geçtiğini duydum. Ne oldu?"

"İyi soru. Kesin olarak bildiğim tek şey yoldan çıkıp kafama darbe aldığım. Ben baygınken, görünüşe bakılırsa biri Lerman'ı vurmuş ve beni onun cinayetinin çerçevesine dahil etmek için olay yerini ayarlamış."

"Sevgili Tanrım! Çok üzgünüm David! Ne kadar ağır yaralandın?"

"Beyin sarsıntısı, bazı kaslar gerildi. Fiziksel olarak çok da önemli değil."

"Yasal olarak çok büyük bir olay gibi görünüyor. Bir avukatın olmalı, iyi bir avukat. Bedeli ne olursa olsun halledeceğim."

"Teklifiniz için teşekkürler ama bu konuyla kendim ilgilenmeyi tercih ederim."

"Bunun Slade davasına ilişkin soruşturmanızla ilgili olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Evet."

"O halde bırak onu. Senin tehlikeye girmeni istemedim."

"Bunu takdir ediyorum. Ama bu tür şeylerden uzak durmuyorum. Ayrıca beni durdurmaya yönelik şiddetli bir çaba bana ilerleme kaydettiğimi söylüyor."

Bir istifanın iç çekişini duyabiliyordu. "Lütfen dikkatli ol. Ve bir şeye ihtiyacın olduğu anda bana haber ver."

Artık tekrar uykuya dalmanın imkansız olacağından emin olarak yataktan dikkatle kalktı ve baş ağrısının geçtiğini fark ederek rahatladı. Duş aldı, tıraş oldu, giyindi ve mutfağa gitti; orada Madeleine'in kahve makinesine bantlanmış bir notunu buldu.

Kriz Merkezinde erken vardiya. Gerry Mirkle beni aldı. Saat 3 gibi evde. Yatakta kal! Biraz dinlen!

Dinlenmek isteyeceği son şeydi. Yulaf ezmesi ve kahveden oluşan hızlı bir kahvaltının ardından kümesteki yem ve su stokunu kontrol etti, tavukları çitlerle çevrili alana saldı ve kiralık arabayla Blackmore Dağı'na doğru yola çıktı.

Önceki iki günün fırtınaları geçmiş ve çiftlik tarlalarında rüzgârla savrulan kar yığınları bırakmıştı; şaşırtıcı derecede mavi gökyüzünün altında bembeyaz karlar. Dağ yoluna ulaştığında ağaçların arasından sızan sabah güneşi etrafındaki dünyanın

parlaklığına katkıda bulundu. Işık her şeyi o kadar farklı gösteriyordu ki, farkına bile varmadan neredeyse "olayın" olduğu yeri geçmişti.

Daha yakından bakmak için durdu. Kaldırımından altı metre kadar uzakta, ezilmiş ağaç lifleri ve tampon yüksekliğinde parçalanmış ağaç kabuğu bulunan bir kütük ona buranın gerçekten de burası olduğuna dair güvence verdi. Dönen karlarla örtülü anılarını, güneşin yol açtığı bu manzarayla aynı hizaya getirmeye çalışmak kafa karıştırıcıydı.

Yolun sol tarafında, uydu fotoğrafının çam çalılıklarına giden toprak bir yolu gösterdiği noktayı görene kadar yoluna devam etti. Dönüşü yapmadan önce yavaşladığında, şeridin yukarısında bir yerden bir motorun sert devrini duydu. Durdu ve birkaç saniye sonra bir araba yola doğru hızla geldi.

Gurney sürücüyü bir anlığına gördü; sıksa bir genç adamdı, yüzü öfkeden buruşmuş bir adamdı, arabayı savrulacak şekilde frenledi, dev bir baldıran otunun gövdesine vurdu, kaldırıma yana doğru ilerledi ve hızla ilerledi. Gurney'in ön tamponunun köşesi. Arka lastikleri gıcırdayarak ve egzoz borusu kaldırımları kıvılcım yağmuruna tutarak Harbane yönüne doğru fırladı.

Gurney plaka numarasını aklının bir köşesine not etti ve yola doğru ilerledi. İlerideki açıklığın kısmen görülebildiği bir noktaya ulaştığında, şekilsiz kahverengi bluz ve pantolon giymiş iri yapılı bir kadın yarı koşarak, yarı tökezleyerek ona doğru geldi. Arabayı durdurdu ve dışarı çıktı.

"Sana vurdu mu?" Düşen gözlüğünü tekrar yerine itmeye çalışırken panik dolu bir sesle ağladı. "O iyi mi? İyi misin?"

"İyiyim, sadece tampona küçük bir öpücük kondurdum. Sen . . . ?"

"Ne?"

"İsminizi öğrenebilir miyim?"

“Nora. Ben onun annesiyim. Bir arpışma duydum. O iyi mi?”
Gözlükleri kalındı ve sulu gözlerini büyütüyordu.

“Buradan hızla uzaklaşan arabanın sürücüsünü kastediyorsanız, onun durumu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yan taraftaki bir ağaca çarptı, şeritten çıktı ve uzaklaştı. Tam adınızı alabilir miyim?”

“Rumsten. Nora Rumsten. Onun iyi olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

"Bilmiyorum hanımefendi. Oğlunun adı ne?”

“Colson. Çok gürültülü bir arpışmaydı. Ama sen iyi misin? Peki ya araban? Herhangi bir hasar var mıydı?”

Gurney tamponunu kontrol etti. Sadece hafif bir çizik vardı. "Önemli bir sorun değil. Belki senin evine gidebiliriz?”

Gözlüğünü burun köprüsünün üzerinde yukarıya doğru iterek sanki evinin yerini doğrulamak istermiş gibi geriye, açıklığa doğru baktı. “Evet, sanırım, evet, tamam.”

Herhangi bir hareket belirtisi göstermeyince şeridi işaret etti. "Sen yolu göster. Takip edeceğim."

Yavaşça onun arkasından ilerledi. Açıklığa girdiklerinde, önceki gün uydunun perspektifinden gördüklerini yer seviyesinde gördü. Hem kulübe hem de baraka, güncelliğini kaybetmiş hava fotoğrafından edindiğı izlenimden daha büyüktü. Kulübeye kapalı bir ön sundurma eklenmişti ve yanlarında karların sürüklendiğı yükseltilmiş bitki yatakları artık yılın o zamanlarındaki çoğı Catskill bahçesinin çıplak görünümüne sahipti.

Açıklığın ağzından on ya da kırk metre uzaktaki odun yığını rüzgârın savurduğu kar yığınlarıyla kaplıydı. Daha küçük ve dağınık durumdaki ikinci bir odun yığını, lastik izmeli, amurlu kot pantolonlu ve eski bir Carhartt iş ceketine benzeyen, kel, gri sakallı bir adam tarafından sökülme sürecindeydi. Kütükleri yakalayıp dağıtma şeklindeki ani hareketleri planlamadan çok

heyecanı yansıtıyordu. Gurney arabasından indi ve kütük atıcıyı işaret eden kadına katıldı.

"Şuna bir bakın!" ağladı. "Colson'un buradan uçup gitmesine neden olan şey buydu. Babası böyle olduğunda, ki bu çok sık oluyor, onu suçlamıyorum. Yani, yanından bu şekilde geçerek seni irkilttiyse özür dilerim ama bu tamamen onun hatası değil, aslında değil, ne zaman—" Sanki durum açıklanamamış gibi başını salladı.

Odun yığınının saldıran adama öfkeyle seslendi: "Umarım yarattığın karışıklığı yeniden yığmak niyetindesindir!"

Yarattığım karışıklık mı?" Adam, bölünmüş bir kütüğü silah gibi tutarak ona doğru döndü. "Sorun onun yarattığı karışıklık. Zamanımı boşa harcadım!"

"Gerçek şu ki Bert, Colson bir kaza daha geçirdi; senin ve pis ağzın sayesinde!"

"Cehennemden mi bahsediyorsun?"

"Kazayı duyamayacak kadar sağır mısınız?"

Kütüğü hâlâ elinde tutarak ona doğru yürüdü. "Ne kazası?"

"Bir ağaca çarptı ve bu beyefendinin arabasını sıyırdı. Colson öldürülebilirdi!"

Gurney'e ihtiyatla baktı. "Bir ağaca mı çarptın? Nasıl? Nerede?"

Gurney sakince cevap verdi. "Yolun sonu. Çok hızlı sürüyordu, kaydı, aşağıdaki büyük baldıran otundan sekti, ön tamponuma çentik attı ve yoluna devam etti."

Bert yavaşça başını salladı. "Bu yüzden . . . çok fazla hasardan bahsetmiyoruz. Ağacın önemi yok." Gurney'nin arabasına doğru birkaç adım attı ve tampona baktı. "Gördüğüm tek şey küçük bir leke. Biraz cilalamalı..."

Karısı onun sözünü kesti. "Mesele bu değil Bert! Öfken çocuğu sanki topla vurulmuş gibi buradan gönderiyor. İlk defa değil, değil mi?"

Reddeden bir homurtu çıkardı. "Benimle hiçbir ilgisi yok. Hiç fena değil! Gerçek hayattan olabildiğince hızlı koşmak budur. Çocuğun işleri doğru şekilde yapmaya alerjisi var. Doğduğu günden itibaren aykırı bir doğaya sahip. Okyanusun mavi olduğunu söyle, siyah olduğunu söyleyecektir. Siyah olduğuna katılıyorum, mor olduğunu söyleyecektir. Ona her şeyin doğru yolunu söyle, yanlış yapacağından emin ol. Bunu bilerek mahvet.

"Oğlunuza aptal demekten daha iyi bir rehberlik sağlama yolu olabileceği hiç aklınıza gelmedi mi?"

Bert renklenmiş dişlerini gösterdi. "Bize getirdiği beladan ve bize mal olduğu paradan sonra ona böyle hitap ettiğim için şanslıyım!"

Büyük miyop gözlerinde uyarıcı bir bakışla ona baktı.

Başını salladı ve kirli, kırmızı eliyle ağzını sildi. Göz kırpıp boğazını temizledikten sonra kurnaz bir bakışla Gurney'e döndü. "Yani, önümüzdeki o küçük mesele, benim gördüğüm kadarıyla, bu seninle Colson arasında. Bizimle hiçbir ilgisi yok."

Gurney omuz silkti. "Öyle diyorsan."

"Sonuçlarına katlanması gerekiyor. Arabanı çizdiyse, bedelini ona ödetirsin. Dikkatsiz sürüş. Onu dava et. Ona yeni bir tampona ihtiyacın olduğunu söyle. Belki bir far da olabilir. Minimum bin dolar. Gerçeklik dozu. Ceremesini çekmek."

"Aslında burada olmamın nedeni bu değil."

Karı koca ona boş boş baktılar.

"Dün önceki gün yolda meydana gelen olayı araştırıyorum."

Nora'nın gözlerinde bir ilgi parıltısı belirdi.

Kocası kararlı bir şekilde başını salladı. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyoruz."

"Ama neden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi?"

“Gerçek şu ki, hepsi bu. Dün Harbane radyosunda bundan bahsedilmişti, bir çarpışmayla ilgili bir şeyler - belki de trafikte yaşanan bir öfke meselesi? Pek dinlemiyorduk. Size söyleyebileceğimiz hiçbir şey yok. Eğer bunun için geldiysen, zamanını boşa harcıyorsun.”

Adamın konumu ya polisin dahil olabileceği herhangi bir şeyden duyulan yaygın korkudan ya da başka bir şeyden kaynaklanıyordu. Ne olursa olsun, konuyu hemen onunla tartışmak bir hata olurdu.

“Oğlunuz burada mı yaşıyor?”

"O yapmaz." Bert'in inkarı bir avantaj yarattı.

Sanki dairesi önemli bir başarıyı temsil ediyormuş gibi, Nora'ya meydan okuyan bir gurur havasıyla, "Harbane'de kendi dairesi var," dedi. "Eğer işinize yarayacaksa size adresi verebilirim. Sen eve gel, ben de bunu senin için not edeceğim.”

Kocası ona kaşlarını çattı, sonra dönüp odun yığınının enkazına doğru uzun adımlarla yürüdü.

, sanki evliliklerinde devam eden savaşta Pyrrhus zaferine yönelik puanlar toplanabilirmiş gibi, anlaşmazlıklarını yabancılardan önünde dava etmekten zevk alan çiftlerden biri gibi görünüyordu . Gurney, ona oğullarının adresini vermenin, Nora'nın onu bir kenara çekip özel hayatında kendi bakış açısını destekleme yolu olduğundan şüpheleniyordu. Onu kulübeye kadar takip etti.

Kendisi içeri girerken verandada beklemeyi seçtiği için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Bir dakika sonra üzerinde bir şeyler yazan bir kağıt parçasıyla geri geldi. Başının arkasındaki gevşek bir şekilde toplanmış topuzun etrafını ince bir kıvrıkcık saç halesi çevreliyordu.

“Efendim, Bert'in davranışından dolayı özür dilemek istiyorum. Buna maruz kalmak zorunda kalman çok yazık. Ama belki bu size Colson'un hayatı boyunca nelere maruz kaldığına dair bir fikir verebilir. Bert bir şeyi yapmanın yalnızca iki yolu olduğuna inanıyor; kendi yöntemi ve yanlış yöntem. Adamın kendi insani zaafına dair hiçbir fikri yok, ne dediğimi anlıyor musun?”

"Bence de."

"Colson'da potansiyel var. Yetenekler. Akıllılar. Ama bir oğlanın doğru rehberliğe ihtiyacı var, sürekli kendi babası tarafından kesilmeye değil." Sesi neredeyse fısıltıya dönüştü. "Özellikle artık uyuşturucuyu bıraktığına göre. Şu anda her türlü stres. . . onu hemen geri gönderebilir."

Durdu ve elindeki kağıda baktı. "İşte bu yüzden telefon numaramı Colson'un adresinin yanına koydum. O çizik tamponun bakımının bedeli ne olursa olsun, bunu bana bırakmana izin verirsen minnettar olurum. . ." Sesi azaldı ve kağıdı Gurney'e uzattı.

Onu cebine attı. "İncelediğim olaydan bahsettiğimde -kocanız ikinizin de bu konuda hiçbir şey bilmediğinizi söyledi- buna katılmadığınız izlenimine kapıldım. Haklı mıyım?"

"Sadece ne duyduğumu biliyorum. Bert yarı sağır. Ama sorun sadece kulaklarında değil, gururunda da. Eğer bir şey duymadıysa, bu açıkça gerçekleşmemiştir. Colson ona birçok kez bir şeyler söylerdi ve Bert asla söylemediğinde ısrar ederdi. Kendi oğlunun yüzüne karşı kahrolası bir yalancı olduğunu söyle."

"Yoldaki olayla ilgili olarak Nora, ne duydun?"

"Büyük bir çarpışma sesi gibi. Burada patatesler için bir depolama çukuru kazıyordum. Bert'e dedim ki, Tanrım, sence bu neydi? Hiçbir şey duymadığını iddia etti. Eğer bunu kaçırsa Armageddon borazanlarını da kaçırmaya diye düşündüm."

"Başka bir şey duydun mu?"

Silah sesleri. Harbane'deki çiftlikte kardeşlerimin her türden ateşli silahı vardı; sabah, öğlen ve akşam o lanet şeyleri ateşliyorlardı. Sesleri tanıyorsunuz. Duyduğum şey bir tabancaydı, büyük bir tabancaydı, yirmi iki numara değildi."

Gurney ona hayranlıkla gülümsedi. "Çok iyi bir kulağın varmış gibi görünüyor."

"Belki de Tanrı bana bunu Bert'in kulağının olmadığını bilerek verdi."

"İki atış da aynı silahtan çıkmış gibi mi görünüyor?"

"Büyük ihtimalle. Zaten aynı kalibrede."

"Çekimler arasındaki zamanlamaya ne dersiniz?"

Durdu, dudakları konsantrasyonla büzüldü. "Bir dakika. En fazla iki."

"İlk silah sesini kazadan ne kadar sonra duydunuz?"

"Bunun da yaklaşık bir dakika olduğunu söyleyebilirim."

"Yani ilk ses çarpışma sesiydi. Bir dakika sonra ilk atış. Ve bundan bir iki dakika sonra ikinci atış. Buna hakkım var mı?"

"İlk sesin kaza olmaması dışında. İlk ses motosikletin sesiydi."

"Motosiklet?"

"Ormanın içinden yola çıkan."

"Onu gördün?"

"Duydum."

"Ormanın içinden geçen yola çıktığını söylediğinde..."

"Sesi biliyorum. Bunlardan biri kaldırımdayken sürekli bir sızlanma oluyor. Ancak ormanda, sürücü vites değiştirmeye devam ettiği için, yüksek sesle, yüksek değil, yine yüksek sesle değişmeye devam ediyor."

"Kardeşlerinin motosikleti mi vardı?"

O, başını salladı. "Kamp alanındaki çocuğun bir tane vardı. Bütün gün deli gibi koşturdum. Sanırım onda bir sorun vardı."

"Yolun yokuş aşağı tarafındaki kamp alanından mı bahsediyorsun?"

Başını salladı.

"Ama çocuğun artık bir tane yok mu?"

“Sahibinin çocuğuydu ve bir süredir oraya gelmiyordu. Sahibi gittiğinden ve burayı yönetmesi için yeni kadını getirdiğinden beri yok. Bazen kampçılar yanlarında motosiklet getiriyorlar.”

“Kazadan önce bir motosikletin ormanın içinden yola doğru geldiğini duydunuz. Ne kadar zaman önce?”

Omuz silkti. "Belki on beş, yirmi dakika."

“Ve şu ana kadar ayrıldığına dair hiçbir ses yoktu. . . Ne zaman?”

"İkinci silah sesinden hemen sonra."

"Polisi aramayı düşündün mü?"

"Bert, başkalarının işine burnunu sokan insanların burunlarının kesildiğini söyledi."

"Seni tehdit mi etti?"

Reddeden bir homurtu çıkardı. "'Elbette değil. Bert çok gürültülü. Ama yine de arayamazdım. Sabit hat yok ve burada cep telefonu hizmeti alamıyoruz. Geleceğini söylüyorlar ama asla gelmiyor. Harbane'e gitmek zorunda kalacaktım ki bunu yapamadım, çünkü Bert kamyonu yağı değiştirmek için kulübeye kaldırmıştı ve kar fırtınası devam ediyordu. Sanırım petrolü bitirdiğinde aşağı inebilirdim ama... . . Onunla başka bir anlaşmaya girmek istemedim.

Sustu. Büyütülmüş gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "O kötü bir adam değil, biliyor musun? Sadece her zaman sorumlu olmadığı şeylerden sorumlu olmaya çalışıyor. Gerçekten korkuyor. Kontrol edemediği her şeyden korkuyor ve işin aslına bakılırsa Bert pek fazla kontrol edemiyor."

Odun yığını üzerinde telaşlı savaşını sürdüren adama baktı. "Çok üzücü, olan bu. Onun gibi adamların ölene kadar içtiğini gördüm. En azından Bert sert içki içmez. Bu da önemli bir şey, değil mi?"

YOLUN AYAĞINDA, Colson Rumsten'in babasından kaçarken kabuğu yırtılan baldıranın hemen yanında Gurney sola dönerek yola saptı ve kamp alanına giden sapağı izlemeye başladı.

Neredeyse hemen buldu. Yol kenarındaki bir ağaca yapıştırılmış bir tabelanın üzerine rustik harflerle BLACKMORE PINES KAMP ALANLARI yazıyordu . Ormana inen tekerlek izleriyle dolu ve buzlu yol, Bert ve Nora Rumsten'in mülküne giden yoldan daha zorlu görünüyordu. Kayma riskini göze almak ya da kiralık arabasını yokuşta mahsur bırakmak yerine tabelanın yanına park edip yaya olarak ilerlemeye karar verdi.

Buz yığınlarının etrafından dikkatlice geçti. Beyin sarsıntısı onu düşmeye karşı temkinli hale getirmişti. Yaşına on yıl eklenmiş gibi hissetti. Yol sonunda onu Rumsten'lerinkinden daha koyu gölgeli bir açıklığa getirdi. Çevresindeki yaprak dökmeyen ağaçlar daha uzun ve daha yoğun. Burada ekim tarhları yoktu, güneş yoktu, çimen yoktu, sadece donmuş toprak ve çam iğneleri vardı. Açıklığın sol tarafında geniş verandalı tek katlı bir kütük ev vardı. Sağda, hava fotoğrafında gördüğü altı çadır platformu ve bitişikteki ateş çukurları ve piknik masaları vardı.

Evin yanına mavi bir kamyonet park edilmişti. Gözden uzak bir yerde bir jeneratör mırıldanıyordu. Uzun bir ladin ağacının tepesinde, gürültülü bir karga Gurney'in onun varlığından duyduğu hoşnutsuzluğu dile getirdiğini sanıyordu.

Sanki yüksek sesli gaklamalara yanıt verircesine kütük evin kapısı açıldı ve elinde uzun tahta kaşık tutan bir kadın verandaya çıktı . Kırmızı flanel bir gömlek ve dizlerinde çamur lekeleri olan haki kargo pantolon giymişti. Sıradan bir tutam sarı saçla çevrelenen ifadesi alaycıydı ama düşmanca değildi.

Kendini tanıttı ve iki gün önce Blackmore Dağı Yolu'nda meydana gelen bir araba ve çekicinin karıştığı olayı araştırdığını açıkladı.

"Üzgünüm ama bu konuda sana söyleyebileceğim fazla bir şey yok."

Anlayışlı bir şekilde gülümsedi. "Her şey faydalı olabilir. Belli ki meşgulsün. İzinsiz girdiğim için özür dilerim ama birkaç kısa soru için biraz zaman ayırabilir misiniz? . ."

Onu tarttıktan sonra omuz silkti. "Tatlı patates çorbası hazırlamanın ortasındayım. Eğer içeri girmek istersen, ben tencereyi karıştırırken sorularınızı sorabilirsiniz."

Onu eve kadar takip etti ve kendisini, yakın ucunda ocak, lavabo, buzdolabı ve çalışma masası, ortasında büyük bir çam yemek masası ve en uçta ise deri kanepeli bir oturma alanı bulunan çok amaçlı bir odada buldu. ve bir çift koltuk. Yemek masasının arkasındaki taş şöminede ateş yanıyordu.

Ocağa doğru giderken masanın ucundaki sandalyeyi işaret etti. "Ben Tess Larson'ım. Oturun. Kafana ne oldu?"

"Onunla bir şey çarpıştı."

Ocaktaki siyah tencerenin içindekileri karıştırmaya başladı. "Çürüklerin boyutu göz önüne alındığında, etrafta dolaşmana şaşırdım."

"Bir şeyin yapılması gerektiğinde yapılması gerekir."

"Engin. Peki ne yapılması gerekiyor?" Tencereyi karıştırmaya devam etti.

"Yolda yaşanan bu olay hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmeye çalışıyoruz; anılarımız hâlâ tazeyken bölgedeki insanlarla konuşarak." Soruşturmalarının resmi soruşturmanın bir parçası olduğunu ima ettiği için "biz" kelimesini kullanmasının aldatıcı olduğunu biliyordu, ancak keşfettiği her şeyi BCI'ya devretme niyetinde olduğu gerçeğiyle haklı görünüyordu.

Tencerenin altındaki gazı kısıtı. "Sana nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyorum. Sorun şu ki, bu olay olduğunda ben aslında burada değildim."

" Aslında burada değil misin?"

Sırıttı. "Demek istediğim, küçük bir merhamet görevi için Harbane'e gitmişim ve geri dönerken polisin yolun bu kısmını kapattığını fark ettim. Bir askere sorunun ne olduğunu sordum. Ciddi bir trafik kazası olduğunu ve geçebilmem için uzun süre bekleyebileceğini söyledi ama ağır hasta olabilecek bir ziyaretçim olduğunu söylediğimde geçmeme izin verdi. Tüm bildiğim bu."

"O zamandan beri bu konuda başka bir şey duymadın mı? Hiçbir haber yok, hiçbir şey yok mu?"

O, başını salladı. "Radyom yok, televizyonum yok, dışarıyla mümkün olduğunca az temasım var. Burada bulunmamın amacı bu. Barış. Meditasyon. Yeniden değerlendirme." Durdu. "Bir şey içmek ister misiniz? Kahve? Çay?"

Herhangi bir yararlı bilgi alma şansının çok az olduğunu görünce teklifini reddetmek üzereydi, sonra bir dürtüyle teklifi kabul etti. "Kahve iyi olurdu. Süt yok, şeker yok."

Ocağın yanındaki tezgahta bulunan makineye bir kapsül attı, bir kupa yerleştirdi ve büyük bir tıslama ve gürültü eşliğinde kupanın dolmasını bekledi. Onu Gurney'e getirdi ve masanın karşısındaki sandalyeye oturup onu ilgiyle izledi.

Sessizliği bozdu. "Burada bulunmanın amacının..."

"Biraz vakit geçirmek için. Yaşamın hamster çarkından kaçış. Yeniden değerlendirin."

"Neyi yeniden değerlendireceğim?" Ses tonunun New Age'in göbeğe bakışına karşı refleksif küçümsemesini ortaya çıkarmadığını umuyordu.

"Hayatımın amacı. Kariyerim. Son on yıldır sosyal hizmet uzmanıyım. Bende o gen var; herkesin iyi olmasını sağlayacak derin bir kaşıntı, özellikle de iyi olma şansı en az olanları. Seni

yıpratılabilir. Bir noktada, eğer aklın kaldıysa, geri çekilmek zorunda kalırsın. Bir vahşi doğa kampı bekçisinin reklamını gördüm. Sahibiyle görüştüm, iş teklif edildi ve kabul ettim. İşte buradayım. Hiçliğin ortasında, hâlâ hayatta ve iyi durumda olan genle savaşıyoruz. Aslında o kaza olduğunda burada olmamamın nedeni de bu.”

"Nasıl yani?" Kafeinin etkisini sabırsızlıkla bekleyerek kahvesini yudumladı.

“O gün burada olan adam yüzünden gitmiştim. O sabah, arkasında bir motosiklet olan büyük siyah bir kamyonetle geldi; yüksek çamurlukları olan şu off-road araçlarından biriydi.” O, başını salladı. "Yetişkin erkeklerin gürültü ve hıza nasıl bu kadar düşkün olabildiklerini görmek beni her zaman şaşırtmıştır. Neyse, kamp alanlarından birine elli dolar nakit ödedi, sonra da sabahın geri kalanını kamyonunda oturarak geçirdi.”

"Adını hatırlıyor musun?"

"Jim Brown."

"Burada olmamanın sebebinin o olduğunu mu söyledin?"

“Öğleden sonra saat bir civarında kapımı çaldı ve anjina reçetesini almak için eczaneye gidip gidemeyeceğimi sordu. Bir kriz yaklaştığını hissettiğini ancak haplarını yanında getirmeyi unuttuğunu ve Harbane'deki CVS'ye reçete yazması için doktorunun ofisini aradığını söyledi. Hissettiklerinin oraya bizzat gitmekten korktuğunu söyledi. Onu eczaneye ya da acil servise götürmeyi teklif ettim ama o birisinin onu görmeye geleceğini ve geldiğinde burada olması gerektiğini söyledi. Son derece endişeli görünüyordu, bu da benim tamirci genimi yüksek vitese geçirdi. Ben ilacını almaya giderken ona kanepeye uzanmasını söyledim.”

Gurney odanın diğer ucundaki deri kanepeyi fark ederek başını salladı. "Sonra ne olduğunu tahmin edeyim. Harbane'deki CVS'ye gittiğinizde size Brown adında biri için reçete siparişi almadıklarını ve buraya geri döndüğünüzde onun gitmiş olduğunu söylediler."

Ağzı açık bir halde Gurney'e baktı. “Nasıl yani. . . ?”

"Bir şeyi atladım mı?"

"Zahmetim için masaya bir elli dolar daha bıraktı, yanında karışıklıktan dolayı özür dileyen ve doktorunun reçeteyi telefonla alamadığını öğrendiğini açıklayan bir not da bıraktı . buluşmaya yetişemedi ve ayrılmak zorunda kaldı. Ancak . . . nasıl bildin?"

"Uzun Hikaye. Sana bıraktığı not hâlâ sende mi?"

Bir an düşündü. "Şömineye attım."

"Harbane'e doğru yola çıktığınızda kamyonunun nereye park edildiğini hatırlıyor musunuz?"

"Sana gösterebilirim." Kapının yanında, dışarıda giyilen bazı kıyafetlerin asılı olduğu bir dizi askının yanına gitti ve üzerine kabarık, mavi bir kayak ceketini geçirdi.

Kendi ceketinin fermuarını çekti ve soğuk açıklıktan geçerek, yüksek yaprak dökmeyen ağaçların gölgelediği çadır platformlarından birine kadar onu takip etti. En uzun olanın tepesindeki karga sessizce izledi.

Çadır platformunun yanındaki tekerlek izleriyle kaplı, donmuş zemini işaret etti. "Eğer onun lastik izlerini arıyorsanız, şanslısınız. O kar ve sulusepken fırtınası sırasında buradaydı ama sıcaklık donma noktasının hemen altındaydı ve zemin son yağmurdan dolayı hâlâ yumuşaktı. Biliyorum, çünkü neredeyse yola çıkarken, anlamsız eczane yolculuğumda sıkışıp kalıyordum.

Gurney platformun etrafındaki zemini inceledi. Soğuk, toprağı sertleştirmiş ve iki aracın (biri dört tekerlekli, diğeri iki tekerlekli) izlerini korumuştur. Ziyaretçinin kamyonetinde gördüğü motosikletin kendisi Harbane'deyken boşaltılmış ve binilmiş olduğu anlaşılıyor. Soru nerede basıldı.

Gurney bunun çarpmanın olduğu yerde olduğunu tahmin etti; bu da Nora Rumsten'in duyduğu motor ve silah sesleriyle örtüşüyordu. Eğer öyleyse, bu durum sürücünün ya tetikçi olarak ya da bir tür yedek kapasite olarak silahlı saldırı olayına karıştığını akla getiriyor. Olası bir senaryo, Sonny'yi vuran kişinin onunla

birlikte kamyonu binmesi ve motosikletçinin görevinin, tetikçiyi mümkün olduğu kadar çabuk olay yerinden uzaklaştırmak olmasıydı. Ayrıca Gurney'in kütüğe çarpmasının hemen ardından başına aldığı darbenin de sorumlusu o olabilir.

Tess Larson, Gurney'in çadır platformunun etrafında genişleyen bir daire çizerek lastik izlerine odaklanmasını izledi. Motosikletin kamyonundan indirildiği ve ormanın bitişiğindeki, çalılıkların bulunmadığı bir alana sürüldüğü ortaya çıktı . Amaçlanan varış noktası çarpma alanı olsaydı, sürücü muhtemelen yoldan geçen bir sürücü tarafından görülmemek için şeritte ve yol boyunca kolay rotayı seçmemeye karar vermişti.

Gurney ormana giden motosiklet izlerini takip etmeden önce Tess'e döndü. "Bir şey daha yapmanı istiyorum. Eve dönün, bir kağıt alın, rahatlayın ve kendinizi önceki güne, Jim Brown'la olan toplantınıza götürün. Acele etmeyin ve onun hakkında hatırlayabildiğiniz her şeyi yazın. Fiziksel ayrıntılar, tavırlar, ses, aksan; ne kadar önemsiz görünürse görünsün, her şey. Bunu yapabilir misin?"

"Sadece bana bunun neyle ilgili olduğunu söylersen."

"Sen Harbane'deyken yolda olanlar bir kaza değildi. İki araç çarpıştı, birinde oturan kişi vuruldu ve sanırım ziyaretçiniz de olaya karıştı."

Gözleri büyüdü. "Yani o adam beni Harbane'e beni yoldan çekmek için mi gönderdi?"

"Benim tahminim bu."

Gözlerindeki korku arttı. "Ya gitmeyi reddetseydim?"

"Düşünmeye değmez."

"Aman tanrım. Tamam, onun hakkında ne kadar şey hatırlayabildiğime bakacağım. Döndü ve eve girdi.

Gurney ormana doğru motosiklet izlerini takip ederken olayla ilgili kendi pozisyonunu açıklamaktan ne kadar kaçınabileceğini merak etti. Tess Larson'ı resmi polis ekibinin bir parçası olduğuna

inandırmıştı. Aldatma konusunda rahat değildi, ancak herhangi bir soruşturmada çıkarların açıklığın önüne geçtiği anlar vardı.

Net sırt izleri rotayı takip etmeyi kolaylaştırdı. Kamp alanından neredeyse çarpışma alanına kadar uzanıyordu. Hedef, başlangıç noktasından çok uzakta olduğundan, sürücünün arazi GPS'inde programlanmış bir rotayı takip ettiği sonucuna vardı. İlginç ama büyük bir sürpriz değil. Saldırıyla ilgili her şeyin dikkatle planlandığı zaten belliydi . Sırt izleri yol kenarına yakın bir yerde, ormanın içinde, motosikletin yoldan geçen herhangi bir sürücünün dikkatinden kaçabileceği bir noktada duruyordu.

Gurney, birkaç sarı olay yeri bandı kalıntısından polisin kordon altına aldığı bölgeyi anladı. Çarpma noktasını merkeze alan, kırk veya elli fit yarıçaplı kaba bir daireden oluşuyordu. Motosikletin varlığına dair herhangi bir delili kapsayacak kadar ormanın derinliklerine kadar uzanmadığını belirtti; bu, BCI soruşturmasında büyük bir kör nokta yaratacak bir ihmaldi.

Telefonunu çıkardı ve lastik izlerini fotoğrafladı ve bunların genel sahne içinde yerini belirlemek için geniş açılı çekimler ekledi. Ormanın içinden kamp alanına doğru yürüdü ve kamyonun bıraktığı lastik izlerinin fotoğraflarını çekerek fotoğraf envanterini tamamladı.

Fotoğrafları eyalet polisine vermek ya da en azından Tess Larson'un yakalanması zor ziyaretçisiyle ilgili hikayesinin yanı sıra lastik izlerinin varlığı konusunda onları bilgilendirmek gibi bir sorumluluğu vardı, ancak harekete geçmeden önce bunu yapmak konusunda isteksizdi. Kyra Barstow'un yardımıyla kendi soruşturması.

Tess Larson evden çıkıp ona üç karakalem çizim uzattığında kendisine göndermeyi planladığı fotoğraflara eşlik edecek bir metin hazırlıyordu. Biri bir adamın yüzüne, biri bir kamyonetin, biri de bir motosikletin yüzüne benziyordu. Özür dilercesine omuz silkti. "Olayları kelimelerle anlatmak konusunda berbatım. Çizim yapmada daha iyiyim."

"Bunlar harika" dedi. "Bu 'Jim Brown' karakteri hakkında çiziminizde yer almayan, hatırladığınız bir şey var mı?"

Konsantre olmuş bir halde kaşlarını çattı. Belki bir şey var. Çoğu erkek, özellikle bir kadının yanında fiziksel sorunlarını, özellikle de acıyı en aza indirme eğilimindedir. Aslında, muhtemelen hiç düşünmeden, şu anda yaptığınız şeyin bu olduğunu hissediyorum. Dikkatli hareket şeklin bana muhtemelen düşündüğünden çok daha rahatsız olduğunu söylüyor. Ama sanırım onda durum tam tersiydi; sanki acı çekiyormuş gibi görünmek istiyordu. O zaman bunu düşünmemiştim ama şimdi yüzündeki o gergin ifadeyi hayal ettiğimde aklıma bu geliyor.”

"Seni manipüle ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Evet. Ve bu kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor."

37

ARABASINA GERİ DÖNDÜĞÜNDE GURNEY , Tess'in kendisine verdiği çizimlerin ve lastik izlerinin fotoğraflarını Kyra Barstow'a GÖNDERDİ . Sonny'nin cinayetinin soruşturulması NYSP'nin ve kendi adli tıp departmanının yetki alanına girdiğinden, Barstow'un bu konuyla hiçbir resmi bağlantısı yoktu. Tıpkı kafası kesilen tavşanda olduğu gibi onun doğal merakına güveniyordu.

Bu durumda, ondan kapsamlı bir lastik sırtı veri tabanına erişmesini, lastikleri tanımlamasını, bunları orijinal ekipman olarak takılacakları çeşitli araçlara bağlamasını ve Tess'in kamyon ve motosiklet çizimlerinin olasılıklardan herhangi birine uyup uymadığını görmesini istiyordu. Kendisine Jim Brown adını veren adamın çizimine gelince Gurney, Barstow'dan somut bir şey beklemiyordu. Ancak eskizdeki yüz muhtemelen tetikçiye ya da suç ortağına ait olduğundan, bu bir ilgi unsuru daha ekledi.

Bir sonraki durağı, Lenny Lerman'ın eski işvereni Thomas Cazo ile konuşmak için Calliope Springs'teki Bira Canavarı oldu. Odak noktasını oğlunun cinayetinden babanın cinayetine çevirmenin

zihinsel olarak sarsıcı olduğunu fark etti. Ama aynı zamanda iki cinayetin birbiriyle bağlantılı olduğundan giderek daha fazla emin olduğu için bu da uygun göründü.

Calliope Springs'e giderken Walnut Crossing'ten geçmek zorunda olduğu için evde durup Scott Derlick'in Cazo ile yaptığı röportajın metnini almaya karar verdi. Bir BCI görüşmesinin transkriptinin elinizde olması, resmi bir bağlantı anlamına gelecektir. Cazo'yu bu şekilde kandırmak onu Tess Larson'ı kandırmaktan daha az rahatsız ediyordu.

Blackmore Dağı ile Walnut Crossing'in ortasında Catskill'de çılgın hava değişti. Kobalt rengi gökyüzü gri bir bulut kütesinin arkasında kayboldu ve kuşkonmaz tarlasının yanına park ettiğinde havada kar taneleri vardı. Tavuklar sanki değişen atmosfere dikkat ediyormuş gibi hareketsiz duruyorlardı. Gurney aceleyle eve girdi, masasındaki dosyalardan Cazo metnini çıkardı, arabaya geri döndü ve Calliope Springs'e doğru yolculuğuna devam etti.

Agresif bir şekilde sade Bira Canavarı binasının önündeki otoparka yanaştığında, sürekli değişen gökyüzü kararmıştı, esintiler sert rüzgarlara dönüşmüştü ve kar taneleri çoğalmıştı. Penceresiz beton blok yapı bir perakende mağazasından çok endüstriyel bir depoya benziyordu. Gurney, bunun en düşük fiyatlar önermek için en düşük estetiklere güvenen ilk iş olmayacağını düşündü.

Alışveriş merkezi ortamı pek de neşeli değildi. Bitişikteki işletme, sezon boyunca kapalı olan bir çim ve bahçe fidanlığıydı. Boş metal raflar ve istiflenmiş ahşap paletler tel örgülerle çevrilmişti ve bu da mekana terk edilmiş bir gözaltı merkezi görünümü veriyordu.

Gurney ceketinin cebinde transkriptle arabadan indi ve Bira Canavarının sade metal giriş kapısına doğru yöneldi. Bu ona yetişkinlere yönelik video mağazalarının kapılarını hatırlattı.

Mekanın içi de dışarısı gibi aynı gösteriştan uzak felsefeyi yansıtıyordu. İşçiler, bira kasalarıyla dolu el kamyonlarını uzun çelik rafların arasından geçen koridorlardan ittiler. Müşteriler, altılı ve on ikili paketlerle dolu büyük boyutlu süpermarket vagonlarını itti. Tozlu kokan havanın ekşi bir yanı vardı. Yüksek tavanı destekleyen çelik yapıdan sarkan floresan armatürlerin sıralarından

soğuk, gölgesiz ışık yayılıyordu. Isıtma sistemindeki titreşimlerden sürekli olarak alçak bir gürültü geliyordu.

Burası Gurney'e çalışmak için cehennem gibi bir yer gibi geldi. Eğer Lenny Lerman bundan kaçıp hayali bir rahat ve zengin hayata kaçmanın yolunu bulsaydı, yol ne kadar tehlikeli olursa olsun, bu cazibeye karşı konulmaz olabilirdi.

Bir el kamyonu işçisi geçerken Gurney ona Cazo'yu nerede bulabileceğini sordu. Adam durmadan orta koridorun arkasındaki camlı ofisi işaret etti . Gurney oraya ulaştığında deneme videosundan Cazo'nun taş gibi hatlarını ve kalın vücudunu tanıdı. Telefonu sessize alıp kapıyı çaldı.

Cazo camdan uzun bir süre onu izledikten sonra masasının yanındaki bir düğmeye bastı. Kapının kilidi tıklatılarak açıldı. Gurney puro dumanı kokan ofise girdi ve kendisini Slade cinayet davasıyla ilgili bazı yarım kalmış işleri takip eden bir araştırmacı olarak tanıttı. Adam dudaklarını hafifçe sıkmasının dışında çok az tepki gösterdi. Küçük kara gözlerindeki düşmanlık kronik bir görünüme sahipti.

Gurney transkripti cebinden çıkardı. "Dedektif Scott Derlick ile yaptığınız görüşmenin bu kaydına göre, Lenny Lerman'ın ruh hali hakkında sizi sorguladığında, onun tutum ve davranışlarının istifasından yaklaşık bir ay önce değiştiğini belirtmişsiniz."

Cazo omuz silkti. "Bu yüzden?"

"Bunu daha detaylı anlatabilir misin? Lerman tam olarak nasıl değişti?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum. Duruşma bitti. Slade kutunun içinde. Hikâyenin sonu, değil mi?"

"Slade mahkumiyete itiraz ediyor olabilir. Bu yüzden her şeyi, özellikle de Lerman'ın Slade hakkında bildiklerini ve bunun onu nasıl etkilediğini iki kez kontrol ediyoruz. Onda gördüğünüz değişiklikler önemli olabilir. Bunları tarif edebilir misiniz?"

Cazo bir ataş alıp incelemeye başladı. "Sessizleşti."

"Sessizlik?"

"Lerman konuşmayı severdi. İnsanların onun biraz gücü olduğunu düşünmesini seviyordu, her zaman bu adamı tanıdığını, bu adamı tanıdığını söylüyordu. Haberlerde federallerin büyük bir darbe vurduğunu görüyorsunuz, Lerman birdenbire bu adamın akraba olduğunu, hatta akraba olabileceğini biliyor. Vinnie Amca, Joey Amca, her neyse. Onu dinlesen her akıllı adamın kahrolası amcası olduğunu düşünürsün."

"Sonra bunu yapmayı bıraktı mı?"

"Sanki biri anahtarı kapatmış gibi. Dört, beş haftadır tek kelime etmedim. Sonra birdenbire hayata geri dönüyor, sanki tüm saçmalıklarını biriktirmiş gibi, önümüzdeki bir iki hafta boyunca sanki ne kadar büyük olduğunu söyleyemeyecek kadar büyük bir adamla bağlantısı varmış gibi konuşuyor. dır-dir. Bana, bir ünlüyü kim bilir ne kadar sarsmak gibi saçma bir fikri olduğunu, artık burada taşaklarını patlatmasına gerek kalmayacağını söyledi. Böylece işi alıp kıcıma sokabilirim. Cazo duraksadı ve bu kadar aptalca bir hareket karşısında eğlenerek başını salladı. "Büyük fikir küçük herifi dondurdu, değil mi?"

"Böyle olmasına şaşırdın mı?"

Cazo fısıltı halinde bir kahkaha attı. "Yalnızca lanet bir salak şaşırdı."

Gözlerindeki soğuk bakış, Marcus Thorne'un Slade'in davasına adamın takma adını -Tommy Hooks- dahil etmesini ve bunun çirkin anlamını hatırlattı.

38

GURNEY , ARABASINDA Cazo ile buluşması sırasında biriken karı FIRÇALAMAK İÇİN SİLECEKLERİ ÇALIŞTIRDI. Lenny

Lerman'daki değişiklikleri ve Lerman'ın günlüğündeki tarihli kayıtlara göre bu değişikliklerin zamanlamasını düşünüyordu. Üç tarih önemli görünüyordu. 24 Ekim, günlüğün ilk giriş tarihiydi ve Lerman ile Jingo adında biri arasında, Slade'in geçmişindeki bir olaydan haberdar olduğu ve ona bir şantaj planı fırsatı olarak çarpan bir konuşmaya atıfta bulunuyordu. 2 Kasım yazısında, Lenny'nin uygulamayı planladığı planı anlattığı Sonny ve Adrienne ile akşam yemeğine atıfta bulunuluyordu. 6 Kasım yazısı Bira Canavarı'ndan istifasını anlatıyordu.

24 Ekim'de Slade'in sırrını keşfetmesiyle başlayan ve 6 Kasım'daki istifasıyla biten bu iki haftalık süre, Cazo'nun Lerman'ın "hayata döndüğü" döneme ilişkin tanımıyla yakından uyumluydu.

Ancak Gurney'in ilgisini çeken şey, Lerman'ın Slade'in sırrını keşfetmesinden önceki üç ya da dört haftaydı (Cazo'ya göre Lerman'ın alışılmadık derecede sessiz olduğu dönem). O haftalarda herhangi bir günlük girişi olmadığından, Lerman'ın o dönemdeki tuhaf davranışının nedenini keşfetmek, daha fazla araştırma gerektirecektir.

Cazo ile görüşmesi için telefonunu sessize aldığını hatırlayarak tekrar açtı ve iki yeni mesaj buldu. İlki tanımadığınız bir isimden geliyordu: Samantha Smollett.

Sesindeki sahte samimiyet bıçağın donması gibiydi. Merhaba Bay Gurney. Umarım bu mesajı zamanında alırsınız. Ben Sam Smollett, en çok beğenilen RAM-TV programı Tartışmalı Perspektifler'in yapımcısıyım . Bu geceki baş bölümümüz Blackmore Dağı'ndaki saldırının incelenmesi olacak ve izleyicilerimizin hikayeyi sizin tarafınızdan duymasını istiyoruz. Bu, katılımınız etrafında dönen rahatsız edici spekülasyonlarla yüzleşmek için en iyi şansınız olabilir. Bugün en geç saat 19.00'a kadar sizden haber almam gerekiyor. Bu şimdiye kadar yaptığınız en önemli arama olabilir. Senden duymak istiyoruz. Amerika sizden haber almak istiyor.”

Mesajını üç kez tekrarlayarak kişisel telefon numarasıyla sonlandırdı. Bunu not etme zahmetine girmedii.

İkinci mesaj Madeleine'dendi; ses tonu uzun zamandır olduğundan daha iyimserdi.

"Birkaç dakika sonra klinikten ayrılacağım. Gerry Mirkle beni Winkler'lara bırakacak. Sütten yeni kesilmiş bir çift alpakaları var. Altı aylıklar; onları evlat edinmemiz için mükemmel bir yaş. Elbette bunun hakkında konuşana kadar hiçbir şey yapmayacağım ama kulağa mükemmel geliyor, değil mi? Sadece kulübeye bir kapı koyup çit takmamız gerekiyor. Dennis Winkler, ilk ikisinden sonra birkaç dönüm daha almak istiyorsak, yalnızca yarım dönümlük, belki de en fazla bir dönümlük alanı kapatmamız gerektiğini söyledi. Alçak mera mükemmel olurdu. Ahırda büyük bir sebze bahçesi kurmayı planladığımız zamandan kalma bazı çit direkleri var. Kaç tane olduğunu kontrol edip görebilirsiniz . Benden önce eve dönersen -Deirdre Winkler beni arabayla götüreceğini söyledi- deniz taraklarını dondurucudan çıkar ve pirinç pişiriciyi çalıştır. Sonra görüşürüz."

Kolluk kuvvetleri kariyerinin başlarında, iş hayatı ile ev hayatı arasındaki boşluğa aşına olmuştu. Artık bir yanda Lerman cinayetleri, diğer yanda Madeleine'in pastoral planları varken, boşluk daha çok bir kanyonu andırıyordu.

Kasaba yolunun bitip mülklerinin başladığı noktaya ulaştığında saat neredeyse altı yaşındaydı . Kasım akşamının loş ışığı karanlığa karışmıştı. Ambarın siyah kütlesinin yanına park etti, dışarı çıktı ve telefonunun el feneri uygulamasını açtı.

Ahır kapısının yedek anahtarı, yabani otları uzak tutmak için buraya yerleştirilen düz kayalardan birinin altına yerleştirildi. İçeride onu tanıdık bir ahır kokusu karşıladı; kesilmiş odun ve önceki hafta kar püskürtme makinesini kışa hazırlarken döktüğü hafif benzin kalıntılarının karışımı.

Telefonunun ışığını, çit direklerini sakladığını belli belirsiz hatırladığı kereste yığınının doğru çevirdiğinde, başka bir ışık gözüne çarptı; alet odasının kapalı kapısının dibinde ince bir çizgi; birkaç gün kaldığı aynı oda. daha önce ışığın açık ve pencerelerden birinin aralık olduğunu görmüştü. Oraya en son girdiğinde ışığı kapattığını hatırladı. O zamandan beri Madeleine'in orada olması

için hiçbir neden yoktu ve öyle olsa bile ışıkları kapatma konusunda dindardı.

Kapıyı açıp odaya iyice baktı. Olağandışı ya da uygunsuz bir şey göremeyince ışığı kapattı, ahırını kilitledi ve arabaya geri döndü. Arabayla hemen eve gitmek yerine, bir süre orada oturup ışığın tuhaflığını düşündü. Aklına üç olası açıklama geldi. Bunlardan ilki, armatürdeki veya anahtardaki gevşek bir teldi. Bunu kontrol etmeyi aklının bir köşesine not etti. İkincisi, birisinin , tamamını kilitlenebilir olmayan ahır pencerelerinden birinden içeri girmesi ve onu rahatsız etmeyi amaçlayan kötü bir oyunun parçası olarak ışıkları açmasıydı. Üçüncüsü, aynı derecede rahatsız edici olan şey, ahıra en son girdiğinde ışığı kapattığı anısının sahte bir anı olmasıydı.

Belirli fiziksel sınırlamalarla, hatta acı dönemleriyle yaşamayı öğrenebilirdi ama zihinsel sınırlamalar farklı bir konuydu. Eğer algılarına ve anılarına güvenemezse. . . bunun düşüncesi bile içinde bir ürperti yarattı.

39

, pirinci takıp dondurucudan tarakları çıkardıktan sonra çalışma odasında dizüstü bilgisayarının başındaydı . Çamur odasının yanındaki yan kapının açılıp kapandığını duydu.

Bir dakika sonra Madeleine gülümseyerek çalışma odasına geldi.

“Pirinçleri alıştırdığın için teşekkürler. Buzun özölmesini hızlandırmak için tarakların üzerine biraz su akıtacağım. Ama önce size alpakalardan bahsetmem gerekiyor. Aslında gençken bunlara crias deniyor. Harikalar. Görmelisin ki...” Adamın yüzündeki ifadeyi fark ederek durdu. "Sorun nedir?"

"Son zamanlarda ahırda bulundun mu?"

"HAYIR. Neden?"

“Arka odadaki ışık yeniden yanıyordu.”

"Tekrar?"

"Birkaç gün önce açık olduğunu fark ettim. İçeri girdim ve kapattım. Sonra bu akşam eve geldiğimde tekrar açıldı."

"Birinin ahırımıza gizlice girip arka odayı bir şey için kullandığını mı söylüyorsun?"

"Ya da sadece ışığı açıp öyle bırakmak."

"Ne için?"

"Belki de tam olarak bu tür bir kafa karışıklığı yaratmak için."

“Nasıl bir çılgınlık. . . ?” Sesi azaldı, gözleri olasılıkları kaydediyordu. "Bunun soruşturmanızla bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Mümkün."

Yavaşça nefes aldı, dudakları gerildi. "Bir silah istiyorum."

“Üst kattaki dolapta bir pompalı tüfek var.”

"Aşağıya bir tane daha almak istiyorum."

"Silahlardan nefret ettiğini sanıyordum."

“Tehdit altında hissetmekten nefret ettiğim kadar değil. Kedi-fare oyunu oynadığın cinayete meyilli bir delinin korkusuyla daha önce bu evden taşınmak zorunda kalmıştım ama bir daha buradan kovulmayacağım. Anladın?"

D INNER Sessiz bir olaydı. Madeleine bulaşıkları topladıktan uzun süre sonra Gurney masada kaldı ve Cam Stryker'a Nora Rumsten ve Tess Larson'dan öğrendiklerini, onun davadan uzak durma uyarısını ne kadar görmezden geldiğini açığa vurmada nasıl anlatacağına karar vermeye çalışıyordu.

Düşünceleri Hardwick'ten gelen bir telefonla kesintiye uğradı.

"Merhaba Jack. Bana haberlerin mi var?"

"Evet. Ne olduğunu bilmek istiyorsan yarın bana kahvaltı ısmarlayabilirsin."

"Bana bir ipucu vermek ister misin?"

"Bu ifade 'zehirli kümelenme' olurdu. Sonny Lerman davasında çalışan herkesin kendi kişisel hedefleri var ve sizin   ıkarlarınız kimsenin ilk on listesinde yer almıyor. Daha fazlasını öğrenmek istiyorsanız sabah 8:00'de Dick and Della's Diner'da olun. Bu arada,   u saçma RAM-TV   ovu Tartışmalı Perspektifler'in tanıtımını gördüm . Bu ak  şam saat sekizde web sitelerinde canlı yayınlanıyor. Bu pislikler senin   l   Lerman'larla olan bağlantılarıyla çok ilgileniyorlar. Bir bakmak isteyebilirsiniz. Tatlı rüyalar Sherlock."

Başını telefonundan kaldırdığında Madeleine'in onu lavabo adasından izlediğini gördü.

"Hardwick mi?" dedi.

Onayladı.

"Ve?"

"Blackmore soruşturmasıyla ilgili bazı bilgiler çıkarmayı başardı. Kahvaltıda bunu tartışmak istiyor. Bu arada bu ak  şam saat sekizde RAM-TV programını izlememi önerdi."

Madeleine mutfak duvarındaki antika regülatör saatini işaret etti. Saat 19.45'ti

On beş dakika sonra çalışma odasında Gurney'in açık dizüstü bilgisayarının önünde oturuyorlardı. Ekranda kırmızı ve mavi RAM logosu patladı, dönen renk parçacıkları bir araya gelerek TARTIŞMALI PERSPEKTİFLER kelimesini oluşturdu . Güçlü bir davul sesiyle vurgulanan bir alt başlık ekranda geziniyordu: ZOR SORULAR -   OK EDİCİ CEVAPLAR . Bu sözler de ekrandan uçup gitti ve tipik bir TV haber programının sahne dekorunu ortaya çıkardı. İki masa birbirine kırk beş derecelik bir a  ıyla yerleştirildi, böylece ortak bağlantı noktalarının kameradan birbirlerine kolayca dönmesi sağlandı.

Soldaki sunucunun önündeki isim plakasında onun Tarla Hackett olduğu belirtiliyordu. Özenle yapılmış bir saç modeli, makyajla zenginleştirilmiş yüz hatları ve diğer özelliklerine göre biraz fazla küçük olan yırtıcı gözler, güzellik yarışması galibinin bir gelinciğe dönüştüğü izlenimini yarattı. Sağdaki çapanın önündeki isim plakası onu Jordan Lake olarak tanımlıyordu. Son moda saç kesimi ve yüzeysel bir yoğunlukla parıldayan gözleriyle Gurney'e bir realite şovundaki bekar yarışmacıyı hatırlattı.

Kamera her iki çapaya da yaklaştığında ilk konuşan o oldu. "İyi akşamlar! Ben Jordan Lake'im."

"Ben de Tarla Hackett'im. Bu akşam Tartışmalı Perspektifler'de bazı rahatsız edici olaylara göz atacağız. Neyle yola çıkıyoruz Jordan?"

"Listemin başında Tarla, Blackmore Dağı gizemi var." Kameraya döndü. "İlk başta, trafikte yaşanan bir trajedi gibi görünüyordu; öfkeli öfke, iki aracın çarpışmasına yol açtı ve ardından ölümcül bir silahlı saldırı yaşandı."

Hackett, "Yerel haberlere zar zor çıktı" diye araya girdi. "Ama şimdi anlıyorum ki bundan daha fazlası da olabilir."

"Çok daha fazla. İki sürücünün tipik yol öfkesi yabancıları olmadığı ortaya çıktı. Hafta başında Winston'da bir sokakta ciddi tehditler içeren bir tartışma yaşadıklarını öğrendik."

"Vay canına, bu kesinlikle ona başka bir boyut kazandırıyor."

"Blackmore Dağı'nda öldürülen adam Sonny Lerman'dı. Babası Lenny Lerman bir yıl önce neredeyse o gün öldürülmüştü. Ve şunu anlayın: Sonny ile olaya karışan sürücü, Sonny'nin babasının bir yıl önce öldürülmesini araştıran emekli NYPD dedektifi David Gurney'dir. Kaynaklarımız bize onun Lenny Lerman'ı öldürmekten suçlu bulunan ünlü uyuşturucu satıcısı Ziko Slade'i hapisten çıkarmaya çalıştığını söylüyor."

Tarla Hackett'ın ifadesi onaylamaz bir tavırla sertleşti. "Bu emekli dedektifle ilgili çok fazla tesadüf var gibi görünüyor."

Jordan Lake başını salladı. “Çok fazla tesadüf ve çok fazla cevaplanmamış soru var. Öncelikle Gurney neden tutuklanıp suçlanmadı? Sadece iki kişi varken ve içlerinden biri vurularak öldürüldüğünde, tetikçinin kim olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok. Ayrıca cinayet silahının üzerinde Gurney'in parmak izlerinin olduğu söylendi.”

"Ama onu içeri almadılar. Peki neler oluyor?"

“Sürekli bunu soruyoruz Tarla. Eyalet polisi bizi savcının ofisine yönlendirmeye devam ediyor ve savcının ofisi bize standart 'devam eden soruşturma' uyarısını vermeye devam ediyor.”

“Bu arada Gurney kuş kadar özgür. Onun gizli gücünün ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

“Akıllı bir dedektif, pek çok insan hakkında pek çok pislik biriktirebilir. Ve çok fazla kir, çok fazla avantaj sağlayabilir.

"Cinayet suçlamasından kaçınmak için yeterli koz var mı?"

Kim bilir Tarla? Ancak bu gerçek bir olasılık.”

“Bu, yılın siyasi skandalı olmaya hazırlanıyor gibi görünüyor. RAM'in hukuk analisti Maldon Albright'ın bilgece sözleriyle bir dakika içinde geri döneceğiz. Ama önce bu önemli duyurular.”

Madeleine kollarını kavuşturmuş, dik dik ekrana bakıyordu.

Acil eylem gerektiren yatırım fırsatlarının çığırkanlığını yapan bir reklamın ardından Lake ve Hackett ekrana geri döndüler ve yüksek yerlerdeki örtbaslara karşı kaşlarını çatarak öfkelerini yeniden ifade ettiler.

İlk olarak Hackett konuştu. “Birazdan bu gecenin diğer heyecanlı hikayesine, kafa derisi kanserine, gizli katile geçeceğiz. Tıp kurumu neden bunun hakkında konuşmayı reddediyor? Ama şimdi ünlü hukuk ve siyaset analistimiz Maldon Albright'tan Blackmore cinayetiyle ilgili son bir yorumum var.”

Videonun bir yanda Hackett'in bölünmüş ekran görüntüsü, diğer yanda Gurney'i yaşanan bir Ivy League öğrenci çocuğu gibi gören etli suratlı bir adam görölüyordu.

Hackett'ta şirket merdivenine bakan bir tırmanıcının kıskanç gülümsemesi vardı. "Bize katıldığınız için teşekkür ederiz, Maldon. Bu şaşırtıcı olayla ilgili bir fikrin var mı?"

Albright aristokratik bir küçümsemeyle konuştu. "Örtbas etmenin kokusu çok ağır. Bu Gurney karakteri, iki Lerman cinayeti arasındaki kayıp halka gibi görünüyor, ancak kesin rolü henüz belirlenmedi. Ana akım medyanın körden de beter olacağını ve korku ya da iltifat olmadan gerçekleri ortaya çıkarıp Amerika'ya sunmanın RAM-TV'ye düşeceğini rahatlıkla tahmin edebiliriz. Heyecan verici bir yolculuk olacağı benziyor."

Albright ortadan kayboldu ve video Hackett ile Lake'in açılı masalarında oturmalarını engelledi.

" Lütfen ," diye bağırdı Madeleine, "şu aptalları susturun!"

40

Ertesi sabah saat sekizde G URNEY, Dick and Della 's Diner'ın önündeki park alanına girdi. Hardwick'in parıldayan kaslı arabası ile tamponunda SOSYALİSTLER BARIŞ yazılı solmuş çıkartma bulunan bir pikap arasına park etti . Hardwick ön masalardan birine oturmuş, ağzı sıkı bir düşmanlıkla pencereye bakıyordu.

Eski moda lokanta, eski moda müşterilerle doluydu. Hardwick - siyah deri ceketi, sert hatları ve rahatsız edici kötü gözleriyle- emekli çiftçiler ve onların flanel gömlekli eşlerinden oluşan bir toplantıya benzeyen bir toplantıya uygun görünmüyordu. Gurney masaya otururken Hardwick hâlâ pencereye dönüktü ve kötü niyetli bakışları pencere camında sürünen bir çift sineğe odaklanmıştı.

Arkasını dönmeden konuştu. "Bu lanet şeylerden nefret ediyorum."

"Annem onların hastalık taşıdığı konusunda ısrar ediyordu. Onlarla sorunuz ne?"

Hardwick'in sesi taş kadar soğuktu. "Cesetlere yaptıklarından hoşlanmıyorum. Yumurtalarını gözlerine bırakırlar. Sonra yumurtalar çatlayıp kurtçuklara dönüşüyor."

Gurney hiçbir şey söylemedi.

Bir süre sonra Hardwick pencereden baktı ve köpek hırıltısı gibi boğazını temizledi. "Babam şiddetli bir sarhoştur. Aileyi terörize etti. On altı yaşımıdayken çenesini kırdım. Daha sonra pek bir temasımız olmadı. Bir yıl sonra annem ondan boşandı. Eyalet polisine katıldıktan sonra ev sahibinden bir telefon aldım. Dört gündür banyo zemininde ölü haldeydi. Yaz zamanı. Kurtçuklar vardı. . . aktif." Sanki anıyı unutmak istermiş gibi başını şiddetli bir hareketle salladı, ardından yakındaki bir masaya waffle dağıtan genç garsona el salladı.

Pembe yanaklı bir çiftçi kızı gülümsemesiyle yanımıza geldi. "Bu güzel sabahta size ne getireyim beyler?"

"Bir sineklik," dedi Hardwick.

"Affedersin?"

Penceredeki sinekleri işaret etti.

"Sanırım elimizde sineklik yok ama seni rahatsız etmezler. Sadece dışarı çıkmaya çalışıyorlar." Konudan rahatsız olduğu belli olan yüzünü buruşturuyordu.

Hardwick ona merakla baktı. "Sineklere karşı özel bir hislerin var mı?"

"Ailemin tuhaf olduğunu düşüneceksin."

"Beni dene."

Masaya eğilip sesini alçalttı. "Kardeşim onları evcil hayvan olarak tutuyordu. Bu durum babamı delirtiyordu."

Hardwick ifadesiz bir bakışla karşılık verdi.

"Kayıp!" Birkaç masa öteden gelen bir müşterinin sesi, başka bir şey söylemeden onu aceleyle uzaklaştırdı.

Gurney, "Babalar ve oğulları" diye mırıldandı. "Tekrarlanan bir tema haline geliyor. Bunu ne zaman görmezden gelmeye başlasam, yüzüme geri itiliyor.

"Cehennemden mi bahsediyorsun?"

"Lenny ve Sonny Lerman'ı düşünüyordum. Ve Ziko Slade ve onu babası olarak gören ve gerçek babasından o kadar nefret eden, onun hakkında konuşmayan genç yardımcısı. Dün Blackmore Dağı'ndaki bazı insanlarla röportaj yapmaya gittim ve bir baba-oğul patlamasının sonunda onların mülklerine vardım.

Gurney sustu, akıllı bir baba olarak kendi başarısızlıklarına doğru ilerliyordu; buna yirmi yılı aşkın süredir acıyla yeniden yaşadığı dört yaşındaki oğlu Danny'nin ölümü de dahildi.

Hardwick ona baktı. "Babalar ve oğulları mı? Bu bir tema mı?"

"Sürekli gelmeye devam ediyor."

Hardwick başını salladı. "İstersen her lanet şey sana başka herhangi bir şeyi hatırlatabilir. Gerçekler gerçeklerdir. Temalar saçmalık.

Gurney bir vaka hakkında genel bir inanç benimsemenin ve ardından bu inancı desteklemek için gerçekleri seçmenin tehlikesinin farkındaydı. Sonuçta bu akıl oyunu her çılgın komplo teorisinin temeliydi. Konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti.

"Dün gece telefonda BCI'nın Blackmore Mountain soruşturmasının zehirli bir saçmalık olduğunu söyledin. Bana daha fazlasını anlat."

“Bu, bıçakların çekildiği ve gündemlerin çatıştığı bir kümelenme.”

“Ayrıntıları duymak için sabırsızlanıyorum.”

Hardwick konuşmaya başlamadan önce pembe yanaklı garson yeniden ortaya çıktı. "Özür dilerim, çekildim. Beyler kahvaltıda ne istersiniz?"

Menüye hızlıca göz attıktan sonra Hardwick dört adet kızarmış yumurta, iki porsiyon sosis, patates kızartması ve kahve sipariş etti. Gurney batı tarzı omlet, kızarmış ekmek ve kahveyi seçti. Garson hızla mutfağa doğru giderken Hardwick konuşmaya başladı.

"Bu bilginin kaynağı BCI'daki bağlantımdır ve onun ne kadar objektif olduğunu kim bilebilir. O yüzden bunu aklınızda bulundurun. Blackmore vakasının CIO'su Dale Magnussen ile başlamak en iyisi. Koşulları trafikte yaşanan bir öfke çatışması olarak yorumladığı olay raporunu yazdı. Çoğu olay raporu yazarı gibi o da ilk izlenimlerine olması gerekenden daha fazla bağlı. Ve senin NYPD'deki büyük şöhretin onu yanlış yola sürükledi. Sonuç olarak, trafikte öfke teorisini derinlemesine araştırdı ve seni tetikçi yaptı."

Gurney, Magnussen'den düşmanca bir hava almıştı, bu yüzden bu onu şaşırtmadı.

Hardwick devam etti. "Şanslısın ki herkes Magnussen'in dalga boyunda değil. BCI kanıt teknisyeni, kamyonun yan tarafında barut kalıntısı buldu ve bunun, kamyon hareketsiz dururken yaklaşık iki metre öteden ve muhtemelen başka bir koltukta oturan sürücünün konumundan daha yüksek bir konumdan ateşlenen silahla tutarlı olduğunu söyledi. araba. Öyle görünüyor ki, ateş eden kişi olmanız için, araba kütüğe çarptıktan sonra arabanızdan inmeniz, kamyona doğru yürümeniz, kurbanı vurmanız, arabanıza dönmeniz ve sürücü koltuğunda bayılmanız gerekir. Beklenmedik bir senaryo."

"Olasılığın düşük olması Magnussen'in fikrini değiştirmede mi?"

"Pisliklerin değişen zihinleri yoktur. Ancak yol öfkesi fikrine dair şüpheleri olan yalnızca teknoloji değildi. Merminin Lerman'ın

başından geçen yolunun açısına dayanarak ME, kanıt teknisyeninin tetikçinin muhtemelen kamyonun yanında durduğu yönündeki görüşüne katılıyordu. Ve son olarak, sizi hastanede muayene eden doktor, kafanızdaki yaralanmanın yerinin önden çarpışmayla tutarsız görüldüğünü iddia etti. Kütüğe çarptıktan sonra birisinin seni yandan kum torbasına koymuş olabileceğini söylemedi ama söylediklerinden bu sonuç çıkıyor gibi görünüyor.

Gurney bunu ihtiyatlı bir rahatlama duygusuyla kabul ediyordu. "Bu, olay yerinin yakınında yaşayan iki kadından öğrendiklerim ile tutarlı." Devamında Nora Rumsten'in motosiklet ve silah sesleri hakkında anlattıklarını ve Tess Larson'ın kendisini sahte bir işe gönderdikten sonra atış alanına motosiklet izleri bırakan ziyaretçi hakkında anlattıklarını anlattı.

"Yani," diye tamamladı, "görünüşe göre Stryker'ın bana karşı davası o kadar da güçlü değil."

"Mantıksal anlamda değil ama bunun hiçbir anlamı yok Sherlock. BCI'daki adamıma göre Stryker, tehlikeli olmaya yetecek kadar zekası ve hırsı olan bir joker. Blackmore davasında Slade davasıyla ilgili soru işaretleri yaratabilecek her türlü gelişmeyi kariyerine yönelik varoluşsal bir tehdit olarak görecektir. Bu mahkumiyet, suçun çoğunlukla sarhoşların toplum içinde işemesinden oluştuğu bir ilçede nadir görülen büyük bir başarıydı. Eğer seni yeni ve sikik temsilcisi için bir tehdit olarak görürse sikini kesmenin yollarını arayacaktır.

Gurney'in rahatlama hissi kayboluyordu.

Hardwick devam etti. "Unutmadan, sorduğunuz birkaç şeyin cevabını aldım. Aynı gün sana çarpan çekicinin çalındığı ihbarı yapıldı. Charlene Vesco'ya ait olan Top Star Auto Salvage adlı bir LLC'ye kayıtlı. Ve Harbane'deki toplantıyı ayarlamak için yaptığınız arama ön ödemeli bir telefonda geldi; ne öncesinde ne de sonrasında bu telefonda başka arama yapılmadı. Ayrıca ilginç, küçük bir coğrafi yankı da var. Kurtarma şirketinin adresi ve telefon görüşmesinin yapıldığı baz istasyonu, Bruno Lanka'ya ait özel gıda mağazasının bir mil yakınında bulunuyor. Ve bunların

hepsi Albany'nin hemen bu tarafında, küçük pis Garville kasabasında bulunuyor." Durdurdu. "Şaşırmış görünmüyorsun."

"Değilim."

"Çünkü bu ayrıntılar kafanızdaki devasa bir plana uyuyor mu?"

"Sanki her küçük parça bir resim oluşturmaya başlıyor."

"Evet, o küçük parçaları nasıl düzenlediğine dikkat et. Veya büyük resim tamamen berbat olabilir."

Gurney hiçbir şey söylemedi. Hardwick'in alaycılığına alışmıştı. Üstelik adamın bir amacı vardı. Bunu takip eden sessizlikte pembe yanaklı garson onlara kahvaltı siparişlerini getirdi. Eşyaları servis tepsisinden hızla masaya aktardı ve gitti.

Omletin yarısına gelindiğinde Gurney'in iştahı azaldı. Çatalını tabağına bıraktı ve tabağı bir santim uzağa itti.

Hardwick ona merakla baktı. "Bana söylemediğin şey nedir?"

"Madeleine davayı düşürmemi istiyor."

"Kefaletle serbest kalma zamanının geldiğinin bir işareti olabilir."

Hardwick çoğu zaman Madeleine'le aynı fikirde olmuyordu ve Gurney'in şaşkınlığı da bunu gösteriyordu.

"Ciddi misin?"

"Neyin peşindesin ki zaten? Lenny Lerman'ın gerçek katili mi? Sonny Lerman'ın gerçek katili mi? O sümüklü Ziko Slade'in aklanması mı? Diyelim ki Slade'i kutudan çıkardınız ve sonuçta Lerman'ın kafasını kestiği ortaya çıktı?"

"Ne demek istiyorsun Jack?"

"Demek istediğim şu ki, nereye gittiğine ya da kimi kovaladığına dair hiçbir fikrin olmadan tam hızla ilerliyorsun. Ve yol boyunca bazı zehirli şeyleri karıştırıyorsun. Başsız bir tavşan, kafanıza vurulan bir darbe, sizi cinayetle suçlamak için kaba bir çaba,

mutşuz bir eş, öfkeli bir savcı ve bundan sonra ne olacağını yalnızca biliyor.”

"Bu yüzden?"

"Yani belki de akıllıca hareket her şeyi bırakıp çekip gitmek olabilir."

41

GÖKYÜZÜ , BAZEN soğuk bir sonbahar gününe eşlik eden delici bir maviydi ve sabah güneşı tarlalardaki çiylerin üzerinde parlıyordu ama Gurney bunu pek fark etmiyordu. Dick ve Della'nın evinden ayrıldıktan sonra Hardwick'in son yorumunun ötesine pek odaklanamadı.

Önemli görünen bazı gerçekleri ortaya çıkarmış olmasına rağmen Lerman cinayetlerini anlamaya pek de yaklaşamamıştı. Birisi araştırmalarını durdurmaya çalışıyordu ama nedeni o kadar açık değildi. Bunun kendisini Ziko Slade'i temize çıkaracak bir şey keşfetmesini engellemek için yaptığını sanıyordu ama ya bu konuda yanılıorsa?

Düşünceleri telefonunun sesiyle bölündü. Ekrandaki isim A. Lerman'dı. Omzuna çekti ve cevap verdi.

"Gurney burada."

"Neler oluyor?" Sesinde keskin bir titreme vardı; kızgın gözyaşları döken birinin sesi.

"Adrienne?"

"Öyle mi yaptın?" . . kardeşimi mi öldüreceksin?"

"Hayır Adrienne, kardeşini ben öldürmedim."

"Bana ne olduğunu anlat! Bana gerçeği söyle!"

"Sana bildiğim her Şeyi anlatacağım ama bunu yüz yüze yapmayı tercih ederim."

"Neden bana Şimdi söylemiyorsun?"

Olabildiğince sakın konuŕuyordu. "Biri bana Blackmore Dağı'nda saldırdı. Muhtemelen Sonny'yi öldürenle aynı kiŕi. Şu anda kendi hayatınız tehlikede olabilir. Konuŕmamız lazım ama telefonun bunu yapmanın iyi bir yolu olduğunu düşünmüyorum. İşte misin?"

"HAYIR. Çalışamadım. Yapamadım. . ." Sesi azaldı.

"Evde misin?"

"Evet." Kelime neredeyse duyulmuyordu.

Kontrol panelindeki saate baktı: 9:20

"On çeyrek geçe orada olabilirim."

ana caddesine girdiğinde , önceki gezisinde kaçırdığı antika dükkanını fark etti: Uçan Kaplumbağa, kırsal sevimlilik tanrısına bir kez daha diz çöktü.

Üç dakika sonra, Moray Court'taki büyük Victoria tarzı evin ormangülü gölgeli verandasının basamaklarını tırmanırken Kyle'dan bir telefon aldı. Sesli mesaja bıraktı ve telefonunu susturdu. B dairesinin ziline bastı ve birkaç saniye sonra kapı çalınarak açıldı. Artık tanıdık olan çöp kutusu kokusu onu karşıladı. İkinci kata çıktıkça daha da güçlendi.

Adrienne onu sahanlıkta karşıladı ve onu önceki ziyaretinde konuŕtukları, kedi motifli duvar kaçının bulunduğu mutfağa götürdü. Hırpalanmıŕ ama kararlı iyimserliği ölümcül bir darbe almıŕ gibi görünüyordu. Ağzının aŕađı kıvrılmıŕ köŕelerinde yeni bir umutsuzluk vardı. Yerlerine oturduktan sonra gözlerindeki yaŕları sildi.

"Söyle bana" dedi gergin bir sesle. "Bana ne olduğunu anlat."

"Polis sana ne söyledi?"

O, başını salladı. "Yaptıkları tek şey soru sormaktı. Sonny hakkında. Senin hakkında. Sen ve Sonny tartıştınız mı diye sordular. Ne dersin? Birbirinizi ne kadar zamandır tanıyorsunuz? Öldürüldüğü gün seninle buluşmayı planlamış mıydı? Seni ne kadar iyi tanıyordum? Böyle devam etti ama bana kardeşimin ölümüyle ilgili tek bir şey bile söylemediler. Sanki bir yabancıyla röportaj yapıyorlardı. Bana onun Blackmore Dağı'nda vurulup ölü bulunduğu ve senin de bu işe karıştığı dışında hiçbir şey söylemediler. Hiçbir anlamı yoktu. Hakkında konuşmak istedikleri tek şey sendin! Sonra dün gece, o RAM programı! Orada, dağda olduğunu söylüyorsun. Bir silah vardı. Parmak izleri. Büyük bir örtbas. Ne hakkında konuşuyorlar? Tanrı aşkına, kardeşime ne olduğunu bilmek istiyorum !"

"Ben de öyle, Adrienne."

"Gerçekten orada mıydın?"

"Oradaydım ama bilincim yerinde değildi. Bana babanın cinayetiyle ilgili bilgi vereceğine söz veren biriyle buluşmak için Harbane'e gidiyordum. Dağın üzerinden geçerken bir çekici beni yoldan çıkarıp bir ağaç kütüğüne çarptı. Bilinçsizce yere yığıldım. Daha sonra hastanede bir dedektif bana söyleyene kadar Sonny'nin vurulduğunu bilmiyordum."

"Kamyonu Sonny mi sürüyordu?"

"Sürücü koltuğunda bulundu ama bu bir tuzak olabilir. Olay yerinde en az bir kişinin daha olduğuna inanıyorum. Onun kim olduğunu bulmaya çalışıyorum."

Telefonunu açtı, Tess Larson'un ziyaretçisinin çizimini açtı ve bunu Adrienne'e gösterdi. "Bu yüz sana tanıdık geliyor mu?"

Hayal kırıklığına dönüşen çaresiz bir dikkatle baktı ona. Başını salladı ve tekrar gözlerini sildi. "Sonny'nin ölümü hakkında benden daha fazlasını bilmiyor gibisin."

"Ben bunun gerçeğine ulaşmaya çalışıyorum. Ve sen bana yardım edebilirsin."

Tekrar başını salladı. "Sonny'nin geliş gidişleri, kiminle takıldığı hakkında hiçbir şey bilmiyordum, hiçbir şey bilmiyordum. Yakın değildik."

Tepkisi Gurney'e, insanın umutlarını karşılamayan bir ilişkiyi kaybetmenin acısının, tatmin edici bir ilişkiyi kaybetmekten daha kötü olabileceğini hatırlattı. Olabileceklere dair pişmanlık muhtemelen tüm duyguların en acı vericisiydi.

"Aslında," dedi nazikçe, "sana sormak istediğim Sonny değil. Blackmore Dağı'nda yaşananların babanın cinayetiyle bağlantılı olduğuna eminim. Ziko Slade'in pansiyonunda babanın başına gelenleri derinlemesine öğrenebilirsem, sanırım kardeşinin başına gelenler daha açık hale gelecektir."

Onun üzgün gözlerinde bir miktar merak görerek devam etti. "Savcının babanızın neden kulübede olduğuna dair anlayışı esas olarak size ve Sonny'ye yaptığı yorumların yanı sıra bir günlüğe yazdığı kayıtlardan geldi. Ancak günlük yalnızca Slade'in geçmişiyle ilgili bir şeyler öğrenmesinden kulübeye doğru yola çıkmasına kadar geçen süreyi kapsıyor. Daha önce hiç günlük tutmuş muydu?"

Adrienne başını salladı. "Onu mağazadan almamı istediği şeylerin listesi dışında bir şey yazarken gördüğümü sanmıyorum."

"Ama duruşmada gördüğünüz günlük sayfalarındaki el yazısının onun el yazısı olduğundan eminsiniz?"

Başını salladı. "Bu onun dağınık küçük karalamasıydı, tamam. Yazıları küçük bir çocuğunki gibiydi." Sesi titriyordu. Masanın üzerindeki tutucudan bir kağıt peçete aldı ve gözlerini sildi.

"Daha önce tanıştığımızda bana babanın gangsterlere hayran olduğunu ve bazen büyük bir gangsterle bağlantısı olduğunu ima ettiğini söylemiştin."

Başını salladı.

“Buraya ilk geldiğimde kardeşin beni korkutmaya çalışırken, o da aynı türden bir bağlantısı olduğunu iddia etti. O mafya figürünün kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı?”

"Tam olarak değil. Her şeyin uydurma olup olmadığını merak ediyordum. Babam çoğunlukla çok fazla içki içtiğinde bundan bahsederdi. Ve Sonny bunu insanları tehdit etmek için söylerdi."

"İkisinden biri hiç isim söyledi mi?"

O, başını salladı. "İstersen bazı kuzenlerime sorabilirim. Eğer bu kişi bizim ailemizden olsaydı bunu biliyor olabilirlerdi."

“Bu çok faydalı olabilir. Şimdi bir şey daha var. Birkaç gün önce telefonda konuştuğumuzda, babanızın pansiyona gitmesinden önceki haftalardaki davranışları hakkında olağandışı bir şey hatırlayıp hatırlamadığınızı sordum. Aklına bir şey geldi mi?”

"Tam olarak değil. Alışılmadık bir şey yapmadı, farkında olduğum hiçbir şey yoktu. Ancak bir süreliğine depresif görünüyordu. Karamsar olabilir, o yüzden o zamanlar bunu pek düşünmedim.

“Fakat bir yıl sonra bile hatırlayabileceğiniz kadar dikkat çekiciydi. Nedenmiş?”

“Diğer kötü ruh hallerinden biraz farklı olabilir. Belki diğerlerinden daha uzun sürdü ve daha ani bir şekilde sona erdi diye düşünüyorum.”

Sanki sisli bir geçmişini görmeye çabalıyormuş gibi durakladı. “Şimdi bana bunu düşündürttüğüne göre, sanki büyük bir sorunla karşılaşmış gibiydi, sonra bir ay kadar sonra Ziko Slade'den bir sürü para alma fikri onu çözmüş gibi görünüyordu. Bunun önemli olduğunu mu düşünüyorsun?”

"Ben bunun olabileceğini düşünüyorum."

Adrienne aniden bitkin görünüyordu, yüzündeki kırmızı lekeler daha belirgindi.

"Sonny'nin cesedini ne zaman serbest bırakacaklar? Cenazesi için ayarlamalar yapmam gerekiyor."

"Yakında onlardan haber almalısın. Belki bugün ya da yarın."

Belli belirsiz başını salladı. "İnsanların ölmesine alışkınım. Darülaceze hemşireliğinin amacı budur. Ölmek doğaldır. Ama öldürülmek. . . Bu korkunç."

Gurney nazikçe "Evet" dedi. "Biliyorum."

"Polisin sana hiçbir şey söylememesi durumu daha da kötüleştiriyor. Sanki kardeşimle ilgili her şey onlara aitmiş ve benim hiçbir şey bilmeye hakkım yokmuş gibi."

Gözlerinin hareketinde zihninin hüsrandan hüsrana gittiğini, öfke ve üzüntü duygularının birbiriyle yarıştığını görebiliyordu. Akıllı sürekli olarak babasının ani depresyonuna ve bunun daha sonra tersine dönmesine dönüyordu. Lenny Lerman'ın Ziko Slade'e şantaj yaparak çözmeyi umduğu ne tür bir sorunu vardı?

Gurney'in, her iki Lerman cinayetinin çözümünün bu sorunun cevabında yattığı konusunda ürpertici bir şüphesi vardı.

42

Arabasıyla Winston'ın birkaç kilometre uzağında donla kaplı mısır tarlalarından geçerken Kyle'ın çağrısını hatırladı. Bir meranın çimenlik kenarına doğru arabayı çekti.

Telefonunu kontrol ettiğinde kendisinin de Kyra Barstow'dan bir çağrı aldığını gördü. Önce Barstow'u seçti; bu da öncelikleri hakkında onu rahatsız eden ama sırayı değiştirecek kadar rahatsız olmayan bir şeyler söylüyordu.

Mesajı kısa ama umut vericiydi. "Sorularınıza cevaplarım var. Ara beni."

Kyle'ın mesajı daha anlamlıydı. "Selam baba. Sana bir sorum var. Kim Corazon şehirde annesini ziyaret ediyor. Bu sabah beni bir araya gelmek için aradı. Merak ediyordum da, Şükran Günü'nde onu senin evine getirmemin bir sakıncası olur mu? Eğer bu, Good Shepherd davasının çirkin anılarını canlandıracak olsaydı ve onu getirmememi tercih edersen bunu tamamen anlarım. Eğer bir çekincen varsa söyle, ben de yalnız gelirim. Tamamen size kalmış. Seni seviyorum. Yakında görüşürüz."

Gurney, Kim Corazon'u ya da onun gazetecilik şöhretine yönelik doyumsuz arayışını pek düşünmüyordu. Kyle'ın birkaç yıldır ara sıra bir ilişkisi vardı; kendisi için uygun olduğunda "açık", parlak bir kariyer fırsatı onu başka bir yöne çektiğinde ise "kapalı".

Kyle'ı aradı, sesli mesajını aldı ve bariz bir isteksizlikle, Şükran Günü'nde Kim'i de getirmenin sorun olmayacağını söyledi.

Sonra Barstow'u aradı, o da hemen telefonu açtı; Batı Hint aksanı, kısa mesajında olduğundan daha belirgindi.

"İyi haberler var David. Bana gönderdiğiniz kamyon ve motosiklet lastik sırtı fotoğraflarıyla ilgili olarak, veri tabanı lastiklerin ve bunların fabrikada takıldığı birkaç aracın kimliğini tespit etti. Daha sonra bana gönderdiğiniz kamyon ve motosiklet çizimleri, olasılıkları bir kamyon ve bir motosiklete indirdi; 2014 ile 2019 arasında üretilmiş bir Ford-150 pikap ve 2002 ile 2012 arasında üretilmiş bir Moto Guzzi arazi motosikleti."

Gurney konuşurken bilgileri telefonundaki not defteri uygulamasına girdi.

"Tavşanınızdaki sürüngen DNA'sında da ilerleme kaydettim. Analizi biraz daha ileri götürdüm ve olasılıkları, her biri kendine göre oldukça tehlikeli olan birkaç yılan ailesine kadar daralttım."

"Herkes kendi yolunda' dediğinde. . . ?"

"Bu yılan gruplarının her birinin kendine özgü bir saldırgan silahı var. Bunlar iki geniş kategoriye ayrılıyor; zehir ve daralma."

"Boa yılanında olduğu gibi daralma mı?"

"Boa yılanı, anakondalar, pitonlar bunlardan birkaçı."

"Peki zehir kategorisine çingiraklı yılanlar, bakırkafalar vb. dahil mi?"

"Kesinlikle. Bu arada , vesaire , çingiraklı yılanlardan ya da bakırbaşlardan çok daha tehlikeli bazı türleri de içeriyor."

W INSTON'DAN Walnut Crossing'e kadar olan yolun yarısında Gurney, etrafı kırmızı, beyaz ve mavi yıldızlardan oluşan bir dairenin çevrelediği bir reklam panosunun yanından geçti:

ÖZGÜRLÜK DİYARI

SİLAHLAR VE CEPHE

SONRAKİ SAĞ

Madeleine'in aklının bir köşesinde bir silah talebi ve evde ikinci bir pompalı tüfek bulundurmanın iyi bir fikir olabileceğine dair kendi hissi ile hedeflenen toprak yola saptı ve bu da onu bir arazi parçasından geçirdi. yaprak dökmeyen ormanlardan küçük bir açıklıktaki tek katlı bir binaya. Ahşap cephesi, geniş sundurması ve düz çatısı ona batı tarzı bir sinema salonunu hatırlatıyordu. Yol kenarındaki reklam panosunun daha küçük bir versiyonu çatıda duruyordu ve üzerinde " SONRAKİ SAĞ " yerine " ERSKİNE DURAK SAHİBİ " yazıyordu.

Gurney verandanın önünde durdu. Görünürde yalnızca tek bir araç daha vardı; tamponunda LIVE FREE OR DIE etiketi bulunan, ten rengi, askeri tarzda bir Humvee.

Gurney mağazaya girdiğinde, eski ahşap ve böcek ilacı karışımı kokusunun ardından ilk fark ettiği şey güvenlik kameralarıydı; yarım düzine kamera, mekanın her santimetresini kapsayacak şekilde yerleştirilmişti.

Kamp malzemelerinin, ilk yardım çantalarının, su arıtma cihazlarının, el fenerlerinin ve kuru etlerin sergilendiği bağımsız raflar alanın merkezini kaplıyordu. Arkalarında mağazanın genişliği boyunca üstü cam kaplı bir tezgah uzanıyordu. Tezgahın arkasındaki duvar boyunca uzanan tabelalar onu ilgi alanlarına ayırıyordu: AVCILIK, HEDEF ATIŞI, KİŞİSEL GÜVENLİK ve EV SAVUNMASI .

İç Savunma alanında kısa boylu, koyu sakallı bir müşteri, tezgahın arkasında uzun boylu, beyaz saçlı bir tezgahtarla konuşuyordu.

Kâtip, "Ne dediğini anlıyorum Hedley," dedi. "Farklı avantajlara rağmen bunun zor bir karar gibi görünebileceğini biliyorum. AR-10 size daha düşük menzilde yere serme gücü verecek. AR-15 bununla tam olarak eşleşemez, ancak ben şahsen onu daha iyi idare edilen bir silah olarak görüyorum; daha hafif, daha küçük, her yönüyle daha idare edilebilir. Daha yüksek atış hızı ve daha az geri tepme de var."

Müşteri başını salladı. "AR-10'un bu aşağı menzil yeteneği hoşuma gidiyor."

"Birçok insan bunu yapıyor Hedley. Daha fazla güç, daha düz yörünge, daha büyük etki. Bunlar güzel nitelikler. Size bir önerim var, buradaki pek çok akıllı insan neler yapmış? Her birinden kendine birer tane al."

Müşteri düşünceli bir homurtu çıkardı.

"Ben diğer beyefendiyle ilgilenirken sen bu konuyu ciddi bir şekilde düşün Hedley." Katip tezgâhın üzerinden Gurney'in durduğu Avlanma kısmına doğru ilerledi.

"Evet efendim, size nasıl yardımcı olabilirim?" Gülümseyen bir ağız ve değerlendirici gözleri vardı.

"Basit, kısa namlulu, pompalı bir av tüfeği arıyorum."

"Sürpriz değil. Ben alabildiğim kadar millet onları hızla kapıyor. Elimde ön siparişte olan birkaç Mossberg ve Remington var, ama

eğer acelen varsa, elimde çok güzel kullanılmış olanları da var.” Tezgahın altından basılı bir sayfa alıp Gurney'e uzattı. “Bu bizim ikinci el envanterimiz. Birçoğu yepyeni gibi. Şimdi bir dakikanızı ayırın, bakalım ilginizi çeken bir şey var mı? Diğer beyefendiyle işim bitip hemen döneceğim.”

Gurney listeye bakarken tezgâhtar tezgahın diğer ucundaki satış konuşmasına devam etti. “Söylediklerimin mantığını anlıyor musun Hedley? Her ikisini de alırsınız, tüm durumlarınızı yüzde yüz halledersiniz. Bu gönül rahatlığıdır. Ve şu anda stokta her birinden bir tane var. Yarına kadar ikisi de giderse şaşırمام; Blackmore'da bu konuyla ilgili çıkan haberlere bakılırsa.”

"Trafikte yaşanan silahlı saldırıdan mı bahsediyorsun?"

"Bahsettiğim şey, silahtan nefret edenlerin bir kez daha nasıl daha fazla yasaya ve daha az silaha ihtiyacımız olduğunu bağıracakları ve olay şu ki, ne zaman tüfeklerimizi ve tabancalarımızı alma saçmalığına başlasalar, silahlarımız satışlar tavan yapıyor. Lanet olası çatının içinden Hedley. Şu anda sizin için akıllıca olan şey, fırsatınız varken bu AR çiftini almanız olacaktır."

Hedley Gurney'e gergin bir bakış attı, mağazaya baktı ve sesini alçalttı. "Ne tür bir geçmiş araştırması yapman gerekiyor?"

Görevli başarılı bir satıcının gülümsemesiyle gülümsedi. “Bu konuda fazla endişelenmem Hedley. Bakın o sistem sadece buradaki lisanslı kuruluş aracılığıyla yapılan resmi satışlarda geçerli. Resmi sistem sizin için uygun değilse, özel kişiler olarak bir işlem gerçekleştirebiliriz. Geçmiş kontrollerini her zaman mahremiyetin ihlali olarak değerlendirdim ve bunları yapmaktan nefret ediyorum. Beni devletin ücretsiz ajanı gibi davranmaya zorluyor. Sosyalizm budur. Şimdi ben diğer adamla ilgilenirken sen burada bir dakika bekle.”

Gurney'e yaklaştı. "Listede gerçekten güzel ateşli silahlar var. Hiç kullandıklarından haberiniz bile yok. Hangilerini görmek istersiniz?"

"Şu anda karar vermek zor. Bu konuyu daha fazla düşünmem gerekiyor."

Adamın gülümsemesi soldu ve Gurney oradan ayrıldı.

Aslında listede ihtiyaca cevap verebilecek birkaç pompalı tüfek vardı ama o kurumdaki herhangi biriyle uğraşmaya pek istekli değildi.

Arabasına döndüğünde Walnut Crossing'in yirmi beş mil yarıçapındaki silah depolarını kontrol etmek için telefonunu çıkardı. Yarım düzine buldu ve en yakınındakiyle temasa geçmek üzereyken telefon çaldı. Ekranda aramanın C. Stryker'dan olduğu yazıyordu. Aramayı cevaplamak yerine mesaj bırakmasını bekledi.

Sesi buz gibi resmiydi. "David Gurney, bu Bölge Savcısı Stryker. Blackmore Dağı cinayetiyle ilgili durumunuzu belirlemek için yarın sabah saat 10:00'da ofisimde bulunmanız gerekiyor . Avukatınızın size eşlik etmesini tercih ederseniz lütfen sabah 9:45'e kadar gelin."

Mesajını ikinci kez dinlediğinde iki şey dikkatini çekti. Birincisi, hiçbir yasal geçerliliği yoktu ve ikincisi, ses tonu ve kullandığı kelimelerle öyleymiş gibi göstermeye çalışıyordu. Vardığı sonuç, RAM'in Tartışmalı Perspektifler programını izlediği ve bu programın onu endişeli ve öfkeli bıraktığı yönündeydi. Yine de toplantıyı atlamak anlamsız bir provokasyon olurdu, bu yüzden buna hazırlanması gerekiyordu. Bu, mümkün olduğu kadar çabuk ve mümkün olduğu kadar çok bilgi toplamak anlamına geliyordu. Jack Hardwick'i aradı.

"Şimdi ne istiyorsun, Sherlock?"

"Sabah Stryker'la buluşacağım ve o zamana kadar ne kadar çok şey öğrenirsem o kadar iyi. Garville'in iyi bir başlangıç noktası olabileceğini düşünüyorum. Çekicinin geldiği yer burası, Blackmore saldırısı için bana tuzak kuran çağrının geldiği yer ve Bruno Lanka'nın mağazasının bulunduğu yer; bu da burayı iki Lerman cinayetini birbirine bağlayan yer yapıyor."

"Bunu nasıl yapıyor?"

"Aldığım saçma telefon görüşmesi bana Lenny'nin cinayetiyle ilgili bilgi sözü verdi. Daha sonra bilgiyi alma yolu beni Sonny cinayetinin çerçevesine yerleştirdi."

“Kahretsin Gurney, bu şekilde söylemek önemli bir bağlantı gibi görünüyor ama bize iki cinayeti birbirine bağlayan şeyin ne olduğu hakkında hiçbir şey anlatmıyor. Peki Bruno Lanka, Lenny'nin cesedini bulan kişi olmasının yanı sıra bu duruma nasıl uyuyor?”

Gurney içini çekti. “Emin değilim ama Lanka'nın rolü başından beri beni kemirmişti. Slade'in duruşmasında neden ifade vermedi? Cinayet davalarında savcı genellikle cesedi bulan kişiyi, keşfi anlatmak için kürsüye çıkarır. Bu anlatının doğal bir ilk adımı ve jüriler buna bayılıyor. Ancak Stryker bunu atladı ve onun yerine CIO'ya sahneyi tarif ettirdi. Nasıl olur?”

"Belki de Lanka şüpheli görünüyor?"

“Ya da belki şüphelidir . Demek istediğim, 'Tommy Hooks' Cazo'yu kürsüye çıkarmaya istekliydi , bu da bana Lanka'yı neden bu kadar büyük bir risk haline getirdiğini merak ettiriyor.”

"Onu ziyaret edersek günahlarını itiraf edeceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır ama kafesini tıngırdatmak ilginç olabilir."

"Kafes tıkırtısı eğlencelidir, bunu yaparken taşaklarınıza tekme yemediğiniz sürece."

"Ayrıca Top Star Auto Salvage'ı kim yönetiyorsa ona uğramak ve onların ahlaki ilkelerini anlayıp anlayamayacağımızı görmek isterim."

Hardwick küçümseyici bir homurtu çıkardı. "Albany yakınındaki bok çukuru bir kasabaya iki saatlik bir yolculuk yapıp potansiyel olarak tehlikeli bazı pislikleri kızdırmamız gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Bunun gibi bir şey."

"Yani, bu lanet karmaşadan uzaklaşman için ideal zamanın bu olabileceğine dair yürekten tavsiyemi dinlemek yerine, iki katına çıkmaya mı karar verdin?"

“Sadece birkaç taşı daha çevirmek istiyorum. Bakın orada ne var.”

“Ve olabilecek en kötü şey, sinirlenen pisliklerden birinin bizi vurması olur. Karşı konulamaz gibi geliyor. Glock'umu getirmemin sakıncası var mı?”

"Ben de bunu önerecektim."

43

GURNEY VE HARDWICK eyaletlerarası yolun bitişiğindeki Home Depot'un otoparkında buluştular ve oradan Gurney'nin kiralık arabasıyla Garville'in dağınık eteklerindeki Top Star Auto Salvage'a doğru ilerlediler.

Genişleyen otomotiv hurdalığı, üstü dikenli tellerle çevrili bir çitle çevriliydi. Sokağa bir sanayi kapısı açık duruyordu. Rüzgâr, kapı ile büyük bir karavan arasındaki çıplak zeminden toz girdapları kaldırdı; bu, terk edilmiş araçların bulunduğu bir ortamda ofis benzeri tek yapıydı.

Arabadan ilk önce Hardwick indi, kalın kaslı boynunu bir o yana bir bu yana uzattı ve sokağa tükürdü. Farkında olmadığı görülen dondurucu rüzgara rağmen , omuz kılıfındaki Glock'unun üzerine yalnızca hafif bir rüzgarlık takıyordu.

Çılgın görünüşlü bir pitbull, karavanın köşesine iliştirilmiş paslı bir zincirin ucunda gergin, hırlayan bir görünüm sergiliyordu. Zincir yayının yarıçapının dışında kalarak karavana yaklaştılar. Kapı aniden açıldı ve pembe eşofmanlı iri yapılı, ağır çeneli bir kadın kapının çerçevesini doldurdu. Onlara bıkkın bir düşmanlıkla baktı.

İlk olarak Gurney konuştu.

"Charlene Vesco mu?"

"Ne istiyorsun?" Ömür boyu sigara içen birinin ses kısıklığı ve onunla birlikte gelen sarı teni vardı.

Pitbull'un havlaması arasında duyulabilecek kadar yüksek sesle cevap verdi. "Çekici kamyonunuzun çalınmasıyla ilgili olarak Dedektif Magnussen'e verdiğiniz ifadeyi takip ediyoruz."

"Ne zaman geri alacağız?"

"Bu Magnussen'e kalmış. Şu anda size güvenlik sisteminizi sormamız gerekiyor."

"Hepsi ifademde mevcut."

"Her şeyi iki kere kontrol ediyoruz. Ona ne söylediğini bana anlat."

Reddedecekmiş gibi göründü, sonra daha iyisini düşündü. "Elektrikçimin söylediğine göre sistemde kısa devre varmış, bu yüzden kameralar hiçbir şey yakalayamamış. Bu kadar."

"Kamyonun anahtarı ne olacak? Neredeydi o?"

"Tam burada, ofiste, her zaman olduğu yerde. O gün geldiğimde kamyon yoktu ama anahtar hâlâ buradaydı. Bir aracı çalıştırmanın başka yolları da var. Bakın asıl mesele şu ki, kamyonu geri almamız gerekiyor. Avukatım bunu saklamaya hakkın olmadığını söyledi."

"Sonny Lerman'ı tanıyor muydun?"

"Vurulan adam mı?"

"Sağ."

O, başını salladı.

"Peki ya adı? Bunu haberler dışında herhangi bir yerde duydunuz mu?"

"HAYIR."

"Lenny Lerman'a ne dersin?"

"DSÖ?"

"Lenny Lerman. Sonny Lerman'ın babası. Ayrıca öldürüldü. Bir yıl önce."

"Adını hiç duymadım."

"Asla?"

"Bak eğer kusura bakmazsan yapmam gereken işler var."

"Kamyon götürüldüğünde nereye park edilmişti?"

O işaret etti. "Tam orada, sokakta, kapının önünde."

"Geceleri burada tutmuyor musun?"

"Her zaman değil."

Gurney Hardwick'e döndü. "Bayan Vesco'ya sorunuz var mı?"

Jack pit bull'u işaret etti. "Kamyonun kaçırıldığı gece o lanet köpek neredeydi?"

Gözlerinde bir şeyler değişti. "Köpek kulübesinde."

"Nerede o?"

Römorkun zincirin takılı olduğu ucunu işaret etti. "Şu tarafta."

"Peki bir yabancı kamyonunuzu çalarken delirmedi mi?"

"Ne yaptığını bilmiyorum. Gece burada değilim."

"Çok kötü. Kamyonunu kurtarabilirdin belki."

Cevap vermedi.

Gurney gülümsedi. "Vakit ayırdığınız için teşekkür ederim Bayan Vesco."

Römorkun kapısı arkalarından sıkıca kapanırken arabaya doğru yolu gösterdi.

Hardwick dişlerini emdi. "O bir yalancı bok çuvalı."

"Sürpriz değil. Lanka'nın Özel Yemeklerini ziyaret etmeye ne dersiniz?"

Garville İŞ BÖLGESİ kısmen binaların isle kararmış tuğla cephelerinden dolayı asık suratlı bir görünüme sahipti. Lanka'nın Özel Yemekleri ana caddenin dışındaki bir ara sokakta yer alıyordu. Gurney tek katlı binanın yanındaki "Yalnızca Müşteriler" otoparkına park etti.

Gurney, "Lanka buradaysa" dedi. "Slade davasını takip etme yaklaşımını kullanacağım ve bunun bizi nereye götüreceğine bakacağım. Benden birkaç dakika sonra gelip, burada olduğunu varsayarsak, Lanka ile aramızda olup bitenlere göz kulak olmalısın.

"Durum kötüye giderse senin zavallı kışını kurtarmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Gurney arabadan indi ve binanın önüne doğru yürüdü. Gözüne çarpan ilk şey, kapının üzerinde mağazanın sınırlı saatlerde (sadece hafta içi öğleden dörde kadar) açık olduğunu gösteren tabelaydı. Kapıyı ittiğinde dükkanın arka tarafında bir zil çaldı.

Süslü teneke tavan, akkor aydınlatma armatürleri ve ahşap raflar geçmiş bir döneme aitti. Mekanda hiç müşteri yokmuş gibi görünüyordu, kasada görevli yoktu, hiçbir yerde görünürde çalışan yoktu.

Raflar çoğunluğu ithal olan konserve özel ürünlerle doluydu. Hiçbir fiyat gösterilmedi. Her şeyin üzerinde ince bir toz tabakası vardı. Rafların üzerindeki duvarlar mağazanın tarihini anlatan büyük sepya baskılarla kaplıydı.

Çağdaş izinsiz girişler, koridorların uçlarındaki duvarların yukarısına monte edilen güvenlik kameralarıydı. Mağazanın arka tarafında beyaz emaye çelikten ve ağır cam panellerden oluşan eski tarz bir kasap vardı. Boştu. Yukarıdaki duvarda kasap önlükleri giymiş iki iri yapılı adamı gösteren bir resim vardı; biri gri saçlı, diğeri siyah saçlı. Aralarındaki benzerlik ve yaş farkı bir baba-oğul olduğunu akla getiriyordu.

Fotoğrafın altındaki duvarda bir kapı açıldı ve siyah ipek gömlekli, zayıf, koyu saçlı bir adam kasap sandığının arkasındaki boşluğa çıktı.

"Birşey istiyorsun?"

"Oradaki resme hayran kaldım."

Adam hiçbir şey söylemedi.

"Bu Bruno Lanka ve babası mı?"

"Sen kimsin?"

"David Gurney."

"Birşey istiyorsun?"

"Bruno'yla konuşmak istiyorum."

"O burda değil." Adamın sesi de gözleri kadar ifadesizdi.

"Ne zaman olacağını biliyor musun?"

"Belki daha sonra, belki yarın. Neden?"

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında?"

"Özel bir mesele."

"Ona ne söylemeliyim?"

"Ona Lenny Lerman cinayeti davasının yeniden araştırıldığını söyle."

Adam hiçbir şey söylemedi.

"Ona, Sonny Lerman davasıyla bağlantılı olarak yeniden soruşturulduğunu söyle."

Adam sanki ani bir taktiksel kararın eşiğindeymiş gibi tamamen hareketsiz kaldı. Dikkati koridorun uzak ucuna kayd.

Gurney arkasına baktığında Hardwick'in parmakları rüzgarlığının açık ön kısmında, buz mavisi gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla orada durduğunu gördü.

Ne GURNEY ne de Hardwick otoparktan çıkıp Garville'den Walnut Crossing yönüne giden yola dönene kadar bir şey söylemediler.

Hardwick, "Burası belli ki bir şeyin paravanı" dedi.

Gurney başını salladı. "Yani Lanka'nın siyasi bağlantıları yeterince güçlü ve bunun ne kadar açık olduğu konusunda endişelenmesine gerek yok. Kasap davasının arkasındaki adam da sıradan bir bakkal çalışanı değildi. Onu gördüğüm anda tanıdım."

"O küçük sürüngen tanıyor musun?"

"Tess Larson'ın bana verdiği eskizdeki adam o. Ya da ikiz kardeşi."

44

, HARDWICK'i HOME DEPOT otoparkına bıraktıktan sonra eve doğru yola çıktı.

Eve çıkmadan önce ahırda durdu. Potansiyel bir silah olarak keskin uçlu bir tırmığı kullanarak içeriği kontrol etti. Yanlış bir şey olmadığından ve ışıkların kapalı olduğundan emin olarak eve doğru devam etti.

Madeleine kümesin yanındaydı, açık bir balyadan bir kucak dolusu samanı bitişikteki barakaya taşıyordu. Ona doğru giderken pompalı tüfeklerinin saman balyasından birkaç metre ötede kümesin kenarına yaslandığını fark etti.

Kulübeden çıkıp silaha doğru bakışlarını takip etti.

"Ulaşılabilir olmasını istedim" dedi.

"Bunu nasıl kullanacağını bildiğinden emin misin?"

"Yıllar önce tüm bunları benimle yaşadın. Ve bu sabah tazeleme kursum var. YouTube'da bulabilecekleriniz şaşırtıcı. Yani evet, onu nasıl kullanacağımı biliyorum. Ve eğer mecbur kalırsam bunu yapacağım."

Bir kucak dolusu saman daha topladı ve kulübeye geri döndü.

Onu kapı aralığına kadar takip etti. "Buradaki amaç nedir?"

"Rahatlık."

"Alpakalar için mi?"

"Başka kim?"

"Yardım edebilir miyim?"

Şaşırmış görünüyordu. "İstersen pipeti içeri taşıyabilirsin, ben de düzeltirim."

"Tamam aşkım. Bir dakikalığına eve girmem gerekiyor, hemen döneceğim."

Başını salladı, şaşkınlığı silindi.

Tuvaleti kullandıktan sonra e-postasına hızlıca göz atmaya karar verdi.

Dikkatini çeken ise Cam Stryker'dı. Bu, ondan daha önce aldığı mesajın kelimesi kelimesine tekrarı gibiydi. Tekrar okudu, bunun korku ve öfke tarafından yönlendirildiğine, güçsüzlüğün güç kılığına girdiğine ikna oldu. Ancak yasal olarak şüpheli bir durumda olması onun için ciddi bir sorun yaratamayacağı anlamına gelmiyordu.

Onunla yapacağı toplantı için mevcut her gerçeği sıralaması gerekecekti. Masasına oturdu ve Nora Rumsten'in anılarından başlayarak keşiflerini sıralamaya başladı.

o ve Madeleine yataktayken saman konusunda yardım etme sözünü hatırladı . Unutkanlığından bahsetmemiştir; sorunların ve kızgınlıkların sıklıkla dile getirildiği akşam yemeğinde bile. Ama sessizliği rahatsız ediciydi.

Walnut Crossing'teki ilk birkaç yıllarında, orada hayatın nasıl olacağına dair çelişkili beklentileri, onun cinayet soruşturmalarına karışması üzerine yoğunlaşan gizli bir gerilime yol açmıştı. Bir cinayet masası polisinin karısı olma deneyiminden temiz bir şekilde kurtulmayı umuyordu. Bunun yerine onun şehirdeki kariyerindeki en tehlikeli vakalar dizisine sürüklenmesini izlemişti.

Bunu bir tür sessiz konaklama izledi; bu hoş bir gelişme gibi geldi. Ama şimdi aysız bir gecenin ortasında uyanık yataarken aklına daha kasvetli bir yorum sızdı: anne ve babasının evliliğinin hayaleti. Aralarında herhangi bir meydan savaşı yaşanmadı. Aslında aralarında neredeyse hiçbir şey yoktu. Belki de Madeleine ile arasında patlayıcı anlaşmazlıkların olmaması, evliliğinin de aynı boş yönde ilerlediğinin bir uyarısıydı.

önce, ilk karısından boşanmanın eşiğindeyken bir terapistin kendisine sorduğu soru geldi : "Sizce iyi bir evliliğin temel unsuru nedir?"

O da buna bir olasılıklar listesiyle karşılık vermişti: sevgi, sabır, hoşgörü, nezaket, cömertlik, bağışlama. Terapist bunların arzu edilen nitelikler olduğu konusunda hemfikir, ancak esas olan eksikti; o olmadan bir evliliğin her zaman kusurlu olacağı bir şey vardı: ortaklık. Çoğu insanın aslında bir ortak aramadığını söyledi. Bir asistan, bir ebeveyn ya da bir mülk arıyorlardı.

Gurney karanlıkta uzanıp huzursuzca ortaklığın doğasını düşünürken, yüksek meraların yukarısındaki ormanda çakallar ulumaya başladı.

GURNEY ertesi sabah saat 9.55'te İLÇE ofis binasının otoparkına çekildi .

Yapı 1960'ların kurumsal mimarisinin bir ürünüydü; sürekli dikdörtgen, keyifsiz ve ucuz. Bölge Savcılığının ofisi ana katın önemli bir köşesini işgal ediyordu. Saat 9:59'da buzlu camlı kapıyı açtı ve gri halısı, bej duvarları ve aşırı parlak aydınlatması binanın agresif sadeliğini yansıtan resepsiyon alanına adım attı.

Sol duvar boyunca bir sıra rahatsız görünümlü Danimarka tarzı modern sandalyeler vardı. Sağ duvar boyunca kısmen kapalı iki odacık vardı. Arka duvarda üç adet buzlu cam kapı vardı. Ortada ise BÖLGE AVUKATI yazıyordu . Yanında, belaya karşı tetikte olan bir kapı bekçisinin kaşlarını çatmış bir kadının oturduğu bir masa vardı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Cam Stryker yerine David Gurney."

Duvara dayalı sandalyeleri işaret etti. "Orada bekle."

Birkaç dakika sonra telefonu çaldı. Eline aldı, bir süre dinledi ve Gurney'e baktı. "Bölge savcısı şimdi sizinle görüşecek."

Stryker'ın ofisi resepsiyon odasından daha misafirperver değildi. Yüzündeki baştan savma gülümseme de aynı derecede soğuktu.

"Oturun." Bu bir davetten ziyade bir emirdi.

Neredeyse çıplak masasının karşısındaki iki sandalyeden birine oturdu.

"Peki," dedi parmaklarını çenesinin önünde tutarak, "RAM'in Blackmore olayına yaklaşımı hakkında ne düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Sorumuz ve şaşırtıcı değil. Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bunun kişisel olarak senin için yıkıcı olduğunu düşündüm. Seni tutuklatmam için üzerimdeki baskı her geçen dakika artıyor. Albright'ın 'örtbas etme pis kokusu' ile ilgili sözleri tüm şehir dışındaki haber sitelerinde aktarılıyor. Bu siyasi zehir!"

Gurney, yanlış kişiyi tutuklamanın daha da zehirli olabileceğini söylemek istedi ama hiçbir şey söylemedi.

"Örtbas etme iddiası ne kadar kötüyse, iki Lerman cinayetinin birbiriyle bağlantılı olduğu yönündeki iddiası daha da kötüydü. Bu RAM'in intikamla takip edeceği bir şey. Ve bu bağlantıyı kurmalarına yardımcı olmanız için size baskı yapacaklar.

"RAM'le işbirliğim konusunda endişelenmeyin. Bu olmayacak. Ama bu cinayetler arasındaki ilişkiye bakmak gerekiyor. Kesinlikle bağlantılılar."

"Lanet olsun David! Buna dair hiçbir kanıt yok! Hiçbiri! Lenny Lerman, Slade'e şantaj yapmaya çalıştı ve Slade onu öldürdü. Hikayenin sonu. Sonny Lerman'a gelince, o tamamen ilgisiz bir çatışmada öldürüldü ve bu olayın baş şüphelisi sensin; görünüşe bakılırsa görmezden geldiğin bir gerçek."

Gurney içini çekti. "Cam, benden uzakta üçüncü bir şahsın olduğunu gösteren delillerin olduğunu çok iyi biliyorsun." Blackmore Dağı'na yaptığı yolculuk sırasında öğrendiklerini eklemeye devam etti; Nora Rumsten'in iki el ateş edilmeden önce ve sonra bir motosiklet sesi duyduğunu hatırlamasından başlayarak.

"İlk atış Sonny'yi öldüren atıştı. İkincisi ise parmak izlerimi ve cildimde barut kalıntısını almak için elimde silah tutan birisiyle havaya ateş edildi."

Stryker elini salladı. "Bu, ormandaki bazı kadınların duyduğunu iddia ettiği, kolaylıkla yanlış yorumlanabilen seslere dayanan çılgın bir varsayım."

"O gün ikinci bir kadının motosikletli bir ziyaretçisi vardı ve lastik izleri motosikletin kamp alanından olay mahalline kadar gittiğini gösteriyor."

Stryker kaşlarını çattı ve aradığı sayfayı bulana kadar masasındaki dosya klasörünü karıştırdı. "Bahsettiğiniz kamp kadını... bu Tess Larson olabilir mi?"

"Evet."

"Askerin elimdeki raporuna göre, yarım saat önce Blackmore Dağ Yolu'nda meydana gelen olayla ilgili olarak bir barikatta onu görmüş ya da duymuş olabileceği konusunda onu sorgulamış. Olay sırasında Harbane'de olduğunu ve olayla ilgili hiçbir bilgisi olmadığını anlayınca görüşmeyi sonlandırdı."

Stryker dosyayı kapattı ve Gurney'e sorgulayıcı bir bakış attı.

"Gerçek şu ki, durum hakkında o sırada düşündüğünden daha fazla bilgiye sahip. Eğer polis bir çatışma yaşandığını söyleseydi ikiye ikiyi toplayabilirdi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Gurney, Tess Larson'ın Harbane CVS'ye yaptığı geziyi ve geri döndüğünde ziyaretçisinin orada olmayışını anlattıktan sonra, kamyon ve motosiklet lastik izlerini keşfettiğini anlattı. "Elimde o izlerin fotoğrafları ve Larson'ın adam ve araçlarına dair yaptığı taslaklar var. Şimdilik bunları sana verebilirim."

Sesi de ifadesi kadar açıklayıcı değildi. "Elinizde bulunan tüm ilgili materyali teslim etmeniz uygun olacaktır."

Telefonunu çıkardı, fotoğraf dosyalarını seçti ve onları cep numarasına gönderdi. Birkaç dakika sonra sessiz bir zil, dosyaların telefonuna ulaştığını duyurdu. Etkilenmemiş görünmek için bariz bir çaba göstererek fotoğraflar arasında yavaşça gezindi.

"Bütün bunlar anlaşmamızın şartlarını göz ardı ettiğinizi kanıtıyor."

"Ne anlaşması?"

"Geçmişinize saygımdan dolayı, Lerman cinayetindeki rolünüz konusunda aceleci hüküm vermemeye çalışacağım; ve siz de

Lerman davalarına ilişkin yıkıcı soruşturmalardan kaçınacaksınız. Bu anlayışın lafzını ve ruhunu ihlal ediyorsunuz.”

“Kendini korumak güçlü bir motivasyon kaynağıdır.”

"Davranışlarınız tutuklanmanızı gerektiriyor. Sen buna kendini koruma mı diyorsun ?

“Birisi ahırındaki ışıkla korkutucu bir oyun oynuyor; bana ne kadar savunmasız olduğumu söylüyor. Ve karımın ne kadar savunmasız olduğunu.

"Kulağa hoş gelmiyor" dedi Stryker, en ufak bir endişeye yer vermeden. “Fakat tartıştığımız konuyla bir bağlantı göremiyorum.”

"Sana zaten arabama başsız bir tavşanın yerleştirildiğini söylemiştim ve..."

Stryker onun sözünü kesti. "Başka bir alakasız olay. Bu mu?"

"Zorlu. Blackmore Mountain düzeni, Lenny Lerman'ın cinayetiyle ilgili soruşturmamı, oğlunun cinayetiyle ilgili suçlamayı bana yükleyerek durdurmaya yönelik bariz bir çabaydı. Bu olaylarda bir düzen görmemek için kör olmak gerekir."

Stryker'ın sert bakışları masaüstüne sabitlenmişti. "Anlaşılan seni davadan geri döndürmek için tasarlandığına inandığın olayların tamamen farklı bir amacı olabileceği aklına gelmemiş."

"Örneğin?"

“Bu sözde 'uyarılardan' her biri, araştırmalarınızı giderek artan bir kararlılıkla sürdürmenize neden oldu . Bu olayların herhangi bir alakası varsa, onlara geriye doğru bakıyor olabilirsiniz. Gerçek amaçları sizi motive etmek olabilir.”

“Bu oldukça yaratıcı bir yorum.”

"Ne istersen onu söyle. Ama Slade'in mahkûmiyeti konusunda kafa karışıklığı yaratmanızı isteyen biri tarafından aptal yerine konulmanız da mümkün."

Gurney gülümsedi. "Eğer ona karşı açılan dava dediğin gibi sağlamsa, neden birisi benim kafa karışıklığı yaratmamı istesin ki?"

"Açıkçası tartışma yaratmak için. Sen herhangi biri değilsin David. İtibarınız size ağırlık verir. 'Slade Davasının En İyi NYPD Dedektifi Mücadelesi Sonucu' gibi manşetleri görebiliyorum."

Gurney başını salladı. "Ama oyunun sonu ne olacak? Eğer sonuçta dumanın altında ateş yoksa—"

Stryker'ın öfkesi, sesindeki zorlama sakinliği bastırdı. "Oyunun sonu beni politik olarak utandırmak olur! İnsanlar tartışmanın meşruluğuna değil, tartışmaya odaklanıyor. Gelecek yıl yeniden seçilmeye aday olduğumda şöyle düşünecekler: 'Ah, evet Stryker, bu şüpheli mahkumiyetin arkasında o var.' Bu tür şeyler siyasi kariyerleri bitirir."

"Gerçekten birisinin, yeniden seçilmeni engellemek için karmaşık bir komplonun parçası olarak arabama başı kesilmiş bir tavşan koyduğunu mu söylüyorsun?"

Gurney'e gözünü kırpmadan baktı. "Siyaset kanlı bir spordur David. Bazı insanların yapmak isteyebileceği şeyleri küçümsemeyin."

Hiçbir şey söylemedi.

Sessizliğinden memnun görünüyordu. Biraz olsun rahatladı. "O halde birbirimizi anlıyoruz, bunu tamamen açıklığa kavuşturmama izin verin. Blackmore cinayetinin soruşturulması sırasında özgürlüğünüzün bir koşulu olarak, ben özellikle bu ofiste bulunmanızı talep etmedikçe Walnut Crossing'de kalacaksınız. Slade davası ya da Blackmore davasıyla bağlantılı hiç kimseyle bağlantı kurmayacaksınız. Bu anlaşmayı bozarsan hayatının geri kalanında pişman olacaksın."

GURNEY BİR SÜRE İLÇE OFİSİ BİNASININ otoparkında oturdu , Stryker'la yaptığı görüşmeyi gözden geçirdi, gerçeği saçmalıklardan ayırmaya çalıştı. Nora Rumsten ve Tess Larson'un sağladığı bilgiler ışığında, olay yeri delillerinin tutuklanmasını haklı çıkarmak için kullanılmasının hiçbir yolunu göremedi. Ancak sağlanan rahatlama duygusu, Stryker'ın keskin zihninin paranoya tarafından çarpıtıldığının keşfedilmesiyle azaldı. Yorumlarından biri özellikle rahatsız ediciydi: Bazı insanların yapmak isteyebileceği şeyleri hafife almayın. Bazı kişilerin onu da dahil ettiği açıktı .

Ona Bruno Lanka'nın mağazasının tuhaf atmosferini ve mağazanın görünen tek çalışanının Tess Larson'ı Harbane'e uydurma bir göreve gönderen adam olduğu izlenimini anlatmayı amaçlamıştı. Ancak kadının mantık dışı davranışları onu durdurdu.

Artık soruşturmanın kendisine saklanması gereken bazı yönleri olduğundan emindi. Bu düşünce ona Beretta'sının muhtemelen olay yeri ile bağlantılı bir delil olarak hâlâ BCI tarafından tutulduğunu hatırlattı. Onu geri almak eninde sonunda basit bir iş olacaktı ama çabuk olacağına inanmıyordu. En kısa sürede yenisini alması gerekiyordu.

İlçe ofis binasına tekrar girdi, ilçe tabanca memurunun yerini tespit etti ve yeni bir tabanca satın almak için onay kartı alma sürecinden geçti. Kısa bürokratik işlemin sonunda katip gülümsedi ve "İyi Şükran Günleri dilerim" dedi.

Tatilin yaklaştığının hatırlatılması ve Stryker'ın yoğunlaştırdığı endişeler, Kyle'la hemen temasa geçip ziyaretinin ertelenmesini önermenin iyi bir fikir gibi görünmesine neden oldu.

Arabasına döner dönmez Kyle'ı aradı. Sesli mesaja gitmesini beklerken canlı bir ses duyunca şaşırdı.

"Hey baba, naber?"

"Bu hafta Şükran Günü'ne gelmen konusunda bazı ikinci düşüncelerim var."

"Nasıl olur?"

"İçinde bulunduğum bir dava nedeniyle biraz tehlikeli bir zaman."

"Yine de akşam yemeği yemen gerekiyor, değil mi?"

"Doğru. Ancak buradaki durum riskli hale geldi. Bu senin maruz kalmanı istediğim bir şey değil."

"Sen ve Maddie şehirden mi ayrılıyorsunuz?"

"Bildiğim kadarıyla burada kalacağız. Ancak yüksek alarm durumunda, gözler tamamen açık."

"Eğer sen ve Maddie için yeterince güvenliyse benim için de yeterince güvenlidir."

"Peki ya Kim? Onu oraya koymak doğru olmaz..."

"Riskli bir duruma mı girdiniz? O bir suç muhabiri. Her zaman tehlikede."

Gurney farklı bir yol izledi. "Ayrıldığınızı sanıyordum."

"Yaptık. Dört kere, beş kere. Ama yeniden bağlanmaya devam ediyoruz. Birlikte yaşamıyoruz, hiçbir bağlılığımız yok, sadece birbirimizi görüyoruz."

"Kulağa deliliğin tanımını gibi geliyor; aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı sonuçlar beklemek."

"Bunun mantıklı olduğunu iddia etmiyorum. Sahip olduğu bu inanılmaz enerji, manyetik bir şey. Alışılmışın dışında hırslı, bu da bizi birbirimizden uzaklaştırıyor ama sonra ben tekrar içeri çekiliyorum. Onun oldukça bencil olduğunu, istediğini istediğini ve bunu nasıl elde edeceği umrunda olmadığını biliyorum. Bunların hepsini biliyorum. Ama onun enerjisi, sanki içinde vahşi bir şey varmış gibi."

"Seni tekrar içeri çeken şey bu mu?"

"Kesinlikle. Belki de onu evcilleştirmek gibi gizli bir fantezim var. Bir şekilde tüm bu enerjiyi koruyorum ama bencil kısımdan da kurtuluyorum."

Gurney böyle bir fantezinin sonsuz hüsrana yol açacağını belirtmek istedi. Ama tek teklif ettiği hafif alaycı bir "Bu konuda iyi şanslar."

"Evet . . . neyse. . . Şükran Günü hakkında. Kim'e bir risk unsuru olduğu için gelmemizi istemediğini söylesem kahkahalara boğulurdu. Ve sonra çok sinirlenirdi. Ayrıca eğer seni görmek için hayatında hiçbir tehlike kalmayınca kadar beklemek zorunda kalırsam, seni hiç göremeyeceğim. Çok uzun zaman oldu. Kusura bakma, hukuk profesörlerimden biri arıyor. Ona ulaşmak neredeyse imkansız ve gerçekten onunla konuşmam gerekiyor. Seni seviyorum baba! Perşembe görüşürüz!"

Gurney hiçbir şey söylemedi. Manevrayla geride bırakıldığını fark etti. Ve Şükran Günü yemeği de şekilleniyordu. . . ilginç.

İlçe ofis binasına bir milden daha yakın bir mesafede bir alışveriş merkezinde bir spor malzemeleri mağazası vardı . Gurney silah almak için durdu. Mağazaya girdikten yirmi dakikadan kısa bir süre sonra yeni silahıyla çıktı: Glock 19; tercih ettiği Beretta sipariş edilebilirdi, ancak katip bir teslimat tarihi sözü veremedi; bir omuz kılıfı ve iki kutu 9 mm'lik cephane.

Tekrar Walnut Crossing'e doğru yola çıkmadan önce, eve giderken süpermarketten bir şey isteyip istemediğini öğrenmek için Madeleine'i aradı. O yapmadı. Zaten alışverişe gitmişti ve temel ihtiyaçlara ek olarak Şükran Günü yemeği için gerekli tüm malzemeleri almıştı.

"Bu arada," diye ekledi, "Gerry Mirkle'ı bize katılmaya davet ettim."

Gerry'yi, hiçbir zaman hoşlanmadığı Kim'in varlığından uzaklaşmak için davet ettiğinden şüpheleniyordu.

"Bu bir problem mi?" diye sordu.

"Hiç sorun değil. Ne kadar çoksa o kadar neşeli.

Aramayı bitirdikten sonra, spor malzemeleri mağazasının otoparkındaki gidiş gelişlere, yaklaşan akşam yemeğindeki potansiyel kişilik çatışmalarına, Kyle'ın biraz rahatsız edici Kim Corazon portresine, Gerry Mirkle joker kartına ve zihnine baktı. ölçülemez tehlike olasılığı üzerine düşündü; bu da onu iki Lerman cinayetine geri getirdi.

Bu da ona yapmayı planladığı bir konuşmayı hatırlattı. Birçok cinayet vakasında birlikte çalıştığı ünlü adli tıp psikoloğu Rebecca Holdenfield'ı bulana kadar iletişim listesinde gezindi.

Bir mesaj bıraktı.

"Becca, ben Dave Gurney, bir ricam var. Yakın zamanda gerçekleşen bir dava - NY State - Z. Slade - hakkında görüşlerinizi almak isterim . Videoyu RAM web sitesinin Cinayet Davası bölümünde görebilirsiniz . Umarım bir göz atacak zamanı bulabilir ve bana kanıtlar, avukatlar, tanıklar ve Slade'in kendisi hakkında ne düşündüğünüzü söyleyebilirsiniz.

Ona sonsuza kadar borçlu kalacağına dair her türlü sözden kaçındı; bunların onu yalnızca sınırlendireceğini biliyordu. Hem dürüstlüğü hem de kısalığa değer veren insanlardan biriydi.

Madeleine bir elinde av tüfeği, diğer elinde geri çekilebilir ölçüm bandıyla dışarı çıktığında, çamur odasının kapısının yanında her zamanki yerine park ediyordu .

Arabadan inerken, "Barakadaki açıklığı ölçmek istiyorum, böylece kapıyı yapmaya başlayabiliriz" diye açıkladı.

Aklını Lerman-Slade-Stryker sorunlarından marangozluğun basitliklerine kaydırarak başını salladı. "Bir dakika içinde sana yardım edeceğim. Sadece bir şeyle ilgilenmem gerekiyor."

Aldıklarını ön koltuktan toplayıp eve ve yatak odasına taşıdı. Tabanca ve mühimmat kutularını açtı ve Glock şarjörünü yasal maksimum sekiz mermiyle doldurdu. Ceketini çıkardı, yeni omuz kılıfını taktı, silahı yerine koydu ve ceketini tekrar giydi. Artık

endişelenecek bir neden kalmayıncaya kadar Glock'un üzerinde veya kolayca erişilebilecek bir yerde kalmasına karar verdi.

Mutfağa doğru giderken kapı ölçülerini almak için bir defter ve kalem aldı. Madeleine'i barakanın başında parmak ucunda, kapı açıklığının üst kısmındaki metal bandı sabit tutmaya çalışırken buldu. Tüfek yakındaki bir saman balyasının üzerinde duruyordu.

Kasetin art arda yerleştirilmesi için bazı önerilerde bulundu, ardından Madeleine'in söylediği sayıları not etti.

Son ölçümden sonra "Tamam," dedi, "kapıyı yapma zamanı."

Öğleden sonrayı bu şekilde geçirmeyi planlamamıştı ama iki dünyası arasında bir denge kurmak istediği için kabul etti. Memnun bir gülümsemeyle tüfeğini aldı ve birlikte ahıra doğru yürüdüler.

Gurney, kullanacakları ahşap işleme ekipmanlarını (mülkle birlikte gelen ancak nadiren yararlandığı ekipmanlar) barındıran bölmeli odaya özellikle dikkat ederek önce çevreyi, sonra da iç kısmı dikkatli bir şekilde inceledi. masa testeresi, doğrama testeresi, planya makinesi, elektrikli zımpara makinesi, birleştirici ve yönlendirici.

Ekipman dolaplarının birinden bir matkap, vidalar, kelepçeler, dış cephe ahşap tutkalı, dış cephe boyası ve fırçalar çıkardı. Ahırın yan duvarı boyunca istiflenen kerestelerden en iyi ikiye dörtlüleri ve mobilya sınıfı kontrplakları seçti.

Dört saat sonra, bir adım geri çekilip emeklerinin ürününe hayran kalabildiler: mükemmel doksan derecelik köşelere sahip, parlak sarıya boyanmış, siyah demir mandal ve uyumlu menteşelerle donatılmış sağlam bir kapı.

Onu otlak boyunca barakaya taşıdılar ve uygun olup olmadığını kontrol etmek için açıklığa yerleştirdiler. Kurulmaya hazır olduğundan memnun oldukları için bu zorlu adımı ertesi sabaha ertelemeye karar verdiler. Hava kararmaya başlamıştı ve bu fenerlerle yapılacak türden bir iş değildi.

Ortak başarıları, akşam yemeğine ve yatak odalarına her zamankinden daha erken çekilmeleri de dahil olmak üzere gecenin geri kalan kısmına hoş bir hava kattı.

Daha sonra Gurney uykuya dalarken telefonu çaldı. Onu yeni Glock'unun yanına koyduğu komodinden aldı. Ekrandaki isim Rebecca Holdenfield'dı. Hayal kırıklığıyla, kadının hızlı yanıtının, videoyu incelemeye vakti olmayacağını kendisine bildirmek için aradığı anlamına geldiğini varsaydı. Madeleine'i rahatsız etmemek için aramayı çalışma odasında yanıtladı.

Her zamanki gibi Holdenfield hemen konuya girdi. Şanslısın. Danışmanlık yaptığım kurum Şükran Günü haftası nedeniyle kapalı. Öğleden sonrayı ve akşamı duruşmayı izleyerek geçirebildim. Peki ne bilmek istiyorsun?"

Çalışma masasındaki sandalyeye yerleşti. "Başlangıç olarak, delillere ilişkin izleniminiz neydi?"

"Güzel bir şekilde bir araya getirilmiş canlı gerçekler. Jürinin kabul etmekte zorlanacağı hiçbir şey yok."

"Peki ya savcı?"

"Akıllı, kontrollü, kırılğan."

"Kırılğan?"

"Baskı altında çatlayabilir. Veya patlayabilirsin."

"Ya Marcus Thorne?"

"Zeki, dikkatsiz, kendini beğenmiş. Geçmişteki zaferlerin görkeminden yararlanarak ilerliyoruz."

"Peki ya tanıklar?"

"Gördüklerimde olağandışı hiçbir şey yok. Herhangi bir yalanlama belirtisi yok."

"Gördüklerin mi ? Anlamı ne?"

"Muhtemelen bir tanık kayıptı."

"Bruno Lanka mı?"

"Cesedi bulma deneyimini anlatması jürinin ilgisini çekmenin doğal bir yolu olurdu. Yüzü kırılmış bir grup fotoğrafına bakıyormuşum gibi hissettim."

"Ziko Slade'e ne dersin?"

"Ah evet Ziko. İlginç olan. Satori'ye ulaşmış bir Budist gibi. Savcının tarif ettiği canavarla şaşırtıcı derecede kopukluk var."

"Hangi Ziko'nun gerçek olduğunu söylersin?"

"Zor soru. Onda gördüklerim onun hakkında söylenenlerin tam tersiydi ."

"Lenny Lerman'ı onun öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

Holdenfield cevap vermeden önce durakladı; bu onda nadir görülen bir durumdu. "Benim izlenimim, öyle olduğunu kanıtlayan kanıtlar karşısında şaşkına döndüğü yönündeydi."

"Yani suçlu kararı şuydu: . . ?"

"İddia makamının anlatımına makul bir yanıt. . . ama muhtemelen bir hata."

47

H OLDENFIELD'IN YORUMLARI GURNEY'İ ertesi sabahın erken saatlerine kadar uyanık tuttu ; onu şaşırttığı için değil, zaten inanmaya meyilli olduğu şeyi pekiştirdiği için. O günün ilerleyen saatlerinde Bruno Lanka'nın mağazasına ve Tess Larson'ın çizimindeki adama daha yakından bakmak için Garville'e dönüş yolculuğu yapmaya karar verdi.

Sonunda şafağın gri ışığında uykuya daldı, ancak bir saat sonra donuk bir baş ağrısı ve sert bir boyunla uyandı. Yataktan kalktı, birkaç ibuprofen yuttu ve uzun, rahatlatıcı bir duş aldı. Tıraş olup giyinip mutfağa gittiğinde baş ağrısı geçmişti. Kahve makinesinin ısınmasını bekleyen Madeleine, sabahki enerjik hali gibi görünüyordu.

Neşeli bir şekilde, "Saat ondan önce kliniğe gitmiyorum," dedi, "böylece barakanın kapısını monte etmek için bolca vaktimiz olacak."

Garville gezisine odaklandığından kapıyı unutmuştu ama bu gerçeklerden hiçbirinden bahsetmemeyi tercih etti.

Kahvaltıdan sonra Madeleine bulaşıklarla uğraşırken o da Glock'unu taktı ve montaj vidalarını, elektrikli sürücüyü ve menteşe flanşları kapıya takılıyken kapıyı yerinde tutacak ayar levhaları ve kelepçeleri almak için ahıra indi. açılış. Gerekli malzemeleri Madeleine'in iş eldivenleriyle beklediği barakaya getirdi.

Yarım saat sonra iş tamamlandı. Kapının açıklıktaki konumu hiçbir menteşe takozu veya başka ayarlama gerektirmedi; bu da bitişik yüzeylerin dik ve düz olduğunu doğruladı. Bu ona, cinayet soruşturmalarının daha karanlık çalışmalarının nadiren sağladığı basit bir kapanmışlık hissi verdi.

Gerry Mirkle, Madeleine'i dokuz buçukta aldı ve Gurney, Lanka'nın mağazası açılmadan hemen önce varmayı hedefleyerek dokuz kırk beşte iki saatlik yolculuğu için Garville'e doğru yola çıktı. Yolculuğun büyük kısmı eyaletler arasındaydı; hız limiti altmış beş olmasına rağmen herkes hız sabitleyiciyi yetmişe ayarlamış gibi görünüyordu.

Geçen manzara inişli çıkışlı tepelerden, tarım alanlarından ve ekim için fazla dik yamaçlardaki yaprak dökmeyen ormanlardan oluşuyordu. Albany'nin banliyölerine girdiğinde bu pastoral alan yerini daha düz, daha kalabalık bir alana bıraktı. Bir görüntü onu bir an için Bruno Lanka'ya dair düşüncelerinden uzaklaştırdı; otobanın banketinde duran , bacakları sert bir şekilde vücudundan dışarı uzanan ölü bir geyik. Akbabalar tepemizde daireler çiziyordu.

Zaman zaman yol kenarındaki buna benzer bir manzara -bir geyik, bir köpek, bir keseli sıçan- içinde bir insan kurbanı görünce bastırmayı öğrendiği bir şeye dokunuyordu. Ancak bastırılmış duyguların yüzeye çıkma yolları vardır ve soğuk, sert bir yerde tek başına yatan ölü bir yaratık bazen onu neredeyse gözyaşlarına boğabilir.

Lanka'nın Özel Gıdalarına giden rotası onu Garville'in eski kenar mahallelerinden ve Top Star Auto Salvage'ın yanından geçirdi. Kırmızı çekicinin BCI tarafından iade edildiğini fark ederek yavaşladı. Karavan ofisinin yanındaki çitlerle çevrili yerleşkenin içine park edilmişti. Kamyonun Outback'iyile çarpışması sırasında kamyonun yan tarafında oluşan sıyrıkları görebiliyordu.

Arabayı şehrin merkezine doğru sürdü, Lanka'nın mağazasının bulunduğu ara sokağa saptı ve yarım blok ötede bir park yeri seçti; buradan mağazanın ön kapısını ve park yerinin girişini dikiz aynalarından görebiliyordu.

Belirli bir beklentisi ya da kesin bir planı yoktu. Deneyimlerinden, gözetlemelerin sabır ve doğaçlamayla ilgili açık uçlu egzersizler olduğunu biliyordu. Koltuğunu yarı yatar pozisyona getirdi ve iç ve dış aynalarını ayarladı. Kontrol panelindeki saat 11:49 olduğunu söylüyordu

Öğlen saat on iki geldi ve kimse dükkânı açmaya gelmeden geçti. Sonraki yarım saat boyunca bir Garville polis aracı üç kez geçti; bu özellikle dikkat çekiciydi, çünkü o caddede çok az trafik vardı. Kruvazör dördüncü kez görüldüğünde arkasında durdu.

Plaka numarasının ödenmemiş biletler veya izinler için sistemde incelendiğini varsaydığı iki veya üç dakika sonra, üniformalı bir polis kruvazörden çıktı ve Gurney'in penceresine yaklaştı. Bir vücut geliştirmecinin omuzlarına ve boynuna sahipti. Ağzı kibar bir gülümsemeye yakın bir biçimde şekillenmişti. Ceketindeki plastik kimlik etiketinde adının Gavin Horst olduğu yazıyordu.

"İyi akşamlar efendim. Ruhsatınızı ve ruhsatınızı görebilir miyim?"

Soruşturmanın nedenini sorgulamak yerine ehliyetini ve araç kiralama sözleşmesini teslim etti ve polis kruvazöre geri döndü. Gurney aynasından onun araç içi bilgisayardaki lisansı kontrol etmek yerine telefon görüşmesi yaptığını görebiliyordu. Telefon görüşmesini bitirdikten sonra polis Gurney'in belgeleriyle geri döndü. Gülümseme kaybolmuştu. "Peki, bugün nereden geliyorsunuz efendim?"

"Ceviz Geçışı."

"Peki nereye gidiyorsun?"

"Hemen burada, sonra Walnut Geçidi'ne döneceğiz."

"Bu kadar yolu sırf bu sokağa park etmek için mi geldin?"

"Lanka'nın Özel Gıdaları'nın açılmasını bekliyorum. Bunun ne zaman olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Walnut Crossing'ten onca yolu o mağazadan bir şey almak için mi geldin?"

"Sağ."

"Bu uzun bir yolculuk."

"İlginç bir mağaza. Sıra dışı ürünler."

Polis yavaşça başını salladı, dişlerini emdi ve Gurney'e belgelerini verdi. "Mağaza bugün açık değil. Vaktini boşa harcıyorsun."

"Utanç. Bay Lanka'yla tanışmayı umuyordum."

"Nedenmiş?"

"Özel bir mesele. Onu tanıyor musun?"

Polisin yapay gülümsemesi yeniden ortaya çıktı. "Dediğim gibi vaktini boşa harcıyorsun. Devam etmek iyi bir fikir. Güzel bir gün olsun." Kruvazörüne döndü ve orada oturup Gurney'in park yerinden çıkmasını izledi.

Gurney'in onu ana caddeye götürecek bir dönüş yapmak üzere olduğu bloğun sonunda, siyah bir Cadillac SUV karşı şeritten geçti. Şoföre kısa bir bakış attı ama onun son ziyaretinde karşılaştığı hoş olmayan karakter ve Tess Larson'ın çiziminin konusu olduğunu anladı. SUV mağazanın otoparkına dönerken yan aynasında uzaklaşan plakayı görebiliyordu. Bunu telefonuna not etti.

Garville'den çıkıp eyaletler arası yola çıktığında ilk dinlenme alanına yanaştı ve Hardwick'i aradı.

"Evet?"

"Garville durumu daha da ilginçleştirdi. Orada muhtemelen Lanka'nın maaş bordrosunda çalışan Gavin Horst adında bir polisle tuhaf bir dans yaptım."

"Zaten orada ne işin vardı?"

"Lanka'nın iş yerini izliyorum. Kimin gelebileceğini merak ediyordum. Ve tahmin et ne oldu. Dün mağazada gördüğümüz aynı karakterin kullandığı siyah bir Escalade ben kovalanırken sokağa döndü.

"Benim naçizane fikrime göre pislik."

"Kabul ediyorum. O yüzden size Escalade'in plaka numarasını vereceğim, belki BCI'daki adamınız bunu sistem üzerinden araştırabilir. Aynı isimle bağlantılı diğer araçlarla birlikte onun da kime ait olduğunu bilmek güzel olur."

"Adamımın bunu yapmak istemesinin özel bir nedeni var mı?"

On tekerlekli bir konvoy dinlenme alanının yanından geçerken Gurney cevap vermeden önce biraz düşündü.

"Diğer araçlardan birinin Moto Guzzi arazi motosikleti olduğu ortaya çıkarsa, Blackmore Dağı cinayet davasını çözme konusunda itibar kazanabilir. Ayrıca, hoşlanmadığı bir dava nedeniyle, belki de yanlış şüpheliye odaklanan birini utandırabilir. Ya da gerçeğe karşı doğal bir açlığı olabilir."

"Bu herifin sahip olduğu tek doğal açlık yarı yaşındaki kadınlara yöneliktir. Ancak bunu bir polis memuruna yapıştırma fikri ona çekici gelebilir."

"Escalade'in sahibini diğer kayıtlı araçlar için kontrol etmeye istekliyse, belki çekici kamyonun sahibi Charlene Vesco'da da benzer bir kontrol yapması teşvik edilebilir. Büyük resme nasıl uyacağını bilmek güzel olurdu.

Hardwick tek hecelik sert bir kahkaha attı. "Büyük resim, Sonny'nin cinayetini Lenny'nin cinayetine, Bruno Lanka'ya, Escalade sürücüsü Charlene Vesco'ya, şüpheli bir Garville polisine, Cam Stryker'a ve iğrenç kardan adama bağlayan, henüz uydurulmamış büyük bir teori mi?"

"Bunun gibi bir şey."

"Yani herkes şüpheli mi? Ziko Slimebag Slade dışında herkes mi?"

soruşturması sonucunda Gurney , Hardwick'in katkılarının benzersiz doğasını takdir etmeye başlamıştı. Tartışmalarda adam, önerilen hemen hemen her hipoteze karşı agresif itirazlarda bulunuyordu ama eyleme geçmek gerektiğinde tamamen katılıyordu. Bu nedenle, Lerman cinayetlerini açıklayabilecek herhangi bir teoriyle alay etmesine rağmen Gurney, Hardwick'in ortaya çıkardığı her gerçeği ortaya çıkaracağını biliyordu. BCI'daki bağlantısı sayesinde bunu yapabilecekti ve eğer gelecekte tehlikeli bir çatışma çıkarsa çekinmeden orada olacaktı.

Şu anda Gurney'in eylem potansiyeli sınırlıydı. Ortalığı yeniden karıştırmak için Garville'e dönmek dışında yapabileceği pek bir şey yoktu. Bir sonraki önemli adım, Hardwick'in elde edebileceği bilgilere bağlı olacaktır.

Bu zorunlu ara, Gurney'in zihninin vakayla ilgili spekülasyonlardan Şükran Günü ile ilgili endişelere kaymasına izin verdi. Dinlenme alanından ayrılırken endişeleri, planlanan yemeğin düşmanca bir istila korkusu olmadan gerçekleşmesini sağlamaya odaklanıyordu.

Aklına elektronik izleme cihazları kurma olasılığı geldi ama bunlara hiçbir zaman fazla önem vermemişti. O ve Madeleine şehirde yaşarken davetsiz misafirlere karşı koruma, binalarındaki bir lobi görevlisinden, apartman kapılarında sağlam bir sürgüden ve NYPD'nin tabancasından oluşuyordu. Eski çiftlik evine taşındıktan sonra sürgü ve lobi görevlisinin yerine pompalı tüfek verilmiş ve buranın eski bir dedektif tarafından işgal edildiği bildirilmişti.

Ancak şimdi, Blackmore'daki silahlı saldırıyla ilgili rahatsız edici RAM haberlerinin ardından akşam yemeğine üç misafirin gelmesiyle, duruma onların perspektifinden bakıyordu. Görünür bir dizi güvenlik kamerasının yalnızca izinsiz girişleri engellemeye değil, aynı zamanda gönül rahatlığı sağlamaya da yardımcı olabileceği sonucuna vardı.

Eve dönüş yolu onu Oneonta Alışveriş Merkezi'ndeki en son teknolojiye sahip elektronik ekipmanların satıldığı geniş bir mağaza mağarası olan Epic Innovations'ın yanından geçirecekti. Elbette iyi stoklanmış bir ev güvenlik departmanına sahip olacaklardı.

48

TEŞEKKÜR GÜNÜ , HAVA DURUMUNUN MUHTEŞEM BİR DEęİŐİMİNİ GETİRDİ . Gece boyunca büyük bir sıcak hava cephesi New York'un kuzeyine doğru hareket etti ve Hindistan yazını Walnut Crossing'e getirdi.

Gurney önceki akşamı ve sabahın çoğunu Epic Innovations'tan satın aldığı sistemi kurmakla geçirmişti. Hızlı konuşan teknisyen satıcı, tuhaf bir şekilde tercüme edilen kılavuzun yardımdan çok kafa karışıklığı sağlamasıyla süreci göründüğünden çok daha basit hale getirmişti.

Montaj plakalarını ahırın köşelerine ve evin ormana bakan tarafına yerleştirdiği altı kameranın pillerini şarj ettikten sonra son

adım, operasyonel uygulamayı telefonuna indirmek ve vaat edilen yeteneklerin çalıştığından emin olmaktı. sistemin tamamı fiilen çalışıyordu.

O öğleden sonra saat ikide sistem ilk gerçek testini yaptı ve geçti. Gurney Fransız kapılardan dışarı, birkaç kırmızı McIntosh'un geyiklerin erişebileceği yükseklikteki dallara hâlâ tutunduğu eski elma ağacına bakarken telefonuna bir aracın geçtiğini bildiren bip sesi çıkaran bir güvenlik bildirimi aldı. ahıra monte edilmiş kameralardan biri. Birkaç dakika sonra, o izlerken bir Subaru Outback alçak otlaktan eve doğru ilerlemeye başladı. Araç kendisinininkine benziyordu ya da en azından kendisinininkinin Blackmore Dağı'nda parçalanmadan önceki görünümüne benziyordu.

Kiralık arabasının yanında durup ortaya yakışıklı genç çift çıktığında, bir süredir görmediği kişilerin değişen görünüşlerinden kaynaklanan hafif şoku yaşadı. Kyle'ı bir yıldan fazladır, Kim'i ise iki yıldan fazla süredir görmemişti.

Fransız kapıları açtı ve onları karşılamak için verandaya doğru yöneldi.

"Hoş geldin!" Ona doğru yürüdüklerinde, Kyle'ın yolu gösterdiğini söyledi.

"Selam baba! Vay! Seni görmek çok güzel! Harika görünüyorsun!"

"Sen de öyle oğlum, sen de öyle!"

Kyle'ın yüzü Gurney'in hatırladığından daha dolgundu, saçları daha kısa ve düzgündü, gülümsemesi daha genişti. Kim'deki farklılıklar daha derindi. Gözlerinde daha sert, ifadesinde daha az açık bir şeyler vardı.

Gurney, Kyle'a sarıldı ve biraz beceriksizce aynı hareketi Kim'le tekrarladı.

"Burası harika görünüyor" dedi Kyle, mutlu bakışlarıyla tarlaların arasında gezinip tekrar evin etrafındaki alana döndü.

“Kümesin yan tarafındaki baraka, buraya son geldiğimden beri yeni, değil mi? Ve veranda farklı görünüyor. Eskiden öyleydi. . . biraz daha yuvarlak mı?”

"İyi bir hafızan var."

Kyle kiralık arabaya baktı. "Artık Outback yok mu?" Sesinde hayal kırıklığı vardı.

"Sigorta şirketinden çek alır almaz yeni bir tane alacağım."

"Eskisi şu Blackmore Dağı olayında mı mahvoldu?"

“Bu benim varsayımım. Ayarlayıcıdan telefon bekliyorum. O zaman onu değiştirebileceğim.

Kim, "Bu oldukça büyük bir kaza olsa gerek" dedi. "RAM kapsamı çılgıncaydı."

Basit bir ifade gibi görünse de Gurney bunda bir muhabirin daha fazla bilgiye olan açlığını duydu. Herhangi bir teklifte bulunma niyetinde değildi, yalnızca onaylayarak başını salladı.

Kyle kulübeyi işaret ederek kısa sessizliği bozdu. "Bunu kendin mi yaptın?"

“Maddie ile ortak bir proje.”

“Kapıdaki demir donanımı seviyorum.” Kim'e bir kenara ekledi: “Babam her şeyi yapabilir. Ne olduğunu anlıyor ve yapıyor.”

Gurney'e döndü. "Bu ne için?"

"Eh, öyle görünüyor ki, bu günlerden birinde biz de..."

"Alpakalar!" Coşkulu katkı yan kapıdan yeni çıkan Madeleine'den geldi. "Bir çift. İkizler. En tatlı şeyler.

Kim kaşlarını çattı. "Onları yün için mi istiyorsun?"

“Yün güzel ama asıl önemli olan bu değil. Onlar sadece harika küçük yaratıklar.

"Çok iş değiller mi?"

"İşten ne anladığınıza bağlı."

Kim, barakanın duvarına yığılmış saman balyalarına anlamlı bir şekilde bakarken, alçak meradan gelen bir aracın sesi, alışverişi sona erdirdi.

Düğün çiçeği sarısı bir VW Beetle'dı.

Tekerlek izleriyle dolu şeritte araziye göre fazla heyecan verici bir hızla çıktıktan sonra Kyle'ın Outback'inin arkasında durdu. Gerry Mirkle parlak bir gülümsemeye ve bir tencere dolusu rengarenk annelerle sürücü koltuğundan çıktı.

"Şükran Günü kutlu olsun!" diye bağırdı, gruba yaklaşıırken, tombul bir kadına göre şaşırtıcı derecede hafifti. "Ne muhteşem bir gün, kasım baharı!"

Anneleri Madeleine'e verdi, Madeleine ona coşkuyla teşekkür etti ve onu Kim ve Kyle'la tanıştırdıktan sonra tencereyi verandanın en güneşli köşesine taşıdı.

"Yani," dedi Gerry, Gurney'e ani bir ciddiyetle hitap ederek, "yaşadıklarınızı göz önüne alırsak, beklediğimden daha iyi görünüyorsunuz. Nasıl hissediyorsun?"

"Bana beyin sarsıntısı geçirdiğimi hatırlatacak kadar rahatsızlık var ama bu beni yapmam gereken şeyi yapmaktan alıkoyan hiçbir şey değil."

Hızlıca gülümsedi. "Bu kokladığım kızarmış hindi kokusu mu? Muhtemelen adaçayı ve kekikli ekmek dolması ile?"

Madeleine mutlu bir şekilde, "Artı kestane ve sosis" diye yanıtladı. "Eve girelim mi? Yakında her şey hazır olacak."

Taş şöminede Gurney'in bir saat önce yaktığı kiraz ateşi yanıyordu. Peynirler, zeytinler ve elma şarabı kadehleri ocağın önündeki sehpanın üzerine serilmişti. Madeleine ocağı kontrol etmek için büyük açık odanın mutfak kısmına doğru giderken

diğerleri sehpanın etrafına oturdu. Kim şömine rafının üzerindeki bej ortancalarla dolu kristal vazoyu işaret etti.

"Onlar gerçek mi?"

Madeleine mutfaktan cevap verdi. "Gerçek ama kurumuş. Gölet kenarındaki çalılardan kestiğimde pembeydiler. Kuruyunca renklerini kaybediyorlar ama yaprakları aylarca dayanıyor."

Kim, ilgisi giderek azalan bir tavırla, "Harika," dedi.

Kyle şömine rafına bakıyordu. Ortancaların yanında, Dave ve Madeleine'in satın aldığı sırada bakımsız durumdaki evin bir fotoğrafı vardı.

Gurney, "Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyorsun," dedi.

"Yukarıdaki fotoğraf bana şunu hatırlattı; sana bir şey getirdim. Arabada. Hemen döneceğim." Yumuşak Hint yaz havasının içeri girmesi için açık bırakılan Fransız kapılardan dışarı çıktı.

İfadesinden hafif bir eğlenme tavrına işaret eden Gerry Mirkle, masanın üzerine eğildi ve kendine küçük bir dilim İrlanda kaşarı kesti.

Kim sandalyesinde arkasına yaslanmış, elma şarabı bardağını iki eliyle çenesinin önünde tutuyordu. Gurney'in yüzünü inceliyordu. "Hiç değişmedin. Azıcık bile değil."

Ama cevap vermedin, diye düşündü.

"Cinayet vakaları gençlik çeşmeniz olmalı."

Yine hiçbir şey söylemedi.

öfke, gerginlik falan yaymanı bekliyordum . Ama hiçbir şey göremiyorum." Onun meraklı tonu, yorumunu bir açıklama talebine dönüştürdü. Elinde bir tane hazır olsa bile bunu sağlamak için harekete geçmezdi. Sadece omuz silkerek ve belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Bunu takip eden garip sessizlik Kyle'ın dönüşüyle bozuldu. Gülümseyerek Gurney'e hediye paketiyle sarılmış düz bir kutu uzattı.

"Senin için."

Gurney şaşırmıştı ve biraz da afallamıştı. "Teşekkür ederim."

"Annem yeni evine taşınmadan önce bazı eski eşyaları temizliyordu ve bana ne istersem almamı söyledi. Gerçekten hoşuma giden iki eski fotoğrafı buldum, özellikle yan yana."

Gurney ambalaj kağıdını açınca iki tarafı birbirine menteşelenmiş çift kişilik bir resim çerçevesi buldu. Soldaki fotoğraf kendi babasını gösteriyordu; şaşırtıcı derecede gençti, gülümsüyordu, omuzlarında da gülümseyen yeni yürümeye başlayan bir çocuk vardı. Gurney'in yürümeye başlayan çocuğun kendisi olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü.

"Sanırım annen bunu anneme yıllar önce vermişti," dedi Kyle, "sen ve annem hâlâ evliyken."

Gurney'in dikkati sağdaki fotoğrafa kaydı. Yirmili yaşlarının ortasındaydı ve omuzlarında küçük bir çocuk vardı. Küçük çocuk Kyle'dı.

"Bu fotoğrafları görmeyeli uzun zaman oldu." Göğsünde isimsiz bir duygunun baskısını hissetti. "Sanırım belki. . . belki bunu buraya koyabiliriz." Sandalyesinden kalktı ve menteşeli çerçeveyi şömine rafının üzerine yerleştirdi, yakındaki pencerenin parlamasını önlemek için kenarlarını dikkatli bir şekilde eğdi.

Başka ne diyeceğini bilemediği için tekrar, "Teşekkür ederim," dedi. Duyguların, özellikle de güçlü olanların açık bir şekilde ifade edilmesi ona hiçbir zaman doğal gelmedi.

"Türkiye saati!"

Madeleine'in odanın mutfak tarafındaki neşeli duyurusu, fotoğrafların yarattığı tuhaf havayı dağıttı ve herkes coşkuyla yemek masasına yöneldi.

Madeleine ona bir tabak kızılıcık sosu uzatırken Gerry Mirkle, "ALPAKALAR HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ ALMAK İSTİYORUM" dedi .

"Onlarla ilgili en önemli şey, tanımlanması en zor olanıdır. Gözlerindeki ifade bu. Sanki seni ölçüyorlarmış gibi ama dostça bir şekilde. Gelmelerini sabırsızlıkla bekliyorum."

"Onların isimleri var mı?"

"Onlar buraya gelene kadar beklemek istiyorum, böylece isimleri kişilikleriyle eşleştirebilirim."

Gerry, Kim'e baktı. "Peki ya sen; en sevdiğin evcil hayvan var mı?"

Kim sanki hoş olmayan kokulardan hoşlanıp hoşlanmadığı sorulmuş gibi burnunu kırıştırdı. "Sadece en az favorim. Ben küçükken babamın bir iguanası vardı. Korkunç bir şey." Açıklamayı biraz ürpererek noktaladı.

"Hayatında tüylü arkadaşın yok mu?"

"Araştırma haberciliği köpek gezdirmek için fazla zaman bırakmıyor."

"Hayatınızı ele geçirebilecek türden bir işe benziyor."

"Yalnızca onu seversen."

"Ve sende yap?"

"Kesinlikle."

"Bunun en iyi yanı nedir?"

"Olmadığı biri gibi davranan bir sürüngenin maskesini sökmek."

Kyle masada ilk kez konuştu. "Kötü adamları açığa çıkarmak... senin yaptığın bu baba, sadece farklı bir açıdan, değil mi?"

Gurney tabağında bir parça hindi kesiyordu ve cevap verirken de bunu yapmaya devam etti. "Ve farklı bir başlangıç noktasından. Araştırmacı habercilik -yanılıyorsam düzelt, Kim- genellikle bir duman kokusuyla başlar, ardından medyada ifşa etme amacıyla, eğer varsa, yangının yerini tespit etmeye çalışır. Bir cinayet soruşturması, duman kokusu yerine ölü bir kurbanla başlar ve amaç, sorumlu kişiyi tutuklamak için yeterli delil toplamaktır."

Kim gülümseyerek çatalını bıraktı. "İkimiz de gerçeğin peşinde değil miyiz?"

"Evet ama çok farklı sebeplerden dolayı."

"Önemli olanın gerçek olduğunu düşünüyorum. Bunu neden takip ettiğimiz ikincil bir konu gibi görünüyor."

Gurney daha fazla tartışmanın Şükran Günü ruhunu yalnızca zayıflatacağını ve en iyisi bu tartışmayı bırakmak olacağını fark etti. "İyi bir noktaya değindin, Kim. Benim için şu tuzluluğa ulaşabilir misin?"

Kyle, Gurney'e doğru eğilerek, "Araştırmalardan bahsetmişken," dedi. "O RAM salaklarının senin hakkında konuşma şekli çok berbattı. İftiranın eşiğine geldiler. Keşke çizgiyi aşsalar da dava açabilsek." Gerry Mirkle'a baktı. "Çekimle ilgili Tartışmalı Perspektifler bölümünü gördün mü?"

"Madeleine bana bundan bahsetti ve ben de RAM web sitesinden izledim."

"Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Zehirli saçmalıklarla dolu bir çöp kutusu olması dışında mı?"

Kyle acımasız bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Peki ya sondaki adam, Maldon Albright karakteri?"

Omuz silkti. "RAM'in çöplüğüne sofistike bir görünüm kazandırmaya çalıştığı izlenimine kapıldım. Dave, sosu uzatır mısın?"

Konuşma akşam yemeğine döndü; hindinin nemliliği, patateslerin tatlılığı. Yemeğiyle oynayan ve görünüşe göre daha ciddi bir konuya geri dönmenin bir yolunu bulmaya hevesli olan Kim dışında herkes bu hoş gözlemlere dalmaktan mutlu görünüyordu. Sonunda çatalını bırakıp Gurney'e döndü.

"Sormak zorundayım. Blackmore saldırısının neyle ilgili olduğuna dair kendi teorin var mı?"

Herkes yemeyi bıraktı. Madeleine, Kim'e soğuk bir bakış attı. Kyle'ın gözleri büyüdü. Gerry Mirkle'in ifadesi hiçbir şeyi açığa vurmuyordu. Gurney bu sorudan çok sorunun sorulduğu soğukkanlılıkla araştıran ses tonundan rahatsız oldu.

"Bu aslında bir teori değil; sadece olan her şeyin sorumlusunun baba ile oğul arasındaki zehirli ilişki olduğuna dair bir şüphe."

"Yani Lenny ile Sonny arasında bir sorun mu var?"

"Öyle görünüyor ki orijinal Lerman cinayeti davası üzerinde biraz araştırma yapıyorsunuz."

"Bu benim işim."

Gurney aniden Kim'in akşam yemeğine Kyle'ın onu davet etmesinden dolayı gelmediğini anladı. Kyle hiç şüphesiz planladığı ziyaretten bahsetmişti ve kendisi de davet etmişti. Bu da söylediği her şeyin er ya da geç medyada yer alma ihtimalinin olduğu anlamına geliyordu.

Kelimelerini özenle seçti. "Lenny ile Sonny Lerman arasındaki ilişkide ikisinin de ölümüne neden olan zehirli bir şey olduğuna inanıyorum."

Gözleri büyüdü. "Yani Ziko Slade'in Lenny'yi Lenny ona şantaj yapmaya çalıştığı için öldürdüğüne inanmıyorsun?"

"Mahkemede kulağa hoş geliyordu ama bu cinayetin tuhaflığını açıklamıyor."

"Yani... . . başının kesilmesi mi? Bu kelimeyi hayrete benzer bir ifadeyle dile getirdi.

Madeleine, ciddi bir isteğin tonunu hafifletmek için sıklıkla kullandığı utangaç küçük gülümsemeyle araya girdi. "Hindimizi yerken belki vücudun kopan kısımlarından başka bir şeyden de konuşabiliriz?"

İyi fikir, dedi Gurney.

Kyle konuyu öylesine değiştirdi ki Gurney neredeyse kahkaha atacaktı.

"Madeleine, patates kızartmasını yapma şekline bayıldım."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Yamlar mı? Biraz tereyağı, tuz ve bir tutam tarçınla püre haline getirilmişler."

Gerry Mirkle şunları söyledi: "Büyüdüğüm evde patatesler bir tartışma konusuydu. Annem her tatil yemeğinde kendi tatlı patates karışımlarından birini servis ederdi. Babam patateslerden nefret ederdi. 'Daha önce hiç bu şekilde yapmamıştım, mutlaka denemelisiniz' derdi. Şöyle cevap verirdi: 'Bu şekilde, bu şekilde hiçbir fark yaratmaz. Onları nasıl yaparsanız yapın, çok berbatlar!' Sonra kediyle konuşmaya başlıyor, ona patateslerin ne kadar güzel olduğunu ve bazı insanların iyi şeylerin değerini anlayamadığını anlatıyordu. Bu noktada babam çatalını yere vurup odadan dışarı çıkıyordu. Zıt kutupların birbirini çektiğini söylüyorlar ama çekim çarpışmaya dönüşebiliyor. Ve bu çarpışma ya ilişkiyi parçalıyor ya da her iki tarafın da diğerinin değişmesini istemesiyle ilişkiyi sürekli bir hayal kırıklığı içinde donduruyor."

"Baban nasıl bir adamdı?" Kim'e sordu.

"O bir üniversite profesörüydü. Makroekonomi konusunda otorite. Kendisini bir koca ya da baba olarak gördüğünden şüpheliyim." Gerry durakladı. "Yüzmeyi severdi ve yaz aylarında her cumartesi yakındaki bir plaja giderdi. Bir cumartesi beni de yanına

aldı. Bunun onun fikri olmadığından eminim, sadece annemin ona yapması için baskı yaptığı bir şeydi. Benim yanında olduğumu unuttu ve bensiz eve gitti.

Masanın çevresinden dehşet sesleri geliyordu.

"Yıllar geçtikçe annem bu hikayeyi giderek daha acı bir mizahla anlattı. Bu onun, profesörün bencil bir aptal olduğunu herkesin bilmesini sağlamanın yoluydu. Bir keresinde erkek olmayı dilediğini söylediğini duymuş olsam da sonunda onun için üzölmeye başladım."

"Ataerkillik!" dedi Kim tiksintiyle. "Eğer erkek olsaydın seni sahilde unutmazdı."

"Bir çocukla ilişkisi daha kötü olabilir."

"Nasıl? Neden?"

"Babaların genellikle kızlarından olmayan beklentileri oğulları için vardır. Oğlunu kendilerinin bir uzantısı olarak görüyorlar ve eğer başlangıçta ciddi kontrol sorunları yaşarlarsa sonuçlar patlayıcı olabilir."

"Geçen yıl," dedi Kyle eğilerek, "Kim, baba ve oğlunun ekip halinde çalışan seri katiller olduğu bir vakayı bildirdi." Ona döndü. "Hikâyeyi anlatmak ister misin?"

Gözleri Gurney'e RAM-TV'deki heyecandan hoşlanan "kişilikleri" hatırlatacak şekilde parladı.

"Noah ve Tanner Babcock, cehennemden gelen baba ve oğul," diye başladı ama Gurney'in telefonundaki güvenlik alarminin bip sesiyle sözünü kesti.

Beklenmedik ziyaretçiler o kadar nadirdi ki, o ve Madeleine masadan kalkmadan önce bir süre soru soran bakışlar attılar. Mutfak penceresine gitti ve beyaz bir minibüsün ahırın etrafından dolaşp çayır yolundan eve doğru ilerlemesini izledi. Üniformalı bir sürücü araçtan indi, büyük, kare bir nakliye kartonunu yan kapıya taşıdı ve minibüse geri döndü.

Gurney çamurluktan dışarı çıktı ve kapıyı tam zamanında açarak sürücünün minibüse geri döndüğünü gördü. Yan tarafında KUZEYDOĞU HIZLI TESLİMAT yazan mavi bir logo vardı . Minibüs geldiği gibi hızla yola çıktı.

Gurney basamaktaki kartona baktı. Onu aldı, ağırlığının en az otuz kilo olduğunu gördü, eve getirdi ve mutfak büfesinin üzerine koydu. Etiketle gönderenin adı C. Hadley olarak belirtiliyordu.

"Christine'den" dedi.

"Christine mi?" Madeleine bu ismin bir sorunmuş gibi görünmesini sağladı.

"Etiketle öyle yazıyor."

Masadaki diğerlerine açıklama yapmak amacıyla, "Ridgewood'daki zengin kız kardeşim," dedi.

Gurney boğazını temizledi. "Açmak ister misin?"

"Oradasın. Sen aç."

Gurney paketi kesip üst kapaklarını açtı ve içine baktı. "Bu bir tatil hediye sepeti. Reçeller, lezzetler, süslü hardallar.

"İyi," dedi Madeleine umursamaz bir el hareketiyle. "Bununla ne yapacağımıza daha sonra karar vereceğiz."

Ardından gelen sessizliği Gerry Mirkle bozdu. "Sanırım Kim bize bir baba-oğul seri cinayet hikayesini anlatmak üzereydi."

Kim herkesin dikkatinin kendisinde olduğundan emin olmak için etrafına baktı. "Noah Babcock, oğlu Tanner'la birlikte izole bir mandıra çiftliğinde yaşıyordu. Oğlu altı yaşındayken, çocuğun annesini gözünün önünde kürekle öldüresiye dövdü, cesedi soydu ve sıvı gübreyle dolu bir tanka attı. Sonraki on beş yıl boyunca, on bir kadını daha aynı tanka attı ve duygusuz bir zombiye dönüşen oğlu, ağır kaldırmaya yardım etti. Cinayetler, bir eyalet müfettişinin çamur tanklarının rutin kontrollerini yaptığı sırada tesadüfen ortaya çıktı. Tankı açtığında yüzeyde kısmen parçalanmış bir kulak buldu. Baba, maksimum güvenli bir hapisanede art arda on iki

ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı. Oğlu, suç işleyen akıl hastaları için olan bir tesise gönderildi."

Kyle şunu ekledi: "Kim, oğluyla yaptığı röportajlara dayanarak ödüllü bir makale yazdı."

Madeleine'in bakışları Kim'e odaklanmıştı. "Bu röportajları nasıl başardınız?"

Tanner'a haftada bir ziyaretçiye izin veriliyordu. Bu yüzden ziyaret ettim."

"Seninle konuşmaya istekli olmasına şaşırdım."

Kim kendinden memnun bir gülümseme sergiledi. "Biraz çaba gerektirdi."

"Ona ne söz verdin?"

"'Söz' çok güçlü bir kelime. Hikâyenin onun versiyonunu anlatmanın insanların ne olduğunu anlamalarına yardımcı olacağını önerdim."

"IQ'sunun ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Kim'in ifadesi sertleşti ama o cevap veremedi. Gerry Mirkle araya girdi. "Gübre Cinayetleri. RAM News'in davaya bu adı verdiğini hatırlıyorum. Olayları karakterize etme yöntemleri var."

Kim hiçbir şey söylemedi.

Gerry devam etti. "Profesyonel bir gazeteci olarak RAM'in haberlere yaklaşımı hakkında mutlaka bir fikriniz vardır?"

"Yaklaşımları mı?"

"Karmaşık, trajik olayları kaba, basit manşetlere dönüştürme biçimleri."

Kim'in gülümsemesi gözlerindeki düşmanlığı gizleyemedi. "Ürünün tarzını eleştirmek kolay ama izleyicinin istediği olmasaydı bu olmazdı."

Gerry çatalını aldı, bir süre çatalları inceledi, sonra bıraktı. "Sorun şu ki, insanların istediği pek çok şey sonunda onları zehirliyor."

Bu fikrin tam metni olmasa da içeriği Gurney'e Emma Martin'i hatırlattı. Gerry'ye Emma'ya ya da onun terapötik yaklaşımına aşına olup olmadığını sordu.

Gerry'nin gözleri parladı. "Ah, evet, gerçekten. Ancak doğrudan temastan ziyade itibara dayalıdır. Konu klinik camiasına geldiğinde Emma her zaman biraz yabancıydı. Aspen'deki bir konferansta yaşanan bir olayı hatırlıyorum. Ünlü bir psikiyatrist, doğanın ve beslenmenin insan davranışı üzerindeki göreceli etkilerini ortaya koyduğunu iddia ettiği bir çalışmanın ayrıntılarını az önce sunmuştu. Bir iğnenin düşeceğini duyabilirdiniz; ta ki Emma kahkaha atıp araştırmanın temelindeki yapıyı yıkmaya başlayana kadar. Akademik gösteriş onun asla sindiremeyeceği bir şeydi."

Bu, bulaşıklar temizlenirken süren bir sessizliğe neden oldu. Madeleine kahve içti ve masaya balkabağı turtası getirdi.

"Kahveyi beklerken," dedi, "unutmadan Christine'i arayıp reçel sepeti için teşekkür edeceğim." Odadan çıkmaya başladı, sonra durdu. "Reçel, jöle ve benzeri şeyleri seven biri varsa lütfen oraya gidin ve ne istiyorsanız alın. Utanma. Telefonum çalışma odasında; bir saniye sonra döneceğim."

Gerry ayağa kalkıp büfenin üzerindeki açık kartona yönelirken, "Utangaçlık hiçbir zaman benim sorunum olmadı" dedi. Kim onu takip etti ve her seferinde bir kavanozu geçici olarak çıkarmaya ve süslü etiketleri kibar bir hayranlıkla incelemeye başladılar. Sanki içgüdüsel olarak hızı açgözlülükle ilişkilendiriyormuş gibi acele etmediler. Bu şekilde ilerleyerek yarım düzine öğeyi kaldırmaları, beğenmeleri ve yorum yapmaları yaklaşık üç veya dört dakika sürdü.

"Eh," dedi Gerry sırtarak, "bu şekerler kartonun yalnızca üst kısmını dolduruyordu. Bu bölücünün altında çok daha fazlası olmalı."

Kartonun içine uzandı ve karton kısmı birkaç saniye boyunca çekiştirdi. Büfenin üst kısmına göz atarak yedek bir servis çatalı aldı ve onu ek parçanın kenarının altına doğru itti; tam da Madeleine şaşkın görünerek çalışma odasından dönüyordu.

"Christine'le konuştum. Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi. Bize hiçbir şey göndermedi."

Aniden ek parça kartondan dışarı uçtu ve ardından parlak yeşil bir şey parladı. Gerry keskin bir çığlık atarak geriye doğru sendelerken servis çatalı Gerry'nin elinden düştü ve takırdayarak yere düştü.

Kim ağzı açık bir halde olduğu yerde donup kaldı.

Madeleine tereddütle yaklaştı ve kartonun içine baktı. Gözleri büyüdü ve çığlık atarak geriye doğru sendeledi. Vücudu mutfak duvarına çarptı ve yere kaydı.

"Nedir bu?" diye bağırdı Gurney ayağa fırlayıp sandalyesini devirip Madeleine'e doğru sendeleyerek. "İyi misin? Ne oluyor be . . . ?"

O işaret etti. "Bakmak! Tanrı aşkına, bak!"

Kartondan, iğne keskinliğinde kavisli dişleri ve kızgın kömür renginde kötü niyetli gözleri olan sarmal yeşil bir yılan yükseliyordu; üçgen kafası bir yandan diğer yana hafifçe sallanıyordu.

BÖLÜM IV

takıntı

"HALA UYANIK MISIN? diye sordu G URNEY yumuşak bir sesle .

O olduğundan oldukça emindi. Yatak odasının penceresinden ay ışığında yanında yatan kadının nefes alışından anlıyordu ama cevap vermedi. Aslında reçel sepetindeki iğrenç şeyin onu mutfak duvarına doğru sersemletmesine yol açtığından bu yana geçen saatler boyunca neredeyse tek kelime etmemişti.

Eyalet polisi geldiğinde onların tüm sorularını yanıtlayan o oldu. Gerry, Kyle ve Kim ayrılırken, kendisinin ve Madeleine'in iyi olacağına dair onlara güvence veren oydu; hayır, yapabilecekleri hiçbir şey yoktu; evet, onları kesinlikle gelişmelerden haberdar ederdi.

O ve Madeleine evi kendilerine aldıktan sonra, ağzı sıkı bir takıntıyla, "hediye" kutusunun açıldığı mutfak büfesinden başlayarak, mutfak zemini ile koridor zeminini fırçalamaya başlamıştı. mutfak ve sünger paspaslı çamur odası. Sonunda bir kova sabunlu su ve dizlerinin üzerine çöktüğü bir fırçayla teslimatçının kartonu bıraktığı dış basamağı taradı. Bütün bunları, her türlü yardım teklifine kapıyı kapatan bir şiddetle yaptı. Onun çabasının , gördüklerinin yarattığı uzun süreli şoku azaltacağını umarak, endişeyle izlemişti .

Temizlik krizi geçtiğinde -ovacak hiçbir şey kalmadığında- odanın uzak ucundaki oturma alanına gitmiş, aylardır kullanılmadan koltuklardan birinin üzerinde duran bir afgana sarınmış ve yerleşmişti. aşağıya, şömineye bakıyorum. Öğleden sonraki yangın çoktan sönmüştü ve geriye yalnızca soğuk küller kalmıştı. Birkaç kez yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu ama kadın onu duyduğuna dair hiçbir belirti göstermedi. Sonunda sandalyeden kalkıp yatağına gitti.

Şimdi orada yan yana yatarken Gurney paniğin ilk dalgalarını hissediyordu.

"Uyanık mısınız?" tekrar sordu.

Hiçbir şey söylemedi.

"Beni korkutuyorsun."

Hala hiçbirşey.

Bir şeyler yapmak için umutsuz bir ihtiyaç hissetti. Ama ne? Onu en yakın acil servise mi götüreceksiniz? Bu yardımcı olur mu? Yoksa bu çıkık onu yaşadığı şeyin daha da derinlerine sürükleyecek miydi? Yoksa gitmeyi mi reddedecekti?

Bir anda yayladaki çakallar ürkütücü bir uyum içinde ulumaya başladı. Sonra başladıkları gibi aniden durdular.

Madeleine'in başı yastığın üzerinde hafifçe yana kaydı.

"Kız kardeşimin nerede yaşadığını biliyorlar."

Fısıltıdan biraz yüksek olan sesi o kadar beklenmedikti ki Gurney biraz irkildi.

"Bize o iğrenç şeyi gönderen insanlar."

Cevabı yoktu.

"Seni durdurmak için ne gerekecek? Birimizin ölmesi mi gerekecek?"

"Tam olarak engellemeye çalıştığım şey bu."

"Sen?" Bu bir sorudan ziyade yorucu bir yorumdu.

Sessizlik yalnızca yatak odası penceresinin dışındaki donmuş leylak çalılarının arasından esen meltem hışırtısıyla bozuluyordu.

M ADELEINE SONUNDA UYKUYA DALDI. GURNEY YAPMADI .

Şafağın ilk gri ışıklarıyla birlikte kalktı, duş aldı, giyindi, komodinin üzerinden Glock'unu ve omuz kılıfını aldı, mutfığa çıktı ve kahve makinesini çalıştırdı. Hava ısınırken Glock'unu bağladı, çamur odasından ceketini aldı ve dışarı çıktı.

Gece boyunca sıcaklık yeniden düştü. Sarkık kuşkonmaz eğrelti otları donla kaplanmıştı ve anılardaki en kısa Hint yazı sona ermişti. Canlandırıcı havanın düşüncelerine bir miktar doğrusal mantık kazandıracağı umuduyla bir dizi uzun, yavaş nefes aldı.

Bir süre sonra titremeye başladı. Soğuk hava ve derin nefes alma baş ağrısını daha da şiddetlendiriyordu. Eve çekildi, ceketini çıkardı ve kahve makinesine bir parça koyu kızarmış ekmek koydu. Kupası dolduğunda onu çalışma odasına götürdü, dizüstü bilgisayarını açtı ve yılanı getiren kamyonun üzerindeki isim olan Kuzeydoğu Hızlandırılmış Teslimat'ı aradı.

Böyle bir şirketin olmadığını öğrendiğinde şaşırmadı; bu durum, düşmanın önemli kaynaklara sahip, dikkatli bir planlamacı olduğuna olan inancını daha da güçlendirdi. Bir an keşfini BCI'ya iletmeyi düşündü, sonra iki iyi nedenden dolayı bunu yapmamaya karar verdi. Kesinlikle aynı keşfi kendi başlarına yapacaklardı ve onun paralel bir soruşturma yürütmesini takdir etmeyeceklerdi.

Bunun yerine dikkatini Lerman-Slade dava dosyalarına çevirdi. Bir klasörden diğerine göz atarken, Kyra Barstow'un gönderdiği, Lenny'nin Calliope Springs'ten Slade'in kulübesine olan rotasını GPS zaman gösterimleriyle birlikte gösteren çıktıyı içeren dosyada durdu. Bu, Stryker'ın deneme için grafik biçiminde basitleştirdiği hammaddeydi.

Aynı klasörde Lenny'nin yaptığı iki kredi kartı ücretinin çıktısını buldu: Benzin istasyonunda 14,57 dolar ve otomobil tedarik mağazasında 16,19 dolar. Her birinin yanındaki zaman gösterimini

kontrol etti ve otomobil tedarik işleminin benzin istasyonundaki işlemiden altı dakika önce gerçekleştiğini gördü.

İstasyonun Google Street View görüntüsünü hatırlarsak, pompaların arkasındaki küçük, köhne görünümlü mağazada 14,57 dolar herhangi bir şeye harcanmak için çok fazla görünüyordu. Ancak gaz alımı için düşük tarafta görünüyordu. Gurney bir akaryakıt fiyatı sitesine gitti ve geçen Kasım ayına ait şehir dışındaki ortalama gaz fiyatlarını kontrol etti. Lerman'ın Corolla'sının kullanacağı normal kalitenin pompada galonu 3,19 dolardı. Bu fiyata yalnızca dört buçuk galon kazanabilirdi; bir araba için garip derecede küçük bir miktardı ama beş galonluk bir benzin bidonu için hemen hemen yeterliydi.

Lerman'ın yolculuğunun zaman kodlu çıktısına geri döndü. Stryker'ın jüriye gösterdiği haritayla tamamen tutarlı görünüyordu. Sonra gözüne bir şey takıldı; Lerman, Slade'in özel yoluna ulaşmadan sadece bir mil önce durdu. Çok kısa bir duraktı, sadece bir dakikaydı ve Stryker bunu haritasında işaretleme zahmetine girmemişti. Giderek kendine özgü özellikleriyle tanımlanan bir vakadaki bir tuhaflık dahadı bu.

Sandalyesinde arkasına yaslanıp çalışma odasının penceresinden dışarıdaki yüksek meraya baktı. Şafak ışığı, bej çimenlerin üzerindeki dona ek bir soğukluk katıyor gibiydi. Bütün bunlarda onun kurşuni ruh halini artıran bir ölü sessizlik vardı. Ani bir kararlılıkla bir şeyler yapmaya karar verdi . Bir yıl önce yüz elli mil uzakta meydana gelen küçük olayların önemini hayal etmeye çalışmaktan her şey daha iyi olurdu. Geçen zamanla ilgili hiçbir şey yapamadı ama bu olayların yaşandığı yerleri ziyaret edebildi. Ve eylemin zihinsel çıkmazdan kurtulmanın en emin yolu olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Omuz kılıfındaki Glock'u kontrol etti ve ceketini giydi.

Yatak odası kapısının açıldığını duyduğunda Madeleine'e not bırakıyordu. Birkaç saniye sonra bornozunu sımsıkı sarıp, saçlarını taramadan mutfağa geldi. Ceketine kaşlarını çattı.

"Nereye gidiyorsun?"

Yarı yazılı notu buruşturdu ve Lenny Lerman'ın Slade'in pansiyonuna yaptığı geziyle ilgili birkaç şeyin kendisini rahatsız ettiğini ve bunları kontrol etmek istediğini açıkladı. Şunları ekledi: "Bu davayla bağlantılı herhangi bir şeyin peşine düşmem fikrinden nefret ettiğini biliyorum ama Tanrım, Maddie, başka ne yapacağımı bilmiyorum. Bu konunun temeline inmek için Cam Stryker'a, BCI'a ya da Rexton Polis Teşkilatı'na güvenmiyorum. Sadece inanmıyorum—"

Sesini yükselterek onun sözünü kesti. "Yani kazmaya devam etmelisin. Ve kazıyorum. Ve kazıyorum. Sonuçları ne olursa olsun. Bu mu?"

"Başka alternatif göremiyorum."

"Alternatif durmaktır. Sadece dur !"

"Şimdi davaya sırtımı dönmek yapabileceğim en tehlikeli şey olurdu."

Yavaş çekimde başını salladı; bu, onay vermekten çok öfke ifade eden bir hareketti, sonra aniden yatak odasına döndü.

O sabah saat 9:55'te Gurney, Cory's Auto Supply'ın önündeki park alanına park etti.

Lerman'ın Visa faturasındaki 16,19 dolarlık mağaza ücretine yüzde 8'lik bir satış vergisi dahil olacağından, Lerman'ın satın aldığı her şeyin etiket fiyatının ne olacağını belirlemek için hızlı bir hesaplama yaptı. Ulaştığı rakam 14,99 dolardı.

Kafatasının tabanından omzuna doğru ani bir ağrı yayılırken arabadan çıktı ve kendini kapıya yaslayarak dengeledi; bu, boyunluk takması gerektiğinin hafif bir hatırlatıcısıydı. Acının keskin tarafı hafiflediğinde mağazaya girdi. Motor yağı, antifriz, ön cam silecekleri, paspaslar, alet takımları, gaz katkı maddeleri, araba cilaları ve temizlik solüsyonlarıyla dolu rafların arasından geçerek arkasında iri, gri saçlı bir adamın sabit bakışlı bir adamla kendisine baktığı satış tezgahına geldi. Yeni bir cemaati selamlayan bir bakanın gülümsemesi.

"Bu güzel günde sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Benzin bidonlarını stokluyor musunuz?"

Adam işaret etti. "Orada, uzaktaki duvara karşı."

Gurney sergide iki çeşit buldu; eski moda yuvarlak metal olanlar ve şu anda daha popüler olan kırmızı plastik olanlar, her ikisi de beş galonluk boyutlarda. Plastik bir tane aldı, etiketi kontrol etti ve karşılanmış bir beklentinin belirgin küçük telaşıyla 14,99 dolarlık bir fiyat gördü.

Onu tezgahdaki adama götürdü ve o ürünü ne kadar süredir sattığını sordu.

"Yıllar."

"Aynı fiyata mı?"

"Büyük otomobil tedarik zincirleriyle aynı fiyat. Bundan kar elde etmeyin ama işimizi sürdürebilmemizin tek yolu bu. Bir noktada bu ülkemiz yanlış bir yola saptı. Kararları kimin verdiğini bile bilmiyoruz. Çinliler? Kim bilir?"

Gurney benzin deposunun parasını ödedi, onu arabasına götürdü ve Kyra Barstow'u aradı.

"David mi?"

Onu kendisi kadar iyi tanıdığından, Şükran Günü'nün ertesi günü onu işte bulunca şaşırmadı. "Hızlı soru. Stryker'ın Slade duruşmasında kullandığı olay yeri fotoğraflarını bastırdığı dijital dosyalar elinizde var mı?"

"Önümde değil ama onlara erişebilirim. Neden?"

"Thorne'un bana gönderdiği fotoğraf çıktıları arasında Lerman'ın Corolla'sının yakıldığı taş ocağından bazıları da vardı. Bunlardan birinin köşesinde kırmızı plastik bir gaz kabı görülüyordu. Sanırım siz ya da adamlarınızdan biri bunu adli tıp incelemesi için getirdiniz?"

"Elbette. Ancak üzerinde parmak izi yoktu ve Stryker ona olan ilgisini kaybetti."

"Onu elinizde mi tuttuğunuzu yoksa Rexton Polis Teşkilatı'na mı devrettiğinizi hatırlıyor musunuz?"

"Kontrol etmem gerekecek. Bununla nereye gidiyoruz?"

"Acaba hâlâ elinizdeyse, çeşitli açılardan birkaç hızlı fotoğraf çekip telefonuma gönderebilir misiniz?"

O güldü. "Sanırım şimdi demek istiyorsun?"

"Şimdi iyi olur."

"Bana nedenini söylemedin."

"Lerman'ın otomobil tedarik mağazasından yaptığı satın almanın beş galonluk bir gaz kabı olduğundan oldukça eminim. Fiyat, Visa ekstresindeki ücretle tutarlıdır ve birkaç dakika sonra yaptığı gaz alımı da konteynerin boyutuyla tutarlıdır. Bu gerçeklerin hiçbirinin bir şeyi kanıtlamadığını biliyorum ama taş ocağında bulduğunuz konteynerin o mağazada satılan konteynerle eşleştiği ortaya çıkarsa..."

Barstow onun sözünü kesti, ses tonu inanamıyormuş gibiydi. "Lerman'ın kendi arabasını yakmak için kullanılan gazı satın aldığını mı söylüyorsun? Bunu neden yapsın ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Bu dava giderek daha da tuhaflaşıyor."

"Mümkün olan en kısa sürede size döneceğim." dedi ve aramayı sonlandırdı.

Gurney onun sesinde bir aciliyet, hatta belki de heyecan sezdi.

Bölgeden ayrılmadan önce kontrol etmek istediği bir şey daha vardı. Arabadan indi ve caddenin karşısındaki benzin pompalarının arkasındaki kasvetli mağazaya doğru yürüdü. İçeri girdiğinde buranın kelimenin normal anlamında bir mağaza olmadığını keşfetti. Burası sadece üç duvarın önünde şekerlemeler, cipsler ve konserve gazozlar sunan bir dizi otomatın sıralandığı tozlu bir

odaydı. Yeşil saçlı, dövmele bir genç görevli odanın bir köşesinde oturuyordu ve iki elinde bir telefon tutuyordu.

Gurney yolun karşısına arabasına doğru gitti ve artık Lerman'ın istasyondaki vize ücretinin gerçekten benzin için olduğundan iki kat emindi, orada 14,57 dolar harcayabileceği başka hiçbir şey yoktu. İlerleme kaydedildiği hissini verdiği cesaretle, Lerman'ın yol kenarındaki bir dakikalık tuhaf durağına doğru ilerlemeye karar verdi.

Lerman'ın rotasının çıktısını kontrol etti, o durağın koordinatlarını kaydetti, bunları GPS'ine varış noktası olarak girdi, otoparktan çıktı ve kuzeye, Adirondacks'a doğru yola çıktı.

Sonraki saat ve çeyrekte rakım arttıkça sıcaklık düştü. GPS ona hedefine vardığını söylediğinde gösterge panosundaki sıcaklık 18°F'a düşmüştü; yolun sağ tarafında, bir pulluk kamyonunun veya tuz serpme makinesinin ancak dönebileceği kadar geniş, temiz bir alan. Arabadan inip ceketinin fermuarını çenesine kadar çekti.

Devasa yaprak dökmeyen bitkilerden oluşan tipik bir Adirondack ormanı olan çevresini inceledi. Altlarındaki zemin kahverengi iğnelerden oluşan kalın bir örtüyle kaplıydı. Orada burada buz parçaları var. Havada piney kokusu var. Ölüm sessizliği. Konumun Lerman'ın orada durma nedenini ortaya çıkarabileceğine dair umudu hızla sönüyordu. Gözüne bir şey çarptığında vazgeçmek üzereydi. Çam iğneleri her yeri kapladığı için ilk başta bunu fark etmemişti ama açıklığın kenarından ormana giden dar bir yol varmış gibi görünüyordu. Yaklaşınca bir arabanın geçebileceği kadar geniş olduğunu gördü. Kiralık aracının ormanda mahsur kalması riskini göze alamayacaktı ama yürüyerek ilerleyecek kadar meraklıydı.

Çok geçmeden, çoğunluğu granit ocağından oluşan çok daha büyük bir açıklığı keşfetti. Kısa bir araştırma, bunun Lerman'ın Corolla'sının yanmış bir hurdaya dönüştüğü yerle aynı olduğunu ortaya çıkardı. Site fotoğraflarının arabanın kalıntılarını gösterdiği noktaya doğru ilerledi. Gri taşın üzerindeki kararmış alan konumu doğruladı. Arabasına dönmeden önce siteyi dolaşmak için bir yirmi dakika daha harcadı.

Motoru çalıştırdı, ısıtıcıyı çalıştırdı ve durumu anlamaya çalıştı. Lerman'ın daha sonra arabasının yakılacağı yere giden bir şeritte durması elbette bir tesadüf değildi. Ama neden?

En ufak bir makul açıklama bile bulmaya çalışırken, telefonu bir mesajın geldiğini duyurdu. Kyra Barstow'dandı ve yanında kırmızı plastik bir gaz deposunun dört yakın çekim fotoğrafı vardı.

Gurney'in satın aldığı konteyner yanındaki koltuktaydı. Barstow'un fotoğraflarındaki açıların her biriyle eşleşecek şekilde dikkatlice çevirdi. Karşılaştırmalar onu Cory's Auto Supply'ın stokladığı ürünün, araba yangınında bulunanla aynı olduğuna ikna etti. Bu, yapbozun bir çift parçası bir araya geldiğinde hissettiğı o tanıdık küçük tatmin hissini yarattı.

Ama uzun sürmedi. Memnuniyetin yerini şaşkınlık aldı. Ziko Slade'den zorla küçük bir servet koparmaya kalkışan Lenny Lerman neden yanında bir bidon benzin getirsin ki? Parayı aldıktan sonra Slade'i öldürüp kulübeyi yakmayı mı planlamıştı? Peki plan ters gittiğinde, benzin Lenny'nin katili tarafından Corolla'yı yok etmek için uygun bir şekilde mi kullanıldı? Bu senaryo akla yatkındı ama pek olası görünmüyordu. Gurney'in Lenny hakkında öğrendiğı hiçbir şey onun saf şantaj planının kasıtlı cinayet ve kundakçılığı içereceğı fikrini desteklemiyordu. Açgözlü ve aptal olabilirdi ama buz gibi ve acımasız olmak ona pek uygun görünmüyordu.

Arabanın içi ısınmaya başladığında Gurney ceketinin fermuarını açtı, arkasına yaslandı ve bundan sonra ne yapacağını düşündü. Arabayla kulübeye gitmeyi düşündü; yalnızca bir mil kadar uzaktaydı. Ian Valdez orada olsaydı onunla bir kez daha konuşabilirdi. Ancak biraz daha düşündükten sonra görüşmeye daha iyi hazırlanana kadar beklemeyi tercih etti. Olanlarda Ian'ın rolünün ilk başta görüldüğünden daha derin olması durumunda, adam hakkında daha fazla bilgi toplamak çok önemliydi.

Kararan gökyüzü kar vaat ederken ve Adirondacks'ta yapacak başka bir şey olmadığından Walnut Crossing'e geri dönmeye karar verdi. Benzin bidonunu arka koltuğa attı, arabayı çalıştırdı ve telefonu tekrar çaldı. İlk tahmini Cam Stryker'dı ve haklıydı. Çoğu seçilmiş yetkilinin uzun hafta sonunun tadını çıkaracağı günün

Şükran Günü'nden sonraki gün olması, Stryker gibi takıntılı bir işkolik için hiçbir şey ifade etmeyecekti.

"David, neredesin?"

Ses tonundaki bir şey ona evde olmadığını bildiğini söylüyordu. Onu takip etmesi için bir polis ya da kendi müfettişlerinden birini göndermiş olabilir mi? Gerçek, en akıllıca yanıt gibi görünüyordu.

"Lerman'ın arabasının yakıldığı taş ocağında."

"Neredesin ? "

"Görünüşe göre yangında kullanılan gazı Lerman bizzat satın almış; Rexton polisi GPS rota okumasına ve Visa faturalarına dikkat etselerdi bunu keşfedebilirdi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Kolay bir mahkumiyet arayışı içinde yarım yamalak bir soruşturma ve özenle seçilmiş delillerle ele alınan son derece karmaşık bir suçtan bahsediyorum!"

Stryker'in cevabının tonu yapay olarak sakindi. Bu Gurney'e birinin bombayı etkisiz hale getirirken nasıl konuşabileceğini hatırlattı. "Bazı önemli keşifler yapmış gibisin. Onlar hakkında şahsen konuşmalıyız. Şu anki konumunuza göre bu öğleden sonra saat ikide ofisime varmış olursunuz. Saat ikide burada olacağınıza güvenebilir miyim?"

Kesinlikle, dedi kararlı gibi görüldüğünü umduğu bir ses tonuyla.

Stryker'in ani açık fikirli tavrına güvenmiyordu. Ne kadar çok şey öğrendiğini ve bunun ona ne kadar zarar verebileceğini öğrendikten sonra önerilen toplantının, kendisini gözaltına alması için uygun bir yol olabileceğinden şüpheleniyordu.

Blackmore'un vurulmasından bu yana onu tutuklamanın bir seçenek olduğunu açıkça belirtmişti. Silahtaki parmak izleri ve ellerindeki barut kalıntısı, ona yeterli olası nedeni vermenin yanı sıra, sahte tutuklama nedeniyle açılacak hukuk davasına karşı da

bir kalkan teşkil edecekti. Hesabının basit bir risk analizine dayandığını düşündü. Soruşturması onu tutuklamaktan daha büyük bir risk oluşturduğunda, onu tutuklatacak ve daha sonra onu serbest bırakmak zorunda kalmanın yaratacağı utancın üstesinden gelecekti.

Birkaç dakika önceki kendi yorumlarının onu bu noktaya itmiş olabileceğinden şüpheleniyordu. Eğer öyleyse hiç pişmanlık duymuyordu. Çatışan hedefleri bunu kaçınılmaz kılıyordu. Yalnızca zamanlaması kararlaştırılmamıştı.

Zaten tutuklanması için emir arıyorsa, bir an önce bazı önlemlerin alınması akıllıca olacaktır. Gözaltına alınmaya hiç niyeti yoktu ama taşra bölgesini terk etmek de bir seçenek değildi. Soruşturmasını sürdürmek için orada olması gerekiyordu; oradaydı ama bulunamıyordu.

Stryker, telefonundaki GPS bulucu aracılığıyla konumunun gerçek zamanlı gözetimini ayarlıyor olabilir. Bu işlevi telefonun konum ayarlarından devre dışı bırakacak kadar kolaydı, o da öyle yaptı. Ayrıca, eğer toplantıyı atlayıp Adirondacks'tan doğruca eve gidebileceğinden şüpheleniyorsa, evine giden yolu izlemesi de mümkündü. Telefonunun ekranında bir bölge haritası açtı ve Walnut Crossing'e doğru, onu mülkünün arka ucundan bir mil kadar uzaktaki eski bir çiftlik yoluna götürecekt, arada yalnızca ormanlık bir eyalet arazisinin bulunduğu bir rota seçti. Park etmek için göze çarpmayan bir yer bulur ve evine yürüyerek giderdi. Arabanın GPS'indeki yeni rotaya girdi ve makul bir güvenlik duygusuyla yola çıktı.

Yolculuğa yaklaşık bir saat kala bir açık hava alışveriş merkezinin yanından geçti. Mağazalardan birinin ön yüzündeki logo gözüne çarptı. Mağazanın adı Camper's Paradise, yolun birkaç kilometre aşağısında onu geri dönüp geri dönmeye sevk eden bir düşünce zincirini tetikledi.

Yarım saat sonra elinde küçük bir çadır, propan çadır ısıtıcısı ve uyku tulumuyla mağazadan çıktı ve Walnut Crossing'e doğru yolculuğuna devam etti.

Gurney'in mülkünün arkasındaki ormanı çevreleyen ARKA YOL, birkaç eski ağaç kesme yoluna erişim sağlıyordu . En az büyümüş olanı seçti ve arabayı artık yoldan görünmeyecek kadar uzağa sürdü.

Oradan, satın aldıklarıyla birlikte dik bir yokuşu yürüyerek patikayı takip etti. Devrilen ağaçlar defalarca yolu tıkayarak onu, sanki yağlanmış gibi kaygan, yosunla kaplı kayaların üzerinden dolambaçlı yollara gitmeye zorladı. Madeleine yanında olsaydı yosunların çeşitliliğine ve yeşillik paletine hayran kalacağını düşündü. Odak noktası başka bir beyin sarsıntısı yaşamamaktı.

Patikanın azalmasından çok sonra geniş, sırt benzeri bir tepenin zirvesine ulaştı. Baldıranların sarkık dallarındaki açıklıklardan evini, ovanın çoğunu ve ahırın bir kısmını görebiliyordu. Bu süre boyunca telefonunu kontrol etti. Saat tam olarak öğleden sonra 2.00'di. Çadırını kurmak için düz bir yer ararken Stryker'ın onu tekrar aramadan önce ne kadar daha bekleyeceğini merak etti.

Cevabın dokuz dakika olduğu ortaya çıktı. Aramanın sesli mesaja gitmesine izin verdi.

"David seninle konuşmam lazım. Acilen. Saat ikide ofisimde olmayı kabul ettin. Lütfen bu mesajı aldığınız anda beni arayın."

Onunla konuşmak için acelesi yoktu. Kanun dışı biri olarak yeni statüsünü teknik olarak olmasa da ruhen biraz daha düşünerek vermek istiyordu.

Kısa süre sonra gizli kamp alanını kurmak için her tarafı yoğun yaprak dökmeyen ağaçlarla korunan nispeten düz bir arazi parçası buldu. Burada gerçekten vakit geçirip geçirmeyeceğini bilmiyordu ama durumun değişkenliği göz önüne alındığında, acilen geri çekilmek akıllıca görünüyordu.

Çadırı kurmayı bitirdiğinde kasaba yolundan bir aracın yaklaştığını duydu. Daha iyi görüş sağlayacak bir noktaya geçti. Kısa süre sonra ahırın yanından hızla geçen koyu renkli bir sedan belirdi. Eş zamanlı olarak telefonu, ahırın ön tarafındaki güvenlik kamerasının etkinleştirildiğini bildiren kendine özgü bip sesi çıkardı.

Sedan mera yolunda ilerlemeye devam etti ve evden kısa bir mesafede durdu. Kasvetli gece yarısı mavisi, işaretsiz bir polis aracının sıradan görünümüne sahipti. İçeriden iki kişi çıktı; koyu renkli rüzgarlıklı ve koyu renk pantolonlu, kısa boylu adamlar. Biri telefonu kulağında arabanın yanında kalırken diğeri eve yaklaştı. Gurney'in görüş açısı nedeniyle neredeyse anında adamı gözden kaybetti. Bir süre sonra yan kapının yüksek sesle çalındığını duydu. Sonra sessizlik. Daha sonra yüksek bir sesle birlikte daha fazla kapı çalındı ama kelimeleri çıkaramadı.

Gurney, adamın evin içinde dolaştığını hayal ettiği birkaç sessiz dakikanın ardından tekrar görüş alanına girdi, arabaya doğru yürüdü ve telefon sahibiyle kısa bir konuşma yaptı; daha sonra dikkati tekrar telefonuna döndü. , büyük olasılıkla daha fazla talimat alacaksınız.

Telefon görüşmesinin ardından ikili tekrar araca bindi. Arkalarını dönüp otlaktan aşağıya doğru ilerlediler ama kasaba yoluna devam etmek yerine ahırın yanında durdular. Gurney, bir vites Geri Vites'ten Park'a geçtiğinde arka lambanın hızlı bir şekilde yanıp söndüğünü fark etti; bu, bir süreliğine alışacaklarının bir işareti.

Karayoluyla olası gelişine odaklanmış göründükleri için artık eve arka alandan ve yatak odası pencerelerinden birinden dönmenin kendisi için güvenli olacağını düşündü. Propan ısıtıcısını ve uyku tulumunu çadırın içine koydu, giriş kapısının fermuarını çekti ve tepeden aşağı doğru ilerledi.

52

LAVABO ADASI'NDA DURAKTA, akan ılık suyun altında ağrıyan ellerindeki buzları çözen Gurney , mutfak duvarındaki saate baktı. Saat üçü yalnızca birkaç dakika geçiyordu ama pencerelerdeki kış grisi ışık daha geç olduğunu hissettiriyordu. Kar taneleri durgun,

soğuk havada aşağı doğru süzülüyordu. Böyle bir öğleden sonra yangın çığırkanlığı yapıyordu ama ahırın yanındaki bekçilerin bacadan çıkan dumanı fark etmesi ihtimali bunu akıllıca değildi. Benzer bir endişe herhangi bir ışığın açılması konusunda da geçerliydi. Büyük oda o kadar iç karartıcı derecede loştu ki neredeyse Madeleine'in buzdolabının kapısına yazdığı ve ona Kriz Merkezi'nde Gerry ile aynı vardiyayı paylaştığını hatırlatan kısa notu kaçırıyordu.

Elleri normal hissetmeye başladıkça, hiçbir zaman tamamen kaybolmayan donuk baş ağrısının daha çok farkına varmaya başladı. Ellerini kuruladı ve dikkatini Cam Stryker'la bir sonraki karşılaşmasına hazırlanmaya verdi. Onun en iyi savunması, tek savunması sağlam bilgiye dayanıyordu. Belki Hardwick son konuşmalarından bu yana yeni bir şey keşfetmişti . Telefonunu çalışma odasına aldı ve aradı.

Bu soruya Esti Moreno cevap verdi; hafif Porto Riko aksanı her zamankinden daha az çekici geliyordu. "Jack meşgul. Seni geri arayacak, tamam mı?"

"Çok fazla vaktini almayacağım, sadece birkaç dakika..."

"Şu anda hava koşullarına karşı korumanın ortasında."

"Üzgünüm?"

"Böyle bir günde evin içinde soğuk bir rüzgâr esiyor. Ona defalarca yatak odasının buzdolabı olmadığını söylüyorum. Yatakta kışımı dondurmamalıyım. Eski evler çok kötü. Dışarıda olmak gibi."

"Demek Jack yalıtım bandı koyuyor..."

"Her yer. Pencerelerin, kapıların etrafını, her yeri yalıtım zorunda. Onu durdurmak istemiyorum. Şimdi değil."

Gurney pes etmek üzereyken arka planda Hardwick'in sesini duydu. Onu Esti'ninki takip etti, sanki telefonu kapatıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Ben Gurney. Yaptığın işi bitirip onu daha sonra arayabilirsin."

Hardwick'in sesi yaklaşıyor: "Şimdi onunla konuşacağım."

Gurney telefonun pek de nazik bir şekilde yerine bırakıldığını duydu, ardından Esti'nin huysuz sesinin uzaklaştığını duydu. "Ben ne istersem, senin istediğin şey önce gelir."

Sonra Hardwick'in kaba sesi. "Evet?"

"Kötü bir zaman mı oldu Jack?"

"Ne istiyorsun?"

"Son soru grubuma cevap alabildin mi?"

"Hala o ata biniyor musun?"

"İnmenin imkânı yok. Dün olanlarla ilgili değil." Gurney yılan olayını anlatarak şöyle devam etti: "Bu, kaçabileceğim bir şey değil."

"Bunun Stryker'ın Slade hakkında iki kere düşünmesini sağlayacağını mı umuyorsun?"

"Öyle olmalı. O şeyi Attika'dan bana göndermemesinin bir nedeni var."

Bu gırtlaktan bir kahkahaya neden oldu. " Mantıklı bir fikir bu, Davey-çocuk, ama Stryker için hiçbir anlam ifade etmeyecek."

"İyimserliğiniz için teşekkürler. BCI'daki adamınız sorularıma cevap verdi mi?"

"Erkeğim artık benim erkeğim değil gibi görünüyor. Ondan bana defolup gitmemi söyleyen bir mesaj aldım. Aramalarım cevap vermiyor."

"Yani bilgi açısından çıkmaz bir noktada mıyız?"

Hardwick içini çekti. "Neden bu kadar uğraştığımı Tanrı biliyor ama Albany'deki DMV genel merkezinden eski bir kişiyi aradım. Eskiden ona bir iyilik yapmıştım, o da bana borçluydu."

"Ve?"

"İlk olarak, Bruno Lanka ve Charlene Vesco'nun adlarını eyalet DMV dosyalarında tarayarak ikisinin de Ford 150'ye mi, yoksa Moto

Guzzi'ye mi sahip olduğunu tespit etti. Hiç bir şey. Ama o, Lanka'ya kayıtlı, senin Garville'de bulduğun plaka numarasına sahip bir Cadillac Escalade buldu."

"Pek sürpriz olmadı."

"Aynı zamanda Albany County'de kayıtlı tüm Ford 150'ler ve Moto Guzzi'ler için de araç araması yaptı. 150'lerin bok dolusu. Yalnızca bir avuç Guzzi vardı ama Guzzi sahiplerinden birinin adı gözüne çarptı. Vesco. Dominick Vesco. İlk aramasında görünmedi çünkü bu Charlene Vesco'ya ait araçlar içindi. Daha sonra Dominick'i hedef alarak araştırdı ve onun da bir Ford 150'ye sahip olduğunu keşfetti."

"Adresini aldın mı? Veya ehliyet fotoğrafının taranmış hali mi?"

"Adrese evet, fotoğrafa hayır." Garville adresini heceledi.

Gurney bunu masasındaki dosya klasörlerinden birinin kapağına not ettikten sonra ona teşekkür etti. "Bu çok büyük, Jack. Parçalar birleşmeye başlıyor."

Hardwick dişlerinin arasından normal şüphecilğini yansıtan bir emme sesi çıkardı, hatta biraz da şüpheliydi. "Büyük? Yani, o gün Blackmore Dağı'nda olanlara benzer bir çekicinin Vesco adında birisinin, Vesco adında bir başkasının da bir kamyonetin ve motosikletin sahibi olduğu gerçeğini mi kastediyorsun?"

"Bu oldukça önemli bir gerçek."

"Ama bu ne anlama geliyor? Peki Vesco ailesi Sonny Lerman'dan yana mıydı? Ve onu öldürmek ve seni suçlamak için bir plan mı hazırladılar? Ne için? Peki bunun Bruno Lanka'yla ne alakası var? Kimin tüm bunların bir parçası olduğunu söyleyip duruyorsun?"

"Dükkanındaki et tezgahının üzerindeki fotoğrafa göre Lanka'nın kasap olması ya da eskiden kasap olması ilginç bir tesadüf."

"Tesadüf? Sen neden bahsediyorsun?"

"Adli tabibin otopsi raporunda bir şey var. Lenny Lerman'ın başının kesilmesini anlatırken, bunun ne yaptığını bilen biri

tarafından büyük bir titizlikle gerçekleştirildiğini söyledi. Aklıma iki olasılık geliyor; bir cerrah ya da kasap.”

"Yani kafasına çivi saplanmış bir adam bulursak baş şüphelimiz bir marangoz mu olmalı?"

Bu yorum Gurney'i Hardwick'in soruşturmaya karşı büyüyen düşmanlığının bir işareti olarak etkiledi. Hava izolasyonu projesinde kendisine şans diledi ve görüşmeyi sonlandırdı.

Bir süre çalışma odasının penceresinden kasvetli bir şekilde dışarı bakarak oturdu, omuzlarını yavaşça döndürerek başının arkasından sırtına doğru yayılan ağrıyı hafifletmeye çalıştı. Yerel kolluk kuvvetlerine giderek yabancılaştırması, Hardwick'in davadan çekilmesi ve Madeleine'in ona davayı bırakması için baskı yapması nedeniyle kendini çok yalnız hissediyordu.

Kar artık alçak, arduvazlı bir gökten daha yoğun yağıyordu. Yaylanın beyaz genişliği yalnızca ölü altın başakların gri-kahverengi saplarıyla bölünüyordu. İşte o zaman içinde zayıf ama ısrarcı bir sesin farkına vardı.

Bir şey yap . Birşeyler yap. Şimdi yap.

Telefonunu aldı ve Cam Stryker'ı aradı.

Hemen cevap verdi.

"David mi?"

"Evet."

"İyi misin?"

"Sana biraz bilgi vermek için arıyorum."

"Bunu yüz yüze halletmeye karar verdik."

"Sadece söyleyeceklerimi dinle. Bu daha önemli..."

Onun sözünü kesti. "Bu mesele bu şekilde olmamalı—"

Şimdi onun sözünü kesti. “Bu Sonny Lerman'ın öldürülmesiyle ilgili. Şimdi duymanız gerekiyor. Son görüşmemizde Tess Larson'ın, vurulma günü kamp alanına gelen adamla ilgili anlattıklarını aktardım. Ayrıca size onun, kamyonetinin ve motosikletinin çizimlerini ve her iki aracın lastik izlerinin fotoğraflarını da verdim. Eminim şimdiye kadar öğrenmişsinizdir, bu lastik sırtı izleri ve çizimler, pikapın Ford 150, arazi motosikletinin ise Moto Guzzi olduğunu gösteriyor.”

O sessiz kaldı, o da devam etti.

“Henüz keşfetmemiş olabileceğiniz şey şu ki, Albany County'de hem o model pikap hem de o model motosikletin sahibi olan tek bir kişi var. Dominick Vesco. Beni yoldan çıkaran çekicinin sahibi kadının soyadıyla aynı soyadı. İlginç bir tesadüf değil mi?”

Stryker yine sessiz kaldı.

“DMV'den Vesco'nun fotoğrafını almanızı ve bunu Tess Larson'ın kamp alanı ziyaretçisinin çizimiyle karşılaştırmanızı öneririm. Oldukça benzerlik göreceksiniz. Ve sizin tarafınızdan yapılacak biraz daha araştırma, Dominick Vesco'nun Bruno Lanka'nın bir çalışanı olduğunu ortaya çıkaracaktır.”

"Bunu nasıl biliyorsun?"

“Lanka'nın mağazasında taslağa tıpatıp benzeyen bir adam gördüm. Ve onu yine Lanka'nın Escalade'ini sürerken gördüm.”

"Anlıyorum. Bir kez daha anlaşmamızı ihlal ettin.”

Yorumu görmezden geldi. "Burada asıl önemli olan Vesco-Lanka bağlantısının iki Lerman cinayetini birbirine bağlamasıdır.”

"Böyle bir şey yapmıyor. Kurduğunuz bu sözde bağlantı en iyi ihtimalle çıkarımsaldır.”

"Sonny Lerman'ın cinayetinde orada bulunan bir adamın, Lenny Lerman'ın cesedini bulan adam için çalışmasının hiçbir anlamı olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Bence bu baba-oğul takıntınız patolojik. Ve şunu kesin olarak biliyorum ki, Blackmore soruşturmasına yaptığınız müdahale adaleti engelleme düzeyine ulaştı."

Her ne kadar Stryker'ın yeni yasal suçlaması trafikte yaşanan öfke cinayetinden geriye doğru atılmış büyük bir adım olsa da Gurney'in endişelerini gidermeye yetmedi. Daha az ciddi bir suç olduğu gerçeği, kanıtlanmasının daha kolay olmasıyla dengelendi. Bu hâlâ ağır bir suçtu ve mahkumiyet hapis anlamına gelebilirdi; emekli bir dedektif için sağlıklı bir ortam değildi.

Yönünü değiştirmeye karar verdi. "O yılanı evime gönderen kişiyi tutuklayıp yargılamaya ne kadar öncelik verdiğinizi bilmek istiyorum."

"Bunu seninle ofisimde tartışmaktan memnuniyet duyarım."

53

KONUŞMALARININ GERİ kalan kısmında S TRYKER, Gurney'nin Sonny Lerman davasına müdahalesinin olası hukuki sonuçlarına kararlı bir şekilde değindi. Birkaç dakika sonra aramayı sonlandırdı.

Öğleden sonranın gri ışığı kış karanlığına dönüşürken, rüzgarsız bir sessizlik içinde yüksek meraya kar yağmaya devam ediyordu. Çalışma odası karardıkça masa lambasını açmak geldi. Odanın pencereleri evin ahırın yanındaki arabadaki izleyicilere dönük olmayan tarafında olduğundan yeterince güvenli görünüyordu, ancak ihtiyat galip geldi.

Lerman vakaları arasındaki en belirgin bağlantı noktası baba-oğul ilişkisiydi.

Bir sonraki bağlantı, hem Lenny'nin cesedini bulan hem de Tess'in çizimine göre Sonny'nin öldürüldüğü gün Blackmore Dağı'nda bulunan bir adamın işvereni olan Bruno Lanka'ydı.

Ayrıca Gurney'i çekiciyle karşılaşmaya hazırlayan bir telefon görüşmesi de vardı; ona Lenny'nin cinayetiyle ilgili gerçekleri vaat eden ve ardından Sonny'nin cinayetiyle sonuçlanan bir telefon görüşmesi.

Ve tabii ki ilk kurbanın kızı, ikincisinin kız kardeşi Adrienne Lerman da vardı. Ailesinin yeraltı dünyasından bir figürle belirsiz bağlantısı hakkında mümkün olduğu kadar çok şey öğrenmeye istekli olduğunu belirtmişti. Onunla görüşmenin zamanı gelmişti.

Hemen cevap verdi, sesi yorgun ve özür diler gibi geliyordu. "Seni aramayı düşünüyordum ama halletmem gereken o kadar çok şey vardı ki. Sonunda Sonny'nin cesedini serbest bıraktılar. Düzenlemelerle birlikte daireler çiziyorum. Ve bakımevindeki hastalarımın biri az önce vefat etti. Ama aradığına sevindim. Bazı akrabalarımınla konuştum, bazılarıyla da yıllardır konuşmadım. Ailenin sınırındaki bir gangster hakkında bir şey bilip bilmediklerini sorduğumda çoğunun neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Birkaç kişinin bir şeyler bildiği izlenimini edindim ama onlar bilmediklerini söylediler. Bu konuda konuşmaya istekli olan tek kişi doksan bir yaşında ama son derece zeki olan büyük teyzem Angelica'ydı."

"Sana ne söyledi?"

"Çılgın şeyler. Çılgın-korkutucu. Bu konuyu telefonda konuşmamayı tercih ederim."

"Dairene gelmemi ister misin?"

"Gitmeyi tercih ettiğim bir yer var. Fransisken Tapınağını biliyor musun?"

"Öyle düşünmüyorum."

“Terk edilmiş evcil hayvanlar için bir sığınak. Küçükken babamız Sonny'yle beni oraya götürürdü. Winston'daki evimin sadece birkaç mil kuzeyinde. Sanırım bu yüzden burada yaşamak istedim.”

Evcil hayvan barınağı Gurney'e buluşmaları için tuhaf bir yer gibi göründü ama Adrienne'in duygusal durumu göz önüne alındığında itiraz etmedi. "Bunu ne kadar sürede yapabiliriz?"

“Yarın sabah saat on birde mi? Dokuzda darülaceze hastalarımın biriyle görüşeceğim ve saat on iki buçukta bir başkasına öğle yemeğinde yardım edeceğim, ama bu arada boş olacağım.”

"On bir iyidir."

Aramayı bitirir bitirmez telefonu bir dizi bip sesi çıkarmaya başladı; bu, ahırdaki güvenlik kamerasının etkinleştirildiğini işaret ediyordu. Çalışma odasından mutfak penceresine doğru koştu.

İşaretsiz aracın uzun farları, duran küçük sarı bir arabayı aydınlatıyordu. Gerry Mirkle'ın Volkswagen'ini tanıdı. O izlerken sivil polisler ona yaklaştı. Biri sürücü tarafındaki cama, diğeri ise yolcu tarafındaki cama gitti. Sürücünün camındaki kişi, Gerry'nin ehliyet ve tescilini kontrol etme standart prosedürünü uyguluyormuş gibi görünüyordu. Daha sonra bagaja gitti, açtı ve içine baktı. Bu arada, arabanın diğer tarafındaki memur, yolcuyu, şüphesiz Madeleine'i sorguluyor gibi görünüyordu. Sonunda her iki memur da arabalarına döndü ve Volkswagen karla kaplı çayırdan geçerek eve doğru ilerledi.

Madeleine'in içeri girer girmez evin ışıklarını açmaya başlayacağını fark ederek mutfak penceresinden uzaklaştı. Yan kapının açılıp kapandığını duyunca onu ürkütmemek için nazıkçe seslendi: "Ben buradayım, Maddie."

Mutfağa geldi ve lavabo adasının üzerindeki ışığı yaktı. Kaşlarını çatıyordu. "Ahırın yanındaki polisler seni arıyor."

"Biliyorum."

"Neler oluyor?"

Lenny Lerman'ın satın alma işlemlerine ilişkin Visa kayıtlarının onu, daha sonra arabasını yakmak için kullanılacak gazı Lerman'ın kendisinin satın aldığı sonucuna nasıl götürdüğünü açıkladı. Ayrıca Stryker'la yaptığı telefon görüşmesinden ve ormandaki acil kamp alanından da bahsetti.

Madeleine buna kaşlarını çatarak karşılık verdi ve duş almak istediğini duyurdu. Odadan çıkarken ona ahırdaki karşılaşmayı sordu.

Sanki bunun davayı düşürmeyi reddetmesinin neden olduğu başka bir rahatsız edici rahatsızlık olduğunu söyler gibi sabırsız bir iç çekti. "Nerede olduğunu bilmek istediler. Hatta içlerinden biri Gerry'nin bagajını bile kontrol etti."

Ayrılmak için tekrar döndüğünde, "Başka bir şey söylediler mi?" diye sordu.

"En kısa sürede Stryker'la iletişime geçmelisin."

"Bana bundan bahsetmeyecek miydin?"

Öfkesi gözlerinde parladı. "Seni bu lanet Lerman işini bırakmaya ikna etmek için seni görmek istediğini zaten bilmediğini mi iddia ediyorsun?"

"Bana söylemeni istedikleri şeyi neden bana söylemediğini merak ediyordum."

"Çünkü bunu zaten biliyorsun! Tanrı aşkına David, çiftlik yolundan nasıl tepeyi aşıp onunla yüzleşmemek için o dondurucu ormanda çadır kurduğunu anlatmayı az önce bitirmedin mi? Seninle konuşmak istediğini çok iyi biliyorsun! Hangi gezegende yaşıyorsunuz? Hangi gezegende yaşadığımı sanıyorsun?"

G URNEY ERTESİ GÜN YOĞUN BİR BAŞ AĞRISIYLA UYANDI . Ancak gökyüzü maviydi ve güneş ağaçların buzla kaplı dallarında parlıyordu, bu yüzden kendisini daha gri bir sabahtaki kadar kötü hissetmiyordu. Adrienne ile buluşmayı sabırsızlıkla bekliyordu.

Komodinin üzerindeki saat sabah 8:10'u gösteriyordu. Fransiken Tapınağı'na saat on birde varmak istiyorsa, karla kaplı tepeyi aşp kendi evine ulaşmasının fazladan yarım saat sürebileceğini göz önünde bulundurarak hareket etmesi gerekiyordu. araba. Madeleine'in her gece yatağın yanında tuttuğu pompalı tüfeğin yerinde olmadığını fark etti.

Duş aldı, tıraş oldu, giyindi ve omuz kılıfındaki Glock'unu taktı. Madeleine'i kahvaltı masasında bir kase yulaf ezmesi ve kitaplarından biriyle buldu. Yukarı bakmadı. Tüfek kendisi ile Fransız kapı arasındaki boş bir sandalyenin üzerinde duruyordu. İşaretsiz arabanın hâlâ ahırın yanında olup olmadığını görmek için mutfak penceresine gitti. Öyle değildi ama bunun pek bir anlamı yoktu. Ahırın diğer tarafında ya da kasaba yolunun aşağısında olabilir. Kendine bir fincan kahve, iki kızarmış yumurta ve bir dilim kepekli ekmek yaptı. Bunları masaya getirdiğinde Madeleine kitabını kapattı ve kasesini lavabo adasına taşıdı .

"Bu sabah Winston yakınlarında bir toplantım var" dedi. "Öğleden sonra geri dönmeliyim."

Ellerini bulaşık havlusuyla kuruladıktan sonra yalnızca kaşını kaldırarak cevap verdi.

"Bugün çalışıyor musun?" O sordu.

"Evet."

"Gerry'yle mi?"

"Evet."

"Tüm gün?"

"Evet."

Havluyu düzgünce katlayıp odadan çıktı.

GURNEY'İN kaygan yokuşu aşır arabasına doğru yürüyüşü kendisine ayrılan yarım saatin tamamını aldı. Yol boyunca çadırının durumunu kontrol etti. Güvenli ve hava koşullarına dayanıklıydı. Kaçma fikrinden nefret ediyordu ama özgürlüğünü korumak mutlak bir zorunluluktuktu.

Buzlu zeminde sadece birkaç çekiş kaybıyla arabayı saklandığı yerden çıkarmayı başardı. Yolculuğun geri kalanı olaysız geçti. Dikiz aynasını sık sık kontrol ettiğinde herhangi bir takipçisi ortaya çıkmadı.

Arabanın GPS'i "sağdaki varış yeri" anonsunu yaptığında, kendisini taştan bir duvardaki açık bir kapının yanında buldu. Duvardaki bronz bir levhada FRANCISCAN MAKİNE'i yazıyordu . Altında ZİYARETÇİLER 06:00 - 18:00 arası HOŞGELDİNİZ yazıyordu . Giriş kapısı, dışarıdaki kırsal yoldan çok daha iyi durumda olan bir garaj yoluna açılıyordu.

Hâlâ sonbaharın altın sarısı yapraklarına tutunmuş olan kayın ağaçlarının bulunduğu ormanlık alan boyunca araba yolunu takip etti. Garaj yolu onu, bir kısmı mütevazı bir otoparka ayrılmış, parka benzer bir açıklığın ortasındaki tuğladan yapılmış bir malikaneye götürdü. Adrienne'i yaşlanan Subaru Forester'ın yanında dururken gördü . Yanındaki bir yere çekildi.

Şekilsiz bir kot pantolon, kuştüyü bir ceket ve kulaklarının üzerine çekilmiş, yünlü, esnek bir şapka giyiyordu. Yüzünde ve eldivensiz ellerinde kırmızı lekeler vardı.

Arabasından inerken "Özür dilerim" dedi, "Buranın Walnut Crossing'den ne kadar uzakta olduğunu unuttum."

"Sorun değil Adrienne."

"Neden burayı seçtiğimi merak ediyorsundur."

"Çocukken buraya geldiğini söylemiştin."

Başını salladı. "Babam ve Sonny'yle işler yolundayken... . . daha az karmaşık. Biz konuşurken yürümenin sakıncası var mı?"

Park alanından çıkıp kayın ormanına giden birkaç patikadan birine giden yolu gösterdi. Üstlerindeki yapraklar inceydi ve yol sabahın geç saatlerinde güneş ışığıyla yıkanıyordu. “Buraya ayda bir gelirdik. Lenny bize her ayın yalnızca ilk Pazar günü izin veriyordu; boşanma anlaşması buydu. Hayvanları görmemiz için bizi buraya getirdi.”

"Hayvanlar?"

“Terk edilmiş evcil hayvanlar. Burası tamamen bununla ilgili. Küçük kafesleri olan tipik bir hayvan barınağına benzemeyen, devasa muhafazalarla dolu bin dönümlük bir alan. Otoparkın yanındaki büyük ev; dışarıda olmayı sevmeyen bazı köpek ve kedilerin yaşadığı yer burası. Ve onlarla ilgilenecek, onları besleyecek, gezdirecek, onlarla konuşacak çok sayıda gönüllü var.”

Sesi özlem doluydu. "Buraya geldiğimizde sanki mutlu bir aile gibiydik."

Geri kalan zamanını annenle mi geçirdin?

“Ve onun bitmek bilmeyen istismarcı erkek arkadaşları serisi. Hepsinden nefret ediyordum."

Sessiz kaldı, geçmişte kaybolmuştu.

“O zamanlar Lenny nasıldı?” diye sordu Gurney.

"Şimdi düşündüğümde, daha sonraki yıllarda ortaya çıkanın daha genç bir versiyonu. Onunla Sonny arasında her zaman bir boşluk, duygusal bir ayrılık vardı. Babam her zaman Sonny'yi etkilemeye çalışıyordu . Yetişkin bir adam, sekiz yaşındaki bir çocuğun onayını almaya çalışıyor. Tam tersi olması gerekmiyor mu?"

Bu bir soru değil, bir açıklamaydı. Gurney onun devam etmesini bekledi.

“Fakat babam da her zaman sadece bir çocuktur; kabul edilmeye çalışan, dünyada bir yer bulmaya çalışan kendine güveni olmayan bir çocuktur. Ya da belki dünyada bir yer olmaktan ziyade diğer

insanların kalplerinde bir yer olabilir.” İcini çekti. “Bunun nasıl gerçekleşeceğini asla çözemedi.”

"Elde etmeyi umduğu şantaj parasının da bu işin bir parçası olduğunu mu düşünüyorsun?"

“Mantıklı olmasının tek yolu bu. Ve onun gangster konuşmasının asıl amacının da bu olduğundan oldukça eminim. Lenny insanları etkilemekle, onların kendisini sevmesini sağlamayı karıştırıyordu. Aklında önemli biri gibi görünüyorsa, arabaları varsa, paranın olması gerektiği vardı. . .” Sesi azaldı.

"Mafya bağlantısı olduğu yönündeki konuşmayı onun uydurduğunu mu söylüyorsun?"

Büyük Teyze Angelica'ya göre bu yeterince doğrudu. Lenny'nin babasına, yani büyükbabama yakındı. Çok fazla içtikten sonra bir gece ona, daha önce adını hiç duymadığı, para için insanları öldüren uzak bir kuzeninden bahsetti. Daha sonra parayı yüksek rütbeli polislerle ve politikacılara 'yatırım yaptı', bu yüzden hiçbir zaman hiçbir şey nedeniyle tutuklanmadı, hatta soruşturulmadı.”

"Büyükbaban büyük halana adını söyledi mi?"

“Sadece o kadar çok sahte isim kullandı ki kimse gerçek ismi bilmiyordu. Büyükbabam ona Engerek derdi.”

"Büyükbabanla iletişime geçebilir misin?"

O, başını salladı. "Yıllar önce vefat etti."

"Peki Lenny ya da Sonny'nin ondan gerçek isimle bahsettiğini hiç duymadın mı?"

"HAYIR."

"Öyleyse" dedi Gurney durumu özetleyerek. "Yüksek mevkilerde yolsuzluğa bulaşan kişilere sahip, isimsiz bir profesyonel katil. Engerek olarak bilinir."

Adrienne endişeyle başını salladı. "Tüylerimi diken diken eden kısım bu."

"Bu takma ad mı?"

"Bunun nedeni. Bu, Büyük Teyze Angelica'nın büyükbabamın ona anlattığını hatırladığı en tüyler ürpertici şey. Adam tehlikeli yılanları topladı. Ve bunları insanları öldürmek için kullandık."

55

DRIENNE ORMANCIDAN AYRILDIKTAN SONRA GURNEY , ona söylediklerini gözden geçirmek için büyük evin güneşli tarafındaki bir banka oturdu .

Büyük Teyze Angelica'nın, yılan fetişi olan bir tetikçiyle Lerman bağlantısı olduğuna dair raporu önemli geldi. Yılanlarla ilgili iki uyarı almış olması Gurney'i bir tesadüften çok daha fazla etkiledi; Barstow'un üzerinde yılan DNA'sı bulduğu başı kesilmiş tavşan ve reçel sepetindeki dişli sürpriz. Angelica'nın hikayesine inanılacaksa, Lenny Lerman cinayetinin yeniden incelenmesini engellemeye çalışan kişi, kurbanla kan bağı olan profesyonel bir katildi.

Hâlâ karanlıkta kalan şey, Slade'in kulübesinde gerçekte ne olduğuydu; özellikle Lenny'yi kimin öldürdüğü ve bunun Ziko Slade ile ne ilgisi olduğu. Lerman'ın karanlık akrabasının, Lenny'yi raydan çıkan bir şantaj planına kurban olarak dahil etmesi mümkün müydü?

Gurney'in kesin olarak bildiği tek şey daha fazlasını bilmesi gerektiği idi. Lenny hakkında daha fazla bilgi, yılan fetişi olan tetikçi hakkında daha fazla bilgi, Ziko Slade hakkında daha fazla bilgi ve hepsini birbirine bağlayan şeyin ne olduğu ve bu bağlantının Lenny'nin oğlunun Blackmore Dağı'nda vurularak öldürülmesine yol açıp açmadığı hakkında daha fazla bilgi.

Sert bankta elinden geldiğince rahatladı, gözlerini kapadı ve yüzünü güneşe doğru kaldırdı, belki de zihnini boşaltmak bir parça ilhama yer açardı.

“Güzel bir yer, değil mi?”

Gurney gözlerini açtı ve bankın önündeki çimenlikte uzun boylu, rengarenk giyimli bir kadının durduğunu gördü. Her iki elinde de uzun, tüylü bir köpeğin olduğu bir tasma tutuyordu; meraklı gözleri ona dikilmişti.

"Çok hoş" diye yanıtladı.

"İlk kez? Seni daha önce burada görmemiştim."

"Evet. İlk kez."

Ona değerlendirci bir bakış attı. “Köpek insanı mısın yoksa kedi insanı mısın?”

"Ben de öyle olduğundan emin değilim." Sonra nedenini anlayamadığı bir şekilde ekledi: "Eşimin alpakalara ilgisi var."

"Ama yapmıyorsun?"

"Genelde hayvanlarla ilgilenemeyecek, hatta onları düşüneyecek kadar meşgulüm."

"Burada ne yapıyorsun?"

Tamamen dürüst olmayan bir tavırla, "Biriyle tanışmak için uygun bir yerdi," dedi ve konuyu değiştirdi. "Buradaki büyük ev ve etrafındaki mülkler nasıl bir hayvan barınağı haline geldi?"

" Sığınak ," dedi anlamlı bir şekilde. “Sığınaklar hapishanedir. Burası özgürlükle ilgili. Gerçekten bir mucize.”

"Ah?"

“Ölüm döşegindeki bir dönüşüm. Eh, buna yakın. Halliman Çayı'nı biliyor musun?”

"Kulağa tanıdık gelmiyor."

“Korkunç bir kereste baronuydu. Ormansızlaşma, erozyon ve kirlilikten sorumludur. İşçilerine pislikmiş gibi davrandı. Onlara açlık maaşı ödediler ve yaralandıkları anda onları kovdular. Kişisel

hayatı da aynı derecede çirkindi. Neredeyse ilk karısını öldüresiye dövüyordu.”

"Dönüşüm gerçekleştiren adam bu mu?"

"Hayatının sonunda. Ölmek üzere olduğunu biliyordu. Aniden, acımasız ve acımasız hayatında biriktirdiği her şeyden kurtulması gerektiğini anladı. Ağırlığının onu cehenneme sürüklemesinden korkuyordu. Bu yüzden, bu mülk ve onu evsiz hayvanlar için bir sığınağa dönüştürmek için büyük bir bağış da dahil olmak üzere her şeyi bağışladı.

Hikaye Gurney'e Ziko Slade'i hatırlattı; ölümü görmenin insanın hayatını nasıl değiştirebileceği.

Aniden neşelenerek, "Köpeği gezdirecek kişiler arıyoruz" dedi. "Ve yollar çok güzel. Gönüllü olmayı düşünmelisiniz."

G URNEY , çok ihtiyaç duyulan kahve için Winston'daki Leapin' Lizards Latte Lounge'da durdu . Dükkan yerel ticari sevimlilik tarzını benimsiyordu. Büyük bir kahve ve krem peynirli kızarmış simit sipariş etti.

Arabaya geri döndüğünde telefonunu çıkardı ve arama terimi olarak "Engerek" kelimesini girdi. Yüzlerce giriş buldu ama umut verici bir yöne giden hiçbir şey yoktu. Bu yeraltı dünyasındaki lakabın canlılığına rağmen adam, Büyük Teyze Angelica'nın raporunun önerdiği kadar ele geçirilmesi zor görünüyordu.

Ancak Lenny Lerman hakkında daha fazla bilgi edinmek o kadar da zor olmayabilir. GPS konum verileri ve Visa kayıtları, Stryker'ın gözden kaçırdığı veya görmezden gelmeyi seçtiği ilginç gerçekleri ortaya çıkarmıştı. Belki bu kaynaklardan elde edilecek daha fazla bilgi vardı. Kyra Barstow bildiği kadarıyla hâlâ güvenilir bir müttefikti. Numarasını arayıp mesaj bıraktı.

"Kyra, ben Dave, başka bir isteğim daha var. Bana gönderdiğiniz Lerman verileri bazı tuhaf keşiflere yol açtı ve ben bu kaynağa, özellikle de Lerman'ın öldürülmesinden iki ya da üç ay öncesine ait sahip olabileceğiniz GPS verilerine bir kez daha bakmak istiyorum." Durdu ve ekledi: "Bilginize göre, Stryker'la durumum kötüleşti ve

kendisi benim soruşturmalarımı durdurma konusunda her zamankinden daha istekli. Kendi güvenliğiniz için takdir yetkisi önemlidir.”

Aramayı bitirirken, Adrienne Lerman'dan bir başkası geliyordu.

"David burada."

Hızlı konuşuyordu, sesi endişeyle tizleşiyordu. “Az önce RAM News'in yapımcısı Sam Smollett adında bir kadından bir telefon aldım -sanırım bir kadındı. Babamın cinayet davasında korkutucu yeni bir gelişme olduğunu ve bu akşam Tartışmalı Perspektifler programında benimle uzaktan röportaj yapmak istediklerini söyledi.

Gurney, korkutucu gelişmenin muhtemelen yılanın Şükran Günü'nde teslim edilmesi olacağını düşündü. "Ona ne söyledin?"

"Röportaj hakkında mı? Bunu yapmak istemediğimi. Ona hangi gelişmeden bahsettiğini sorduğumda 'korkutucu' kelimesini kullanmaya devam etti. Neyden bahsediyordu o?"

Ne apaçık bir yalan ne de korkunç bir gerçek içeren bir yol bulmak için dikkatli yürümesi gerektiğini biliyordu. Aldatmak yerine saptırmayı seçti.

“Ondan hiçbir şey duymadım. Aslında RAM'den kimseyle iletişim halinde değilim ve umarım bu böyle devam eder. Yaptıkları ve söyledikleri hiçbir şeye güvenmiyorum. Babanızın davasında yeni gelişmeler yaşanmasına gelince, önemli olan her şey Rexton Polis Departmanının ya da Bölge Savcısının kontrolü altında olacaktır. Ne kadarını açığa çıkaracaklarına onlar karar verecekler.”

"Şu Smollett kadınına göre RAM bu gece o berbat programda bildikleri her şeyi açıklayacak."

"Büyük olasılıkla, doğruluğu ne olursa olsun, reytinglerini artıracığına inandıkları her şeyi açıklayacaklar."

Adrienne titrek bir iç çekti. "Bu çok korkunç."

"Kabul ediyorum."

Gurney, Smollett'in neyi kastettiğini doğrudan inkar etmesine gerek kalmadan görüşmenin sona ermesiyle rahatladı. Adrienne'in güvenini mümkün olduğu kadar uzun süre korumak istiyordu ve doğrudan bir yalan bu güveni yok edebilirdi.

Şimdi onu ilgilendiren şey, RAM'deki sümüksü "gazetecilerin" aslında ne kadar çok şey bildiği, bunu nasıl öğrendikleri ve bu konuya nasıl bir eğilim göstermeyi planladıklarıydı. RAM'de her zaman bir eğim vardı.

RAM'in terfi konusundaki eğilimini bildiğinden bu örneğin bir istisna olmayacağını düşündü. Web sitesine gitmek için telefonunu kullandı. Ve işte oradaydı, titreşen kırmızı harflerle:

LERMAN CİNAYETİ BOMBA!

DURUMUNDA KORKUNÇ YENİ GELİŞME

BAŞI KESİLMİŞ ŞANTAJCI!

BU GECE TARTIŞMALI PERSPEKTİFLERDE !

Sonraki birkaç dakikayı Tarla Hackett ve Jordan Lake'in yılan olayını nasıl halledecekleri ve bilgileri kimden alacakları konusunda spekülasyonlar yaparak geçirdikten sonra telefonu çaldı. Sam Smollett'ti.

Özellikle de az önce Adrienne'e RAM'le ilgilenme konusundaki isteksizliğini anlattıktan sonra ilk içgüdüğü konuyu sesli mesaja bırakmak oldu. Ancak konumunu tamamen açıklığa kavuşturma isteği direnilemeyecek kadar güçlüydü.

"Dave Gurney burada."

"Ben Tartışmalı Perspektifler'in baş yapımcısı Sam Smollett ."

"Evet?"

"Bildiğiniz gibi programımız yakın zamanda Blackmore Mountain cinayetine özel bir bölüm ayırdı. Bu gece bunu orijinal Lerman cinayeti perspektifinden tekrar ele alacağız, çünkü artık ikisinin

birbiriyle bağlantılı olduğuna şüphe yok ve sen de bu bağlantının bir parçasısın.”

"Böylece?"

"Şükran Günü'nde aldığınız teslimatı göz önüne alırsak, kesinlikle öyle olduğunu söyleyebilirim."

Gurney hiçbir şey söylemedi. Smollett sesinde soğuk bir gülümsemeyle devam etti.

"Benzersiz bakış açınız nedeniyle bu geceki tartışmanın bir parçası olmanızı istiyoruz. Bunu nerede olursanız olun, tamamen rahat bir şekilde yapabilirsiniz. Eminim izleyicilerimize söyleyecek çok şeyiniz olacaktır."

"Bana hangi sorular sorulacak?"

"Bu Tarla ve Jordan'a kalmış bir şey. Ama eminim evinize teslim edilen ürüne tepkinizi isteyeceklerdir. Bu açıkça Ziko Slade'in mahkumiyetine ilişkin şüphe uyandırmayı bırakmaya yönelik bir uyarıydı. Yani bariz bir soru şu: Soruşturmayı bırakacak mısınız?"

Gurney durakladı. Smollett'in görüşmeyi yayınlamak amacıyla kaydettiğinden emin olarak yanıtını dikkatle değerlendirdi.

"Lenny Lerman'ın ölümü hakkında öğrendiğim her şey Ziko Slade'in masumiyetine işaret ediyor. Soruşturmamı caydırmak için yapılan her şey, Slade'in temize çıkarılması ve gerçek katilin ifşa edilmesi yönündeki kararlılığımı güçlendirdi."

"Vay! Tamam aşkım! Şimdi, bu akşamki programımıza katılımınıza hazırlanmak için—"

Gurney onun sözünü kesti. "Katılım olmayacak. Ben pozisyonumu belirttim. Başka söyleyecek bir şeyim yok."

Aramayı sonlandırdı ve eve dönerken ikinci bir kahve almaya gitti.

CEVİZ GEÇİŞİNE NE KADAR YAKINSA , tepeler o kadar beyaz, gökyüzü de o kadar griydi. Sanki sonbahardan kışa geçiyormuş gibi bir duyguydu bu, mülkünün arkasındaki tepeye doğru buzlu yaklaşımla vurgulanan bir izlenimdi.

Arabayı gözden uzak bir yere park ettikten sonra kaygan yokuşu tırmanarak kamp alanına doğru ilerledi. Çadırı bir kez daha inceledi, sonra baldıran dallarındaki açıklıktan evinin, ovanın ve ahırın görüldüğü noktaya gitti.

Bölgenin soğuk, kasvetli ve yasaklayıcı bir görünümü vardı. Resmi olsun ya da olmasın hiçbir davetsiz misafir görmedi ama bu güvenliğin garantisi değildi. Titreyerek, yamaçtaki yaprak dökmeyen ağaçların altında evin arka kısmına doğru alçalmaya başladı. Yokuşun tabanına ulaştığında açtaki tarlada koşmaya başladı ve kilitli olmayan yatak odası penceresinden içeri tırmandı.

Olaysız bir şekilde eve varmanın stresi geçtikten sonra, eldivensiz ellerinde soğğun neden olduğu bir ağrının ve sahadaki sürat koşusu nedeniyle kafasında bir zonklamanın farkına vardı. Birkaç asetaminofen yuttu ve yeniden kan dolaşımından parmakları karıncalanıncaya kadar ellerini ocaktaki bir ocağın üzerinde tuttu.

Gazı kapattı ve mutfak pencerelerinin her birine dikkatlice baktı, sonra çalışma odasına giderek o pencerelerden de dışarı baktı. Tek yaşam belirtisi açıklığın kenarında ilerleyen bir geyikti. Masasına yerleşti, parmaklarındaki son katılığı da ovuşturdu ve dizüstü bilgisayarını açtı.

Kyra Barstow'dan yeni bir e-posta vardı; giriş notu yoktu, yalnızca uzun bir dizi ek belge vardı. Lenny Lerman'ın öldürüldüğü güne kadar geçen on üç haftayı kapsayan on üç saydı. Rastgele bir tanesini açtı ve içinde Lerman'ın o haftaki hareketlerinin telefon konumu kaydının bulunduğunu gördü.

Her ne kadar Lerman'ın konum kayıtlarını araştıran orijinal tutuklama emri açıkça bu on üç haftayı kapsıyor olsa da, Stryker jürinin dikkatini yalnızca Lerman'ın Slade'in kulübesine yaptığı ölümcül yolculuk gününe odaklamayı seçmişti. Gurney önceki haftalara ait verilerin o son günde ne olduğuna dair bir ipucu sunabileceğini umuyordu.

Belgeleri kronolojik sıraya koydu ve hayatının temel coğrafyası olan Lerman'ın hareketlerine ilişkin genel bir fikir edinmek için bir ilk inceleme gerçekleştirdi. Bunun yarattığı izlenim, sınırlı ve tekrarlayan bir varoluşa sahip bir adama dairdi. Yılın o çeyreğinde evinden birkaç milden fazla uzaklaşmaya cesaret edememişti. Evde ya da Bira Canavarı'ndaydı, ara sıra bir benzin istasyonuna ve bir süpermarkete geziler yapıyordu.

Haritalanan verilerin yakından incelenmesi bu modelden yalnızca birkaç sapmayı ortaya çıkardı. Sonuncusu ve en uzununu, bir benzin bidonunun ve onu doldurmak için kullanılan gazın bulunduğu özel durağın bulunduğu kulübeye yaptığımız yolculuktu. Bundan önce, Calliope Springs'in bitişiğindeki Gorse köyüne gidiş-dönüş bir gezi yapılmıştı; Albany'nin bir banliyösü olan Ploverton'daki bir yere gidiş-dönüş bir dizi üç gezi; ve Fransisken Tapınağı'na bir gezi.

Bir anormallik vardı. Lerman'ın sığınağı ziyaretinden üç gün sonra, telefonunun konum izleme fonksiyonunun kapatıldığı dört saatlik bir süre yaşandı. Anormallikler bazen ipuçları sağlıyordu ama bu sadece soruları gündeme getirdi. O gün nereye gitti? Peki neden bunun hiçbir kaydının olmamasını istedi?

Ancak Lerman'ın Gorse ve Ploverton'a yaptığı geziler daha ayrıntılı olarak araştırılabilir. Gurney, Gorse'da kırk sekiz dakikalık bir duraklamayla başladı. Koordinatlarını belgeden aldı ve dizüstü bilgisayarında Google Street View'a girdi. Ağaçlarla kaplı bir sokakta tek katlı tuğla bir bina gördü. Çimlerin üzerindeki bir tabelada binanın Clearview Office Suites olduğu belirtiliyor ve kiracıları sıralanıyordu: iki dişçi muayenehanesi, bir acil bakım tesisi, bir mali danışman, bir kadastrucu ve bir hukuk firması.

Daha sonra Ploverton'daki konumun koordinatlarını girdi. Sokak kenarındaki bir tabelada bu yerin Başkent Bölge Ofisi Parkı olduğu belirtiliyordu; bu, bir park alanıyla ayrılmış iki katlı mütevazı bir çift bina için abartılı görünen bir etiketti. Kiracıların listesinde bir ceza savunma avukatı, bir radyolojik görüntüleme merkezi, bir hematoloji-onkoloji muayenehanesi, bir uyku bozukluğu kliniği, bir mimar, bir mühendislik firması, bir emlak yönetimi ekibi, bir kurumsal güvenlik şirketi ve bir borsa komisyoncusu yer alıyordu.

Gurney sonraki iki saatini Barstow'un sağladığı on üç haftalık GPS kaydının tamamını gözden geçirerek geçirdi. Son haftanın sonuna geldiğinde dışarısı karanlıktı ve çalışma odasındaki tek ışık bilgisayarından geliyordu. Gözleri ekrana uzun süre bakmaktan yanıyordu ama dinlenemeyecek kadar meşguldü.

Bundan sonra ne yapacağını merak ederken aklına iki şey geldi: Lerman'ın seyahat tarihleri ile bildirdiği ruh hali değişiklikleri arasında herhangi bir ilişki olup olmadığını görmek ve kamp alanına acilen geri çekilmek için gerekli olabilecek her türlü hazırlığı yapmak.

Önce ikinci görevle ilgilenmeye karar verdi çünkü bu çoğunlukla fizikseldi ve zihinsel olarak tükenmeye yaklaşıyordu. Propan tankını dışarıdaki ızgaradan çıkarmak ve çadır ısıtıcısı için kamp alanına getirmek gibi basit bir aktiviteye odaklanması gerekiyordu . Ayrıca evden yalnızca giydiği kıyafetlerle çıkmak zorunda kalması durumunda yanına fazladan bir ceket, eldiven, çizme ve yün şapka alması da mantıklı olacaktır. Çalışma odasının penceresinden dışarı baktı ve ay ışığının iş için yeterli görünürlük sağlayacağı sonucuna vardı.

Görünüşe göre görüş mesafesi konusunda haklıydı ama dolu propan tankının ağırlığını ve her şeyi aynı anda taşımaya çalışmanın tuhaflığını hafife almıştı. Sonunda proje iki yolculuk yaptı ve propanı taşıyan kolda şiddetli bir ağrı yarattı.

İkinci yolculuğun sonunda tarladan eve doğru giderken telefonunda bir güvenlik alarmı çaldı. Rotayı tersine çevirip siper almak yerine evin köşesine ilerleyip etrafına baktı ve Gerry Mirkle'in Volkswagen'inin çayır yolunda ilerlediğini görünce rahatladı.

M ADELEINE , Gerry Mirkle'la gününü veya akşam yemeğini tartışmaya çok az ilgi gösterdi , Gurney'in aktivitelerine ise daha da az ilgi gösterdi.

O, artıklardan alelacele hazırlanmış bir akşam yemeğini yerken, o da odanın diğer ucundaki şöminenin yanında sessizce oturuyordu, kucığında bir kitap, bakışları ocaktaki küllere odaklanmıştı, tüfeğini tarla taşına doğru dayamıştı. Yemeğini bitirdiğinde, külleri temizleyip yeni bir ateş yakmasını isteyip istemediğini sordu. O, başını salladı. Fransız kapıların yanındaki duvara gitti ve dışarıdaki ışıkları yaktı. Yine hafif ama istikrarlı bir şekilde kar yağıyordu.

Işıklandırılmış verandada kar tanelerinin aşağıya doğru sürüklenmesini izlerken keskin, küçük bir "tık" dikkatini büfenin üzerindeki Regülatör saatine çekti; bu saat başı çıkan bir sestti. Tartışmalı Perspektifler zamanı saat 20.00'ydi . Madeleine'e Sam Smollett'ın aradığını söylemeyi düşündü , sonra daha iyi düşünüp çalışma odasına tek başına gitti.

Canlı yayına bağlandığında Tarla Hackett ve Jordan Lake masalarında oturuyorlardı, ifadeleri korkunç bir heyecanla doluydu.

Hackett konuşuyordu. "Tam da Lerman cinayeti vakalarının bundan daha çılgın olamayacağını düşünürken, tahmin edin ne oldu? Bu vahşilik aşırı hızlandı! Açık sözlülüğümü bağışla, Jordan ama bariz soruyu sormam gerekiyor: Neler oluyor?!"

"Hepimizin merak ettiği şey bu, Tarla." Lake kameraya dönerek sert ses tonuna bir gizlilik havası ekledi. "Arkadaşlar, RAM News organizasyonunda zor bir durumdayız. Durum şu. İki Lerman cinayetinin ortasındaki adama, ilkinin soruşturan ve ikincisine karışmış olabilecek emekli NYPD dedektifi David Gurney'e korkunç

bir saldırı oldu. İçeriden aldığımız bilgiye göre, Ŗkran Günü'nde evine bir paket teslim edilmiş; öyle tüyler ürpertici, öyle korkunç bir şey içeren bir paket ki, bunun onu olduğu yerde durdurmak için olduğu sonucuna varabiliriz."

Hackett başıyla onayladı. "Biraz önce bu hikayenin bizi zor durumda bıraktığını söylemiştin Jordan. Belki bunu aıklayabilirsin."

"Kesinlikle! Az önce de söylediğim gibi Gurney'in evine teslim edilen korkunç nesne açıkça hayati tehlike içeren bir uyarıydı. Bu ciddi bir su ve savcı, onun soruşturması devam ederken ayrıntıların açıklanmasını geciktirmemizi istedi. Onun isteği doğrultusunda işbirliği yapıyoruz; ancak siz izleyicilerimize hikayenin tamamını mümkün olan en kısa sürede vermeyi düşünüyoruz."

Hackett ciddiyetle başını salladı. "Gurney'lerin evine teslim edilenlerin korkunç ayrıntılarının dışında, şu anda izleyicilerimizle paylaşabileceğimiz çok şey olduğunu anlıyorum."

"Kesinlikle! Gurney ailesine teslim edilen nesnenin, soruşturması yolunda büyük bir dur işareti olması amaçlandığı açıktı. Peki soru şu; işe yaradı mı? RAM'den Sam Smollett bu soruyu bu öğleden sonra Dave Gurney'e sordu." Hackett kameranın dışındaki birini işaret etti. "Sesi alıştır!"

Smollett'in kaydedilen sesi yüksek ve net bir şekilde duyuldu.

"Aldığınız paket kesinlikle Ziko Slade'in mahkumiyetiyle ilgili şüphe uyandırmayı bırakmanız için bir uyarıydı. Soruşturmayı bırakmayı mı planlıyorsun?"

"Lenny Lerman'ın ölümüyle ilgili şu ana kadar öğrendiğim her şey Ziko Slade'in masumiyetine işaret ediyor. Soruşturmamı engellemek için yapılan her şey, Ziko Slade'in temize çıkarılması ve gerçek katilin ifşa edilmesi yönündeki kararlılığımı güçlendirdi."

"İşte işte, millet!" dedi Gl. "Uyarılmasına rağmen Dave Gurney, Slade'in mahkumiyetini tersine çevirmeye her zamanki gibi kararlı."

Hackett zaten küçük olan gözlerini kıstı. "Acaba kararlılığın sesini mi yoksa takıntının sesini mi duyuyorum?"

Lake dudaklarını büzdü. "Ya da daha kötüsü, kahraman gibi görünmeye çalışan, riskli bir konumda olan bir adamın sesi mi bu?"

"Harika bir soru Jordan. Dave Gurney'in gerçekte kim olduğu gerçeğine ulaşmak için bu öğleden sonra onu kişisel olarak tanıyan biriyle röportaj yaptım. Bu kişinin kimliğini korumak için sesini elektronik olarak değiştirdik."

Hackett ekranın dışındaki birini işaret etti. "Sesi çalıştır."

Kayıttaki ilk ses Hackett'ın sesiydi. "Bugünlerde pek çok insan gerçek Dave Gurney'in kim olduğunu merak ediyor. Onu birkaç yıldır tanıyan birinden içgörülerini bizimle paylaşmasını istedim. O halde hemen konuya geçelim. 'Dave Gurney' dediğimde aklıma gelen ilk özellik nedir?"

"Buz gibi bir sakinlik." Değişen ses belli belirsiz bir kadına benziyordu. "Onun içinde gerçekte neler olup bittiğini asla bilemezsiniz."

"Adamın biraz gizemli olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kesinlikle. Her zaman, bildiği her şeyin çoğunu muhtemelen kendine sakladığı hissine kapılıyorsun."

"Kendi duygularını mı kastediyorsun? Kendi geçmiş eylemleri?"

"Özellikle bu şeyler. Gerçekten inançlı bir şekilde konuşuyormuş gibi konuşabiliyor ama hiçbir zaman gerçekleri tam olarak söylemediği izlenimine kapılıyorsunuz."

Hackett "Çok ilginç" dedi. "Özellikle şu anda haberlerde yer alan büyük meseleyle ilgili olarak; Sonny Lerman'ın Blackmore Dağı'nda vurulması olayına karıştığı iddiasıyla ilgili olarak. Bu konuda söyleyeceği bir şey var mı?"

"Kesinlikle! Sonny Lerman ve Lenny Lerman cinayetlerinin birbiriyle bağlantılı olduğunu, ikisinin de öldürülmesine yol açan şeyin ilişkilerindeki zehirli bir unsur olduğunu iddia ediyor."

Gurney'in çenesi, bunların Kim Corazon'un Şükran Günü'ndeki sorularından birine yanıt olarak kullandığı kelimelerin neredeyse aynısı olduğunu fark edince kasıldı; bu da onun RAM'in muhbiri olduğunu acı verici bir şekilde açıkça ortaya koyuyordu.

Değişen ses devam etti. "Dave Gurney, bölge savcısının Lenny'nin cinayetini yanlış anlamasının Sonny'nin cinayetini anlamasını imkansız hale getirdiğinde ısrar ediyor."

"Büyüleyici! Son bir soru. Ve bu en büyüğü . Dave Gurney'in cinayet işleyebileceğini söyleyebilir misiniz?"

"Öyle olmadığını söyleyemem."

Kayıt sona erdi ve Hackett Jordan Lake'e döndü. "İtiraf etmeliyim ki son cevap beni ürpertti."

Lake sıkıntılı bir düşünceliliğe benzer bir tavırla başını salladı. "Onu kişisel olarak tanıyan birinden gelmesi oldukça kahredici ve Gurney gizemiyle ilgili bu geceki haberimizi tamamlamanın mükemmel yolu." Lake kameraya döndü. "Daha şok edici haberler geliyor arkadaşlar. Bu önemli duyuruların ardından eğitimcilerin Amerikalı çocuklara dayattığı en çılgın fikirlerden bazılarına detaylı bir şekilde göz atacağız. Bizimle kal!"

"Orospu!"

Gurney, Madeleine'in sesinin yakınlığı ve yoğunluğu karşısında şaşırılmıştı. Sandalyesinde döndü ve onun birkaç metre ötede durduğunu gördü, yüzü öfkeden gergindi. Belli ki değişen sesin sahibi hakkında onunla aynı sonuca varmıştı.

Devam etti. "Bu genç kadın kendine ve kariyerine odaklanmış durumda. Burası onun başladığı ve bittiği yer. O sadece pis medyanın pis küçük bir uzantısı. Buradayken tek istediği bilgiydi. Geri dönüp RAM'deki arkadaşlarına satabileceği bilgiler. Ne kadar çürümüş küçük bir manipülatör!"

Madeleine'in saldırısının gözle görülür öfkesi onu bir anlığına suskun bıraktı.

"Oğlunuzun onunla neden ilgilendiğini anlayamıyorum" diye ekledi.

Kısa bir sessizlik oldu ve Gurney bozdu. "Aslında telefonda konuştuğumuzda bu konuda oldukça açıktı."

"Ah?"

"Onun enerjisine, hırsına ve çabasına aşık olmuş."

"Ve onun bencilliğine karşı kör mü?"

"Tam olarak değil. Ama onun zihninde enerji kısmı her şeyden daha ağır basıyor."

"Öğreneceği çok şey var."

"Biliyorum. Kesinlikle yaptım."

"Neden bahsediyorsun?"

"Bana onda neyi çekici bulduğunu anlatırken, bunun yirmi bir yaşımıdayken beni annesine çeken şeyin aynısı olduğunu fark ettim."

"Ona bunun ne kadar kötü sonuçlandığını anlattın mı?"

Kafasını salladı. "Annesine yönelik doğrudan bir eleştiri gibi görünmeden, duygusal bir dikkat dağınıklığı yaratmadan bu konuyu nasıl gündeme getireceğimi çözemedim. Ayrıca, birisiyle romantik bir bağ kurarak onu tartışamazsınız. Kendi başına öğrenmesi gerekecek. Ama onun benim hatamı tekrarladığını görmek acı verici."

"Belki de hata evliliğe dönüşmeden uyanır. Umarım. O hoş bir genç adam." Durdu, sesi sertleşti. "Ama o kadın bir daha asla bu eve adım atmayacak. Asla."

HUZURSUZ , GİDEREK ACIYLA GEÇEN BİR GECEDEDEN SONRA Gurney sabah ayağa kalkmak ve dengesini korumak için çabaladı. Sanki son günlerin tüm duygusal etkileri, beyin sarsıntısının sonraki etkileriyle güçlerini birleştirip onu teslim olmaya zorlamış gibi hissetti.

En sinir bozucu bulduğu şey, düşüncelerinin tutarsız girdaplarıydı; kartondan çıkan iğrenç yeşil yılan; Madeleine duvara yaslandı; Kim'in RAM'deki garip bir şekilde değişen sesi, milyonlarca dinleyiciye cinayet işleyebileceğini düşündürdü; Stryker'ın tehditleri; Lenny'nin taş ocağındaki benzin bidonu. Hepsi bir karmaşa içinde. Duşun sıklıkla sağladığı zihinsel ve fiziksel rahatlamayı arzulayarak duşa yöneldi.

Sıcak suyun altında on dakika ayakta durmak, sol şakağından omzuna doğru inen şiddetli ağrıları hafifletti ama hızla çalışan zihnini sakinleştirmeye pek yardımcı olmadı.

O sabahın ilerleyen saatlerinde, kahvaltı masasında oturup ahırın yanındaki bekçilerin arabasına dikkatle bakarken Madeleine, kendisinin ve Gerry'nin öğleden sonra Oneonta huzurevindeki konser için yaylı çalgılar grubuna katılacaklarını duyurdu.

Sanki onun gelenekten ayrılmasını sorunlu buluyormuş gibi, "Orada sadece pazar günleri konser verdiğini sanıyordum" dedi.

Bir kaşını kaldırdı. "Bugün Pazar ."

Sadece göz kırparak ve tanıdığını belirten küçük bir homurtuyla karşılık verdi, ancak dağınık ruh halinin bu kanıtı onu kabul etmeye istekli olduğundan daha fazla rahatsız etti. Sonuçta zihinsel keskinlik onun sadece şöhret iddiası değil aynı zamanda kimliği idi.

Saatler sonra Madeleine konsere gitmek üzere ayrıldıktan sonra Gurney endişeli bitkinliğinin sonunda hafif bir uyuşukluğa dönüştüğünü hissetti. Ancak yaklaşan bir polis baskını karşısında telefonundaki güvenlik sistemi uyarısının onu uyandırmaması ihtimaline karşı, evde tek başına derin bir uykuya dalmaktan

çekiniyordu. Seçenekleri tarttıktan sonra Glock'unu taktı, ceketini giydi ve kamp alanına doğru yola çıktı.

karanlığında çakalların havlamalarıyla uyandı . Telefonu ona saatin 21.35 olduğunu söylüyordu. Uyku tulumundan çıkıp ayağa kalktığına başındaki ve omzundaki ağrı yeniden canlandı. Ay ışığında tepeden aşağı ve arka tarladan eve doğru ilerlerken, acı donuk bir sızıya dönüştü.

Tüm ışıklar kapalıydı ve bu da ona Madeleine'in ya yatakta olduğunu ya da henüz eve gelmediğini gösteriyordu. Yatak odasının penceresine hafifçe vurdu, bekledi ve tekrar denedi. İçeride bir hareketlenme duydu. Bir el feneri açıldı. Yaklaştıkça ışın ona doğru yönlendirildi ve kısa süreliğine kör oldu. Daha sonra el feneri söndürüldü, pencere pervazı kaldırıldı ve açıklıktan içeri girdi. O içeride durup pencereyi arkasından kapattığında Madeleine çoktan yatağına dönmüştü.

Hiçbir şey söylemedi.

O da yapmadı.

Yeni bir yorgunluk dalgasının onu ele geçirdiğini hissetti. Elbiselerini çıkardı, Glock'unu ve telefonunu komodinin üzerine koydu, yatağına girdi ve hemen derin, canlandırıcı bir uykuya daldı.

Ertesi sabah Gurney, daha çok normal haline döndüğünü hissederek uyandı. Bu normalliğin bir kısmı bir planın varlığıydı.

Plan, Lerman'ın rutin olmayan gezilerinin tarihlerini yalnızca ruh hali değişikliklerinin tarihleriyle değil, aynı zamanda günlüğündeki olayların tarihleriyle ve isimsiz telefonda gelen aramaların tarihleriyle de karşılaştırmaktı.

Giyindikten hemen sonra çalışma odasındaki masasına gitti. Thomas Cazo'nun, Lerman'ın yaklaşık bir ay boyunca depresyonda görüldüğünü, ardından işini bırakmadan bir hafta kadar önce övünen kişiliğini yeniden kazandığını iddia ettiğini hatırladı. Bu zaman dilimi Adrienne'in aynı döneme ilişkin anılarıyla örtüşüyordu. Görünüşe göre Lerman, eylül ayının sonlarına doğru

kasvetli ruh haline girdi ancak Ekim ayının sonunda yeniden enerjiye kavuştu.

Gurney, Lerman'ın her zamanki varış yerleri dışındaki yerlere yaptığı gezilerin bir listesini hazırladı. Ayrıca Lerman'ın GPS konum bulucusunun dört saatlik kesintisini, Lerman'ın isimsiz telefondan aldığı çağrıları ve günlük kayıtlarını da listeye ekledi.

Her şeyi kronolojik sıraya göre düzenlerken anlamlı olabilecek ek bir tarih düşündü. Telefonunu çıkardı ve NorthGuard Sigorta'dan Howard Manx'i aradı.

Adam hemen ve sert bir şekilde cevap verdi. "Manx."

"Ben Dave Gurney, hâlâ Lerman-Slade cinayeti üzerinde çalışıyorum..."

Manx'ın sözünü kesti. "Benim için yararlı bir şey buldun mu?"

Sigorta ödemesini geri almak için kullanabileceğin hiçbir şey yok, eğer demek istediğin buysa. Ancak resmi versiyonun yanlış olduğuna inanıyorum."

"İyi. Ne istiyorsun?"

"Bazı önemli olayları düzene koymaya çalışıyorum. Lenny Lerman'ın milyon dolarlık poliçesi için başvurduğu tarihi bana verebilir misiniz?"

"Devam etmek."

Tuşlara basıldığında çıkan ses. Manx burnunu çekiyor, öksürüyor, boğazını temizliyor. Daha fazla tuşa basılıyor.

"20 Ekim başvuru tarihi. Yürürlük tarihi 30 Ekim. Bu sana bir şey anlatıyor mu?"

"Önemli bir durum ortaya çıkarsa ilk öğrenen siz olacaksınız."

Gurney iki tarihi de listesine ekledi ve basılı bir kopyasının çıktısını aldı.

Lerman'ın Clearview Office Suites'i ziyareti: 7 Eylül

Başkent Bölge Ofisi Parkına ilk ziyaret: 12 Eylül

Başkent Bölge Ofisi Parkına ikinci ziyaret: 25 Eylül

Başkent Bölge Ofisi Parkına üçüncü ziyaret: 27 Eylül

Depresyonunun başlangıcı:Eylül sonu

Fransisken Tapınağı Gezisi: 10 Ekim

Telefonunun GPS konum bulucusunun dört saatlik bağlantısının kesilmesi: 19 Ekim

Sigorta başvurusu:20 Ekim

İsimsiz telefonda ilk arama: 23 Ekim

Lerman, Slade'in sırrını “Jingo”dan öğreniyor:24 Ekim

Lerman 1 milyon dolarlık gasp miktarına karar verdi: 27 Ekim

Depresyondan çıkış:Ekim sonu

İsimsiz telefonda ikinci arama: 2 Kasım

Adrienne ve Sonny ile Akşam Yemeği: 2 Kasım

İsimsiz telefonda üçüncü arama: 05 Kasım

Lerman'ın Slade'e ilk çağrısı: 5 Kasım

Lerman Bira Canavarı işinden ayrıldı: 6 Kasım

İsimsiz telefonda dördüncü arama: 12 Kasım

Lerman, Slade'e 1 milyon dolar alması için 10 gün veriyor: 13 Kasım

İsimsiz telefonda beşinci arama: 22 Kasım

Lerman'ın Slade'e son çağrısı: 23 Kasım

Lerman'ın Slade'in kulübesine yaptığı gezi: 23 Kasım

Gurney zaman ilişkilerinin olası anlamlarını tartarak listeyi yavaşça inceledi. Tutarlılık yaratmak için zihnın zamansal birliktelikten nedenselliğe sıçrama eğiliminin gayet iyi farkındaydı. Lerman'ın Başkent Bölge Ofisi Parkı'na yaptığı ziyaretlerin onun depresyonuna neden olduğunu ve Slade'e şantaj yapma planının buna son verdiğini varsaymak kolay olurdu. Bu doğru olabilirdi ama şeytan ayrıntıda gizliydi ve ayrıntılar bilinmiyordu.

Lerman'ın isimsiz bir telefonda aldığı aramalar ve bunların günlüğünde anlatılan belirli olaylara yakınlığı da bir o kadar ilgi çekiciydi. Bunun bir açıklaması Lerman'ın bir işbirlikçiden talimat alması olabilir.

Belki de işbirlikçi, Lerman'ın günlüğünde Slade hakkındaki bilgilerin kaynağı olarak adlandırdığı "Jingo" idi. Peki neden ondan daha fazla söz edilmedi? Peki neden isimsiz telefon görüşmelerinden hiç bahsedilmiyor?

Gurney, Lerman'ın bu aramalardan bahsetmemesinin başka bir ihmalle, telefonunun GPS konum belirleyicisinin dört saat boyunca bağlantısının kesilmesiyle ilgili olup olmadığını merak etti.

"Saate bakıyor musun?"

Madeleine çalışma odasının kapısında duruyordu, iş için giyinmişti, sesi meraklı olmaktan çok eleştireldi.

"Zaman?"

"Nöroloji randevunuz için."

L ANSON -C LAVİN N EUROLOJİ A SSOCIATES, Albany'de dört katlı renksiz bir binanın en üst katındaydı. Çoğunlukla cam olan yapı, bir otoparkın üzerindeki sütunlara yerleştirildi.

Dr. Lyn Clavin, düz kahverengi saçlarını sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplamış, solgun, ince kemikli bir kadındı. Soğuk görüntüsüne beyaz bir laboratuvar önlüğü eklendi. Elinde mavi bir dosya dosyasıyla küçük muayene odasına girdi ve Gurney'e izin vermeden küçük metal masaya sırtı dönük olarak oturdu, dosyayı açtı ve taramaya başladı.

Sonunda dönüp onunla yüzleştı ve öylesine az iz bırakan baştan savma bir gülümsemeyle baktı ki, adamın bunu hayal edip etmediğini merak etti. Kucağındaki dosyaya baktı.

"David Gurney mi?"

"Evet."

"Doğum tarihi?"

Onun kırpılmış ses tonunu benimseyerek ona verdi.

"Bugünkü ziyaretinizin amacı?"

"Yakın zamanda yaşanan bir beyin sarsıntısıyla ilgili bir takip değerlendirmesi. Harbane'deki Parker Hastanesi'nden taburcu olduğum sırada planlanmıştı."

Beyaz ceketinin cebinden siyah bir kalem çıkardı ve onu dosyanın üst sayfasının üzerinde tuttu. "Bir dizi soru soracağım. Evet, hayır veya bazen şeklinde cevap verebilirsiniz. Anlaşıldı?"

"Evet."

"Yaralanmadan beri baş ağrın var mı?"

"Bazen."

"Ortalama yoğunlukları 1'den 10'a kadar mı?"

"Altı."

"Baş dönmesi?"

"Eğer çok çabuk ayağa kalkarsam."

"Kulaklarında çınlıyor mu?"

"Evet ama genel olarak görmezden gelebileceğim kadar düşük bir ses seviyesinde."

"Tükenmişlik?"

“Eskisinden daha sık kendimi yorgun hissediyorum. Küçük bir rahatsızlık.”

"Çift görme?"

"HAYIR."

"Bulanık görüş mü?"

"HAYIR."

"Depresyon?"

"HAYIR."

"Endişe?"

"Her zamankinden fazla değil."

Cevaplarından sonra dosyasındaki bir kağıda onay işaretleri yapıyordu ama şimdi tereddüt ediyordu. "Kaygı sizin için sık görülen bir duygusal durum mu?"

“Kaygı üreten bir iş kolundayım.”

"Yani?"

"Ceza soruşturması."

Devam etmeden önce kaşlarını çattı ve kağıda kısa bir not aldı.

"Tat veya koku alma duyunuzda herhangi bir değişiklik var mı?"

"HAYIR."

"Kızgınlık?"

"Üzgünüm?"

"Yaralanmanızdan bu yana daha sık öfkelendiğinizizi, sabırsızlandığınızı ve sinirlendiğinizi fark ettiniz mi?"

Düşünmesi gereken ilk soru buydu.

"Her zamankinden daha fazla hayal kırıklığı, ancak önemli bir gerekçesi var."

Bu biraz eğleniyormuş gibi görünüyordu ya da belki de sadece ağzının kenarındaki bir tikti. Kağıdın üzerine bir not daha yazdı.

"İşığa karşı hassasiyette artış var mı?"

"HAYIR."

"Yüksek seslere karşı artan hassasiyet mi?"

"HAYIR."

"Baş ağrıları dışında yaralanmaya bağlı herhangi bir ağrı var mı?"

"Evet, boynumda ve sırtımın üst kısmında."

"Birden ona kadar bir ölçekte mi?"

"Dört ile altı arasında."

"Denge duygunuzda herhangi bir değişiklik var mı?"

Tereddüt etti. Kalem hazır halde, çarşıftan başını kaldırdı.

"Mümkün" dedi. "Ama çok hafif."

Hafif bir denge kaybının ciddi olabileceğini belirtmek için dudaklarını büzdü. "Ayağa kalk."

Ayağa kalktı.

"Tek ayak üzerinde dur."

Sağ bacağının üzerinde duruyordu.

"Şimdi sol bacak."

Bunu denedi, biraz yana doğru sendeledi, dengesini yakaladı, biraz diğer tarafa sendeledi, dengesini yakaladı, sendeledi, sonra dik ama dengesiz kaldı.

"Oturmak."

O yaptı. Bir not daha yazdı.

"İlaçlar mı?"

"Asetaminofen, bazen ibuprofen."

Ona şüpheli bir bakış attı. "Başka hiçbir şey?"

"Başka hiçbir şey."

Sandalyesinden kalktı, dosyayı masanın üzerine koydu, onun önüne geçti ve kalemini dik tuttu. "Başınızı hareket ettirmeden gözlerinizle takip edin."

Kalemi yavaşça sağa sola, sonra yukarı aşağı hareket ettirerek bunu yaptı.

Kalemi bir kenara koydu ve iki parmağını onun çevresel görüşünün kenarına doğru kaldırdı. "Dümdüz ileri bak ve bana kaç parmak gördüğünü söyle."

Bir, iki veya üç parmağını sağında, solunda, yukarısında ve aşağısında çeşitli pozisyonlarda tutarak bunu birkaç kez yaptı. Ona gördüklerini anlattı . Cevaplarına hiçbir tepki göstermedi. Ona sırtını döndü.

"Kedi mat yarasa şapka oturdu" dedi ve ondan duyduklarını tekrarlamasını istedi.

O da öyle yaptı.

Masaya gitti, sayfalardan birine uzunca bir giriş yaptı ve dosyayı bir son notuyla kapattı.

"Peki," dedi kibar bir gülümsemeyle, "karar nedir?"

Dişlerinin arasından hafif bir emme sesi çıkardı. "Travmatik bir beyin hasarı geçirdin. Dinlenme ve ek izleme ihtiyacını gösteren devam eden semptomlarınız var. Semptomlar çözülmezse otuz gün içinde, daha belirgin hale gelirse daha erken bir zamanda MR çekilmesini öneririm. Sorusu olan?"

"Yapmamı ya da yapmamamı önereceğin bir şey var mı?"

"Dinlenmek. Efordan kaçının. Stresli durumlardan kaçının."

Sanki toplantılarının sonunu belirtmek istercesine bir anda gülümsedi.

Eğer gözünü kırpsaydı, bunu kaçıracaktı.

59

OTOPARKTA , bir süre arabada oturdu , kafası karışmıştı. Nerede olduğunu biliyordu ama kim olduğundan emin değildi .

Kendisini , iyileşmeyebilecek bir durumla sınırlı olan ve tek palyatifinin yapması gereken şeyleri yapmayı bırakmak olduğu bir hasta olarak görmek -kendisini Dr. Lyn Clavin'in onu gördüğü gibi görmek- içini sarsıcı bir kırılganlık duygusuyla doldurdu. Cesur dedektif, soğuk bakışlı bir nöroloğun engelli, orta yaşlı hastasına dönüşmüştü.

Telefonunun çalması onu kendine daha fazla acımdan alıkoyuyordu. Ekrandaki isim Emma Martin'di.

"Gurney burada."

"David, bir şey oldu. Seninle en kısa zamanda konuşmam gerekiyor."

"Dinliyorum."

"Telefonda değil. Şahsen. Evde misin?"

"Albany'de bir otoparktayım. Neredesin?"

"Albany'nin yaklaşık elli mil batısında. Aramızın ortasında olan Roseland'da buluşabiliriz. Orada her zaman açık ve boş olan küçük

bir Katolik kilisesi var. Saint Peter's, şehrin kenarında. Bu sorun olur mu?"

"Yarım saate orada olurum."

"Teşekkür ederim."

Yarım saatlik yolculuk olaysız geçmişti ama Gurney sürekli olarak aynalarını kontrol ederek takipçilerin olup olmadığını kontrol ettiğinden hiç de rahat değildi. Karanlık, isimsiz sedanlar özellikle dikkatini çekti ama hiçbirisi kaçma eylemine yol açacak kadar uzun süre yanında kalmadı.

Dünyadaki tüm yanlış adlandırılmış kasabaların NA LİSTESİ, Roseland kesinlikle ilk onda yer alırdı . Merkezi özelliği, kayaları çakıl haline getiren devasa makinelerle tamamlanan devasa bir taş ocakçılığı operasyonuydu. Kazıyı çevreleyen kayalıklarda, dağ yamacını parçalamak için kullanılan dinamit bombaları için açılan deliklerin dikey izleri bulunuyordu. Makineler, damperli kamyonlar, prefabrik ofis yapıları, araçlar, görünen her şey gri taş tozuyla kaplanmıştı. Hava, kaya kırıcıların öğütücü kükremesiyle titriyor gibiydi.

Bu cehennem çukurundan çıkan kasaba, makinelerden uzaklaştıkça daha da sessizleşiyordu. Aziz Petrus, mütevazı evlerin yerini tarım arazilerine bırakmadan önce yerleşimin olduğu son caddelerden birindeydi. Mahalle neredeyse tozsuzdu ve neredeyse sessizdi. Kilise, mütevazı bir çan kulesi olan beyaz ahşap bir yapıydı. Bir tarafında yaşlı bir elma ağacının hakim olduğu bir çimenlik alan, diğer tarafında ise bir park alanı vardı.

Gurney kilisenin ön kapısını denedi, kilitli olmadığını gördü ve içeri girdi. Taş ocağının görüntüsü bir sessizlik ve yumuşak ışık vahasında buharlaştı . Koku alma duyusu, hiçbir yerde geleneksel Katolik kilisesinden daha güçlü bulamadığı, çağrıştırmacı bir güce sahipti. Tütsü, çiçekler, yanmış mum, deri kaplı dua kitapları ve kuru odundan oluşan eşsiz karışım onu çocukluğunun kilisesine götürmeyi asla başaramadı.

Son sıraya oturdu ve mihrapçılık günlerinin anılarına daldı; keten kumaşlarla kaplı bir sunak üzerindeki zambaklar, parlak

altın kadehler, saten cüppeler, gülümsemeyen rahipler, fısıltılarla dolu günahlarla dolu karanlık günah çıkarma kabinleri.

Hayalleri, görüşünün kenarındaki bir hareketle kesintiye uğradı. Yukarıya baktı ve Emma'nın sıranın yanında durduğunu gördü. Soruşturmayı başlatan istek üzerine evine geldiği gün giydiği bol, pelerin benzeri paltoyu giyyordu. Ama şimdi gözlerinde derin bir üzüntü vardı.

"Size katılabilir miyim?"

Ona yer açmak için sırada yana doğru kaydı.

"Bu sabah Ziko hücresinde ölü bulundu."

Gurney ona baktı. "Ölü? İsa! Nasıl?"

"Buna intihar diyorlar. Ama öldürüldüğüne eminim."

"Hücresinde mi?"

Başını salladı. "Yırtık çarşaflardan yapılmış asılı bir iple. Ya da en azından öyle görünmesi için yapılmıştı."

Gurney umutsuzca içini çekti. Yıllar boyunca çarşaf "intiharlarını" araştırdığı hapsedilmiş adamlardan birinin cesedini hayal ediyordu.

"Bunun aslında bir intihar olmadığından emin misin?"

Emma kararlı bir şekilde başını salladı. "Dün öğleden sonra onunla konuştum. Konuştuğum adam kendini öldürmeye niyetli değildi."

Gurney, bir hafta kadar önce ziyaret ettiğim adamın da bu olmadığını düşündü. Bu adam böyle bir yerde bir insanın olabileceği kadar sakin ve pozitif. "Kimin sorumlu olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Başka bir mahkum ya da gardiyanın ona komplo kuran kişinin emriyle hareket ettiğini varsayıyorum."

"O kişinin kim olduğunu keşfetmeye yaklaşıyor olabilirim."

Emma başını salladı. "Tehlikeli bir takip. Değmez."

Gurney şaşkınlıkla gözlerini kırpıstırdı. "Değmez?"

"Şu anda değil."

"Adaletin peşinden gitmeye değer olduğunu düşünmüyor musun? Bana Ziko için adalet istediğin için geldiğini sanıyordum."

"Gerçeği istedim. Çünkü bu onun serbest bırakılmasına yol açacaktır. Artık böyle bir ihtimal yok."

"Onun ölümünün adaleti geçersiz kıldığını mı söylüyorsun?" Küçük kilisenin sessizliğinde Gurney'in sesi fark edilir derecede yükselmişti.

"Ölümler için adalet, koyun kılığına girmiş bir kurttur; intikam için gösterişli bir isim. Bu, uğruna hayatınızı riske atabileceğiniz saçma bir hedef."

"Yani adalet gibi ilkelerin hiçbir anlamı yok?"

"İlkelerin çoğu' bencil amaçlara yönelik parlak ambalajlardır. Sevgi tek gerçek yol göstericidir ve sevgi her zaman yaşayanlar içindir."

Sesini alçaltmak için çaba harcadı. "Bana davadan uzaklaşmamı söyleyen koroya katılmış gibisin."

Uzun bir süre sessizce oturdular.

Sonra Gurney'in merakı galip geldi.

"Slade'in bir vasiyeti var mıydı?"

"Evet."

"Peki ya hatırı sayılır bir mülk?"

"Varlıkların değerine bağlı olarak yaklaşık on sekiz ila yirmi milyon dolar."

"Faydalanıcıların kim olduğunu biliyor musun?"

"Ian Valdez ve iyileşme merkezim."

"Her birinize yarım mı?"

"Evet."

"Bunu bir süredir biliyor muydun?"

"Ziko'nun vasiyetname taslağını bir avukata hazırladığından beri. Ben yürütücüyüm. Ayrıca Ziko'nun işleri için vekaletnamem var ve en yakın akraba olarak seçildim. Cenazesi serbest bırakıldığında onun isteği doğrultusunda yakılmasını sağlayacağım." Bütün bunları gözle görülür bir tereddüt etmeden anlattı; sesi sadece gözlerindeki üzüntüyü yansıtıyordu.

Gurney'in sormak istediği daha çok soru vardı; özellikle Valdez hakkında -ki o hala bir muammaydı ve artık çok zengindi- ama Emma'nın acısındaki bir şeyler bunu imkansız kılıyordu.

60

ROSELAND'DAN EVE DOĞRU SÜRÜŞÜ ESASINDA Gurney'in zihni, Slade'in hücrelerinde bir çarşaf ipine asılı olduğu ve Slade'in ziyaret odasında sakince karşısında oturduğu görüntülerle doluydu

Son ormanlık tepeyi aşip Walnut Crossing'in rezervuar tarafına doğru alçalmaya başladığında, bu düşüncelerin yerini, yaklaşık beş yüz metre ilerideki yol kenarındaki bir dönüşte duran bir eyalet polis kruvazörünün görüntüsü aldı. Gurney yol banketinin hızlı bir U dönüşüne izin verecek kadar geniş olduğu bir noktaya ulaştığında bu mesafe en fazla üç yüz metreye düştü.

Tepeye doğru hızla yukarı çıkarken, dikiz aynasında kruvazörün dönüşten çıktığını, ışıkları yanıp söndüğünü ve peşinden tepeye çıkmaya başladığını gördü. Zirveyi geçip bir an için takipçisinin

görüş alanından çıkar çıkmaz, yoldaki görüşü engelleyen virajı geçmek için gaza bastı. Yoğun ormanlık alanın eski ağaç kesme yollarıyla kesiştiğini biliyordu ve bir yol aramaya başladı. Geçilmesi imkansız gibi görünen bir yolun yanından geçti, sonra aynasına bakarak yolun sağ tarafından dik bir şekilde yükselen bir anda şansını denedi.

Kiralık arabanın alt takımına gelen dış takırdayan darbelerin ölümcül olmayacağını umuyordu, çünkü ön ve arka uç dönüşümlü olarak kayalık zemin üzerinde havaya uçuyordu. Arkasındaki yolu artık göremez hale gelir gelmez frene bastı ve kontağı kapattı; tam zamanında kruvazörün siren sesiyle hızla yanından geçtiğini duydu. Bir dakika sonra, aynı sireni çalan ikinci bir kruvazör onu takip etti.

Hemen patikayı geriledi, yola saptı ve rezervuara doğru hızla aşağı indi. İlk kavşakta, Ceviz Geçidi'ne giden ilçe yolunu kullanmak yerine, rezervuarın çıkışını taşıyan nehre paralel olarak ters yöne gitti. Birkaç mil sonra keskin bir sağa dönüp arka yola girdi ve uzun, dolambaçlı bir yoldan mülkünün arkasındaki tepenin arka tarafına doğru ilerledi.

Arabayı ormanın içindeki gizli yerine bıraktıktan sonra arkasına yaslandı ve sakinleşmek için birkaç derin nefes aldı. Adrenalin patlaması dağıldıkça yerini öfke aldı; önce Stryker'ın onu soktuğu kaçak duruma, sonra da Slade'in ölümüne karşı daha derin bir öfke. Telefonunu çıkardı ve Hardwick'i aradı.

Adam cevap verdiğinde şaşırdı ve rahatladı. "Evet?"

"Ziko Slade öldü."

Hardwick hiç de şaşırmış gibi görünmüyordu. "Mahkumların yüzleşmesi mi?"

"Bana bunun cinayet olduğu ve hücresinde intihar süsü vermek için kurgulandığı söylendi."

"Paranoyak beyniniz size bunun kişisel olarak size yönelik başka bir uyarı olduğunu söylüyor?"

"Sanırım bu, onu özgür kılacak bazı gerçeklere yaklaştığım ve birisinin onun özgür kalmasını değil ölmesini tercih edeceği anlamına geliyor."

"Yani benden ne istiyorsun?"

"Slade'e karşı açılan dava, Bruno Lanka'nın Lenny Lerman'ın cesedini bulmasıyla başladı. Ancak Lanka, Stryker'ın onu kürsüye çıkaramayacağı kadar tehlikeli bir karakter. Lanka'nın sürücüsü, her ikisi de Blackmore Dağı'nda bulunan Ford 150 pikap ve Moto Guzzi arazi motosikletinin sahibi Dominick Vesco'ydu. Bu ikisinin boğazlarına kadar bu pisliğin içinde oldukları aşikar. Bu işin arkasındaki beyinlerin onlar olmadığı da çok açık. Birinden emir alıyorlar; Slade'in vurulmasını emreden kişiden."

Hardwick homurdanarak küçük bir kahkaha attı.

"Komik olan ne?"

"Çok sinirli görünüyorsun. Bu sizin her zamanki ruh haliniz değil."

"Bu günlerde hiçbir şey olağan değil. Hayatımda daha önce hiç olmadığı kadar tehditlerle ve çıkmaz sokaklarla karşılaşıyorum." Durdurdu. "Bak, saçmaladığımı biliyorum. Ama eminim ki Lanka ve suç ortağı o gün Blackmore Dağı'ndaydı ve içlerinden biri başımın yan tarafından parçaladı, Sonny'yi vurdu, elime barut kalıntısı sürdü ve beni baş ağrısıyla bir kaçağa dönüştürdü. gitme."

"İkisinin de orada olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü plan Sonny'yi öldürüp suçu bana atmaktı. Ve bu, iki adam için tek bir kişiyi yönetmekten çok daha kolay olurdu. Lanka'nın Sonny ile birlikte çekiciyle geldiğini düşünüyorum. Vesco'nun kamp alanından Moto Guzzi'siyle geldiğini de biliyorum."

şeyin mantıklı olduğunu söylüyorsun . Ama bu onu doğru yapmaz."

"Bu piçlerin Sonny'nin cinayetine karıştıklarından eminim. Lenny's'e karıştıklarına emekli maaşımla bahse girerim. Ve bunların

hepsinin arkasındaki organize edici beyinler olmadığından da aynı derecede eminim. En önemlisi onları nerede bulacağımı biliyorum.”

Hardwick bıkkın bir şekilde içini çekti. "Peki planın ne? Onları bağlayıp patronun kimliğini tespit etmezlerse taşaklarını kesmekle tehdit mi edeceksiniz?"

"Bunun gibi bir şey."

"Peki benden keskin bir bıçak getirmemi mi istiyorsun?"

"Bunun gibi bir şey."

Hardwick çirkin, küçük bir kahkaha attı.

"Komik olan ne?"

"Gördüğüm bir karikatürü düşünmeye devam ediyorum. Adam elinde kürekle bahçesinde. Yerden çıkan küçük sivri bir şey var. Kazıp çıkarmaya çalışıyor. Ancak karikatür, adamın bahçesinin altındaki bu derin yeraltı manzarasını gösteriyor ve küçük sivri şeyin, adamın evinin iki katı büyüklüğünde olan canlı bir brontosaurus'un arkasındaki sivri ucun üst santimleri olduğunu görüyoruz."

Gurney, Çok tatlı, dedi.

"Ama sen o herifi kazmaya kararlısın, değil mi?"

"Sağ."

"Lanka ve Vesco bir canavarın sırtındaki iki çivi olsa bile mi?"

"Sağ."

"Bu çılgın gezi için aklınızda belirli bir zaman var mı?"

"Şu anda neredesin?"

"Şu anda Home Depot'ta Esti'ye bugün tamir edeceğime söz verdiğim gevşek pencere camları için macun satın alıyorum. Yani şu an iyi değil."

"Yarın?"

"Olası."

"İyi. Öğleden biraz önce Lanka'nın mağazasının yanındaki otoparkta buluşalım. En son o sokağa gittiğimde Vesco'nun o sıralarda Lanka'nın Escalade'sine geldiğini gördüm ve Lanka'nın muhtemelen onunla birlikte olduğunu düşünüyorum. Mağazanın açılış saati öğlen, yani muhtemelen biri ya da her ikisi de orada olacak."

Hardwick homurdandı. "Ve şimdi ile o zaman arasında bir zamanda yaklaşımımızın ne olduğunu anlayacaksın?"

"Bunu otoparkta halledebiliriz."

"İyi. Ama işte bu, Sherlock. Bu, bu davanın yanına gitmek istediğim son sefer. Bu beni ürkütüyor."

Gurney arabanın saklandığı yerden kaygan yoldan tepedeki kamp alanına doğru ilerlerken güneş batmıştı ve batıdaki gökyüzünde kan kırmızısı bir parıltı bırakmıştı . Karanlık yaklaşıyordu, sıcaklık düşüyordu ve yüzü soğuktan uyuşmuştu.

Eve doğru ilerlerken, kasaba yolundaki çakılları gıcırdatan lastiklerin uzaktan sesini duydu. Rotayı tersine çevirerek baldıranların arasındaki arazinin en iyi manzarasını sunan yere tırmandı. Telefonunda güvenlik kamerası alarmı çaldığında, ahırın köşesinde bir çift far belirdi ve bir dakika sonra ikinci bir far da onlara eşlik etti. Ambar, iki aracın eyalet polisi kruvazörleri olduğunu tanıyabilmesine ve ardından kruvazörlerden birinin yanına yaklaşan ve sürücünün camına doğru eğilen birini belli belirsiz seçebilmesine yetecek kadar ışık yansıtıyordu.

Gurney bunun gözlemcilerden biri olduğunu ve arabalarının artık ahırın karşı tarafında, evden görülemeyecek bir yerde olduğunu tahmin etti. Gurney'in mülke geri döndüğüne dair herhangi bir görüntü olmadığı konusunda askerlere ne söylemiş olursa olsun, onları caydırmadı. İki kruvazör ahırın yanından geçip mera yolundan eve doğru ilerledi.

Her kruvazörden elinde el feneriyle bir asker çıktı. Evin içinde zıt yönlerle doğru ilerlediler, kapıları tıklattılar, ışıklarını pencerelerden içeri doğru tuttular, evin uzak tarafındaki kameraların yanından geçtiklerinde başka bir telefon alarmı çalıştırdılar. Kısa bir görüşmeden ve geldikleri yoldan ayrılmadan önce tavuk kümesine ve bitişikteki barakaya bile baktılar.

Kasaba yolunda uzaklaşan kruvazörlerin sesini dinledikten sonra Gurney tepeden aşağı doğru ilerledi, arka tarlayı geçti ve kilitli olmayan yatak odası penceresinden evin içine girdi.

Evin ışıkları kapalıydı ve o da onları öyle bırakmıştı. Neredeyse karanlıkta ekmek, peynir ve sebze çorbasından arta kalanlardan oluşan derme çatma bir akşam yemeği hazırladı. Bunları dizüstü bilgisayar ekranının sağladığı asgari aydınlatma altında yemek için çalışma odasına getirdiğinde, sabit hatlı telefonun yanıp söndüğünü fark etti.

Oynat düğmesine bastı ve Madeleine'in sesini duyunca şaşırdı.

"Bu gece evde olmayacağım. Gerry'yle tekrar akşam yemeği yiyeceğim, sonra da Coriander Chamber Grubu için Harbane Tiyatrosu'na gideceğiz. Yarın ikimiz de erken vardiyada olduğumuz için onun evinde kalacağım. Yarın işten sonra evde olacağım."

Gurney cep telefonu yerine sabit hattı aramış olmasından rahatsızdı. Onun evin dışında olacağını bildiği bir zamanda ev telefonunu aramıştı, bu da onunla konuşmak istemediği anlamına geliyordu. Bu hareket önemsiz bir kaçamaklıktan daha fazlası gibi geldi; daha derin bir yabancılaşmanın belirtisi gibiydi ve bu onun düşünmek istemediği bir şeydi.

Orada masasında oturup dizüstü bilgisayarının loş ışığında akşam yemeğini yerken, dikkatini bir sonraki gün Lanka'nın Özel Yemekleri'ndeki yüzleşmesi için bir plan yapma görevine vermeye zorladı. Pek çok şey o anın şartlarına ve kimyasına bağlıydı; çok geçmeden ayrıntılı bir plan hazırlamanın pratik olmadığını fark etti. Aslında, yüzleşme yoluyla bilgi edinme fikrinin bir anlam ifade edip etmediğini merak etmeye başladı.

Yine de Lanka ve Vesco, Lerman cinayetleri ile bu cinayetleri planlayan kişi arasında sahip olduğu tek bağlantıydı. Ve zamanının sınırlı olduğunun kesinlikle farkındaydı. Hukuk hattının her iki tarafındaki güçlü güçler onu durdurmaya hevesliydi; Zaten endişe verici olan çabalarının daha da yoğunlaşması kaçınılmazdı. Tek umudu, Stryker'ın polisleri onu yakalamadan veya kendisi üçüncü kurban olmadan önce gerçeği ortaya çıkarmaktı. Yani yüzleşmenin olması gerekirdi. Bu konu üzerinde daha fazla düşünmenin zaman kaybı olacağının farkına vararak yatağa yöneldi.

Şafaktan kısa bir süre sonra telefonundaki güvenlik uygulamasından gelen acil bir dizi bip sesiyle uyandı. Yataktan kalktı ve yarı yarıya mutfağa koştı. Pencereden dışarı baktığında, gözlemcilerden birinin işaretsiz sedanlarından birini gördü. Durduktan sonra egzozun hala soğuk havaya doğru yükseldiğini görebiliyordu. Başka bir uzun gözetim için hazırlanıyorlardı ve ısıtıcının çalışır durumda kalması için motoru çalıştırıyorlardı.

Hızlı bir duş aldı, giyindi, Glock'unu taktı ve mutfağa döndü. Gözcülerin arabasına göz kulak olarak kendine cömert bir kahvaltı hazırladı: yarım düzine dilim domuz pastırması, üç yumurta, iki dilim kızarmış ekmek ve bir kahve.

Her şeyi bitirdikten sonra sabah güneşle aydınlanan çalışma odasına gitti, dizüstü bilgisayarını açtı ve Lenny'nin hayatının son on üç haftasındaki önemli olayların listesini buldu. Sonra Adrienne'i aradı.

Her zamanki gibi hızlı bir şekilde cevap verdi; sesi endişeli ve meraklı geliyordu.

Lenny'nin Gorse'daki Clearview Ofis Sütleri'ne yaptığı ziyaretin tarihini ve Ploverton'daki Başkent Bölge Ofisi Parkı'na yaptığı sonraki üç ziyaretin tarihlerini verdi. "Babanın bu tarihlerde bu gezileri yapmasının bir nedeni var mı?"

Kaygısı ve merakı giderek artarken, "Bu tarihlerin hiçbirisi benim için bir şey ifade etmiyor" dedi. "Kimi görmeye gittiğini biliyor musun?"

"Yapmıyorum. Kiracılar oldukça çeşitlidir. Sorun şu ki, depresyonu bu ziyaretler sırasında başladı, dolayısıyla önemli olabilir."

"Buralarda ne tür kiracılar var?"

Gurney dizüstü bilgisayarını kontrol etti. "Avukatlar, doktorlar, mühendisler, bir uyku bozukluğu kliniği, mali danışman, borsa komisyoncusu ve bazı emlakçılar."

"Uyku bozukluğu kliniği mi?"

"Evet."

"Bu olabilir. Kabuslardan uyanmaktan şikayetçiydi. Çoğu insan için uyku, diğer güzel şeylerin yanı sıra doğal bir kaçıştır. Ama onun için değil."

Boğuk bir hıçkırık gibi hafif bir ses çıkardı.

"İyi misin Adrienne?"

"Bu sadece . . . Bazen babamın hayatındaki hüznü o kadar canlı görüyorum ki ağlıyorum."

Gurney tarafından bozulan uzun bir sessizlik oldu.

"Babanın yaptığı bir gezi daha dikkatimi çekti. Ekim ortasında bir gün Fransisken Tapınağı'nda iki saat geçirdi. Bu ara sıra yaptığı bir şey miydi?"

"Eğer öyleyse, bundan haberim yoktu."

"Neden oraya gittiğine dair bir fikrin var mı?"

"Belki de oraya dönmemeyle aynı sebepten dolayıdır. Kendimi daha mutlu bir yere koymak için."

Adrienne'le yaptığı konuşmadan elde edilen gerçekler pek fazla bir anlam ifade etmemişti ama bunun onun üzerindeki duygusal etkisi başka bir konuydu.

Kariyeri boyunca bir davanın işleyişine odaklanmaya çalışmıştı. Nesnel gerçekler. Nadiren tamamen başarılı oldu. Histerik keder gösterilerinden etkilenmemişti ama savunması çoğu zaman akan bir gözyaşı, bir sesin takılıp kalması, bir anıyı paylaşmakla deliniyordu.

Adrienne'in acısıyla uğraşmak yerine yapabileceği bir sonraki doğru şeyi aradı ve tavukların ihtiyaçları aklına geldi. Hızla masasından kalktı, sırtındaki keskin sancı karşısında irkildi ve ceketini ile eldivenlerini almak için çamur odasına gitti. İzleyicilere görünmeden evden kümese gitmek, yatak odasının penceresinden çıkmak anlamına geliyordu. Dışarı çıktığında kümes ve baraka, ahırın görüş alanını kapattı. Kulübeden bir kürek aldı ve çitlerle çevrili alandaki karı kazıdı. Küreği değiştirdikten sonra kümese bir çuval yem taşıdı ve yemlikleri yeniden doldurdu. Daha sonra geniş ağızlı bir spatula kullanarak tünek çubuklarında bir haftadır biriken tavuk pisliğini kazıdı. Sonunda kümesle avlu arasındaki alçak kapıyı açtı ve tavuklar dikkatli bir şekilde bağlantı rampasından aşağı doğru ilerlediler; ciyaklayarak Rhode Island Red öndeydi.

Bir an Stryker'ın adamlarının sesi duyup incelemeye gelebileceklerinden endişelendi, sonra camları kapalıyken, motor çalışırken ve ısıtıcı çalışırken silah sesinden başka bir şey duyamayacaklarını fark etti. Derme çatma kazıyıcıyı barakaya geri koydu ve büyük sarı kapıyı dövme demir mandalıyla kilitledi.

Eve döndüğünde, Madeleine'le birlikte barakanın kapısını monte etme ve boyama deneyimini düşünüyordu. Bu konu üzerinde birlikte çalışmak onun şimdi hissettiğinden kilometrelerce uzakta bir yakınlık hissi yaratmıştı. Kendi kendine, evliliklerinin gerçekliğini en iyi hangi duygunun temsil ettiğini sordu. Cevabı yoktu.

en hızlı rota, yolculuğun her iki ucunda da birkaç kilometrelik köy yollarının bulunduğu eyaletlerarası yollardan oluşuyordu. Eyaletlerarası yolun dezavantajı , yeniden asfaltlanma ihtiyacıydı. Betondaki yamalı dikişler sürekli bir davul sesi üretiyordu. Bu, Gurney'in normalde kaçındığı bir yoldu ama Hardwick'le buluşmasına zamanında varmayı sağlamak, bu tedirginliğe katlanabilecek kadar önemliydi.

Şimdi, yola kırk dakika kala, yol yüzeyi gittikçe kötüleşirken, bir sonraki çıkışa dönüp kasaba ve köy yollarında ilerlemek istiyordu ama çıkışa yaklaşırken sağından on tekerlekli bir araç geldi ve onu kesti. fırsattan mahrum. İçini çekti ve bir daha asla eyaletler arası yola çıkmamaya karar vererek yoluna devam etti; bu karar, trafik önce yavaşlamaya, sonra yavaş yavaş yavaşlamaya, sonra da tamamen durmaya başlayınca daha da belirginleşti.

İlerideki yolda hiçbir şey hareket etmiyordu. Saati kontrol etti. Onbir otuz. Bu sıkışıklık olmasaydı saat on bir kırkta Lanka'nın otoparkına varmış olacaktı. Hardwick, Dillweed'deki evinden geliyorsa, tüm yolu geri çevirerek Garville'e zamanında ulaşmış olacaktı. Dakik olmak Hardwick'in bir özelliği, kuralları böylesine küçümseyen bir adamda anormal bir durumdu.

On dakika sonra hâlâ hiçbir hareket yoktu. Hardwick'e geç kalacağını bildirmek için telefonunu çıkardığında ölü hücre bölgesinde olduğunu keşfetti. Otoyolun bulunduğu tarafı bir drenaj kanalıyla karşı taraftan ayrılmıştı. İleride görebildiği kadarıyla hiçbir çıkış yoktu; setlerden ve ormanlardan başka bir şey yoktu. Kapana kısılmıştı.

Öğle vakti trafik hareket etmeye başladı, yaklaşık bir mil kadar ilerleyip tekrar durdu. Gurney telefonunu tekrar kontrol etti ve artık cep telefonu hizmetinin olduğunu gördü. Hardwick'i aradı ama sesli mesaja gitti. Sorunu anlatan bir mesaj bıraktı ve eğer saat on iki buçukta orada olmazsa Hardwick'in görevi bırakması gerektiğini ve görevi belki bir sonraki güne yeniden planlayacaklarını söyledi. Sonraki bir buçuk saatlik hareketsizlik sırasında Hardwick'in numarasını üç kez daha denedi ve iki mesaj daha bıraktı.

Durdurmanın nedeni nihayet çözüldüğünde -devrilmiş bir tanker kamyonu- Gurney bir sonraki çıkışta indi ve o sabah kullanması gereken köy yollarından Walnut Crossing'e geri döndü.

Arabayı ormanın içinde bıraktıktan sonra kamp alanının tepesine tırmandı ve mülkü inceledi. Gözcülerden hiçbir iz yoktu ama evin yanında küçük, kırmızı bir araba vardı; aslında, Outback'i her zaman park ettiği kuşkonmaz yatağının yanındaki noktada.

Endişeli olmaktan çok meraklıydı. Kolluk kuvvetleri personelinin küçük kırmızı bir arabayla gelme şansı sıfırdı. Tepeden aşağı inip arka tarlayı geçerek evin arka tarafına doğru ilerledi. İçeriden gelen sesleri duyabiliyordu. Zemin kattaki uzun odayı görebileceği bir noktaya doğru ilerledi. Lavabo adasında Madeleine'i görünce seslerin radyodan geldiğini fark etti.

Evin etrafından dolaşarak yan kapıya doğru ilerledi ve yolda duran kırmızı arabaya -Subaru Crosstrek'e- yakından baktı. Eve girmeden önce kapıyı yüksek sesle çaldı, ardından pompalı tüfekte ilgili herhangi bir tepki vermemek için kapıyı açıp "Benim" diye seslendi.

Mutfağa ulaştığında Madeleine hâlâ lavabo adasındaydı ve bir kevgir içinde bir çeşit yapraklı sebzeyi duruluyordu. Ona baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"O arabayı mı kiraladın?" O sordu.

"Kapana kısılmış hissetmekten hoşlanmıyorum. Ve sen diğerini ormanda bir yere saklarken, Gerry'ye baskı yapmaya devam etmek istemedim."

Tuhaf bir duraksamanın ardından sordu: "Jack Hardwick'ten bir telefon aldın mı?"

"Beni neden aradı?"

"Yani evi mi aradı?"

"Bir problem mi var?"

"Onunla temasa geçmeye çalışıyordum ama yanıt alamadım, hepsi bu."

Aniden aklına Hardwick'in de Garville'e gelmemiş olabileceği geldi; Esti'yle kavga etmiş, evde kalmaya karar vermiş ve durumu açıklamak için acelesi yoktu.

Gurney'in telefonu çaldı. J. Hardwick'i ekranda görmeyi umarak onu çıkardı. Bunun yerine K. Barstow'u gördü.

"Kyra mı?"

"Merhaba David. Aldığına sevindim! Albany istasyonunda haberleri dinliyordum ve Bruno Lanka'nın adının geçtiğini duydum. Lenny Lerman'ın cesedini bulan avcının adı değil mi bu?"

"Hangi bağlamda bahsedildi?"

"Habere göre bugün Garville'de vahşi bir çatışma yaşandı. Lanka da kurbanlardan biriydi."

"Kurbanlardan biri mi?"

"İki kişi daha vardı ama adlarını tanıyamadım."

"Ne olduklarını hatırlıyor musun?"

"Vasco, belki Vesco. Ve Horwick, belki Hartack, buna benzer bir şey."

Gurney yüzünden kan çekildiğini hissetti.

"'Kurbanlar' derken. . . ?"

"Raporda Lanka'nın öldürüldüğü yazıyordu, diğer ikisinden emin değilim."

Gurney ona teşekkür etti, aramayı sonlandırdı ve dizüstü bilgisayarına gitti. İstasyonun yerel haberler bölümündeki ana haber şöyle:

GARVILLE SİLAHLI SAVAŞTA BİR ÖLÜ, İKİ CİDDİ YARALI

Bugün öğle saatlerinde Garville'in sakin bir ara sokağında silah sesleri yükseldi. Polis Şefi Lloyd Clugger şu açıklamayı yaptı:

"Şu anda, bugün erken saatlerde, Dördüncü Cadde'de Lanka'nın Özel Gıdaları'nın yanında meydana gelen şiddet olayını araştırıyoruz. Jack Hardwick ve mağaza sahibi Bruno Lanka olarak tanımlanan bir adam ile mağaza müdürü Dominick Vesco arasında karşılıklı silah sesleri duyuldu. Bay Lanka'nın olay yerinde öldüğü açıklandı. Bay Hardwick ve Bay Vesco, Albany Genel Hastanesine nakledildi. Her ikisinin de hayati tehlikesi olacak şekilde yaralandığı ve ikisinin de durumlarının kritik olduğu belirtildi. Çatışmanın nedeni henüz belirlenemedi."

Jack Hardwick daha önce New York Eyaleti Polis Kriminal Soruşturma Bürosu'nda araştırmacı olarak çalışıyordu. Resmi kaynaklar, onun geçmişinin bugünkü patlayıcı karşılaşma üzerinde bir etkisi olup olmadığı konusunda spekülasyon yapmadı.

Hastanedeki kaynaklar, Hardwick'in bir travma cerrahı tarafından iki saatlik bir ameliyata tabi tutulduğunu ve durumunun yoğun bakım ünitesinde kritik durumda kaldığını doğruladı.

Dominick Vesco hakkında ek bilgi mevcut değildi. Bu gelişmekte olan hikaye, daha fazla gerçek ortaya çıktıkça güncellenecektir.

Gurney vücudundan mide bulandırıcı bir ürperti geçtiğini hissetti. Bilgisayar ekranına bakarak oturdu; ekranın ona Hardwick'in köşeyi döndüğünü, durumunun stabilleştiğini ve tehlikeden kurtulduğunu söylemesini istiyordu. Sayfanın Yenile simgesine bir, iki, üç kez tıkladı ama hiçbir yeni ayrıntı görünmedi.

Dördüncü denemesinde, Gurney'in okumaya neredeyse korktuğu bir makalenin üzerinde, yanıp sönen bir SON DAKİKA HABER pankartı sayfayı kapladı.

ÖĞRENCİ FİLM YAPIMCILARI ÖLÜMCÜL GARVILLE ÇATIŞMASINI KAYDEDİYOR

Marlon College'ın sinema bölümü öğrencileri Peter Flake ve Yoko Klein, bugün erken saatlerde Garville otoparkında meydana gelen şiddetli çatışmayı kaydetmek için doğru zamanda doğru yerdeydiler.

Klein şöyle açıkladı: "Şehirde dolaşıyorduk, dönem projemiz için yerel çekimler yapıyorduk; bu, düşüşteki şehir dışındaki kasabalarla ilgili bir video belgeseldi," diye açıkladı, " 1960'lardan kalma bu muhteşem kırmızı GTO'yu fark ettik. Başka bir açıdan çekmek için yavaşladıktan hemen sonra kocaman siyah bir SUV geldi ve arkasına yanaştı. SUV'un sürücüsü ve GTO'nun sürücüsü çok kötü bir olay yaşadılar, tam bir çılgınlık, herkesin vurulması ve biz de her şeyi kameraya aldık."

Makale, Flake ve Klein'ın WSKZ'ye çatışmaya ilişkin kayıtlı ses ve video görüntülerine erişim izni verdiklerini bildirerek devam ediyordu; bu görüntüler, makalenin sonundaki bir bağlantı aracılığıyla izlenebiliyordu. Altına bir uyarı eklendi.

AŞIRI ŞİDDET GÖRÜNTÜLERİ İÇERİYOR

Gurney bağlantı simgesine tıklarken eli titriyordu.

Yüksek çözünürlüklü video, Lanka'nın Özel Gıdaları'nın park alanının hemen içine park edilmiş, parlak kırmızı 1967 Pontiac GTO'nun çekimiyle açılıyordu. Sürücü koltuğunda ise Jack Hardwick oturuyordu. Birkaç saniye sonra siyah bir Escalade yanaştı ve GTO'nun arkasında durdu. Gurney sürücüyü Dominic Vesco'yu tanıdı.

Escalade'den çıktı, GTO'ya yaklaştı ve yan cama vurdu. Ses zayıf ama yeterince netti.

Hardwick pencereyi indirdi. "Evet?"

"Özel mülktesin."

"Buranın mağaza müşterileri için olduğunu sanıyordum."

"Zaten mağazaya gitmiştin. Bir yüzü unutmam. Şimdi defol git buradan."

"Diyelim ki Lanka'nın özel yiyeceklerinden bazılarını satın almak istiyorum."

"Farz et ki lanet kafanı uçuracağım."

Hardwick içini çekti. "Sorun yaratıyorsun."

"Bu yüzden?"

Vesco gri rüzgarlığının cebine uzandığında Hardwick aniden GTO'nun ağır ön kapısını iterek açtı ve kapıyı Vesco'ya çarptı ve onu sendeleyerek Escalade'e doğru gönderdi. Arkasından atlayıp kafasına bir dizi yumruk attı . Adam aracın yolcu kapısına yaslanırken cam aşağı kaydı, bir tabanca ortaya çıktı ve bir el ateş edilerek Hardwick geriye doğru itildi. İkinci atışta vücudunun yarım dönüş yapmasına neden oldu ve yarı yere düştü, yarı yere daldı, kendini aracın ön kısmına, ateş eden kişinin ateş hattının dışına doğru çekti.

Vesco ayağa kalkmaya çalışırken Bruno Lanka Escalade'den çıktı. Silahları uzatılmış halde Hardwick'in yüzükoyun vücuduna doğru ilerlediler. Görünüşe göre üç savaşçıdan da aynı anda hızlı bir şekilde silah sesleri duyuldu, ardından sessizlik oldu.

Sessizlik titrek bir ses tarafından bozuldu; kesinlikle öğrenci kameramanlardan biriydi.

"Vay be!"

Video, Escalade'in yanında yerde yatan üç hareketsiz bedenini, her birinin sağ elinde birer tabancanın, kıyafetlerinin arasından asfalta kan sızdığının yavaşça yakınlaştırılmasıyla sona erdi.

Gurney'in yumrukları sıkılmıştı, eklemleri beyazlamıştı. Öfkeden kaskatı kesilmişti; korkunç bir suçluluk duygusuyla karışmış bir öfke.

Biraz olsun mantık kazanır kazanmaz Gurney Albany Genel Hastanesi'nin web sitesine gitti, hasta bilgilerinin bulunduğu telefon numarasını aldı ve aradı. Hardwick'in durumunu sordu ve kendisine yalnızca yoğun bakımda olduğu, HIPAA düzenlemelerinin

diğer bilgilerin paylaşılmasını yasakladığı ve yakın aile dışından hiçbir ziyaretçinin kabul edilemeyeceği söylendi.

Haberin Esti'ye ulaşp ulaşmadığını merak etti. Sabit hat olmadığını biliyordu ve onun cep telefonu numarası da yoktu. Zaten bilmiyor olsa bile Dillweed'e mi gitmeliydi? Yoksa cep numarasını bilen birinin onu çoktan aramış olması daha mı muhtemeldi? Elbette eyalet polisindeki bağlantılarından biri veya daha fazlası bunu yapacaktır. Muhtemelen zaten hastanedeydi.

Tekrar hastaneyi aradı ve bu sefer yoğun bakım istedi.

Bakım istasyonundan biri telefonu açtığında, "Jack Hardwick'i ziyaret ettiğini düşündüğüm Esti Moreno'ya ulaşmam gerekiyor" dedi.

Sinirli bir kadın sesi cevap verdi: "Bir anlığına dışarı çıktı. Daha sonra tekrar deneyin."

Artık onun bildiğini ve nerede olduğunu biliyordu ama bundan sonra ne yapacağından emin değildi. Birkaç dakika bekleyip tekrar mı arayacaksınız? Şimdi tekrar ara ve numarasını bırak da ona ulaşabilsin mi? Yoksa aramayı unutup hastaneye mi gideceksiniz?

Doğru görünen son seçenektir. Amaç sadece bilgi almak ya da endişesini dile getirmek değildi. Oraya gitmeli. Orada ol.

Telefonunu tekrar cebine koydu ve mutfağa gitti.

Madeleine ocakta bir tencere dolusu şeyi karıştırıyordu.

"Dışarı çıkmam lazım" dedi. "Albany. Hastane. Jack yaralandı."

Ona baktı. "Nasıl?"

"O vuruldu."

"Atış?"

"Bir park yerinde. Albany yakınlarında. Gitmek gerek. Seni arayacağım."

Saat 18.28'de hastanenin ana otoparkına gergin bir şaşkınlıkla geldi . Yerel Albany istasyonu radyoda ölümcül Garville çatışmasını haber veriyordu.

Muhabir, "Bugünkü şiddetli çatışma şimdi ikinci bir can aldı" dedi. "Dominick Vesco, bir cerrahi işlemin ardından kalp krizi geçirdi ve bu akşam saat beş kırk beşte öldüğü açıklandı. Çatışmanın diğer katılımcısı Jack Hardwick'in ameliyattan çıktığı ve hayatta kalma şansını artırmak için komada tutulduğu bilgisini aldık."

Gurney radyoyu kapattı. Düşüncelerini düzenlemeye çalıştı ama beyninin doğrusal biçimde çalışmadığını fark etti. Onu sık sık yoluna sokan basit söz -sadece bir sonraki doğru şeyi yap- işe yaramıyordu. Bir sonraki doğru şeyin ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hardwick komadayken yoğun bakım ünitesini ziyaret etmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Ayrıca, Hardwick'in iki cinayete karıştığı ortaya çıktığı için ya Garville Polisi ya da NYSP'nin bölgede personeli olacaktı . Gurney'in adamla olan ilişkisinin farkında olan Cam Stryker'ın, adama göz kulak olmaları için kendi adamlarını hastaneye göndermiş olması da mümkündü. Koltuğunda biraz daha aşağıya çöktü ve park yerini bir kez daha dikkatli bir şekilde inceledi. Bakışları hastanenin önüne döndüğünde ana döner kapıdan bir kadın çıkıyordu. Dondurucu sıcaklığa rağmen sadece kot pantolon ve kazak giyiyordu. Bir elinde sigara, diğer elinde çakmak vardı. Alevi rüzgardan korumak için kapıya doğru yarıya kadar döndüğünde onun profilini tanıdı.

Esti Moreno'nun orada olması sürpriz değildi ama onun gerçek görüntüsü sinirlerini zonklattı. Ona yaklaşma fikrine karşı bir miktar direnç hissetti ama bunun yapılması gerektiğini biliyordu. Durumla ilgilenen herhangi bir polisin binada olacağını tahmin ederek arabadan indi, rüzgara karşı ceketinin yakasını kaldırdı ve hızla otoparka doğru yürüdü.

Sigarasından uzun bir nefes çekmenin ortasındaydı.

"Esti?"

Dumanı yavaşça üfleyerek ona baktı, ifadesi sertleşti.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesi kısıktı, öfkeliydi.

Onun ses tonu karşısında şaşırarak gözlerini kırptırdı. "Duydum . . . radyoda . . . vurulmayla ilgili."

"Çekip gitmek! Sadece bırak! Şimdi!"

Gurney geriye doğru küçük bir adım attı. "Anlamıyorum."

"Başaramayabilir. Ölebilir. Ne dediğimi duyuyor musun?"

"Tanrım, Esti, ben..."

Onun sözünü kesti. "Onu bu lanet davaya sen sürükledin! Bunu sen yaptın, seni kahrolası orospu çocuğu! Benden uzak dur! Şimdi!"

62

G URNEY ARABASINA GERİ KALDI. Esti'nin patlamasının artan etkisiyle hırpalanmış bir halde, AZ ÖNCE OTURDUĞU YERDE .

Safça yok edilemez olduğuna inandığı bir adam, diğer insanlar kadar yok edilebilirdi. Ve onu kelimenin tam anlamıyla ateş hattına sokan şey, kendi ikna çabaları ve ısrarlarıydı. Eğer Hardwick ölürse. . .

Başını eğerek orada ne kadar süre oturduğuna dair hiçbir fikri yoktu, yukarı baktığında ve o akşam ikinci kez tanıdık görünümlü bir kadının hastanenin döner kapısından çıktığını gördü. Otoparkta kendisinden birkaç adım uzaktaki bir arabaya doğru ilerlerken, çekici sahibi Charlene Vesco'nun asık suratını tanıdı. Arabasının açık kapısından gelen ışıktaki çenesinin gerginliğini, ince, düz bir çizgi halinde birbirine bastırılmış dudaklarını görebiliyordu. Bu ifadenin ardındaki duygu net değildi ama acıdan çok korku varmış

gibi görünüyordu. Aniden bulunduğu yerden çıktı ve çıkışa doğru yöneldi. Onu takip etmeye karar verdi. Herhangi bir eylemin hiç eylem yapmamaktan daha iyi olduğu duygusundan başka aklında hiçbir amaç yoktu.

Akşam trafiği, Albany'nin kenar mahallelerinden Garville yönüne doğru ilerlerken aralarında bir veya iki araba daha kalmasını mümkün kılıyordu. Araba kurtarma alanına doğru ilerlediği anlaşılınca Gurney biraz daha geride kaldı. Farlarını kapattı, bloğun uzak ucuna park etti ve izledi.

Charlene uzun çelik kapıyı açtı ve karavan ofisine doğru yürüdü. Ofisin bir köşesine zincirlenen pit bull havladı, sonra durdu. Bir dakika sonra köpeği kısa bir tasmayla arabaya götürdü ve onu arka koltuğa oturttu. Daha sonra kapıyı kilitledi ve arabasına bindi.

Kalabalık bir caddeye ulaşana kadar farları kapalı olarak onu takip etti, burada farları açtı ve iki araba arkasında pozisyon almaya devam etti. Onu Garville'in diğer tarafına, ağaçlarla kaplı banliyö görünümüne bir sokağa kadar takip etti. Yolun yarısında, çiftlik tarzı mütevazı bir evin yanındaki garaj yoluna girdi. Arabasıyla yanından geçerken, onun yan kapıdan içeri girdiğini gördü, köpek de onu takip ediyordu.

Cadde boyunca devam ederken park edilmiş bir aracın yerinde olmadığını fark etti. O mavi yakalı mahallede herhangi birinin, inci grisi yüzeyi uzaktaki bir sokak lambasının loş ışığında parıltı veren yüz bin dolarlık Range Rover'ı kullandığını hayal etmek zordu. Renkli camlar onun direksiyon başındaki birinin izinden fazlasını görmesini engelliyordu.

Gurney, Garville'den iyice uzaklaşana kadar dikiz aynasını kontrol etmeye devam etti ama takip edildiğine dair herhangi bir belirti görmedi. Ancak bir buçuk saat sonra, kamp alanı tepesinin arka tarafındaki taş ocağı yoluna girdiğinde, o beliren gri aracın yarattığı huzursuzluk hissi hâlâ üzerindeydi.

Charlene Vesco neden pitbull'u kurtarma sahasını korumak gibi normal bir iş olduğunu varsaydığı işe bırakmak yerine, onu eve götürmek için kendi yolundan çıkmıştı? Ertesi gün onu beslemek

için bahçeye gitmeyi düşünmediği için miydi? Yoksa evde korunmaya ihtiyacı olabileceğini düşündüğü için mi?

Kimden koruma? Ve neden?

Günün şokları onu akşam yemeği için iştahsız bıraktı ve gece ilerledikçe uykuya dalma yeteneği de kalmadı. Gece saat 2.00'de kalktı, üzerine bir kot pantolon ve tişört giydi ve çalışma odasına çekildi.

Lenny Lerman'ın ölümünden önceki haftalardaki faaliyetlerinin listesini aldı. Lerman'ın iki ofis kompleksine (biri Clearview Offices Suites'e, ardından üçü Capital Bölge Ofisi Parkı'na) yaptığı ziyaretlere odaklandı. Bu komplekslerdeki kiracıların rehberlerini inceleyerek Lerman'ın dört gezisine ilişkin bazı makul geçişler oluştırdı.

İlk senaryosu, gezilerin tıbbi bir sorunla ilgili olduğu hipotezine dayanıyordu. Bu versiyonda, Lerman'ın Clearview Office Suites'e yolculuğu acil bakım tesisine yapılacaktı. Beş gün sonra Başkent Bölge Ofisi Parkı'na yaptığı bir sonraki gezi, hematoloji-onkoloji muayenehanesinden randevu almak için olabilirdi. Bir sonraki yolculuğu belki de MRI için radyolojik görüntüleme grubuna olabilirdi . Ve son yolculuğu, görüntüleme sonuçlarını tartışmak için hematoloji-onkoloji muayenehanesine dönebilirdi.

Gurney'in ikinci senaryosu yasal bir sorun olduğunu varsayıyordu. Bu versiyonda, Lerman'ın Clearview Office Suites'e olan yolculuğu hukuk firmasına yapılacaktı. Ve bunu, Başkent Bölge Ofisi Parkı'ndaki ceza savunma avukatlarına art arda üç ziyaret izleyebilirdi.

Üçüncü senaryoda Lerman'ın meselesi parayla ilgiliydi. Bu durumda Clearview Office Suites'e yaptığı yolculuk mali danışmana yapılacaktı; Başkent Bölge Ofisi Parkı'na daha sonraki gezileri orada bulunan borsa komisyonculuğuna yapılacaktı.

Üç senaryoyu değerlendirerek, yasal versiyonun finansal versiyondan, tıbbi versiyonun ise yasal versiyondan daha muhtemel olduğunu hissetti. Elbette Lerman'ın dört seyahatini dört farklı nedenden dolayı yapmış olması ve ruh hali değişikliklerinin

bunların hiçbirleriyle hiçbir ilgisi olmaması mümkündü. Tutarlı bir resim oluşturmak için bir avuç gerçeği düzenlemek, gerçeklikle bağlantıyı kaybetme pahasına kişinin düzene olan açlığını tatmin edebilir.

Yine de tıbbi hipotez çekiciydi. Gurney, Lerman'ın bazı sorun belirtilerini fark ettiğini hayal edebiliyordu. . . yakındaki acil bakım tesisine gidiyor. . . bir uzmanla takip randevuları. Diyelim ki Lerman ciddi bir tıbbi sorunla karşı karşıya kaldı. Bu haber onu nasıl değiştirmiş olabilir, önceliklerini nasıl değiştirmiş olabilir? Bu ona şantaj planının gerektirdiği pervasız, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan tavrı vermiş olabilir mi? Açıklayabilir mi?

Düşünceleri koridorun karşısındaki yatak odasında yanan lambanın sesiyle ve ardından Madeleine'in yaklaşan ayak sesleriyle kesintiye uğradı.

"Saatin kaç olduğunu farkında mısınız?" dedi kapı eşiğinde dururken. Ses tonunda suçlayıcı bir şeyler vardı, sanki onun uyanık olması uykusunu bölmüş gibiydi.

Çalışma odasında hiç ışık yoktu ve pencereden gelen ay ışığında onu zar zor görebiliyordu.

"Düşünüyordum" dedi.

Alaycı bir kahkaha olarak algıladığı bir ses çıkardı.

Bunu görmezden geldi. "Lerman'ın tıbbi bir sorunla karşı karşıya olduğunu, hatta belki de öldüğünü varsayalım. Diyelim ki Ziko Slade'e şantaj yapma fırsatını kaybedilmeyecek bir teklif olarak gördü. Diyelim ki bir milyon doları eline alıp bunu oğluna ve kızına devretmenin bir baba olarak başarısızlıklarını telafi edeceğini hayal etti. Sanmak-"

"Bir dakika geri çekilin! Otopsi yapılmış olmalı. Eğer mevcut olsaydı bazı tıbbi felaketleri ortaya çıkarmaz mıydı?"

"Bu bir adli otopsiydi, klinik değil."

"Anlamı ne?"

“Adli otopsinin amacı, ölümün doğal mı yoksa doğal olmayan bir şekilde mi gerçekleştiğini ve eğer doğal değilse ne şekilde gerçekleştiğini belirlemektir. ME, bir kurbanın doğrudan kafasının kesilmesi sonucu öldüğünü belirlerse, diğer hastalıkları araştırmak için adli tıp açısından hiçbir neden yoktur. Ölüm nedeninin belirsiz olduğu durumlarda tam klinik otopsiler yapılıyor.”

"Cesedini kazıp izlerini arayamazlar mı?"

"Bir mezardan çıkarma emri çıkarılması gerekir ve Stryker ya da Rexton polisinin bununla herhangi bir ilgisi olması ihtimali yok."

63

Ertesi sabah kalktığında MADELEINE kliniğe gitmek üzere ayrılmıştı ve tıbbi teorisi, Hardwick'in yokluğunda kendi şüphecililiği tarafından saldırıya uğruyordu .

Her ne kadar Lerman'ın Başkent Bölge Ofisi Parkı'na yaptığı son seyahatin zamanlaması, bildirilen depresyonunun başlangıcıyla ve şantaj planının oluşumu, bu depresyondan çıktığı bildirilen raporla örtüşse de, bazı çelişkiler her şeye şüphe gölgesi düşürüyordu.

Lerman, Slade ile yaptığı üç telefon görüşmesini günlüğüne kaydetmiş olsa da -sahip olduğu zarar verici bilgileri, ne kadar para istediğini ve bunu ne zaman istediğini belirtmişti- Slade bu tür bir çağrı almadığı konusunda ısrar etti.

Bu kopukluk, kişinin taraf tutmasını gerektiriyordu. Gurney, en azından geçici olarak Ziko Slade'in tarafına geçti. Ama eğer Slade doğruyu söylüyorsa Lerman da telefon görüşmeleri konusunda yalan söylüyordu. Ama neden? Peki tıbbi teşhisin bunlarla ne ilgisi olabilir?

Ne zaman kafanız karışsa, sadece önünüzde olana bakın ve ileriye doğru en basit adımı atın.

Bu, NYPD'deki ilk akıl hocasının tavsiyesiydi ve onu hiçbir zaman başarısızlığa uğratmamıştı. Şimdi aklına gelen şey, önceki gece Charlene Vesco'nun yüzünde gördüğü korkuydu. Belki de onu ziyaret etmeli.

GURNEY Garville'e vardığında , gri bulutlar kasabayı bunaltıcı bir kasvetle sarıyordu. Charlene Vesco'nun sokağında hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Range Rover dahil araçlar gitmişti. Yapıksız ağaçları ve kasvetli çimleriyle tüm blok ölü bir görünüme sahipti.

Vesco'nun evinin önüne park etti, nemli tuğlalı yoldan ön kapıya doğru yürüdü ve zili çaldı. Televizyona benzeyen bir sesin vızıltısını duyabiliyordu ama kapıya kimse gelmedi. Zili tekrar çaldı, bekledi, kapıyı çaldı, daha sert çaldı.

Kadının kapıya gelmemesi tuhaftı ama önceki akşam eve getirdiği pit bullun sessizliği kadar da tuhaf değildi. Evin garaj yoluna doğru yürüdü. Arabası hâlâ orada, yan kapının yanındaydı. Kapının üst yarısında cam bölmeler vardı. İçeri baktı ve mutfığa giden kısa bir koridor gördü. Mutfağın ışığı açıktı. Kapıyı çaldı. Cevap yok.

Evin, indirilmiş perdeler nedeniyle bir dizi pencerenin gizlendiği arka tarafına doğru yürüdü. Yan tarafa doğru devam etti. Oradaki perdeler kaldırıldığında yemek odası, küçük bir ofis ve oturma odası ortaya çıkıyordu. Dikkatini çeken ise oturma odasındaki manzaraydı.

Televizyonun önündeki rahat koltuğa çökmüş olan kadının Charlene Vesco olduğunu anlaması biraz zaman aldı . Kan dereleri geniş açık gözlerinden yanaklarına doğru uzanıyordu. . . ve kulaklarından boynuna kadar. . . ve ağzının alt köşesinden göğsüne doğru, soluk mavi kazağının önünü ıslatıyordu. Sandalyenin yanındaki lambanın ışığında cildi hastalıklı bir beyazlıktaydı. Gözlerinde ölümden birkaç saat sonra oluşan donukluk vardı. Telefonunu çıkarmaya başladı ama ikinci bir ceset görünce durduruldu. Charlene'in ayaklarının dibinde yerde koyu gri bir beden var. Pitbull'u kanlar içinde.

Arabasına gitti, telefon kimliğini bloke etti ve 911'i aradı. Polis memuruna adresi, cesedin evdeki yerini ve görsel durumunu verdi. Bunun bariz bir cinayet olduğunu ekledi ve aramayı sonlandırdı.

Bir şeyi gözden kaçırmış olabilir diye odaya bir kez daha bakmak için pencereye döndü. Cesetlerden çok da uzakta olmayan bir sehpanın üzerinde bir şişe viski ve iki bardak olduğunu fark etti. Bu cinayet masasının dikkatini çekecektir.

Arabasına döndü. Stryker'ın telefonuna mesaj atması ihtimaline karşı, telefonu kapatıp rotayı tersine çevirdikten ve Walnut Crossing'e giden dolambaçlı yoldan geri dönmeden önce Albany yönünde birkaç dakika sürdü.

Arabayı ormandaki saklandığı yerde durdurduğunda, Charlene Vesco'ya bu rahatsız edici belirtileri ortaya çıkaracak ne yapıldığını ve viski şişesiyle iki bardağın bununla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordu .

Gözlemlediği kan, yüksek dozda antikoagülan olasılığını akla getiriyordu. Bunun bir shot viskiye gizlice verilmiş olabileceği fikrini düşündü, ancak bu kadar ciddi etkiler yaratmaya yetecek miktardaki tadın anında fark edileceğini fark etti. Kimyasalın enjeksiyon yoluyla verilmiş olması daha muhtemel görünüyordu, muhtemelen kadın bilinçsiz hale getirildikten ya da en azından direnmez hale getirildikten sonra - belki de viskisine fark edilmesi daha az olası bir şeyin birkaç damlası damlatılarak. Bu olaylar dizisi, iki bardak ve rahat koltuktaki konumuyla birlikte katilini tanıdığını gösteriyordu; muhtemelen o yersiz Range Rover'ın sakiniydi.

Peki neden öldürülmüştü? Peki neden bu kadar tuhaf bir şekilde?

Gurney ürperdi. Garville'in kasvetli havası onu evine kadar takip etmişti ve arabası soğuyordu. Havada hafif bir kar vardı ve bu bir ipucu olmaktan çıkıp evden alıp kamp alanına götürmek istediği şeyler vardı.

Tepeden inip çıkmak ve tarladan yatak odasının penceresine gitmek rutin hale gelmeye başlamıştı; bu rutini hem saçma hem de

gerekli buluyordu. Evde yaptığı ilk şey mutfak lavabosuna gidip soğuktan kurtulmak için ellerine ılık su akıtmak oldu. Kahve makinesi ısınırken çamur odasından iki bez çanta alıp doldurmaya başladı. Torbalardan birine bir somun ekmek, bir paket kaşar peyniri, bir torba badem, iki muz, bir kavanoz zeytin, büyük bir termos su ve bir kap portakal suyu koydu. Diğerinin içine fazladan bir kazak, yün çoraplar, bir atkı, kayak eldivenleri, bir el feneri ve arabanın USB portu için şarj adaptörlü dizüstü bilgisayarını koydu. Sonunda kahvesiyle Fransız kapılarının önüne oturduğunda, Regülatör saatinde saat tam olarak 16:00'dı.

Madeleine'in o gün klinikte erken vardiyası vardı ve çoktan evde olması gerekiyordu. Bu düşünce karşısında kaşlarını çatarken, telefonundaki güvenlik uygulaması ahırdaki kameranin etkinleştirildiğini gösteren farklı bir dizi bip sesi çıkardı. Fransız kapılardan uzaklaştı, mutfak penceresine gitti ve Madeleine'in kiraladığı kırmızı Crosstrek'in ovadan yukarıya doğru geldiğini görünce biraz rahatladı.

Hemen içeri girmedi. Onun arabadan kümese doğru yürümesini izledi. Pompalı tüfeğini taşıyordu; sanki bu onun hayatının doğal bir parçası haline gelmiş gibi, oldukça sıradan bir şekilde, diye düşündü. Eve girmeden önce kümesin etrafında dolaştı, altındaki meraya bakmak için durdu.

"Bütün bunlar neyle ilgiliydi?" mutfağa ne zaman göründüğünü sordu.

Tüfeği büfenin üzerine koydu. "Çitin nereye gideceğine dair bir fikir ediniyordum."

"Çit?"

"Alpakalar için. Jim Smithers'tan yukarı gelip bunun üstesinden gelebileceği bir şey olup olmadığını görmesini istedim."

"Jim Smithers da kim?"

"Köye giden yolda çiftçi. Beyin sarsıntısı hafızanı mı sildi?"

"Devrilebilir silosu ve eski traktörü olan yaşlı adamı mı kastediyorsun?"

Gözleri kısıldı ama hiçbir şey söylemedi.

"Ne demek istiyorsun... baş edebileceği bir şeyse ?"

"Winkler'lar ikiz alpakaları önümüzdeki hafta kadar buraya getirmek istiyorlar. O zamana kadar çitin kalkması gerekecek. Açıkçası, bunu yapmayacaksın. Yapabileceğini umuyorum."

"Bütün bunların şimdi mi olması gerekiyor? Olan biten her şeye rağmen?"

"Evet. Şu anda. Sırf bu berbat davayı bırakmayı reddettin diye hayatımı ertelemeyeceğim."

Yarım saat sonra Gurney kamp çadırındaki eşyaları düzenliyordu. Portatif ısıtıcıyı propan tankına bağladı, uyku tulumunu bir kenara iterek iki bez çantanın içindikiler için yer açtı ve yanında getirdiği küçük katlanır sandalyeyi açtı. En azından rahatsızlığı geçinceye kadar orada bir saat kadar kalmayı planlıyordu. Isıtıcıyı açıp termostatını elli dereceye ayarladı. Katlanır sandalyeye yerleşti ve Madeleine'le büyüyen anlaşmazlığından başka bir şey düşünmeye çalıştı.

Sonunda dikkatini çeken konu ise Başkent Bölge Ofisi Parkı'ndaki hematoloji-onkoloji grubuydu. Her ne kadar HIPAA düzenlemeleri Lerman'ın hasta olup olmadığını kendisine söylemelerini engellese de en azından uygulamalarının odak noktası hakkında daha fazla bilgi edinebilirdi . Evdeki Wi-Fi kapsama alanı dışında olduğundan, dizüstü bilgisayarındaki internete erişmek için telefonunu erişim noktası olarak kullanmaya karar verdi.

Önce Capital District Office Park'ın web sitesine gitti ve tıbbi grubun tam adını öğrenmek için kiracıların listesini kontrol etti: Stihl ve Chopra Hematoloji-Onkoloji Associates. Daha sonra web sitelerine gitti ve burada Dr. Jonathan Stihl ve Dr. Eliza Chopra'nın kapsamlı biyografilerini buldu. Gurney'in uzmanlık alanları özellikle ilgi çekiciydi: malign menenjiyomlar, glioblastomalar ve leptomeningeal metastazlar.

Üçünün de ölümcül beyin kanseri türleri olduğunu keşfetti. Bunlardan biri için, teşhis anından itibaren hayatta kalma süresi altı hafta kadar kısa olabilir; bu, Lerman'ın seyahatleri, depresyonu ve gasp kadar pervasız bir girişime girişme istekliliği hakkındaki hastalık temelli teorisine tam olarak uyan bir keşif.

Haklı olma arzusunun çarpık etkisinin farkında olarak teorisinin geçerliliğini test etmeye karar verdi. Lerman'ın gezileri, olası tanısı ve motivasyonu ile ilgili bilinçli tahminlerini özetleyen bir e-posta yazdı. Adamın kalıntıları üzerinde, beyin kanserinin metastatik izlerinin büyük olasılıkla bulunabileceği omuriliğe özel dikkat gösterilerek, mümkün olan en kısa sürede tam bir klinik otopsi yapılması çağrısında bulundu ve bunun, adamın ölümü için bilimsel bir temel oluşturabileceğini vurguladı. karaktere özgü ruh halleri ve yüksek riskli davranışlarda bulunma isteği.

E-postayı, iletişim bilgilerini ilçe web sitesinden aldığı Tıbbi Muayene Uzmanı Dr. Kermit Loeffler'a gönderdi. Umudu ME'nin mezardan çıkarma emri çıkaracak kadar ilgili olması ve Stryker'ın muhtemel isteksizliğini yenecek kadar etkili olmasıydı. E-postanın taslağını yeniden okudu, birkaç yazım hatasını düzeltti ve gönderdi.

MEZAR topunu Loeffler'ın mahkemesine koymak Gurney'in zihnini geçici olarak temizledi ve kısa sürede Charlene Vesco'nun ölümüyle ilgili sorularla dolan alanı boşalttı .

Antikoagülanla cinayet duyulmamış bir şey değildi, ancak bildiği birkaç vakada uzun süren bir iç kanama süreci vardı. Bir örnekte, seksenlik bir kişinin vasiyetinden yararlanan kişi, tedavi edici kan sulandırıcı ilaç dozunu artırarak velinimetinin ölümünü hızlandırmıştı; bu işlem birkaç hafta sürdü. Vesco davası buna hiç benzemiyordu. Peki neydi o?

Bir çakal sürüsünün uluması düşünce akışını bozdu. Dizüstü bilgisayarını bir kenara koydu, sandalyeden kalktı ve çadırın kapağını kapattı. Uğultu başladığı gibi aniden kesildi. Artık hava kararmıştı, saat beşi geçmişti. Çadırdaki tek aydınlatma kaynağı ısıtıcının turuncu ışığı ve dizüstü bilgisayar ekranıydı. Ensesindeki keskin acıyla yüzünü buruşturarak kendini sandalyeye bıraktı ve

antikoagölanlar hakkında bilgi almak için internette bir arama başlattı.

Uluma yeniden başladı, ardından hareket halindeki bir av sürüsünün keskin çığlıkları geldi. Her ne kadar o tepelerde bunu söylemek zor olsa da sesler yaklaşıyor gibiydi. Sonra bir kez daha her şey aniden sessizliğe büründü.

Gurney dikkatini tekrar araştırmasına vermeye zorladı. Bulduğu makalelerin çoğu çeşitli antikoagölan türlerinin etkilerine odaklanıyordu. Diğerleri bunların terapötik ve kemirgen öldürücü uygulamalarını inceledi. Karşılaştığı son makale, bu kimyasalların doğal olarak oluşan kaynaklarını listeliyordu. O sırada çadırdaki sıcak havanın kuruluşundan gözleri batıyordu. Antikoagölan kaynakları listesinin en altında anında heyecan yaratan iki kelimeyi gördüğünde okumayı bırakmak üzereydi.

Yılan zehiri.

64

güncel bilgileri almak için Lübnan GENEL HASTANESİ'Nİ ARAYDI ve YBÜ bakım istasyonuna transfer edildi, burada bir kadın sesi ondan bir dakika beklemesini istedi .

Hatta bir erkek sesi geldi. "Bay. Hardwick'in durumunda değişiklik yok. Ailenin bir üyesi misin?"

Dostça görünmeye çalışan ama pek de başarılı olamayan şüpheli bir polisin ses tonunu tanıdı. Gurney aramayı sonlandırıp telefonunu kapattı.

Geceyi çadırdaki geçirme ihtimalini düşündükten sonra yapmamaya karar verdi. Madeleine'e olan kızgınlığı, muhtemelen pişman olacağı bir şey söylemeyeceği noktaya kadar azalmıştı ve o noktada başka bir eyalet polisinin ziyareti de aynı derecede olası

görünmüyordu. Isıtıcıyı kapattı, dizüstü bilgisayarını aldı, çadırın kapağının hava geçirmez olduğundan emin oldu ve bulutların arasından gelen zayıf ay ışığının yardımıyla tepeden aşağı doğru yöneldi. Aşırı yabancı otların karda kalan ayak izlerini gizleyebileceği açık arazide uzun yol kat etme önlemini aldı.

Eve girdiğinde havada hafif bir odun dumanı fark etti. Madeleine'i elinde kitapla ateşin yanında otururken buldu, tüfeğini söminenin taş köşesine dayamıştı. Başını kaldırıp baktı, sonra dikkatini tekrar kitabına verdi.

Şömineye doğru yürüdü ve avuçlarını ateşe doğru uzattı. Sıcaklık soğuk parmaklarının karıncalanmasına neden oldu. "Daha yemedin mi?" O sordu.

"Evet" dedi başını kaldırmadan. "Ocağın üzerindeki tencerede biraz dana yahnisi kaldı."

Tam buna yönelmeye başlamıştı ki ekledi: "Gerry Mirkle kısa bir süre önce aradı. Size Tartışmalı Perspektifler'in bu gece Garville'deki silahlı saldırıyla ilgili bir bölüm hazırlayacağını söylememi istedi."

Yüzünü buruşturdu. "Nereden biliyor?"

Madeleine kitabını kucağına indirdi. "Bunu sana daha önce açıklamıştım. Bir haberde belirli isimlerden bahsedildiğinde onu bilgilendiren bir uygulaması var. Tartışmalı Perspektifler tanıtımında sizinkinden bahsedildi."

RAM'deki gelinciklerin kendi adını Hardwick'inkiyle ilişkilendirmesinin ve yeni bir dizi sansasyonel spekülasyon yaymaya başlamasının ne kadar süreceğini merak ediyordu. Görünüşe göre çok uzun bir süre değil.

Haber iştahını kesti. Sığır yahnisi yerine kendine bir fincan kahve yaptı. Tartışmalı Perspektifler sekizde yayınlanacaktı. O zamana kadar olup biten her şeyde birleştirici bir bağ arayacaktı. Dizüstü bilgisayarını ve kahvesini çalışma odasına götürdü.

tüm gerçekleri açıklayamayacak gibi görünmesiydi , çünkü bu gerçeklerden bazıları diğerleriyle doğrudan çelişiyordu. En kafa karıştırıcı çatışma, Lerman'ın Slade ile yaptığını iddia ettiği üç telefon görüşmesiyle (telefon şirketinin varlığını doğruladığı ancak Slade'in aldığını inkar ettiği) ilgiliydi. Lerman'ın konuşmaları detaylı bir şekilde anlatması ile Slade'in bu konuşmaların asla gerçekleşmediği yönündeki ısrarını hangi olası birleştirici bağ uzlaştırabilir?

Gurney, Hardwick'in kavgacı şüpheciliğini ne kadar özlediğini fark etti. Her ne kadar adam fikirlerinde kaba ve kavgacı olsa da, bir miktar doğruluk unsuru içermeyi asla ihmal etmedi. Zayıflıklarını ortaya çıkaran teorileri dürtme gibi bir tavrı vardı ama adam daha sonra geçerli olduğu ortaya çıkan herhangi bir hipotezi tamamen reddetmişti.

Gurney, Hardwick'in yokluğunda gerçeğe ulaşma yeteneğinin yarısından mahrum kaldığı hissine kapılmıştı. Ancak yalnızlık duygusu bununla bitmedi. Onunla Madeleine arasındaki uçurum büyüdükçe, onun anlayışını şekillendirmede oynadığı rolü daha çok özlüyordu. . . her şey.

Bu derin düşünceler onu o kadar kaptırmıştı ki Tartışmalı Perspektifler'in açılışını kaçırdı . Canlı yayına saat 20:04'te bağlandı ve Tarla Hackett cümlelerin ortasındaydı.

“ . . . Yıldızların eski uyuşturucu satıcısı Ziko Slade'in cinayetle mahkum edilmesinin giderek daha tartışmalı ve şiddet içeren sonuçlarını anlatıyor.”

Jordan Lake başını salladı. "Ve eski NYPD cinayet masası dedektifi Dave Gurney'in giderek şüphe uyandıran olaya karışması."

“Bu doğru Jordan. Gurney'in bu işe bulaşması gün geçtikçe derinleşiyor ve karanlıklaşıyor. Davada Ziko Slade'in son intiharıyla başlayan bir dizi bombaya tanık oluyoruz .”

"Ve bunu daha dün," diye ekledi Lake, "iki Garville sakininin eski New York Eyalet Polisi dedektifi Jack Hardwick tarafından ölümcül bir şekilde vurulması izledi. Dave Gurney'in yakın arkadaşı olduğu bilinen aynı Jack Hardwick!"

Tarla Hackett öfkeli bir şaşkınlık ifadesi sergileyerek öne doğru eğildi. "Ve bu, Gurney'in Blackmore Dağı'ndaki ölümcül silahlı saldırıya doğrudan katılımının da ötesinde."

"Kesinlikle" dedi Lake. "Gurney'in birbiri ardına gelen gizemli cinayetlerle bağlantısı ciddi soruları gündeme getiriyor."

Hackett ifadesini aydınlattı. "Şu anda bu soruların bazılarına Bölge Savcısı Cam Stryker'dan yanıt almayı umuyoruz."

Video bölünmüş ekrana geçti; solda Tarla Hackett, sağda Stryker. Stryker'ın siyah ceket ve sade beyaz bluzu, bir mil bile sıcaklığın yakınına gelmeyen bir gülümsemeyle uyum içindeydi.

Hackett, "Bu akşam bizimle konuşmak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz" dedi.

"Bunu yaptığım için mutluyum."

"Tamam, hemen konuya geçelim."

Gurney, Madeleine'in odaya girdiğini duydu. Hiçbir şey söylemedi, sadece çalışma masasının koluna yarı oturarak dizüstü bilgisayar ekranının açılı bir görüntüsünü verdi.

Hackett şöyle diyordu: "Lenny Lerman'ın katili Ziko Slade, hapisane hücrelerinde kendini astı. Şok oldun mu? Şaşırmış? Yukarıdakilerin hiçbiri?"

"Kesinlikle şok olmadım."

"Geldiğini gördün mü?"

"Bazen suçluluk duygusu insanı aşırı önlemlere sürükler."

"Onun intiharını jürinin kararının teyidi olarak mı görüyorsunuz?"

"Kesinlikle."

"Sizin Slade'in suçluluğu konusunda kişisel olarak hiçbir şüpheniz yok mu?"

"Hiçbiri."

"Bildığınız gibi Dave Gurney tam tersi bir görüşe sahip."

Stryker'ın gözleri kısıldı. "Bay. Gurney'in pek çok fikri var. Daha da önemlisi, hesaba katması gereken çok şey var. Son zamanlarda işlenen bir dizi cinayetle ilgilenen bir kişi."

Hackett başını salladı. "Jordan'la ben Gurney'in ölen insanlarla olan bağlantılarını tartışıyorduk. Bu konuda herhangi bir yorumunuz var mı?"

"Bu bağlantılar büyüyor. Onun dün gece ve bu sabah da, Gurney'in ortağı Jack Hardwick'in açtığı kurşun yaraları sonucu dün hayatını kaybeden Dominick Vesco'nun kuzeni Charlene Vesco'nun vahşi cinayetinin yakınında bulunduğu inanmak için nedenlerimiz var."

Gurney'in şu anda kaçtığına inanman için bir nedenin var mı?

"Evet. Bir zamanlar ödüllü bir dedektif, şimdi ise aranan bir adam."

Hackett memnun bir gülümsemeyle gülümsedi. "Son bir soru. İzleyicilerimizden herhangi biri Gurney'in nerede olduğunu biliyorsa ne yapsınlar?"

Stryker doğrudan kameraya baktı. "David Gurney'in yeri hakkında bilgisi olan herkes mümkün olan en kısa sürede bu numaradan ofisimi aramalıdır."

Bölünmüş ekranın yerini Gurney'in yüzünün yakın çekim fotoğrafı ve "BU ADAMIN NEREDE OLDUĞUNU BİLİYORSANIZ BU NUMARAYI ARAYIN" sözleri aldı . Birkaç saniye sonra bunun yerini Hackett ve Lake'in masalarında çekilmiş canlı videosu aldı.

"Harika bir röportaj Tarla."

"Teşekkürler Ürdün. Herhangi bir kapanış gözleminiz var mı?"

“Gözlem yok. Sadece cevaplanmamış sorular.” Kameraya döndü. “Dave Gurney nedir? O bir kahraman mı? . . aptal . . . yoksa bir katil mi? Şimdi sponsorumuzdan gelen bu önemli mesaj.”

Gurney bilgisayarı kapattı.

"Stryker neden bahsediyordu?" diye sordu Madeleine.

"Ne demek istiyorsun?"

"Çok vahşi bir cinayetin yakınındasın."

"Charlene Vesco."

“Adını duydum. Sorduğum şey bu değil."

Kendisini onun bakışlarıyla buluşmaya zorladı. “Sahip olan kadın o. . . sahibi. . . bana çarpan çekici. O gün Blackmore Dağı'nda olan ve Sonny Lerman cinayetine karıştığı neredeyse kesin olan Dominick Vesco'yla akraba. Dün gece onu hastanede gördüm. Nerede yaşadığını öğrenmek için onu takip ettim. Bu sabah onunla konuşmak için geri döndüm. Kapıya gelmeyince pencereden baktım ve cesedini gördüm. 911'i arayıp durumu bildirdim."

"Bir şeyi atlıyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

“Stryker bunu özellikle vahşi bir cinayet olarak nitelendirdi . Anlamı ne?"

"Çok fazla kan vardı. Bir çeşit kan sulandırıcı madde karışmış olabilir."

Madeleine'in ifadesi sertleşti. “Ve artık bir dizi cinayetle ilgilenen bir kişinin . Sanırım kullandığı kelimeler bunlardı."

Hiçbir şey söylemedi.

“Ama vazgeçmeyeceksin!”

"Nasıl vazgeçebilirim? Her taraftan dayak yiyorum."

"Eğer gidersen, dayak durur."

"Bu bir yenilginin kabulü olurdu. Ve ben yenilmedim! Polis tarafından, Stryker tarafından, RAM'deki pislik tarafından, ölü bir tavşan tarafından, kahrolası bir hediye sepetindeki bir yılan tarafından ve Blackmore Dağı'nda bana saldıran bir pislik tarafından değil!

Ona içinden geçen o bakışı attı. "Her şey kazanmakla mı ilgili? Kendinin haklı olduğunu ve diğer herkesin hatalı olduğunu kanıtlamak mı? Önemli olan bu mu?"

"Dürüstlüğü önemli."

"Gerçekten mi? Başka hiçbir şey?"

"Dürüstlük olmadan başka hiçbir şey olmaz."

"Tanıdığınız şekliyle dürüstlükten bahsediyorsunuz."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bir dedektif olarak dürüstlüğünüz. Dönem."

"Ben buyum. Ben buyum ve senin asla olmamı istemediğin şey bu."

Cevap verecekmiş gibi ağzını açtı, sonra çenesini kasarak kapattı.

Öfkesinin onu sürüklemesine izin verdi. "Evliliğimiz her zaman benim aniden başka bir şeye dönüşeceğime dair beklentine dayanıyordu. Keşke Emma'yla olan bu meseleyi on yıl önce bilseydim. Kim olduğumdan dolayı beni terk etmeye hazırdın çünkü işimi ciddiye aldım ve o bir şekilde seni kalman için ikna etti. Kalıyorum ama her zaman rezervasyonluyum. Sihirli dönüşümü bekliyorum. Tanrı bilir neye dönüşmemi bekliyorsun, dedektif dışında her şey. Ben buyum ve eğer istediğin bu değilse o zaman burada olmam için hiçbir neden yok, değil mi?"

Madeleine ona ölümcül bir sakinlikle baktı. "Bu senin hayatın. Bu senin kararın."

G URNEY çoğunlukla uykusuz geçen bir geceyi çalışma odasında geçirdi . Ay, hızla hareket eden soğuk cephenin hızla ilerleyen bulutlarının arkasında kaybolmuştu. Rüzgâr yükseliyordu ve evin diğer ucundaki bacanın uğultusunu duyabiliyordu.

Öfkeli ve depresif bir halde, evliliğinin gerçekliğini ilk kez gördüğünü, her zaman uçurumun kenarında olduğunu hissetti. Hayır, uçurum değil; bu fazla romantik, fazla dramatik bir fikirdi, fazla yüksekte düşmek. Peki neyin sınırında?

Çözülmenin eşiğinde. Bu daha çok buna benziyordu. Gerçekliğin soğuk havasına karışıp kaybolmak. Onun sağlamlığı ve kalıcılığı, kalınında ve incesinde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar bir yanılsamaydı, her zaman bir yanılsama olmuştu. Paylaşılan bir yanılsama bile değil. Kendi illüzyonu. Artık Madeleine için her zaman bir koşulun olduğunu görebiliyordu. Çok fazla dedektif olmadığı, sınırları olduğu ve bir gün doğal mesleğinden ayrılıp bir dedektife dönüşeceğine inandığı sürece dedektif olması kabul edilebilir bir şeydi. başka bir şey.

Yirmi beş yılı aşkın süredir onları bir arada tutan şeyin iç içe geçmiş fantezileri olduğunu mide bulandırıcı bir şokla gördü; bir gün kendisinin olmasını istediği kişiye dönüşeceğine dair onun fantezileri; ilişkilerinin özünde kırılmaz bir şey vardı, farklılıklarından daha güçlü bir şey, tatlı, iyi ve kalıcı bir şey . Ama şimdi bu hayali çekirdeğin hüsnükuruntudan oluştuğunu görüyordu.

Bu kasvetli düşünceler, gece ilerledikçe, rüzgarın uğultusu ve saatler geçtikçe daha da kötüleşen baş ağrısıyla beslenerek zihninde tekrar tekrar dolaşıyordu.

Şafakla gün doğumu arasında bir ara bitkin, yarı bilinçli bir halde rüya görmeye başladı. Outback'inde Blackmore Dağı'ndaydı. Ön camın önünden kar yağıyor. Yanında kırmızı çekici belirdi. Onu yoldan çıkmaya zorluyor. Kaza. Kamyon yolda duracak. Sonny Lerman yolcu kapısını açıyor, yarıya kadar dışarı çıkıyor ve ona gülüyor. Gurney şimdi kendisinden uzakta durmuş, tabancasını kaldırmasını izliyordu. Tabanca bir, iki kez ateş ediyor. Lerman kamyonu geri atılır. Gurney arabadan inişini, kamyonu

yaklaşmasını ve içeriye bakmasını izledi. Lerman'ın ağzının kenarından, gözlerinden, kulaklarından kan damlıyor. Ama bu Lerman değil. Gurney yaklaşıyor. Jack Hardwick.

Gurney irkilerek kendine geldi. Kendini bu yerin gerçekliğine, o anın gerçekliğine bağlamaya çalışarak çalışma odasının etrafına baktı. Kendini acı içinde kanepeden kaldırdı, telefonunu masadan aldı ve hastaneyi aradı.

Hardwick'in durumunda herhangi bir değişiklik olmadı.

Gurney kollarını esneterek, bacaklarını esneterek, sırtındaki sertliği gidermeye çalışarak, soğuk parmaklarını yüzüne sürterek ve kendisiyle rüyası arasına mesafe koymaya çalışarak ileri geri yürüyordu. Bir duş işe yarayabilir.

Madeleine ile temastan kaçınmak için üst kattaki küçük banyodaki duşu kullandı. Kurulanırken lavabonun üzerindeki aynada yüzünü gördü; kaygılı gözleri olan bitkin bir yüz, bir yabancıнын yüzü. Havluyu astı ve çalışma odasına geri döndü.

O sabahın ilerleyen saatlerinde Madeleine sanki kendisi yokmuş gibi tek kelime etmeden kliniğe gitti.

Saatler geçtikçe ayrılma kararı şekillendi.

Bu noktada Madeleine'le kalmanın hiçbir duygusal anlamı yoktu. Ayrıca, Stryker'ın RAM'in "aranıyor" statüsünü artırması, polisin evi ve çevresindeki mülkleri daha agresif bir şekilde incelemesine, belki de kamp yerinin bulunmasına kadar varmasına yol açacaktı.

Gidecek bir yere ihtiyacı olacaktı.

İdeal bir yer düşündü.

Emma Martin'i aradı ve bir süre Ziko Slade'in evinde kalıp kalamayacağını sordu.

Kısa bir tereddütten sonra evet dedi.

BÖLÜM V

ENGEREK

65

VERMESİ VE nisbeten GÜVENLİ BİR VARİŞ YERİNİ GÜVENLENDİRMESİ, garip bir şekilde, fiziksel hareketi yapmanın duygusal aciliyetinin bir kısmını ortadan kaldırmıştı. Aslında, üç gün sonra nihayet pansiyona doğru yola çıktığında, motivasyonunun büyük bir kısmı, tepedeki kamp alanının sakıncaları ve zayıf yönleriyle karşılaştırıldığında, mekanın beklenen konforu ve güvenliğiydi.

Bu ve bu tuhaf yeni koşullarda Madeleine'in yanında olmanın kafa karıştırıcı olduğu gerçeği. En azından onun zihninde farklı bir insan olmuştu; yalnızca bir zamanlar tanıdığı kadına benzeyen bir yabancı. Bu da evin kendisini tuhaf gösteriyordu; sanki evi her şeyin konumunu ustaca bozan bir gözlükle görüyormuş gibi.

Ayrılmadan önce yaptığı son şeylerden biri, mülkteki güvenlik kameralarıyla iletişim kuran uygulamayı Madeleine'in telefonuna yüklemektir. Sistemin nasıl çalıştığını ve bip sesi düzeninin hangi kameranın etkinleştirildiğini nasıl belirlediğini açıkladığında, sanki bir talimat videosundaki bedensiz bir sesmiş gibi daha fazla duyguyla dinlemiyordu.

geç saatlerinde , üç saatlik bir yolculuğun sonunda, Slade'in kulübesine giden çam ağaçlarıyla kaplı özel yola saptı . Sıcaklık düşüyor, tüyler ürpertici bir Adirondack rüzgarı yükseliyordu ve kulübenin etrafındaki baldıran otu tıslıyor ve sallanıyordu.

Valdez, acımasız havaya karşı tek imtiyazı olan yünlü bir saat şapkasıyla onu karşılamaya çıktı; gözlerindeki üzüntü yüzünden gülümsemesi susturuldu. Gurney'in onu son gördüğünden çok daha yaşlı görünüyordu. El sıkıştılar ve Gurney, Ziko Slade'in ölümü nedeniyle taziyelerini sundu. Valdez başını salladı, sonra verandaya ve evin ön odasına giden yolu gösterdi. Tavan yüksekliğindeki taş şöminede yeni yangın çıkmıştı.

Valdez, dünyanın birçok yerinden aynı anda geliyormuş gibi görünen tuhaf aksanıyla, "Seni koyu kahveyi sevdiğini hatırlıyorum," dedi. "Benim de tercihim. Ben hazırlanırken lütfen oturun, rahat olun."

O anda kahve içmek istemiyordu ama adamın onu karşılama şekli bu olduğundan hiçbir şey söylemedi. Valdez odadan çıktıktan sonra Gurney şömineye yaklaştı. Slade'in tenis kupaları hâlâ şömine rafının üzerindeydi, kehribar rengi ışıktaki parlıyordu. Yakın zamanda cilalanmış gibi görünüyorlardı. Büyük odanın geri kalanı hatırladığından daha tozlu ve daha az bakımlıydı.

Antika çam paneller, geniş tahta zeminler, elle yontulmuş kirişler ve çerçeveli sülün ve çulluk baskıları; hepsi zengin bir adamın sığınağı imajına katkıda bulundu ve ona Slade'in vasiyetinin Valdez'i gerçekten çok zengin yaptığını hatırlattı.

"Peki," dedi Valdez, iki fincan sade kahveyle geri dönerek, "ne yapacaksın?"

"Üzgünüm?"

Valdez ona kupalardan birini verdi ve ocağın yanındaki deri koltuklardan birini almasını işaret etti. Devam etmeden önce karşısındaki sandalyeye yerleşti. "Emma, Lerman cinayetini çözenin artık bir amacı olmadığına inanıyor. Ziko'nun öldürüldüğüne inanmasına rağmen katili aramanın zaman kaybı

olduğunu söylüyor. Ölüler için adaletin intikam zehrinden başka bir şey olmadığını söylüyor. Buna inanıyor musun?"

"Onun buna inandığına inanıyorum."

"Ama hâlâ gerçeğin peşinde misin?"

"Evet."

Valdez melankolik bakışlarını ateşe dikerek kahvesini yudumladı. "Belki de Emma haklıdır. Belki de bu arzudan zehirlendim. Eğer öyleyse, öyle olsun. Birisi Ziko'yu öldürdüyse onun da öldürülmesi gerekir. Bu intikam mı yoksa adalet mi? Bilmiyorum. Kelimenin ne olduğu umurumda değil. Ziko benim babamdı. Bir oğul, babasının öldürülmesine karşılık vermelidir."

Gurney hiçbir şey söylemedi.

Valdez hâlâ ateşe bakıyordu. "Bir yıl önce Lerman'la şimdiki Ziko'yu öldüren kişinin aynı katil olduğuna mı inanıyorsun?"

"İki cinayeti de aynı kişinin planladığını düşünüyorum."

Valdez ateşten dönüp Gurney'e bakana kadar uzun bir sessizlik oldu. "Sana kalbimi söyledim. Seninki nedir?"

"Neden hâlâ Lerman davasının peşinde olduğumu mu soruyorsun?"

"Evet."

"Çünkü resmi versiyon hiçbir anlam ifade etmiyor. Çünkü herkes beni durdurmaya çalışıyor. Sözde iyi adamlar beni tutuklamaya çalışıyor, kötü adamlar da beni öldürmeye çalışabilir."

Valdez'in asık surat ifadesine bir gülümseme yayıldı. "İnsanların seni durdurmaya çalışmasını sevmiyor musun?"

"Ne sakladıklarını merak etmemi sağlıyor."

"Ne keşfettin?"

“Henüz Ziko'nun mahkûmiyetini ortadan kaldıracak kadar önemli bir şey yok. Ama yaklaşıyorum ve muhalefet paniğe kapılmaya başlıyor. Bu da gerçeği ortaya çıkarmak için kalan sürem azaldığı anlamına geliyor.”

Valdez tekrar ateşe baktı. “Bu açığa çıkıyor . . . amacın bu mu?”

"Amacım."

"Bir fark var?"

“Hedefim , istediğim şeydir ve bundan her zaman eminim. Benim amacım bunu neden istediğimdir ve bundan hiçbir zaman emin olamıyorum.”

"Bu, zihnimizin bize oyun oynayabileceği anlamına mı geliyor, değil mi?"

"Evet."

Valdez, fincanını sandalyesinin koluna koyup daha hafif bir ses tonuna geçmeden önce düşünceli bir şekilde kahvesini yudumladı. “Valizlerinizi arabadan getirelim mi?”

O akşam akşam yemeği için Valdez kuşbaşı domuz eti, sosis, havuç ve beyaz fasulyeden oluşan bir güveç hazırladı. O ve Gurney, ön odanın daha küçük bir versiyonu olan ve kendi şöminesi olan pansiyonun yemek odasında yemeklerini yediler.

Bitirdikten sonra Valdez, Gurney'i üst kata, valizlerini getirdikleri yatak odasına götürdü. En yakın banyoyu işaret etti ve dolapta fazladan bir battaniye olduğunu söyledi.

Valdez aşağı iner inmez Gurney omuz kılıfındaki Glock'unu çıkarıp komodinin üzerine koydu. Telefonunu Glock'un yanına koydu. Ayakkabılarını çıkardı, kemerini gevşetti, lambayı kapattı ve ağır ahşap, dört direkli yatağa uzandı.

Yorgunluk ve zonklayan baş ağrısı onu ne uykuda ne de uyanık, kabus gibi bir duruma soktu. Kafasından geçen her düşünceye Charlene Vesco'nun kanayan gözlerinin görüntüsü eşlik ediyordu. Kendini pratik bir görevle meşgul etmek genellikle işe yaradığından

ayağa kalktı ve dizüstü bilgisayarını çıkardı. Evin kablosuz ağa bağlandıktan sonra, yetki alanı Garville'in de dahil olduğu Albany County ME'nin iletişim bilgilerini aldı ve Charlene'in ölümüyle ilgili bir e-posta taslağı hazırlamaya başladı.

Bunu beş kısa noktaya sakladı: Ölüm nedeninin aşırı dozda antikoagülan olduğu ortaya çıktı. Muhtemelen kurban dışında biri tarafından yönetilmiştir. Niyetinin cinayet olduğu açıkça görülüyor. Heparin içeren yılan zehiri kullanılan antikoagülan olabilir. Muhtemelen deri altı yoluyla veya canlı bir yılanın dişleri yoluyla uygulandı.

İlk üç gerçeğin yetkin herhangi bir ME için açık olacağını varsaydı. ME'nin takip edecek kadar ilgi çekici bulacağını umduğu dördüncü ve beşinci noktalara güvenilir bir yol yaratmak için bunlardan bahsetti . Yılanlar vakanın gizemini çözmenin nihai anahtarı olmayabilir ama yine de... . .

Yazdığını tekrar okudu ve Gönder'e dokundu. Daha net bir zihinle şortunu ve tişörtünü çıkardı, yatağına girdi ve çok geçmeden nispeten normal bir uykuya daldı.

Şafaktan kısa bir süre sonra, sert bir rüzgarın ısıklık sesinin eşlik ettiği keskin bir çatlama sesiyle uyandı. Yatağın sıcak yorganının altından çıkıp pencereye gitti. Buzla kaplı büyük bir dal, kısmen kopmuş bir kol gibi yakındaki bir baldıran otundan sarkıyordu.

Telefonunun ekranında saatin yediyi bir dakika geçtiğini gösteriyordu. Dişlerini fırçalayıp duş aldıktan sonra, evdeki sabah serinliğini telafi etmek için pazen astarlı bir kot pantolon ve ağır bir kazak giydi.

Doğrudan aşağıya inmek yerine Slade'in yatak odasına bir göz atmaya karar verdi; kulübeye daha önceki ziyaretinden hatırladığı kadarıyla bu yatak odası koridordaki son yataktı. Kapıyı açıp ışığı yaktı. Oda tam hatırladığı gibiydi. Şömine rafındaki kupalar gibi o da tertemiz durumda tutulmuştu. Işığı kapattı ve Valdez'i ateş yakarken ya da kahvaltı hazırlarken bulacağını hayal ederek aşağı indi. Bunun yerine yemek masasının üzerinde bir not buldu.

Umarım iyi uyumuşsundur. Buzdolabında birçok yiyecek var. Evdeki sıcaklık sabah 8'den sonra otomatik olarak artacak şekilde ayarlandı. Gittiğim için üzgünüm ama halletmem gereken işler var. Yarın sabah döneceğimi umuyorum. Burayı eviniz yapın. Ziko'nun istediği de buydu.

Ne bir imza, ne bir telefon numarası, ne de kendisine nereden ulaşılabileceğine dair bir belirti vardı.

66

Çırpılmış yumurta, kızarmış ekmek ve kahveden oluşan kahvaltının ardından Gurney ikinci bir kahveyle ocağın yanındaki koltuğa oturdu.

Her ne kadar Valdez'in ayrılışı ve bunun için gösterdiği muğlak neden tuhaf görünse de, hoş karşılanmayan bir durum değildi. Bu, Gurney'e, bilmeceyi her şeyin başladığı yerde kesintisiz olarak incelemesi için de olsa, istediğini yapma konusunda daha fazla özgürlük veriyordu. Ve bizzat Valdez'in gizemini düşünmek.

Belki de Valdez'in görünüşte Slade'in tapınan yardımcısı olduğunu kabul etmek bir hataydı. Slade'in Valdez tarafından mağdur edilmiş olması düşünülebilir miydi?

Her ne kadar düşük bir ihtimal olsa da bu oldukça ilgi çekici bir olasılıktı. Bu, vakanın kafa karışıklıklarından birini açıklayabilir: Lerman'ın günlüğündeki üç telefon görüşmesine ilişkin açıklamalar ile Slade'in bu telefon görüşmelerini hiç almadığına dair ısrarı arasındaki çelişki. Diyelim ki Valdez bu çağrılara cevap verdi ve kendisini Slade olarak tanıttı. Ve diyelim ki, Lerman gasp parasını almak için ortaya çıktığında onu öldüren ve Slade'i suçlayacak delilleri yerleştiren kişi Valdez'di.

Bu senaryo büyük bir çelişkiyi ortadan kaldıracak, ancak bunun bedeli çetrefilli yeni sorular yaratmak olacaktır. Valdez, Slade'in

vasiyetinden yararlanacağını biliyor muydu? Eğer öyleyse, Slade'i cinayetle suçlamak onu mirasına nasıl yaklaştıracaktır? Bu üç olayda neden Slade'in telefonuna cevap veriyordu ki? Peki Slade gibi davranmasının nedeni ne olabilirdi?

Gurney'in bu fikir karşısında duyduğu heyecan azalmaya başladı. Ancak Valdez, Lerman'ı öldürmemiş olsa bile, onun Slade'in hapishanedeki cinayetine karışma ihtimali bu kadar kolay göz ardı edilemezdi.

Emma Martin'i, Slade'in milyonlarına soğukkanlılıkla odaklanmış ikiyüzlü bir ip çekici olarak görmek zordu, ancak Valdez'in de tam olarak öyle olduğu düşünülebilirdi. Kendisini Slade'e benzer bir azizliğe giden yolda yürüyen mütevazı bir ruh olarak sundu. Peki o gerçekte kimdi? O nereden gelmişti? Peki bu kökler hâlâ onu ne kadar sıkı tutuyordu?

Emma, Slade'in "intiharının" gizli bir cinayet olduğu konusunda haklıysa ve eğer bu cinayeti Valdez tasarlamış olsaydı, içeriden en az bir suç ortağına ihtiyacı olurdu; sadece herhangi bir suçlu tanıdığı değil, aynı zamanda kişisel kontrolü altındaki soğukkanlı bir katil. Bunun olasılığı Valdez'in hayatındaki bilinmeyen gerçeklere bağlıydı. Kesin olan bir şey vardı. Eğer Slade'in idam edilmesinin arkasında görünüşte alçakgönüllü olan Valdez olsaydı, Gurney'in karşılaştığı en sinir bozucu sosyopatlardan biri olurdu.

Sonra Blackmore Dağı'na saldırı, Sonny Lerman'ın öldürülmesi ve Charlene Vesco'nun korkunç idamı meselesi vardı. Ian Valdez'in tüm bunları planladığı düşünülebilir miydi?

Peki Valdez değilse kim? Ağın ortasında oturan örümcek kimdi? Nihai kontrolör kimdi - diğer oyunculara ne yapmaları gerektiğini söyleme gücüne sahip olan - Lerman'ın kafasının ve parmaklarının neden kesilmesi gerektiğini, Slade'in karanlık sırrının ne olduğunu, Slade, Sonny ve Charlene'in neden kesilmesi gerektiğini bilen kişi. öldürüldü mü?

Bu düşünce silsilesinin başlangıcındaki bir şey -diğer oyunculara ne yapacaklarını söyleme gücüne sahip olan kişi- Gurney'e bir şeyi hatırlattı. İlk başta sadece hafif bir yankıydı. Sonra nereden geldiğini hatırladı.

Marcus Thorne'u aradı.

Adam hemen cevap verdi, sesi meşgul ama meraklıydı.

"Senden tekrar haber aldığıma şaşırdım. Emma bana Slade'in ölümünün onun temize çıkma arayışına son verdiğini söyledi."

"Onun ama benim değil. Toplantımızda sana sormak istediğim bir şey var."

"Hızlı konuş."

"Bana, oğlunu bazı zorluklardan kurtarmak için paraya ihtiyacı olan ve bir soygun düzenlemek isteyen bir mücevher kuryesi hakkında bir hikaye anlattın."

"Sadece istemekle kalmadı, o da devam etti."

"Jürinin sanığa vereceği duygusal tepkinin önemi hakkında ilginç bir noktaya değinmek için bana hikayeyi anlattığını hatırlıyorum."

"Kesinlikle," dedi Thorne artık daha sıcak bir tavırla.

Kararların duygusal temeli Gurney'in umursadığı nokta değildi ama Thorne'un umursadığını ve ondan alıntı yapmanın onu konuşmaya daha istekli hale getireceğini biliyordu.

Gurney hevesli bir öğrenci ses tonuyla, "Merak ediyordum," dedi, "bana hikayeyi tekrar anlatır mısın?"

"Zamanım kısıtlı ama... . . . tamam, kısa versiyon. Bu büyük bir soygun ve cinayet davasıydı. İddia makamının görünüşte hava geçirmez bir davası vardı. Değerli mücevher kuryesi bir otoparkta alıkonulur ve içinde üç milyon dolar değerinde zümrüt bulunan bir ataşe çantası çalınır. Yüzüne bir yumruk alır ve parti görevlisi vurularak öldürülür. Soygun ekibi zümrütleri alıp kaçar. Ama kurye kimliği onu birkaç gündür takip eden bir soyguncunun kimliği. Adamın sokakta çektiğini söylediği bir fotoğrafı polislere verir. Ve polisler kaçış arabasının plaka numarasını veriyor. Plaka numarasının, çeşitli iğrenç faaliyetlere karışan yerel bir pislik adına kayıtlı bir arabaya ait olduğu ortaya çıktı; bunlardan en güzeli, lüks

mücevherleri eskrim yapmaktı. Pisliğin sağlam bir tanığı yoktu ve kuryenin kimliğini sürücü olarak belirten adamın, pisliğin sağ kolu olduğu ortaya çıktı. Savcının çok ikna edici bir davası vardı. Bu noktada ben o pisliğin avukatıyım. Savcı bize makul bir savunma anlaşması teklif etti ve -arazinin delil niteliğindeki durumu, müvekkilimin tatsızlığı ve ölen otopark görevlisinin cinayetle mahkûm edilme ihtimali göz önüne alındığında- bunu kabul etmesini tavsiye ettim. Reddetti. Jimmy Peskin adında bir iş rakibi tarafından kendisine tuzak kurulduğunda ısrar etti. Gerçeğe ulaşmam için bana açık çek verdi. Ve yaptım."

Hikayenin Thorne'un hoşuna giden kısmı burasıydı ve bunu anlatmaktan duyduğu zevk, sesini canlandırdı. "Asıl hikaye mücevher kuryesinin oğluyla başladı. Çocuk Los Angeles'ın önde gelen hukuk firmalarından biri tarafından işe alınmıştı. Ama - önemli ama- kumarla, kokainle ve fahişelerle sorunları vardı. Kumar oynaması onu, derhal ödeme talep eden bir mafya adamıyla ciddi bir borca sokmuştu, aksi takdirde çocuğun kariyerine son verecek resimlerin internette yayınlanmasını talep ediyordu. Çocuk babasının yanına gitti. Oğlunu beladan kurtarmak isteyen baba, sokak temsilcisinin açık olabileceğini söylediği bir adama yaklaştı. . . anlaşma. Bu adam müvekkilimin ticari rakibi Jimmy Peskin'di. Babam, Peskin'e gelirin yüzde elli elli bölüşülmesiyle bir mücevher soygunu teklif etti; ancak babamın polise sürücünün sahte kimliğini, sahte plaka numarasını ve kaçan arabanın tanımını, olayla ilgili saçma bir hikaye vererek müvekkilimi suçlaması şartıyla. sürücünün onu takip etmesi vb. Sonuç olarak? Adamımın duruşmasındaki sunumumuz, Peskin hakkında keşfettiklerimizden, makul şüphe konusunda bir ders kitabı örneği oluşturacak kadar yeterince bilgi içeriyordu. Aslında mahkeme muhabirleri bizim davamızı savcınıninkinden çok daha ikna edici buldular. Bir muhabir bunu Jimmy Peskin'e yönelik çelik tuzak iddianamesi olarak nitelendirdi. Ama size daha önce de söylediğim gibi jüri, görevlinin öldürülmesi de dahil olmak üzere adamımı her türlü suçtan suçlu buldu. Çünkü eğer jüri müvekkilinizin bir pislik olduğunu düşünürse dünyadaki en iyi savunmanın hiçbir değeri yoktur."

Gurney bir an bunu düşündü. "Yani Peskin, kuryenin polise müvekkilinizi suçlayan bir hikaye anlatması şartıyla, ayarlanan

soygunu gerçekleştirmeyi ve kuryeye gelirin yarısını vermeyi kabul etti, öyle mi?"

"Jüriye çerçeveleme planını bu şekilde açıkladık. Ancak müvekkilimi Peskin'den daha az çekici bulmaları gibi basit bir nedenden dolayı satın almadılar. Bazen yenersin bazen kaybedersin. Nadiren doğru nedenlerle. Ceza adaleti sisteminin gerçeği. Hem de hayatın gerçeği. Artık gitmem lazım Gurney. Ödeme yapan bir müşteriyi asla bekletmeyin.

Gurney sandalyede arkasına yaslanıp dünkü yangının sönmüş kömürlerine baktı. Kendisi için hikayenin özü olan şeyin ne olduğunu düşünüyordu: Jimmy Peskin'in çaresiz mücevher kuryesiyle yaptığı anlaşma. Aslında polise olup biteni sahte bir şekilde anlatırsan, senin için soygunu sahneye koyarım.

Böylece kurye oğlu için istediği parayı yalancı şahitlik, haksız cinayet mahkûmiyeti ve ölü bir otopark görevlisi pahasına elde etti.

Söylemeni istediğim şeyi söylersen, benden yapmamı istediğin şeyi yapacağım.

Bu temel karşılığın olup biten her şeyin altında yatan şablon olup olmadığını merak etti. Tam olarak ne yapıldığı ve karşılığında ne söylendiği henüz belirlenmemişti ama yapı doğru görünüyordu.

Bu konu üzerinde düşündükçe olayın temelinde bir tür anlaşma olduğundan o kadar emin oldu. Altı kişinin ölümüne yol açan bir anlaşma: Lenny ve Sonny Lerman, Ziko Slade, Bruno Lanka, Dominick Vesco ve Charlene Vesco. Jack Hardwick'in yedinci olabileceği düşüncesiyle içi titredi.

Hardwick'i kalıcı olarak kaybetme fikri, zihnini meşgul eden başka bir kasvetli soruna, Madeleine'den ayrılmasına yol açtı.

Onun ayrılışı bir öfke nöbetinden çok, evliliklerindeki ölümcül bir kusurun kaçınılmaz sonucu gibi geldi. Ama bu sadece bir duyuydu. O anda bu konudaki rasyonel düşünceye ulaşamayacaktı. Kendi kendine daha net bir vizyona ulaşmak için yeterli zamanın olacağını söyledi. Eğer netlik gerçekten istediği bir şey olsaydı.

Şu anda Lenny Lerman'ın kafasının kesilmesini, Charlene Vesco'nun kanlı ölümünü ya da evliliğinin görünürdeki çöküşünden başka herhangi bir şeyi düşünmeyi tercih ediyordu.

67

Üst kattaki valizinden bir ped ve mutfaktan üçüncü bir fincan kahve aldıktan sonra , yemek masasına oturdu ve yeni bir hipotezin ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için kısmen gerçeklerden, kısmen tahminlerden oluşan bir liste yapmaya başladı. .

Tekrar liste yapmanın sahte tatminine yönelmesi onu rahatsız ediyordu; yalnızlığının bir belirtisi ve düşüncelerini zeki bir şüpheciye açıklamanın kötü bir alternatifiydi. Ama sahip olduğu tek şey buydu. Notlarını daha canlı hissettirmek için şimdiki zamana koydu.

Lenny Lerman'ın oğluyla ilgili, paranın çözeceğine inandığı bir sorunu vardır.

Ölümcül bir hastalığa yakalandığını keşfeder.

Bir tanıdığı ona Ziko Slade'in geçmişindeki karanlık bir sırrı anlatır.

Kaybedecek hiçbir şeyi olmadığından, bunu beklenmedik bir gasp fırsatı olarak görüyor.

O (Thorne'un hikayesindeki kurye gibi) potansiyel bir ortağa yaklaşıyor.

Potansiyel ortak bir şartla ona yardım etmeyi kabul eder.

Lenny de kurye gibi üçüncü bir tarafa zarar verecek bazı açıklamalarda bulunmak zorundadır.

Gasp planı doruğa ulaştığında bir şeyler ters gider ve Lenny öldürölür.

Lenny'nin kafası ve parmakları çıkarıldı.

Bruno Lanka parçalanmış cesedi polisin dikkatine sunar.

Slade, fiziksel kanıtlara ve Lenny'nin günlüğüne dayanarak tutuklanır, yargılanır ve mahkum edilir.

Liste cevaplardan çok soru yarattı.

Lenny'nin yaklaştığı ortak, Lerman ailesinin kenarındaki karanlık gangster olabilir mi? Bu kişi yaptığı yardımın karşılığında ne gibi bir karşılık talep edebilirdi? Lenny'nin günlüğünde gerçekte yapmadığı bazı tehdit edici telefon görüşmeleri yaptığını iddia etmesi de buna dahil olabilir mi? Ama eğer hiçbir gasp çağrısı yapılmadıysa -ya da bir adım daha ileri giderek, hiçbir şantaj planı yoksa- Lenny'nin neden bir ortağa ihtiyacı vardı?

Günlüğün yanıltıcı olabileceği fikri Gurney'i davaya ilişkin yeni bir konsept için ilgi çekici bir öncül olarak gördü. Lerman'ın suç niyetlerinin samimi açıklamaları da dahil olmak üzere düşünce ve eylemlerinin özel bir kaydı olduğundan, bunun güvenilirliğine hiçbir zaman ciddi bir şekilde itiraz edilmemişti. Yalnızca el yazısının gerçekliği doğrulanmıştı. Ancak bazı girişler yalansa...

Gurney'in düşünceleri, görüşünün kenarında beliren bir ılık parıltısıyla bölündü. Evin yanındaki dar, temiz bir alana ve onun ötesindeki ormana bakan yemek odası penceresine gitti. Olağandışı bir şey görmeden veya duymadan uzun bir dakika boyunca izledi.

Tekrar masaya dönerken, gözünün ucuyla yine bir anlığına bir ılık parıltısı gördü. El feneri olan istenmeyen bir ziyaretçi miydi? Yoksa beyin sarsıntısı sonrası optik sinirinde bir sorun mu var? Bu sefer yaklaşık on dakika izledi ama artık flaş yoktu.

Bu deneyimin tuhaflığı onu sinirlendirdi ve kulübede yaşadığı ilk tuhaflığı, arabasındaki başı kesilmiş tavşanı yeniden canlandırdı. Her iki deneyim de Valdez'in yokluğunda, sözde bir iş için uzaktayken meydana geldi. Paranoyak spekülasyonların ilk

işaretlerinin yerleşmeye başladığını hissedebiliyordu ve kendini toparlamanın bir yolunu bulması gerektiğini fark etti.

Emma Martin'in Valdez konusunda ona vereceği güvenceyi hayal edebilse de yine de onu aramaya karar verdi. Bu, Hardwick'in hayal gücünün aşırılıklarına verdiği mücadeleci tepkileri ne kadar özlediğinin bir başka hatırlatıcısıydı.

"Merhaba David. Tam zamanında."

"Üzgünüm?"

"Marcus Thorne az önce bana konuşmanızdan bahsetti. Bir şeyin peşinde olduğunu hissettiğin izlenimini edindi. Bu da bana senden haber alacağımı düşündürdü."

"Sana mücevher kuryesi hikayesini anlattı mı?"

"O yaptı. Ama bunun bizim durumumuza nasıl uygulanacağı hakkında hiçbir fikri yok. Ben de öyle."

"Bunun olup bitenler için mükemmel bir şablon sağladığını söylemiyorum. Fakat . . ." Gurney, Lerman'ın Slade'e karşı bir komplo için birinden yardım isteyebileceği teorisini anlatmaya devam etti, ancak Jimmy Peskin'in bir rakibi suçlamak için kuryeden yararlanması gibi, yardımcı da daha sonra Lerman'dan yararlandı.

"Yani bu kişinin Lenny'yi özellikle Ziko'ya komplo kurmak için öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

"Olanlara uyan bir senaryo diyorum."

Ziko'nun rakibi olduğunu mu ima ediyorsunuz ?"

"Muhtemelen."

"Ne tür bir işte rakip?"

"Bunu düşünüyordum. Cevaptan memnun olmayabilirsin."

"Mutluluğum hakkında endişelenme."

"Aklıma bir iş geliyor. Büyük paranın tehlikede olduğu bir iş, cinayet işlemeye istekli insanları cezbeden bir iş, Slade'in geçmişte dahil olduğu bir iş."

Emma'nın yumuşak sesi sertleşti. "Uyuşturucu işi Ziko'nun geçmişinin bir parçasıydı . Kapalı bir kapıydı."

"Bu konuda yanılıyor olman mümkün mü?"

"İçimizden birinin rüya görmesi ve bu konuşmanın gerçekte gerçekleşmemesi mümkün mü? Pek çok şey mümkün ama dikkate alınmayacak kadar saçma."

"Tamam, uyuşturucuları masadan kaldıralım ve biraz geri çekilelim. Eğer Lerman cinayetinin amacı Slade'e komplo kurmaksa (ki bu artık pek olası görünmüyor), tüm planlamayı ve çabayı haklı çıkaracak büyük bir şey söz konusu olmalı. 'Büyük bir şey' genellikle para, güç, intikam ya da üçü birden anlamına gelir."

"Anlıyorum ama eğer bu varsayımsal çerçevenin amacı Ziko'yu hapse atmaksa neden onu öldürdü?"

"İlk tahminim mahkûmiyet kararının bozulması durumunda serbest bırakılmasının engellenmesiydi. Ancak aynı zamanda onu hapse atmak amacına ulaşmamış olabilir ve onun 'intiharı' yedek plandı."

Bu yorum bir sessizliğe neden oldu.

Gurney yön değiştirdi. "Ian'ı düşünüyordum. Ziko'ya olan yakınlığı göz önüne alındığında tehlikede olabilir."

"O da bunun farkında."

"Endişeli görünmüyor."

"O değil."

"Onun ilgisizliğini görmüyorsunuz. . . şüpheli?"

"HAYIR."

"Ona hiçbir çekince olmadan mı güveniyorsun?"

"Görünüşe göre yapmıyorsun."

"Tecrübelerim bana parayı takip etmem gerektiğini söylüyor. Ian'ın Slade'in mülkünden elde ettiği beklenmedik multimilyon dolarlık kazanç önemli bir neden olabilir." Aynı amacın Emma için de geçerli olduğundan bahsetmedi.

küçümseyen küçük bir kahkaha attı. "Ian'ı gerçekten yüksek güvenli bir hapis haneye girip birini idam edebilecek çok güçlü bir suç lordu olarak mı görüyorsunuz?"

"Çok para çok fazla etki satın alabilir. Ian'ın parasından bahsetmişken, mirasıyla ne yapmayı planladığını biliyor musun?"

"Onu vermeyi planlıyor."

"Kulağa çok cömert geliyor."

"İhtiyacından fazla paraya sahip olmaktan korkuyor. Zenginliği bir tür zehir olarak görüyor."

"Ona inanıyor musun?"

"Evet."

"Eski bir uyuşturucu bağımlısına ne kadar da çok güveniyorsun."

"Eskiden olduğu kişi değil."

"Biliyorsunuz, tüm dönüşümler görüldüğü gibi değildir."

O güldü. "Tabii ki değil. Çoğu saçmalık. Yağlı doğruluk. Ego ve çıkar için İncil sallamak. Gerçek şu ki, en derin dönüşümler en sessiz olanlardır. Daha önce görülmemiş bir şey görüldüğünde ortaya çıkarlar, derin bir kişisel gerçek. Sonuç, yeni bir nezaket, yaşamın değerliliği ve hizmetin önemi duygusudur. Bu, duyurmaktan çok dinlemekle ilgilidir."

"Ian'da bunu mu görüyorsun?"

"Evet."

Sesindeki kesinlik daha fazla sorgulamayı anlamsız kılıyordu.

Teşekkür etti ve aramayı sonlandırdı.

Ne öğrendiğinden emin değildi; belki de yalnızca Emma Martin, Ian Valdez'in azizliği konusunda kendisinden çok daha emindi.

68

YEMEK MASASINDA OTURMUŞ, Emma'yla yaptığı telefon görüşmesini düşünürken , içini bir endişe dalgası kapladı. Işık parıltılarını gördüğü ya da gördüğünü sandığı ormanlık alanın manzarasını sunan pencereye gitti. Birkaç dakika bekledi ve tuhaf bir şey görmedi ama endişesi artmaya devam etti.

Üst kattaki yatak odasından kılıfındaki Glock'u aldı, kemerine taktı, sonra yedek şarjörü yükleyip cebine koydu. Bilinmeyen bir düşmanla karşı karşıyayken bu sadece şüpheli bir güvenlik duygusu sağlıyordu ama bir şey hiç yoktan iyiydi.

Alt kattaki pencerelerin panjur veya perdesi yoktu, bu da onu rahatsız eden bir dışlanmışlık hissi yaratıyordu. Bir çözüm bulmak için dolapları aradı, birkaç masa örtüsü buldu ve bunları ön odadaki ve yemek odasındaki pencerelerin üzerine astı ve bunları mutfak çekmecesinde bulduğu koli bandıyla her pencerenin üstündeki duvara yapıştırdı.

Kapalı pencerelere bakmak, bir battaniyeye sarılı bir oyun masasından hayali bir kale yaratıp içine sürünerek korunaklı yarı karanlıkta orada oturup, kalenin bir mağaraya ya da bir mağaraya dönüştüğü bir macera dünyasına girmeyi içeren bir çocukluk anısını hatırlattı. çadır ya da bir tekne ve evinden çok uzaktaydı, aklına ne gelirse gelsin maceraya atılmakta özgürdü. O masanın altında, o battaniyenin altında, o kalede ya da teknede korku yoktu, tartışan ebeveynler yoktu, yalnızca özgürlük ve gelecek vardı.

Bacadan gelen tiz bir rüzgar ıslığı onu şimdiki zamana geri getirdi. Ve şimdiki zaman, durumunun istikrarsızlığına dair yenilenmiş bir farkındalığı, yalnızlık duygusunu ve Hardwick'in yaşam desteği konusundaki düşüncesini de beraberinde getirdi.

Telefonunu alıp hastaneyi aradı.

Değişiklik yok. Durumu kritik. Hayati belirtiler stabil değil. Hemşirenin sesi sert ve şüpheliydi. Anlaşılır bir şekilde, çünkü hasta iki silahlı ölümden sorumluydu.

Gurney odadan odaya, üst kata ve alt kata giderek pencere ve kapı kilitlerini kontrol etti. Şömineyi ateşe verip rahatlamaya çalıştı. Mutfağa gitti ve bir fincan kahve yaptı. Ian'ın ne zaman döneceğini merak ediyordu. Daha da önemlisi, Emma'nın esrarengiz genç adam hakkındaki fikrine ne kadar güvenmesi gerektiğini merak ediyordu.

Düşünceleri telefonunun sesiyle bölündü. Ekranda onun A. Lerman olduğu yazıyordu.

"Merhaba Adrienne, ben sadece..."

Sözünü kesti, kelimeler döküldü. "Babamın cesedini mezardan çıkardılar! Başka bir otopsi için! Benim iznim olmadan bunu nasıl yapabilirler? Şu ana kadar bana haber bile vermediler ve bu zaten yapıldı! Neler oluyor Allah aşkına?"

"Lenny'nin cesedini 'onlar' çıkardı derken kimi kastediyorsun?"

"Slade'in duruşmasındaki patolog. Beni ofisinden biri aradı. Nezaket olsun diye, sanki bu konuda benim söz hakkım yokmuş, sanki o benim babam değilmiş gibi, dedi. Ve tabii ki zaten yapıldı, sonuçta! İnsanları mezarlığa gönderip mezarını kazdılar ve patolog otopsi yaptı. Beni arayan kadının sesi hoş geliyordu ama o kadar berbat bir hoşluktu ki hiçbir şey ifade etmiyordu. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Ceza davalarında, bir ilçe tıp doktoru, herhangi bir üçüncü tarafın rızası olmadan, ölümden uzaklaştırma emri çıkarma ve otopsi (veya ikinci bir otopsi) yapma hakkına sahiptir. Bu, yeni

delillerin ortaya çıkması veya otopsinin davanın gidişatını değiştirmeye yetecek delillerin bulunmasına yol aacağına dair sağlam temellere dayanan bir inanışın olması durumunda meydana gelebilir.”

"Bu, babamın ölümüyle ilgili yeni bir şey keşfettikleri anlamına mı geliyor?"

“Hiç şaşırmazdım. Hayatının son haftalarında yaptığı gezilerin GPS kayıtlarını incelediğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Görünüşe göre bu gezilerden bazıları tıbbi ofislere yapılmış olabilir. Aslında bu bilgiyi elbette Dr. Loeffler ile paylaştım , ancak ikimize de söylemeden yaptığı hareketin beni şaşırina çevirdiğini hissediyorum. Loeffler'in ofisinde konuştuğunuz kişi size otopsi sonuçları hakkında bilgi verdi mi?"

"HAYIR. Hiç bir şey. diye sordum, o da bilgilerin bölge savcılığına iletildiğini, onlarla görüşmem gerektiğini söyledi. Ama kimsenin bana bir şey söylemeyeceğine dair bir his var içimde!"

"Bu insanlarla uğraşmak sinir bozucu olabilir. Ama elimden geleni yapacağım Adrienne ve sana geri döneceğim.

Gurney, Loeffler'ı otopsi yapmaya teşvik etmenin, sonuçları öğrenmesini sağlayacağına dair hiçbir yanılsamaya kapılmadı. Dolayısıyla bir çeşit hileye ihtiyaç duyulacaktır.

Arayanın kimliğini sakladı ve Loeffler'in ofisini aradı.

Soğukkanlı bir kadın sesiyle cevap verdi. "Tıbbi müfettişin ofisi. Size yardım edebilir miyim?"

Gurney önemli bir görevde olan bir adam gibi konuşuyordu. “Ben North Country Star'dan Jim Holland . Bir hikayeyle baskıya çıkmak üzereyiz ve dahil ettiğimiz önemli gerçeklerden biri hakkında Dr. Loeffler'in yorumunu almak istiyoruz.”

Tereddüt etti. "Yine mi adın?"

“Jim Holland, Hollanda gibi. Burada, Star'da yönetici editör yardımcısıyım . Ofisinizle daha önce temasa geçmiştim.”

"Bir dakika."

Bir dakika kadar sonra, aktarılan çağrının elektronik klik sesini duydu. Bir kez daha çaldı ve açıldı.

"Dr. Loeffler konuşuyor. Bu ne hakkında?"

"Jim Holland burada, North Country Star'da . Cinayet kurbanı Lenny Lerman'la ilgili bazı bilgiler aldık. Kaynağımıza göre, beyin kanserinin ilerlemiş bir türünden muzdaripti. Bize temel tıbbi ayrıntıları verebilir misiniz?"

"Otopsinin sonuçları yakın zamanda açıklanacak"

"Bunu takdir ediyorum Doktor. Bu arada belki elimizde olan ayrıntıları doğrulayabilirsiniz."

Loeffler hiçbir şey söylemedi ve Gurney bunu devam etmek için bir fırsat olarak gördü. "Kaynağımız bize Bay Lerman'ın kanserinin ileri evre ve ölümcül olduğunu söyledi. Bu açıklamayla başımız belaya girecek mi?"

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Sadece utanç verici tıbbi hatalar yapmadığımızdan emin olmak istiyorum. Kaynağımız kanseri özellikle agresif bir menenjiyom türü olarak tanımladı. Bunu yazdırabilir miyiz?"

"Doğruluğu önemsiyorsan hayır."

" North Country Star doğruluk konusuna çok önem verir, Doktor, ben de öyle. Bu yüzden bizi doğru yola sokmaya istekli olacağınızı umuyordum."

Loeffler, yorucu bir öğrencisiyle uğraşan bir profesörün yorgun iç çekişini yaydı.

"Ameliyat edilemeyen son aşamadaki glioblastoma" dedi ve aramayı sonlandırdı.

Gurney, Loeffler'in teşhisine şaşırmadı. Ancak tahmininin doğrulanması, kendi hipotezine olan inancını çok ihtiyaç duyduğu desteği sağladı.

Lerman'ın kanserinin yeri, başının kesilmesiyle olası bir bağlantıyı akla getiriyor. Katil, Lerman'ın ölümcül durumunu biliyor muydu ve bunu polisten saklamak mı istiyordu? Öyleyse neden? Peki parmak amputasyonlarının bu gizlemede nasıl bir rolü olabilir?

Gurney son soruyu bir kenara bırakmak üzereyken aklına bir olasılık geldi. Parmak amputasyonları tam da öyle bir izlenim yaratmak için tasarlanmış olabilir; amacı cesedin kimliğinin belirlenmesini geciktirmektir. Bu izlenim aslında Rexton Polis Departmanı ve Cam Stryker'ın kafa kesmenin diğer olası nedenleri hakkındaki spekülasyonlarını ortadan kaldırmıştı.

Gurney ayaklarının sağlam yere bastığını hissetti ve bu ona daha fazla ilerleme arzusunun yanı sıra daha tehlikeli bir yüzleşme iştahı da verdi.

Bir suçun niteliği hakkında teori oluşturmak gerekli bir süreçti, ancak her soruşturmada ilerlemenin baş şüphelinin belirlenmesine bağlı olduğu bir nokta gelirdi. Ve ara sıra, bu kişiyi tanımlamanın tek yolunun, onu hata yapmaya kıskırtmak olduğu araştırmalar da oluyordu.

Yakalanması zor hedefine bu tür bir baskıyı nasıl uygulayabileceğini düşünürken RAM-TV'nin, özellikle de Tartışmalı Perspektiflerin en iyi fırsatı sunduğu sonucuna vardı. Kıskırtıcı ima felsefeleri, onun kafasındakiler için uygun ortamı yarattı ve onun bu varsayımı gerçekmiş gibi sunmasına kesinlikle itiraz etmeyeceklerdi.

Sam Smollett'in cep numarasını buldu ve aramayı yaptı.

Ondan haber aldığına şaşırmış gibiydi ama kesinlikle ilgilenmişti.

Aklındaki röportaj türünü anlattı, RAM izleyicileriyle paylaşmak istediği şeyin sansasyonel yönlerini ve bunun bir katili saklandığı

yerden çıkarma potansiyelini vurguladı; RAM'in övgü alabileceği bir olay.

"Bu harika, David! Cam Stryker'la yaptığımız son röportajımıza harika bir tezat. Ona göre sen aranan bir adamsın ." Smollett bu tür bir adamın dünyanın en heyecan verici malı gibi görünmesini sağladı. "Röportajı açıklanmayan bir yerden yaptığınızı belirteceğiz. Hoş bir pelerin ve hançer dokunuşu. Bölge savcısı haydut dedektife karşı. Bayıldım!"

"Kulağa hoş geliyor Sam."

"Tamam aşkım! Hadi yapalım!"

"Şimdi?"

"Kesinlikle! Seninle bir Zoom görüşmesi ayarlayacağım. Röportajın RAM kısmını ben halledeceğim. Hepsini kaydedeceğim, sonra sorularımı düzenleyeceğim ve bu gece Tarla ve Jordan aynı soruları soracak ve yanıtlarınız canlı olarak yayınlanacak.

"Bu yasal mı?"

" Yasal mı ?" Uzun zamandır unutulmuş bir dilden bir kelime gibi geliyordu. "Avukatlar bu konuda endişelenebilir. Daha da önemlisi, siyah gömleğiniz, siyah kazakınız veya buna benzer bir şeyiniz var mı?"

"Belki siyah bir tişört. Neden?"

"Siyah, sert ve saçmalıktan uzak bir tavrı yansıtıyor. Sokak seviyesindeki ciddiyet. Boynunuz ya da önkolunuzda dövme var mı?"

"HAYIR."

"Çok kötü. Bana e-postanı ver, sana Zoom bağlantısını göndereceğim. O zaman git şu tişörtü giy."

Beş dakika sonra, flanel gömleğini çıkarıp siyah bir tişört giymiş, yemek masasında, dizüstü bilgisayarının ekranının önünde oturuyor, kumral fırça kesimli, keskin hatlara sahip bir kadın

yüzüne bakıyordu. Yüzdeki gülümseme, dostluktan ziyade aç bir beklentiyle canlandırılmıştı.

"Harika görünüyorsun David. Hazır mısın?"

"Evet."

"Sesinde o sert tavrı koru. Mükemmel. Tamam, işte bu."

Durdu ve dramatik bir haber spikeri sesiyle konuştu. "İyi akşamlar! Tartışmalı Perspektifler'in bu akşamki sayısını eski NYPD dedektifi Dave Gurney ile bomba gibi bir röportajla açıyoruz . Gurney, yalnızca Slade cinayeti davasının resmi versiyonuna değil, aynı zamanda son röportajımızda kendisini 'aranan' bir adam olarak tanımlayan Savcı Cam Stryker'a da savaş ilan etti. O halde hemen konuya geçelim! Dedektif Gurney, Tartışmalı Perspektifler'e hoş geldiniz ."

"Teşekkür ederim."

"Savcının Lenny Lerman cinayetiyle ilgili soruşturmasına güvenmediğinizi açıkça belirttiniz, bu yüzden kendi soruşturmanızı yürütüyorsunuz. Ne keşfettin?"

"Şimdiye kadar dört temel gerçek. Birincisi, Lerman'ın ameliyat edilemeyen beyin kanserine yakalanmış ve bir aydan az ömrü kalmış, bu da durumu başka yorumlara açık hale getiriyor. İkincisi, savcı tarafından gerçek değeriyle kabul edilen günlük kayıtları kasıtlı olarak aldatıcı olabilir. Üçüncüsü, savcı Ziko Slade'in hapisyedeki ölümünü intihara bağlamaya kararlı görünüyor, oysa ona en yakın kişiler onun öldürüldüğü konusunda ısrar ediyor. Dördüncüsü, orijinal Lerman soruşturma ekibi defalarca hata yaptı. Lerman'ın başının kesilmesinin önemini gözden kaçırdılar; Slade'e cinayet nedeni vermek için onun güvenilmez günlüğünü kullandılar; ve kendi soruşturmamı defalarca durdurma girişimleri gibi örtbas edilmeye işaret eden olaylara gözlerini kapattılar."

"Vay! Bu, kolluk kuvvetlerine yönelik tam bir suçlama! Ama şunu sormam gerekiyor ; neden sizin söylediğiniz kadar zayıf bir teoriye tutunsunlar ki?"

“Beceriksizlik. Tutku. Çaresizlik.”

"Umutsuzluk mu?"

“Hatalarının açığa çıkmasından duyulan umutsuz bir korku. Hatalar terfi merdiveninin berbat basamaklarına neden olur.”

“Pekala Dedektif Gurney, son bir soru. Tüm bunların ardındaki suç dehasını tanımlamaya ne kadar yakın olduğunuzu düşünüyorsunuz?”

"Çok yakın. Ancak 'suç dehası' doğru tanım değil."

"Bana daha iyisini ver."

"Alaşağı edilmek üzere olan zavallı, cinayete meyilli bir psikopat."

GURNEY , söylediklerinin tamamen taktiksel bir saldırı olduğuna, faili kendini tanımlayan bir tepki vermeye kıskırtmak için tasarlanmış olduğuna dair kendine güvence vermeye devam etti . Ama kendisi buna tam anlamıyla inanmıyordu. Bu deneyimde çok fazla adrenalin vardı, çok büyük bir güç yanılsaması vardı.

Yine de savunulabilir bir yaklaşımdı. Diğer araştırmalardaki benzer yaklaşımlar sonuç verdi. Bununla birlikte gelen duygular, muhtemelen herhangi bir saldırgan girişimin doğal eşlikçisiydi. Bunu düşünmeyi bırakmaya karar verdi.

Mutfağa gidip kendine kahve yaptı. Normallik duygusu yaratmak için fincanını yemek masasına götürdü ve pencereleri kaplayan masa örtüsü perdelerini indirdi. Sabah güneşi gökyüzünde odayı aydınlatacak kadar yüksekteydi, iç mekan ışıklarına olan ihtiyacı ve onlarla birlikte gelen akvaryum hissini ortadan kaldırıyordu.

Tam kahvesinden ilk yudumunu almak üzereyken, açıklığın ötesindeki ormanda bir anlık hareketlenmeyle normallik hissi sona erdi. Bardağını bıraktı ve baldıranların içine bakarak hiç hareket etmeden oturdu. Yine hafif bir hareket, bir gölgeden biraz daha fazlası, etrafındaki gölgelerden biraz daha koyu, bir görünüp kayboluyor.

Kendini yavaş yavaş masadan itti, ön odaya gitti ve ceketini giydi ama eldivenlerini giymedi. Onlar olmadan Glock'u daha iyi idare edebilirdi. Önceki ziyaretinden, mutfağın arka tarafında kilere ve arka kapıya giden kısa bir koridor olduğunu biliyordu; bu, daha açıkta kalan ön kapıdan daha güvenli bir çıkış gibi görünüyordu. Alet kulübesinin arkasındaki ormana doğru hızla yürüdü ve olası davetsiz misafirin tespit ettiği genel alana doğru ilerledi.

Orman soğuk ve sessizdi. Yaprak dökmeyen dallardan oluşan koyu renkli kütle, açıklığı aydınlatan güneşi kapatıyor ve ayakların altındaki buz, yürümeyi zorlaştırıyordu. Her birkaç metrede bir dinlemek için durduğunda, Lenny Lerman'ın cinayet mahalline yaklaştığını fark etti.

Çok geçmeden, Lerman'ın geçici mezarı için ormanda simge yapı görevi gören dev çamı gördü.

Glock'u ateşe hazır bir şekilde tutarak yavaşça ileri doğru ilerledi.

Mezarlığa yaklaştıkça buzlu yüzeyinde bazı tuhaf küçük çıkıntılar fark etti.

Daha da yaklaştığında, baktığı şeyin yeni farkına varılmasıyla tüyleri diken diken oldu.

Donmuş pençeler gibi yerden dışarı çıkan on parmak.

69

DAİREYE DÖNDÜĞÜNDE , GURNEY Glock'u, telefonu ve dizüstü bilgisayarıyla birlikte YATAK ODASINA GERİ KALDI . Normal şartlar altında Rexton polisini veya en yakın eyalet polis kışlasını arar, bulduğunu bildirir ve müdahale ekiplerini olay yerine yönlendirirdi, ancak bu koşullar normal olmaktan çok uzaktı. Bulunduğu yerin kolluk kuvvetlerine bildirilmesi, Cam Stryker'ın

talebi üzerine derhal gözaltına alınmasıyla sonuçlanabilir. Polisin müdahalesi masadan kalkınca, bir sonraki seçeneği Jack Hardwick'i aramak olabilirdi ama bunun düşüncesi bile şimdi bir suçluluk duygusu ve korku dalgasına neden oluyordu.

Sam Smollett'in o sabah onunla kaydettiği röportajı düşündü ve tuhaf keşfiyle ilgili haber vermek için onu geri araması gerekip gerekmediğini merak etti, ama yeterince yalnız kalmaya karar verdi. Röportajı düşünmek ona Madeleine'i arayıp, suçluya yönelik sözlü saldırısının yaratabileceği yüksek risk düzeyi konusunda onu uyarmayı planladığını hatırlattı.

Telefonu açmayacağından korkuyordu ama açtı.

"Benim," dedi, sevecen aşinalığı tuhaf bir izlenim uyandırıyor. "Seni bir konuda uyarmak istedim, aslında uyarmak istedim." Durdurdu.

Sessiz kaldı.

"Orada mısın?"

"Evet."

"Bu davayı sonlandırmanın tek bir yolu olduğu sonucuna vardım; o da düşmanı konfor alanından çıkarmak."

"Düşmanın kimliğini belirledin mi?"

"Henüz değil. Anonimlik, failin rahatlık bölgesinin bir parçasıdır; ipleri gölgelerden çekebilmek, güçlü hissetmek, kontrolün elinde olduğunu hissetmek. Ben de öfke yaratmak ve hata yapmaya zorlamak için o rahatlık bölgesine bir yıkım güllesiyle vurmaya karar verdim."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü RAM'e bu gece yayınlanacak bir röportaj verdim. Röportaj yıkım gibidir ve tepki patlayıcı olabilir. Sanırım bu tepkinin hedefi ben olacağım ama polis koruması talep etmeniz iyi bir fikir olabilir."

Hiçbir şey söylemedi.

Şöyle ekledi: "Bir ayının inine keskin bir sopa sokmak en sevdiğim araştırma yöntemi değildir, ancak bazen ayıya bakmanın tek yolu budur."

"Yani, düşünebildiğin tek yol bu - ve senin düşüncen herkesinkinden çok daha üstün olduğuna göre, senin yolunun en iyi yol olduğu mantıklı. Hedefinizin başlangıçta bir anlam ifade edip etmediğini ya da diğer insanları takıntılarınızın sonuçlarına maruz bırakma hakkına sahip olup olmadığınızı asla sorgulamazsınız.

Kendini savunma dürtüsünü bastırmak için dudağını ısırıldı. "Tartışmak için aramadım. Sadece sizi olası tehlikeli bir durum hakkında bilgilendirmek ve şerif departmanından geçici koruma talep etmek isteyebileceğinizi önermek istedim.

"Endişenizi takdir ediyorum." Düz ses tonu kelimeleri anlamsız hale getiriyordu.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından aramayı sonlandırdı.

Yatak odasının ortasında hareketsiz duruyordu, bir zamanlar bu kadınla olan yakın ilişkisine her zamankinden daha fazla şaşırmişti. Bu ilişki gerçekten onunla mıydı, yoksa onun ona dair fikrinden mi kaynaklanıyordu? Bu fikir nereden çıktı? Onun içindeki gerçek bir şeye mi dayanıyordu? Yoksa onun olmasını istediği şeyin bir ürünü müydü? Çocukluğundaki gibi o da hayali bir teknede hayali bir arkadaşla mı oturuyordu?

Düşünceleri yaklaşan bir aracın sesiyle bölündü. Koridordan hızla geçerek Slade'in pencereleri garaj yoluna bakan eski yatak odasına gitti ve Valdez'in beyaz kamyonetinin kulübeye yaklaştığını gördü. Bir dakika sonra ön kapının açılıp kapandığını ve ön odadan mutfığa doğru ilerleyen ayak seslerini duydu. Aşağıya indiğinde Valdez'i süpermarket çantasını açarken buldu.

"Bu kadar uzun süre uzakta olduğum için üzgünüm. Diğer birçok şeyin yanı sıra bir avukatla randevu. İlginç bir meslek. Herşey yazılı çünkü insanlarda çok fazla yanlış var. Çok fazla

bükme, kapma ve yalan söyleme. Avukatlar, polis, kapı kilitleri; hepsi aynı sebepten dolayı gerekli.”

Gurney belli belirsiz başını salladı ve konuşmadan önce Valdez'in alışverişini bitirmesini bekledi. "Biraz önce tuhaf bir şey oldu."

Ormanda gördüğü hareketlerden dev baldıran otu altındaki keşfine kadar olayı anlatmaya devam etti.

"Bunu bildirdin mi?"

"Henüz değil. Şu anda kolluk kuvvetleriyle ilişkim . . . karmaşık."

"Ne gördüğünden emin misin?"

"Evet."

"Çok yakın mıydınız? O temizdi? Başka bir şey olma ihtimali yok mu?"

"Şans yok."

"Böyle bir şey nasıl olabilir?"

"Görünüşe göre Lerman'ın parmaklarını kesen kişi onları saklamış."

"Onları bunun için mi tuttun? Onları yere gömmek için mi? Neden?"

"Beni korkutacak ürkütücü bir olay daha mı?"

"Bunun bana değil sana yönelik olduğundan emin misin?"

"Oldukça eminim."

"Fakat eğer hareketi fark etmeseydiniz araştırmak için dışarı çıkmazdınız. Sonra ne?"

"Dikkatimi çekmek için daha fazla çaba sarf edileceğinden şüpheleniyorum."

"Hmm. Yani parmakları tutan bu kişi senin burada olduğunu biliyor mu?"

"Görünüşe göre."

"Belki de hâlâ ormandadır?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bunu kendi gözlerimle görmeliyim."

"Ne dilersem."

Gurney elinde silahla yine arka kapıyı kullanarak kulübeden ormana giden yolu gösterdi. Kaygan zeminde dikkatli bir şekilde ilerleyerek her yöne sessizce bakarken sonunda simgesel çamı gördü ve Lerman'ın kafasının kesildiği yere doğru ilerlediler.

Yaklaştıkça Gurney'in kafası daha da karışıyordu. Mezarlıkta olağandışı hiçbir şey yoktu. Herhangi bir çıkıntı yoktu. Donmuş topraktan hiçbir şey çıkmıyor. Pençe benzeri parmaklar yok. Hiç bir şey.

İnanamayarak buzla kaplı zemine baktı. Glock'u sağ elinde tutarak ve sol eliyle telefonundaki el feneri uygulamasını kullanarak gölgeli zemini inceleyerek yaklaştı. Hiç bir şey. Buz kaplamasının bozulduğuna dair herhangi bir işaret bile yoktu.

Durumu anlamaya çalışırken, parmakların toprağa gömülmek yerine yüzeye dik olarak yerleştirilmiş olması ve böylece iz bırakmadan çıkarılmaları gerektiğini tahmin etti. Bu, birinin onları izlediği, gördüğünden emin olduğu ve sonra götürdüğü anlamına geliyordu. En azından rasyonel zihni ona bunu söylüyordu. Ama içindeki başka bir ses ona başka bir şey söylüyordu.

Belki de başlangıçta hiç orada olmadılar. Belki bir beyin sarsıntısından hemen sonra çok fazla stres ve çok az uyku olumsuz etki yapıyor olabilir.

Bu, inanmak istemediği bir açıklamaydı. Onu halüsinasyonlara maruz kalma olasılığından daha fazla korkutan çok az şey vardı. Suçlarla ilgili hatalı görgü tanıklarının ifadeleri, stres altındaki

insanların sıklıkla var olmayan şeyleri gördüklerini ve ayrıntılı olarak tanımlayabildiklerini defalarca kanıtladı. Bu strese travmatik bir beyin hasarının yarattığı bozulmayı da eklerseniz, kişinin algılarının ne kadar bozulabileceğini yalnızca Tanrı bilir.

Valdez yere baktı ama hiçbir tepki göstermedi; tabii bu kadar tuhaf koşullar altında ifade eksikliğinin kendisi önemli bir tepki olmadığı sürece.

Gurney parmakları gördüğünden emin olduğu bölgeyi işaret etti.

“Oradaldı.”

Sesinde rahatsız edici derecede kırılgan bir ısrar duydu.

70

GURNEY , GÜNÜNÜN GERİ kalan kısmını, olanları destekleyecek kanıtları arayarak geçirdi. Baldıran otunun etrafındaki bölgeyi bir suç mahalli olarak ele alarak, sarmal bir arama modeli izledi, genişleyen bir daire içinde merkez noktanın etrafında yavaşça ilerledi ve ardından bunu tekrarlayarak çevredeki ormanın içine doğru giderek daha da genişletti.

Akşam karanlığı çöktüğünde, çabalarının karşılığında göstermesi gereken tek şey, açıkta kalan bir ağaç kökünde burkulma nedeniyle oluşan ağırlı ayak bileği ve bozulmuş çam iğnelerinin olduğu çeşitli bölgelerin çektiği fotoğraflardı; o zaman fotoğrafların anlamsız olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Bunları telefonundan silmiş.

O akşam yemekte Valdez, bu sefer Emma'nın iyileşme merkezine başka bir yolculuk yapması gerektiğini ve ertesi güne kadar uzakta olacağını duyurmak dışında kayıtsız bir sessizliği sürdürdü.

"Birisi geliyor. Yeni gelenleri rahat ettirmeye çalışıyorum. Bu yaptığım işin bir parçası, işimin bir parçası."

"Çalışmanızın karşılığında para alıyor musunuz?"

Soru nadir görülen bir gülümsemeye neden oldu. "Gönül rahatlığıyla maaş alıyorum."

Valdez masayı toplayıp bulaşıkları mutfak lavabosuna koyduktan ve Gurney'e tek başına iyi olup olmadığını sorduktan sonra kamyonetiyle yola çıktı.

Gurney yarı bitkin, yarı kaygıdan enerji dolu bir halde masada kaldı. Sonunda ayağa kalktı ve üst kattaki ve alt kattaki kapı ve pencerelerin kilitlerini iki kez kontrol etti, ardından masaya dönüp dizüstü bilgisayarını açtı.

Sonraki saati stres kaynaklı ve yaralanma kaynaklı halüsinasyonlar hakkında bilgi arayarak geçirdi. Çok şey öğrendi ama hiçbirisi rahatlatıcı değildi. Aslında ne kadar çok öğrenirse, kendini o kadar başıboş hissediyordu. Etten kandan bir düşman bulunabilir, onunla yüzleşilebilir ve yenilebilir. Fiziksel saldırılar savuşturulabilir. Fiziksel kanıtlar toplanıp analiz edilebilir. Ama eğer saldırılar ve kanıtlar yalnızca kişinin zihnindeyse, o zaman ne olacak?

Bilgisayarını kapatıp odasına götürdü. Pencerelerde panjurlar vardı ve başucu lambasını açmadan önce bunları indirdi.

Yatağın görüntüsü ona ne kadar yorgun hissettiğini hatırlattı. Günün tehlikesini en azından bir süreliğine de olsa bir kenara bırakmayı umarak yumuşak yorganın üzerine uzandı . Ama akıllı hâlâ olasılıklarla çalkalanıyordu. Sonuçta kaybolan parmakların gerçek olduğunu varsayalım. Güven yok edici olmayı mı amaçlamışlardı? Bir paranoya tetikleyicisi mi? Yoksa dikkat dağıtan bir yumruk mu, nakavt yumruğu mu hazırlıyor? Soruların cevabı yoktu. Giderek kopuk hale geldiler ve yalnızca huzursuz bir uykuya ve sıkıntılı rüyalara yol açtılar.

Bunlardan ilki, birkaç gece önce yaşadığı Blackmore Dağı'ndakinin benzeriydi. Sleet Outback'in ön camını yağdırıyor. Kırmızı çekici birdenbire ortaya çıkıyor, ona çarpıyor ve onu yoldan çıkarıyor. Kamyon duruyor ve Sonny Lerman gülerek kamyonundan çıkıyor. Gurney Lerman'a tabancayla ateş ettiğini, Lerman'ın

kamyona çarptığını görüyor. Kendini kamyona yaklaşırken içeriye bakarken görüyor. Jack Hardwick'in kanayan gözleri ona bakıyor. Hardwick, "Sen benim ölümüm olacaksın, Sherlock" diyor.

Rüya tamamen başka bir rüyaya, Madeleine ile ilgili bir rüyaya dönüşene kadar kendini tekrarladı. Şafak vakti uyandığında, gözleri yaşlarla ıslanacak kadar üzücü bir rüyadan uyanmıştı; ancak bir an sonra ağlamasına neden olan şey, hatırlanamayacak kadar dağılmıştı. Bunun ardından evini ziyaret etmek için kalıcı ve karşı konulamaz bir istek doğdu.

Gözlerden uzak park yerine vardığında sabah vaktiydi . Gökyüzü açıktı, güneş güçlüydü ve yalnızca dizüstü bilgisayarını taşıyarak dik yokuşu tırmanırken yaprak dökmeyen ağaçların dallarından eriyen buzlar damlıyordu.

Kamp alanında her şey yolunda görünüyordu. Çadırın kapağını açtı, propan ısıtıcısını çalıştırdı, sonra ağaçların arasında evin ve çevredeki mülkün manzarasını sunan yere gitti. Aşağıda ahırın yanında nöbetçilerin arabasını, kuşkonmaz yatağının yanında da Madeleine'in kiraladığı kırmızı Crosstrek'i görebiliyordu. Tavuk kümesinin yanına eski mavi bir kamyonet park edilmişti ve kaba görünüşlü çiftçi kıyafetleri giymiş bir adam, kümesten pek de uzak olmayan bir deliğe dörde dörtlük tahta bir direk yerleştiriyordu . Kümesin altındaki meraya zaten bir düzine kadar benzer direk yerleştirilmişti. Kümesin uzak tarafı çevresinde gevşek bir kavisle yaklaşık her iki metrede bir ek direk delikleri kazılmıştı. Devam eden çalışmanın görüntüsü Gurney'de tanımlamakta zorlandığı karmaşık bir duygu uyandırdı. Yalnızlık ve kızgınlık bunun bir parçasıydı.

Çadıra döndü, içeri girdi ve katlanır sandalyeye oturdu; yarısı onun duygusal tepkisini anlamaya çalışırken yarısı da bunu görmezden gelmeye çalışıyordu. İkinci yarıyı desteklemek için dizüstü bilgisayarını açtı ve listelerini ve notlarını incelemeye başladı, bu gerçekler ve varsayımlar kar fırtınasından tutarlı bir tablo çıkarmaya çalıştı. Ancak daha önce olduğu gibi yapbozun parçaları birleşmeyi reddetti. Hayal kırıklığı içinde aklına radikal bir fikir geldi.

Diyelim ki “gerçeklerin” hiçbirisi doğru değildi.

Diyelim ki Ziko Slade'in karanlık bir sırrı yoktu, Sally Bones adında biriyle geçmişte bir karşılaşması yoktu. Diyelim ki Lenny Lerman'a Jingo adında biri tarafından hiçbir şey söylenmedi. Lerman'ın Slade'e yaptığı aramaların şantajla hiçbir ilgisi olmadığını varsayalım. Diyelim ki sahte spam aramaları, Slade'in hemen unutacağı aramalar şeklini aldılar. Bu nihayet telefon şirketinin kayıtları ile Slade'in kendisine hiçbir şantaj çağrısı almadığına dair ısrarı arasındaki tutarsızlığı açıklıyordu. Diyelim ki hiçbir zaman bir gasp planı olmadı. Günlüğün bir sürü yalan olduğunu varsayalım. Gerçeklerden tutarlı bir tablo çıkmamasının nedeninin, bunların çoğunun aslında "gerçek" olmaması olduğunu varsayalım.

Bu şaşırtıcı bir fikirdi. Ama eğer bu doğruysa, üzerinde durulacak hangi sağlam zemin kalmıştı?

Peki, diye düşündü Gurney, eğer biri yalanlarla karşı karşıya kalırsa belki de en iyi yaklaşım yalanların ortak noktasının ne olduğunu sormak olacaktır. Başka bir deyişle, hangi temel gerçeği gizlemek için tasarlanmışlardı?

Bu fikir onu Marcus Thorne'un mücevher kuryesi hakkındaki hikayesine geri götürdü; soygunculardan birini tanıdığı, onun tarafından takip edildiği, fotoğrafını çektiği ve kaçış arabasının plaka numarası hakkındaki yalanları. Hepsinin ortak noktası, sahte soygundaki işbirliğinin bedeli olarak bir işbirlikçi tarafından kendisine dikte edilmiş olmalarıydı; kendi gündemi olan bir işbirlikçi.

Söylemeni istediğim şeyi söylersen, benden yapmamı istediğin şeyi yapacağım.

Eğer bu düzenleme Lerman davasının iskeletiyse, o zaman işbirlikçinin özel gündemi, Slade'e tüyler ürpertici bir cinayet için çerçeve oluşturmaktı: bir gerekçe uydurarak: bir şantajcının beyaz badanalı imajını korumak için ortadan kaldırılması. Stryker'ın mahkûmiyet kazanmak için bu kadar etkili bir şekilde kullandığı gerekçenin ta kendisi.

Sonuç, yalnızca Slade'in hapsedilmesi değil, aynı zamanda ıslah edilmiş bir günahkar imajının da yıkılması oldu. Bu sonuçların her ikisinin de aynı şekilde amaçlanmış olması mümkün müydü? Ya da ikincisinin ilkinden daha önemli olduğunu mu?

Eğer öyleyse, bu, Slade'in hapishane cinayetinin gizemine yeni ve ilginç bir ışık tutuyordu ve Gurney bir kez daha Emma'nın sorusuna geri dönüyordu: Slade'i cinayetle suçlamak için gösterilen onca çabaya rağmen fail onu neden öldürttü?

O sırada düşünebildiği tek şey, Slade'in hapishaneden salıverilmesinin engellenmesi ya da çerçevenin çerçeveyi hazırlayanın amacına ulaşmada başarısız olma ihtimaliydi. Ama diyelim ki amaç Slade'in parlak imajının katranlanmasıydı?

O zaman şu soru ortaya çıkacaktı: Başarısızlık tam olarak neredeydi?

Kesinlikle Slade'i mümkün olan en çirkin duruma sokan olayla ilgili medyada yer alan yayınlarda ya da genel kamuoyunun algısında değil. Medya ve halk, Slade'i katil bir ikiyüzlü olarak görmeye fazlasıyla hazırды. Dolayısıyla, eğer imajı yok etme hedefi bir şekilde başarısız olduysa, çok daha dar bir izleyici kitlesiyle, ancak çerçeveyi hazırlayan kişi için çok büyük önem taşıyan bir izleyici kitlesiyle de başarısız olmuş olmalı.

Gurney'in olaya karışmasının sorumlusu Ziko Slade'e olan sarsılmaz inancı olan Emma Martin adında en az bir kişiyle bu işin tamamen başarısız olduğu açıktı. Bu bağlamda, Slade'in hapishane cinayeti, suçluluk duygusuna dayalı bir intihar anlatısıyla zihnindeki adamı karalamaya yönelik son bir girişim olarak görülebilir.

Vakayı anlamamanın bu yeni yolu Gurney'i heyecanlandırdı ama büyük bir soruyu gündeme getirdi. Emma Martin'in zihnindeki Slade imajını yok etmek neden bu kadar önemli olsun ki? Bir terapistin danışanı hakkındaki görüşü neden başkasını ilgilendirsin ki? Hangi makul koşullar altında bu görüşü değiştirmek uğruna öldürmeye değer olabilir?

Sonra aniden her şeyi yanlış anladığını fark etti ve basit gerçek ona bir güneş ışığı gibi geldi.

71

ONU NASIL KAÇIRMIŞ OLABİLİR? Başından beri onun yüzüne bakıyordum . Belkide sorun buydu. Bu çok açıktı.

Kamp alanından kulübeye dönerken yolda, davanın ayrıntılarını bir kez daha gözden geçirdi; bulduğu çözümün, Lenny'nin kafasının kesilmesinden Sonny'nin vurulmasına ve kendi akıl sağlığına ve güvenliğine yönelik defalarca yapılan saldırılara kadar her şeyi açıklayabileceğinden emin olmak için. Locanın garaj yoluna girdiğinde yapbozun tüm parçalarının yerli yerinde olduğundan yüzde 90 emindi. Ancak ne olduğunu anlamamanın, kanıtlayabilmenin farklı olduğunu fark etti. Ve bundan sonra ne yapılacağına dair bir yol haritası sağlamadı.

Valdez'in kamyonetinin yanına park etti, saati kontrol etti (16:05) ve kulübeye girdi. Ön odadaki şöminede ateş yanıyordu ve havada kiraz ağacı dumanı kokusu vardı. Üst katta bir vakum duyunca kahve yapmak için mutfığa gitti. Çay hazırlanırken ön odaya döndü, ateşin yanındaki koltuklardan birine oturdu ve ilerlemenin en iyi yolunu bulmaya çalıştı.

Karşılaştığı ilk karar, davayla ilgili yeni anlayışını kiminle paylaşacağıydı. Seçenekleri tartarken bir kez daha Hardwick'in agresif katkısını fena halde kaçırdığını fark etti. Zayıflıklarının işaret edecek kimse olmadığında kişinin kendi egosunun yönlendirdiği tercihleri tarafından baştan çıkarılması kolaydı.

En azından Stryker'ı ziyaret edip kanıt olmadan onun en büyük savcılık başarısını baltalayan bir hikaye sunmaması gerektiğini biliyordu. Aynı durum, her ikisinin de statükoda payı olan Rexton

Polis Teşkilatı ve Eyalet Polis Kriminal Soruşturma Bürosu için de geçerliydi.

Gerçeği bilmeye hakkı olan başka ilgili taraflar da vardı: Sigorta şirketinden Howard Manx, Kyra Barstow, Adrienne Lerman, Emma Martin ve Ian Valdez. Kanıtı görme hakları da vardı. Ama bir sorun vardı. Kanıt elde etmek için hikayeyi anlatması gerekiyordu.

"Düşüncelerinde mi kayboldun?"

Yukarıya baktı ve kapı eşiğinde Valdez'i gördü. Aşağıya indiğini duymamıştı, elektrikli süpürgenin ne zaman kapatıldığını bile fark etmemişti. Gerçekten kayboldum.

"Bunu ifade etmenin iyi bir yolu."

"Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Tamamen rahat olmasa da hızlı bir karar verdi.

"Konuşmam gereken bir şey var. Ve senin de duyman gerekiyor."

Yüzü her zamanki kadar kayıtsız olan Valdez, Gurney'in karşısındaki koltuğa oturdu.

Endişelerle kuşatılmış olan Gurney yine de ilerlemeye devam etti. "Sanırım başından beri bu davanın neyle ilgili olduğunu anlıyorum."

Valdez onu dikkatle izledi. "Lenny Lerman'ın öldürülmesinden mi?"

"Bundan en az bir ay önce başlıyoruz. Her şey Lerman'ın beyin kanserinden ölmek üzere olduğunu keşfetmesiyle başladı. Parası yoktu, hayat sigortası yoktu, saygısına çok ihtiyaç duyduğu oğluyla ilişkisi yoktu ve bu saygıyı kazanacak zamanı da kalmamıştı. Hüzünlü bir yaşamın en alt noktasına ulaşmıştı. Depresyonun ortasında aklına bir şey geldi; oğlunun saygısını, hatta belki de sevgisini hâlâ kazanabilmenin bir yolu. Ama bunu tek başına yapması mümkün değildi. Yardıma ihtiyacı olacaktı; özel bir iyiliğe, uzak bir akrabanın sağlamaya istekli olabileceği türden bir iyiliğe. Akraba çok korkulan bir adamdı ama çaresizlik Lenny'yi

cesaretlendirdi ve Lenny ona yaklaştı. Akraba, Lenny'nin istediğini yapmayı kabul etti; bunun nedeni kısmen Lenny'nin, ne kadar uzak olursa olsun, ailenin bir parçası olmasıydı, ama daha da önemlisi, nefret ettiği birinin, Ziko Slade'in itibarını yok etmek için bu durumu kullanmanın bir yolunu görmesiydi."

Valdez'in gözünü kırpmayan bakışları daha da yoğunlaştı.

Gurney devam etti. Adam, Lenny'nin Slade hakkında korkunç bir şeyler bildiğini ve ondan zorla bir servet almayı planladığını iddia etmesi koşuluyla Lenny'ye yardım etmeyi kabul etti. Lenny'ye günlük tutmaya başlamasını söyledi ve ona ne yazması gerektiğini söyledi. Patronuna, oğluna ve kızına ne söylemesi gerektiğini ona anlattı. Ona Slade'e yapılan üç telefon görüşmesini nasıl halledeceğini ve bunları günlüğünde nasıl anlatacağını anlattı. Şükran Günü'nden önceki gün buraya, Slade'in mülküne gelmesini söyledi; o gün, Slade'in mutfakta ertesi günün yemeğini hazırlamakla meşgul olacağını biliyordu. Bir iş arkadaşıyla Lenny'yi burada buluşturdu, onu bayılttı, تنها bir yere sürükledi, kafasını kesti, parmaklarını kesti, kısmen gömdü ve daha sonra Slade'in mahkumiyetine yol açacak tüm delilleri yerleştirdi."

Valdez sandalyesinde dimdik oturuyordu. "Lenny'nin bu akrabası, söz verdiği iyiliği yapmak yerine, Ziko'ya karşı kurduğu komplonun bir parçası olarak onu öldürttü. Bana söylediğin bu mu?"

"Tam olarak değil. Aslında Lenny'nin öldürülmesi aslında bir cinayet değildi."

Valdez'in gözleri şaşkınlıkla doldu. "Cinayet değil mi? Bu neydi?"

"Herkesin bunun olamayacağından emin olduğu tek şey. İntihar."

"Az önce bana akrabanın iş arkadaşının Lenny'nin kafasını keserek öldürdüğünü mü söyledin? Bu nasıl intihar olabilir?"

"Çünkü Lenny'nin istediği iyilik buydu."

"Öldürülmek mi?"

“Bir bakıma o zaten ölü bir adamdı. Kanseri onu çok yakında öldürecekti. Vazgeçtiği tek şey, çoğu saf sefaletten ibaret olacak üç ya da dört haftalık bir yaşamdı. Acı çekmek yerine hızlı, acısız bir ölümü ve oğluna ve kızına bir milyon dolar verme fırsatını seçti.”

"Bir sigorta dolandırıcılığı yoluyla mı?"

“Ölümcül kanser nedeniyle sıradan hayat sigortası alamamıştı ama büyük bir kaza sonucu ölüm poliçesi yaptıracaktı. Bu politikaların çoğunda cinayet kazara ölüm olarak değerlendiriliyor ancak intihar öyle değil. Lenny'nin kafasının kesilmesini istemesinin nedeni de bu; ölümcül kanserin keşfedilmesi durumunda sigorta şirketinin cinayetin aslında planlı bir intihar olduğundan şüphelenip ödemeyi reddedeceği korkusu.”

Valdez yavaşça başını salladı. “Yani Lenny'nin kaybedecek hiçbir şeyi yoktu ve kazanacak çok parası vardı.”

“Paranın, her zaman her şeyden çok istediği şey olan oğlunun saygısını satın alacağını umuyordu.”

Valdez'in başını sallaması yerini gözlerinde büyüyen bir kafa karışıklığına bıraktı. “Lerman'ın neden öldürüldüğüne dair tuhaf ama inandırıcı bir hikaye. Ama bu bana Lerman akrabasının neden Ziko'nun cinayetten sorumlu tutulmasını istediğine dair hiçbir şey söylemiyor. Bu kadar nefreti ne açıklıyor?”

Gurney ateşe bakarak, "Babalar ve oğulları" dedi. “Babalar ve oğullar arasındaki ilişkiler başından beri aklımdaydı. Ancak bugüne kadar baba-oğul ilişkisinin tüm davanın anahtarı olduğunu fark etmemiştim.”

"Lerman'ın akrabasının Ziko'ya komplo kurma arzusunun babalar ve oğullarla ne alakası var?"

"Ziko'ya komplo kurdu çünkü Ziko'nun oğlunu çaldığına inanıyordu."

"Neden bahsediyorsun? Ne var?"

“Ona sırtını dönen oğlu. Aileden, kan bağlarından uzaklaşan oğul. Ziko Slade'e yeni babası diyen oğul.”

V ALDEZ UZUN BİR SÜRE KESİNLİKLE HAREKETSİZ OTURDU . HE ağzını sanki konuşacakmış gibi iki kez açtı, sonra kapattı . Sonunda Gurney'e bakmadan sordu: "Bunun doğru olduğunu nereden biliyorsun?"

"Her şeyi açıklayan tek açıklama bu."

"Ziko'yu onun öldürdüğüne dair kanıt buldun mu?"

"Henüz değil. Ama yapacağım."

Valdez başını salladı. "Hiçbir kanıt olmayacak."

Gurney ona baktı. İçinde garip bir dönüşüm meydana geliyordu; gözleri ve duruşu bir tür sertleşiyor, savaşa hazırlanıyordu. Buradaki izlenim, zırh giyen bir adam değil, daha yumuşak bir dış katmanın eriyip altındaki çeliğin ortaya çıkmasına izin vermesiydi.

"Neden öyle diyorsun?"

"O, güçlü koruyucuları olan güçlü bir adam. Ne yaptığına dair hiçbir kanıt yok."

"Güçlü insanlar da herkes gibi tutuklanabilir ve yargılanabilir."

"Kaç tane uluslararası suikastçıyı tutuklayıp yargıladınız?"

Gurney hiçbir şey söylemedi.

Valdez devam etti. "Hükümet ve dünya finansında üst düzey insanlar var ve onun uzmanlığına olan güveni onu herhangi bir sıradan adalet sisteminin ulaşamayacağı bir noktaya getiriyor."

"Ya doğrudan medyaya gidip hikayeyi tüm dünyaya anlatsaydım?"

“İlk sorunuz onun adı olacaktır. Hiç yok. Aslında o kadar çok var ki, hiç biri ile aynı değil. Dimitri Filker, Gligor Leski, Jurgen Kleinst, Hamid Bokar, Piotar Malenkov, Ivan Kurilenko, Gerhard Bosch. Yüz tane daha.”

“Ya Valdez? Bu onlardan biri mi?”

"HAYIR. Valdez annemin adıydı. Sahip olduğu her şeye başkası adına sahip oluyor.”

"Ehliyetinde hangi isim yazıyor? Sosyal güvenlik kartı mı?”

“İkisi de yok. Resmi olarak o yok. Ancak hikayenizi medyaya aktarırsanız tek sorunuz onun anonimliği olmayacaktır. Ona doğrudan bir saldırı sizin ortadan kaybolmanızla, karınızın ortadan kaybolmasıyla veya oğlunuzun ortadan kaybolmasıyla sonuçlanabilir. Şimdi de, bir ay sonra da, bir yıl sonra da. Hiçbir şeyi unutmaz. Her şeyin karşılığı ödenmeli.”

"Bu bana pek fazla seçenek bırakmıyor."

Gurney'in ses tonundaki bir şey Valdez'in ona daha yakından bakmasına neden oldu. "Hayır çok fazla seçenek yok."

Bu, Gurney'in bozduğu spekülative bir sessizliğe yol açtı.

"Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Kötü olan her şeyin vücut bulmuş hali olması dışında mı?" Valdez'in bakışları ateşe döndü, sesi artık garip bir şekilde yumuşaktı. “Orta yaşlı, orta boylu, tatlı dilli bir adam. Karanlık yerleri aydınlık olanlara tercih etmesi, görüşündeki genetik bir kusurdur. Işık gözlerine acı veriyor. Sadece işi gerektirdiğinde dışarı çıkıyor. Zamanının çoğunu evcil hayvanlarını barındırdığı gölgeli yerde geçiriyor.”

"Evcil hayvanları mı?"

“Evin en alt katı yılanlarla dolu. Bunları toplayıp yetiştiriyor. Kısıtlayıcılar ve çukur engerekleri. Pek çok türün iki ortak noktası var. Hepsi ölümcül. Ve hepsi hayvan bedenlerini, hatta kemiklerini

bile sindirebilirler. Avlarını yediklerinde geriye sadece birkaç tutam saç kalıyor.”

"Kulağa tüyler ürpertici geliyor."

"Bunu izlerken duyduğu heyecan daha da tüyler ürpertici." Valdez duraksadı, ifadesinde en ufak bir titreme vardı. "Bunun dışında normal görünüyor, sıradan bir adam, her bakımdan dikkat çekici değil." Valdez tekrar durakladı. "Yemek yediği zamanlar hariç. Yemeğini fare gibi kemiriyor."

Gurney'in tüm bunları özümsemesi biraz zaman aldı.

"Senin ondan korktuğun kadar o da sana karşı dikkatli mi?"

"Herkes karşı dikkatlidir. Davet etmediği kimse onun yanına yaklaşamaz. Bana gelince, o beni, kontrolünü yeniden ele geçirmeye kararlı olduğu malının bir parçası olarak görüyor. Ziko'ya yaptığı saldırılarla ilgili söylediğiniz her şey bunu kanıtıyor. Sana inanıyorum çünkü bu adamı tanıyorum. Ziko'yu cinayetle suçlayacağını, sonra da sahte intiharını planlayacağını tüm kalbimle hissedebiliyorum; bunların hepsi benim gözümde Ziko'yu yok etmek, yeni bir hayatın mümkün olduğuna olan inancımı yok etmek, ona geri dönmeme sağlamak için. Her şeyin ve herkesin kontrolünde olmak onun içindeki en güçlü arzudur."

Gurney, "Bu aynı zamanda onun zayıf noktası da olabilir" dedi. "Bu bizim giriş yolumuz olabilir."

"İçeri girmek çok zor. Ona yaklaşmak daha zordur. Silahla yaklaşmak imkansızdır. Muhafızlar var. Metal dedektörleri var. Yılanlar var. O kadar çok yılan var ki. Sıradan bir ev değil."

"Öyleyse bir davet almamız gerekiyor gibi görünüyor."

"Benim için kolay. Senin için o kadar kolay değil."

Gurney koltuğundan kalktı ve hareketin tek bir yerde otururken aklına gelmeyecek fikirlere yol açması umuduyla odada dolaşmaya başladı.

Gurney odanın etrafında birkaç kez tur attıktan sonra uzak bir köşede durdu ve Valdez'e döndü. "Diyelim ki beni öldürmek istedin. . . ve bedenimi yok et. Bu sana yardım etmek isteyeceği bir şey mi?"

Valdez başını ateşten kaldırdı.

"Muhtemelen. Ama onu kandırmak zordur. Pek çok insan bunu yaparken öldü. Kendisine yalan söyleyen insanları öldürmekten hoşlanıyor."

"Savunmasını devre dışı bırakmak, bir bombayı etkisiz hale getirmek gibi olacak gibi görünüyor."

"Birçok tetikleyicisi olan bir bomba."

"Yani," dedi Gurney, odanın içinde yeniden yavaş adımlarla yürümeye başlayarak, "onun inanmaya istekli olacağı bir yalan uydurmalıyız."

BİR SAAT SONRA bu yalanın ayrıntıları, Valdez'in isteyeceği karanlık bir iyilik ve Valdez'in amansız bir nefret beslediği adamı etkisiz hale getirecek son bir riskli strateji üzerinde anlaşmışlardı.

Elinde telefonuyla Gurney'den birkaç metre uzakta şöminenin önünde duruyordu.

"Seni rahatsız edici bulabileceğin bir şeye hazırlamalıyım. Bu telefon görüşmesinde bir zamanlar olduğum kişi olacağım, yeniden olmamı istediği kişi olacağım. Anladın?"

"Bence de."

"Doğal olarak konuşmanın sadece bana ait olan kısmını duyacaksınız, ancak size anlamlı gelmesi için yeterince anlatmaya çalışacağım." Valdez, gözünün ucunda küçük bir tik ile (Gurney'in görebildiği tek endişe belirtisiydi bu) bir numara girip bekledi.

"Evet" dedi birkaç saniye sonra. "Ben Ivan."

İlginç, diye düşündü Gurney, genç adamın "v" harfini tam olarak ne zaman kaldırıp Rus ismini İngiliz ismine çevirdiğini merak ediyordu.

Valdez telefona "Doğru" dedi. "Onunla konuşmam lazım."

Bekledi. Tekrar konuşana kadar en az iki dakika geçti.

"Evet benim. Burada bir durumum var. Eski bir polis olan David Gurney, Slade-Lerman davasını araştırıyor. Birkaç kez beni görmeye geldi. İlk baştaki hikayesi, Slade'in masum olduğunu düşünmesi ve onu temize çıkarmaya çalışmasıydı. Masraflar için benden biraz para istedi. Tamam, ona birkaç bin dolar vereyim, bakalım ne öğrenecek diye düşündüm. Bir iki hafta sonra geri gelip beş bin dolara ihtiyacı olduğunu söylüyor. Bunun saçmalık olduğunu düşünüyorum. Ama bu işin nereye varacağını merak ediyorum, bu yüzden ona beşlik veriyorum, rahat olduğumu düşünmesine izin veriyorum. Bir hafta sonra tekrar yanıma geldi, bir sorun olabileceğini söyledi. Beni Lerman cinayetiyle suçlayabilecek şeyler bulduğunu söylüyor. Bunun aynı zamanda Slade'e komplo kurduğum için beni parmaklayacağını söylüyor ki bu çok çılgınca. Ziko Slade'le hiç tanışmasaydım hayatımın daha kolay olacağını düşündürüyor bana. Önemi yok. Lanet köprünün altından sular akıyor. Neyse, Slade kendini astıktan sonra Gurney yanıma geldi ve Slade'in malikanesinden 9 milyon dolar alacağımı öğrendiğini söyledi, bu kesinlikle beni suçlayacak ama bunu ortadan kaldırabilir ve hepsi bu. yüz bine ihtiyacı var. Ama onun kahrolası gözlerinden yüz binin yalnızca ilk lokma olacağını görebiliyorum."

Valdez neredeyse bir dakika kadar sessiz kaldı, telefonu kulağına dayamıştı, kara gözleri ateşin ışığında parlıyordu.

Tekrar konuştuğunda sert bir umursamazlık içindeydi. "Hayır, hayır, hayır, mesele sadece para değil. Beni dinle. Para peşinde koşmak umurumda değil , para harcamak umurumda değil , ne kadar param olduğu umurumda değil . Ama biri cebimi karıştırmaya kalkışırsa onun lanet elini keseceğim. Pislik, beni çerçevesi bir işten korumak gibi saçmalıklarla yüz bin dolarımı alabileceğini mi sanıyor? Bu çok ciddi bir hata."

Belki yarım dakika kadar sessiz kaldı, telefondaki sesi dikkatle dinledi, sonra daha az heyecanlı ama daha az tehditkar olmayan bir ses tonuyla yanıt verdi.

“Benim son noktamın ne olduğunu mu soruyorsunuz? Basit. Bu kahrolası Gurney görüldüğü gibi değil. O bir izci dedektifi değil. O benim olanı almaya çalışan kahrolası bir sülük. Bu yüzden zamanının dolduğunu düşünüyorum.

On saniyelik dinleme.

"Evet elbette halledebilirim."

On saniye daha dinliyorum.

“Bununla kişisel olarak ilgilenmemde hiçbir sorun yok. Aslında bunda ısrar ediyorum. Parmağım tetikte. Başka yolu yok.”

Beş saniyelik dinleme.

"Umduğum şey, belki bir iyilik olarak, imha işlemine yardımcı olabilirsin."

Telefon görüşmesi birkaç dakika daha devam etti. Gurney, Valdez'den, sadece "imha" konusunda anlaşmaya varılmakla kalmayıp aynı zamanda düzenlemenin o gece devam edeceğini de öğrendi. Valdez Gurney'in pansiyonda olmasını sağlayacaktı. Biri Gurney'i mahkum olarak taşımak için, diğeri Valdez için olmak üzere iki araba gönderilecekti.

Görüşmenin sonunda Valdez, mütevazı bir rahibin papaya hitap ederken kullanabileceği ses tonuyla yaptığı iyilik için minnettarlığını ifade etti.

Gurney daha sonra şöminenin yanında oturup durumu gözden geçirip olacıklara hazırlanırken, " Umarım abartmamışsındır ," dedi.

"Fazla abartmak sorun değil. Bu tür davranışları bir korku ve saygı işareti, yani gücünün kabulü olarak görüyor. O, Tanrıdır. Biz onun tebaasıyız."

"Onun oğlu olarak bundan biraz daha fazlası olmalısın."

"Doğru. Benim özel rolüm onun bir uzantısı olmaktır. Onun eli olmam gerekiyordu. Benim iradem olmadan Tanrı'nın eli. En büyük

günah onun Tanrı olduğunu ve benim de onun sadece eli olduğumu unutmak. Ya da belki sadece tetiğe basan parmak.”

"Telefonda söylediklerinizi dinlediğimde, beni öldürme hakkına sahip olan kişi olmakta ısrar ettiğiniz izlenimine kapıldım."

"Bir çelişki gibi görünüyor ama onun bazı şeyleri nasıl duyduğunu biliyorum. Söylediklerimi kendi gücüne karşı bir meydan okuma olarak değil, tehdit haline gelen biriyle başa çıkma sorumluluğumun kabulü olarak duyacaktı. Onun benden yapmamı istediği şeyi yapma isteğim. Bu konudaki algıma güvenmelisin.

Gurney'in tedirginliği giderek artıyordu; yalnızca beklenen olaylarda "güvenin" artan rolü nedeniyle değil, aynı zamanda Valdez'in kişiliğinin babasıyla yaptığı konuşmada yarattığı izlenim nedeniyle. Bunun gerçek Valdez olma ihtimali korkutucuydu.

"Düşünüyorum ki," dedi Gurney, "kurtarma düğmesine basmak zorunda kalmamız durumunda evinin çevresinde kolluk kuvvetlerinin desteğini sağlamanın mantıklı olacağını düşünüyorum."

"İyi bir fikir değil. Böyle bir talepte bulunulduğu anda kendisini bilgilendirecek çok sayıda polis bağlantısı var. Bu, ona yaklaşmak için tek şansımızı ortadan kaldırır. Bu aynı zamanda onu sizinle bizzat ilgilenmeye motive eder ve bu da sizi çok daha büyük bir risk altına sokar. Önümüzde tek bir yol var."

Bu, uzun bir sessizliğe ve Gurney'in şu ana kadar boğuştuğu en zor karara yol açtı: şimdi geri çekilip aklına daha iyi bir plan geleceğini ummak ya da karanlığa bir adım atıp biraz daha fazlasına dayanarak bu adama güvenmek. Emma'nın güvenilir olduğuna dair güvencesinden daha fazla.

Belirleyici an, o gece saat ondan biraz sonra, iki araç uzun araba yolundan kulübeye doğru ilerlerken geldi.

Tamam, dedi Gurney derin bir nefes alarak. "Hadi yapalım."

Sabah saat 01.05'te, Gurney'in kulübeden başının üstünde bir kapüşonla ve bileklerinde fermuarlı bir kelepçeyle getirildiği GARVILLE POLİS ARABASI yavaşladı, araba yolu olduğunu tahmin ettiği bir yere doğru döndü. ve durdu. Bir garaj kapısının açılma sesini duydu. Araba ileri doğru hareket etti, sonra tekrar durdu. Garaj kapısının arkasından kapandığını duydu.

Yanındaki arabanın kapısı açıldı. Kaba bir ses şöyle dedi: "Son durak. Çıkmak."

Kaputu başından çıkarıldı ve kendini parlak inci grisi Range Rover'dan çok uzakta olmayan, loş bir garajda buldu. Karşısında duran adam belli belirsiz tanıdık geliyordu. Kulübeye döndüğünde yüzünü net olarak görememişti ama artık onu daha önce bir yerde gördüğünden emindi; ağır kaslı omuzları, kalın boynu, küçük gözleri. . . ve sonra hatırladı. Gavin Horst'du. Ona Lanka'nın Özel Gıdaları ile aynı caddeye park etmesinin istenmediğini söyleyen şüpheli polis.

"Merhaba Gavin. Bütün bunların neyle ilgili olduğunu bana söyleme şansın var mı?"

Horst, Gurney'in kendi adını kullanması karşısında bir an şaşırması gibi göründü. "Buraya gelirken bunu üç kez sordun. Yakında öğreneceksin." Garajın arka duvarındaki kapıyı işaret etti. "Yürümek!"

Oraya vardıklarında kapı açıldı ve elinde Uzi dergisi tutan Horst'a benzeyen biri geçmelerine izin vermek için kenara çekildi.

Horst, "Dümdüz ileri" dedi ve silah namlusuna benzer bir şeyle Gurney'i arkadan dürttü.

Beton duvarlı bir koridor, yanındaki duvarda tuş takımı bulunan gömme bir kapıya açılıyordu. Horst bir dizi numarayı girdi ve kapı kayarak açıldı ve ortaya çıplak metal duvarlı küçük bir asansör

çıktı. Horst, Gurney'i içeri itti, ardından içeri girdi ve duvardaki bir düğmeye bastı. Asansör küçük bir sarsıntıyla aşağıya indi.

Gurney'in hareket duygusuna ve geçen süreye bakarak bodrum katına ulaştıklarını anladı. Horst onu üç beton duvarlı ve bir cam duvarlı bir odaya itti. Cam duvarın arkasında karanlık vardı. Cam duvarın karşısında büyük bir ahşap masa ve sandalye vardı ve onun arkasında da kapalı bir metal kapı vardı.

"Şuraya git" dedi Horst, onu arkadan dürterek ve zeminin ortasında betona gömülmüş iki metal halkanın bulunduğu noktayı işaret ederek.

Oraya vardığında masanın arkasındaki kapı açıldı ve kemikli suratlı, beyaz saçlı, dökümlü siyah elbiseli bir kadın ortaya çıktı ve Gurney'in zihninde bir peri masalı cadısı canlandı. Sessizce ona doğru yürüdü, uzun bir süre çelik gibi soğuk gözlerle ona baktı, sonra diz çöktü ve ayak bileklerini fermuarlarla metal halkalara sabitledi.

Ayağa kalktı ve Horst'a kasvetli bir tavırla el salladı. Tek kelime etmeden asansöre bindi, kapı kapandı ve Gurney onu garaj katına taşıyan mekanizmanın hafif vızıltısını duydu.

Siyahlı kadın masanın arkasındaki kapıya gidip kapıyı açtı. Üç adam içeri girdi; yağlı siyah mürettebat kesimli, siyah polo tişörtlü, siyah kot pantolonlu ve siyah Uzi'li defans oyuncusu tipi; seyrelmiş gri saçlı, solgun tenli ve renkli gözlüklü, gösterişsiz orta yaşlı bir adam; ve Gurney'e oldukça gerçekçi görünen bir hoşnutsuzluk ifadesiyle bakan Valdez. Gurney işlerin planlandığı gibi gittiğinden emin olmaya çalıştı.

Renkli gözlüklü adam masanın arkasındaki sandalyede oturuyordu. Valdez ve Uzi'li defans oyuncusu onun her iki yanında da pozisyon aldı. İlk önce renkli gözlüklü adam konuştu. Valdez'inki gibi onun konuşması da ağırlıklı olarak Slav aksanlarının bir karışımıydı.

"Çok sessizsiniz Bay Gurney. Buraya neden getirildiğinizi biliyor musunuz?"

Gurney kısa ve gergin bir nefes aldı. "Kiminle konuşuyorum?"

"Bana göre Bay Gurney. Bana göre."

"Sen kimsin?"

"Ben Ivan'ın babasıyım. Şimdi tekrar soruyorum. Neden burda olduğunu biliyor musun?"

"Benim varsayımım büyük bir yanlış anlaşılmanın olduğu yönünde."

"Yanlış anlaşılan ne?"

Gurney gergin görünmeye çalışıyordu. Zor değildi. "Bütün . . . araştırmamın asıl amacı. Ben neyim? . . . bunu yapmaya çalışıyorum."

"Ve bu nedir?"

"Sadece gerçeğe ulaşmaya çalışıyorum. Ziko Slade'e karşı açılan davada büyük boşluklar vardı. Hiçbir anlam ifade etmeyen yönleri bakıyordum."

Adam tekrar omuz silkti. "Onu mahkum etmek yeterince mantıklıydı."

"Evet ama artık savcının bile şüpheleri olmaya başladı. Oğlunuzun işi içinde olduğuna inanıyor. Ona karşı dava açmak isteyebilir. Slade ölümünden sonra temize çıkarılabilir. Eğer öyleyse, Stryker kesinlikle yeni bir hedef bulacaktır. Oğlunuz gerçekten yasal tehlike altında olabilir. Ama bu tehlikeyi azaltmaya yardımcı olabilirim. Ben deneyimli bir araştırmacıyım. Önemli bağlantıları var. Yapmaya çalıştığı her durumda zayıf noktaları, o bunu yapmadan önce keşfedebilirim. Hazır olabiliriz. Proaktif." Gurney hızlı konuşuyor, satacak saçmalıklardan başka hiçbir şeyi olmayan bir satıcının panik içindeki sesini elinden geldiğince kopyalıyordu.

Adam başını salladı. "Bu hazırlık... paraya mal olur mu?"

“Doğal olarak olurdu. . . masraflar. Zaman, çaba, kilit kişilerin bilgi paylaşımına teşvik edilmesi, belki de Stryker'ın özel hayatının araştırılması. Pek sevilmiyor. Onun ekibinden birisinin işbirliğini satın alabileceğime eminim.”

Adam başını sallamaya devam etti. "Yani oldukça fazla para."

“Fakat buna değecektir. Ciddi sonuçlardan kaçınmak için. Huzur için.”

Adam gülümsedi. "Huzur önemli"

"Kesinlikle!" diye bağırdı Gurney. "Huzur, bedeli ne olursa olsun değer."

“Belki de oğlumun büyük bir miras aldığını, dolayısıyla da yüklü miktarda paranın bulunduğu farkındasınızdır. Bunun farkında mısınız?”

"BEN . . . Evet . . . Bununla ilgili bir şeyler duydum."

“Yani, basitleştirmek gerekirse, oğlumun büyük bir tehlike altında olduğunu ve eğer sana yeterince para verirse onu koruyabileceğini söylüyorsun. Bu doğru mu?”

"Bence . . . bu . . . doğru."

"Oğlumu korumak benim için önemli."

"Elbette!"

“Onun için tehlike benim için de tehlikedir. Oğul babanın bir parçasıdır. Vücudumun bir kısmı, kol ya da bacak gibi. Bir oğlunu kaybetmek bir uzvunu kaybetmek demektir. Bir oğul budur. Eğer o bu değilse, o hiçbir şeydir. Anladın?”

"Bence de."

"Ona yönelik bir tehdidin benim için de bir tehdit olduğunu anlıyor musun?"

"Evet . . . Evet . . . Bunu görebiliyorum ama. . . Bilmediğim şey buraya neden bu şekilde getirildiğindir.”

"Yakında öğreneceksin. Bir hobiniz var mı Bay Gurney?"

"Üzgünüm?"

"Bir hobi. Yapmak için para aldığınız iş dışında keyif aldığınız bir şey."

"Yapmak için para aldığım işten keyif alıyorum."

"Ne kadara mal olursa olsun oğlumu korumak için mi?"

Gurney hiçbir şey söylemedi. Tehlikeli bir soruya güvenli bir cevap bulamayan bir adam gibi görünmeye çalıştı.

"Benim bir hobim var Bay Gurney. Bir tutku. Bunu sizinle paylaşmak istiyorum." Uzi'yi taşıyan adama döndü. "Victor, bileklerindeki ve ayak bileklerinden birindeki bağları kaldır, böylece daha fazla hareket özgürlüğüne sahip olsun."

Victor, Gurney'e doğru ilerleyerek kemerindeki çelik klipsten taktik bıçağını çıkardı. Önce ayak bileği bağlarını, sonra da Gurney'in bileklerini arkasında tutan bağları kesti. Kollarının aniden serbest kalması omuzlarına acı şokları yaydı. Bir an için, Valdez'le üzerinde anlaştıkları planın bir parçası olmamasına rağmen, Uzi'yi ele geçirme fikrine kapıldı ama başarı şansı yok denecek kadar küçük ve bıçak oldukça keskin görünüyordu. Ne kadar dayanılmaz olsa da, Garville polis arabasının arkasındaki uzun yolculuktan dolayı kasılan kaslarını gevşetmek için yavaşça omuzlarını döndürdü .

"Söyleyin bana Bay Gurney," dedi masanın arkasında oturan adam, "herpetariumun ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Tam olarak değil."

"Yılanların yaşadığı bir yer. Harika bir kelime, 'yılan'. Latince 'serpere' kelimesinden gelir. 'Sürünmek' anlamına geliyor."

Gurney adamın renkli gözlüklerine rağmen bakışlarında yeni bir heyecan görebiliyordu.

Valdez ilk kez yumuşak, tehditkar bir sesle konuştu. “Yılan kelimesi aynı zamanda kurnaz, hain, güven duyulan bir durumu istismar eden kişi anlamına da gelir. Merak ediyorum Bay Gurney, kurnaz mı yoksa hain biri misiniz?”

"Kesinlikle hayır. Kartlarımı masaya koymam gerektiğine inanıyorum. Saklayacak hiçbirşeyim yok. Asla yalan söylemem." Paniklemiş bir yalancı gibi görünmek için elinden geleni yapıyordu.

"İstedliğini elde etmek için asla gerçeği çarpıtmaz mısın?"

"HAYIR. Bu yalan söylemek olurdu. Ve yalancılardan nefret ediyorum."

“Ben de öyle Bay Gurney. Merak ediyorum, hiç güvendiğiniz bir pozisyonu istismar ettiniz mi?”

"Hayır asla! Ben bir ... değilim . . . bir gizlice. Gizlice yapılanlardan nefret ediyorum.

"Fakat sanırım sana olan güvenimi suiistimal etmek istiyorsun."

"Hayır, hayır, asla..."

"Kapa çenen! Bir daha sözümü kesersen, lanet dilini keserim, seni bok herif!"

Gurney şokla gözlerini kırptırdı. Korkmuş gibi davranmasına gerek yoktu. Valdez'in sesindeki ve gözlerindeki hayvani öfke patlaması fazlasıyla inandırıcıydı.

Valdez sözlerini babasınınki kadar ürpertici derecede sakın bir sesle sürdürdü. “Sanırım benden sadece para istiyorsun, oysa sadece gerçeği istiyormuş gibi davranıyorsun. Yasal tehlikede olduğumu söylüyorsun ama sana yeterince para veririm bu tehlike ortadan kaldırılabilir. Bu hukuki tehlikenin saçmalık olduğunu düşünüyorum ama para talebiniz gerçek.”

Gurney sessiz kaldı ve yüz ifadesinin korkuyu yansıtmamasına izin verdi.

Valdez, Gurney'in sessizliğine korkunç bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hâlâ vakit varken bana itirafta bulunman senin için iyi olur."

Gurney kekeledi, "Ben... . . Hiçbir şeyim yok . . . itiraf edecek bir şey yok."

Valdez omuz silkti. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Masanın arkasındaki adam, "Belki fikrini değiştirir. Victor, herpetaryumun ışıkları lütfen."

Muhafız beton duvardaki bir düğmeyi çevirdi ve odanın karşı tarafındaki camın arkasındaki alan aydınlandı. Gurney ona doğru döndüğünde kapalı bir ormana benzeyen bir yer gördü. Dikkati ilk önce tropik bitkilerin su damlacıklarıyla parıldayan sarkık yapraklarına çekildi. Sonra yemyeşil bitkilerden birinin altındaki karanlık toprakta bir hareket gözüne ilişti. Abanoz gözlü uzun, asit yeşili bir yılan, küçük ten rengi bir tavşanın bariz bir korku içinde seğirdiği muhafazanın bir köşesine doğru yavaşça süzülüyordu.

Masanın arkasındaki adam, "Çok yavaş bir şekilde bütün olarak yutacak" dedi. "Tavşanların çılgılık atabildiğini biliyor muydunuz?"

Gurney, kafası kesilmiş tavşanın Outback'te görüldüğü akşam Valdez'in kendisine bu rahatsız edici bilgiyi verdiğini çok net hatırlıyordu.

Dikkati muhafazanın diğer alanlarındaki hareketlere çekildi. Herhangi bir hayvanat bahçesinde gördüğünden çok daha fazla yılandan yalnızca birkaç metre uzaktaydı; her boy ve renkteki yılanlar, hareket ediyor, kıvrılıyor, açılıyor, başlarını kaldırıyor, titreyen dilleriyle havayı test ediyor.

Etkilendiğinizi görebiliyorum Bay Gurney. Ama en iyisi henüz gelmedi." Adam masanın orta çekmecesini açtı, garaj kapısı açacağı büyüklüğünde bir şey çıkardı ve onu herpetaryuma doğru işaret etti. Cam duvar tavandaki bir yarıktan kaybolana kadar yükselmeye başladı. Sıcak, nemli hava, odayı tatlı, çürümüş bir çürüme kokusuyla doldurdu.

Gurney artan bir endişeyle izlerken sıranın altından bitki damlayan devasa sarı bir yılan ortaya çıktı. Yaratık önce kapalı alanın toprağı boyunca, sonra da odanın zemininde ileri doğru süzüldü; devasa gövdesi uzun, gevşek, S şeklinde bir kavisle yavaşça ona doğru hareket ediyordu.

Masanın arkasındaki adam "Yeryüzünün en güzel hayvanı" dedi. Sesi, yılanın yaklaşması kadar rahatsız edici bir mırıltıya sahipti. "Sadece güzel değil aynı zamanda hassas. Kendini sana sarar ve bunu yaparken de dinliyordur. Kalp atışınızı dinliyorum. Etrafında sıkılaşıyor, kalbinin atışına odaklanıyor. Sana daha da sıkı sarılıyor. O kadar sıkı ki nefes alamıyorsun. Giderek daha da sıkılaşıyor, damarlarınızı, atardamarlarınızı eziyor. Kalp atışı kalmayana kadar daha da sıkı. Ta ki sadece sessizlik olana kadar. Öldüğünü bu şekilde biliyor. Kalbinin sessizliği seni ele verir. Bay Gurney'in kalbinizin durmasını dinleyen ve böylece öldüğünüzü anlayan bir yaratık olduğunu hayal edin. Böylece seni yutabilir."

Devasa yılan, sanki işarete yanıt vermiş gibi Gurney'in bağlı ayak bileğine ulaştı, ağırlığı ayağının üzerinden geçerken bacağına etrafına dolanmaya başladı. Ağırlığı da kırmızı gözleri kadar şok ediciydi. Çevresi neredeyse bir adamın uyluğu kadardı.

"Benden ne istiyorsun?" diye haykırdı Gurney, kolaylıkla taşlaşmış gibi görünmeyi başararak.

Hiçbir şey yok Bay Gurney. Hiçbir şey."

"Bu çılgınca! Sana zarar verecek hiçbir şey yapmadım. Hiç bir şey!"

"Bunu duyduğuma sevindim."

Yaratık Gurney'in bacağına dolanıp yükseldikçe ağırlığı dengesini etkilemeye başladı. Dik kalmak için umutsuz bir çaba harcayarak sendelerken, ıslak yaprakların altından çıkan, ilkinden daha büyük ikinci bir yılan gördü. Ona doğru hareket ederken, onu zaten elinde tutan kişi bacağına üzerine çıkmış ve kalçalarının çevresine sarılıyordu. Valdez'in babası ve Uzi'nin defans oyuncusu Valdez ile yüzleşmek için kendini çevirdi.

"Ne istersen alabilirsin! Sadece adını söyle!"

Valdez'in babası ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve sırtarak gülümsedi. "İçiniz rahat olsun Bay Gurney. Bu kadar. Sadece huzur."

Gurney'in onu durdurmak için gösterdiği yoğun çabaya rağmen yılan onun orta kısmına sarılıyor ve daha yükseğe çıkıyordu. Valdez, Gurney'e memnuniyet ve nefret karışımı bir ifadeyle bakıyordu. Babasına doğru eğildi ve Gurney'in duyamayacağı bir şeyler söyledi. Babası, masanın orta çekmecesini açıp Valdez'e 9 mm'lik bir Sig Sauer vermeden önce uzun bir dakika daha izlemeye devam etti.

Valdez'le birlikte tasarladıkları planın başarısız olacağından korkmaya başlayan Gurney, Tanrıya şükür, diye düşündü. Ancak en sonunda asıl hedefe ulaşıldı. Valdez silahlıydı ve hiçbir şeyden haberi olmayan babasıyla ve Uzi'li adamla baş edebilirdi.

Ama bunu yapmak yerine masanın arkasından çıktı ve hain bir gülümsemeyle Gurney'den birkaç metre uzaktaki bir noktaya doğru yürüdü. Namlu Gurney'in kalbiyle aynı hizaya gelene kadar kaya gibi sağlam eliyle tabancayı yavaşça kaldırdı.

Gurney, zihni hayatının en büyük ve son hatasının Emma Martin'in Valdez hakkındaki fikrine güvenmek olduğu yönündeki korkunç, umutsuz sonuçla dolarken yüzünden kanın çekildiğini hissedebiliyordu.

Valdez tetiği çekti.

Beton odadan çıkan namlu sesi sağır ediciydi.

G URNEY silah sesi karşısında şoka uğradı . Ama o şaşkın ve kafası karışmış halde ayakta kaldı.

Valdez ona baktı, ne olduğunu anlamamış gibi görünüyordu. Tabancaya baktı, sonra kızgın ve şaşkın bir bakışla babasına döndü.

"Neler oluyor?"

Adam tabancayı işaret etti. "Onu bana getir."

Valdez masaya doğru yürüdü ve masayı teslim etti.

Babası dergiyi çıkardı, masanın çekmecesinden yenisini yerleştirdi ve silahı Valdez'e geri verdi.

"Tekrar deneyin."

Valdez, Gurney'in önündeki konumuna geri döndü ve tekrar kalbine nişan aldı. Bu kez sadist bir gülümseme yerine Gurney'e hafifçe başını salladı, sonra hızla masaya doğru döndü ve hızlı bir dizi ateş ederek gardiyanı Uzi ile duvara, babasını da sandalyesine dayayıp ters çevirdi. zemin.

Tekrar Gurney'e döndü, dev yılanın kafasına yakın mesafeden bir atış yaparak yarısını havaya uçurdu ve Gurney'in ayak bileği desteğine de bir atış yaparak onu kesti. Sig'i Gurney'e verdi. "On yedi atışlık şarjör, on tane kaldı, onlara ihtiyacın olacak."

Masanın arkasına sıçradı ve Uzi'yi muhafızın vücudundan yakaladı; arka duvardaki kapı ardına kadar açıldı ve Uzi'yi sallayan başka bir muhafız odaya daldı.

Açık kapının ötesinde artık açığa çıkan koridorda üçüncü bir koruma belirlediğinde Gurney ona iki orta toplu atışla vurdu. İki el daha ateş etti ve adam sert bir şekilde yere düştü.

Kısmen kafası olmayan yılanın ağır halkaları Gurney'in karnının etrafında gevşeyip yere doğru inerek onlardan kurtulmayı mümkün kılıyordu. Kendisine doğru sürekli hareket eden piton benzeri daha büyük yilandan uzaklaştı ve Sig'i onun başına doğrulttu.

"Durmak!" diye bağırdı Valdez. "Onu canlı bırakın!"

Bu Gurney'e mantıklı gelmiyordu ama nedenini soracak vakti yoktu. Savaş teçhizatı giymiş iri yapılı bir adam koridorda belirdi ve iki elinde birer Uzi ile açık kapıya doğru ilerliyordu. Gurney yere daldı. İki Uzi aynı anda ateş etmeye başladı, mermiler Gurney'in vücudundan birkaç santim uzaktaki ahşap masayı delip geçiyordu.

"Marko!" diye bağırdı Valdez. "Tanrı aşkına, burada benim!"

Adam ateş etmeyi bıraktı ama Uzi'leri açık kapıya doğrulttu. "Elinizdeki silahı bırakın, ellerinizi başınızın üzerine koyun ve sizi görebileceğim bir yere çıkın."

Valdez sakinleştirici bir sesle, "Tamam Marko, sakın ol" dedi. Daha sonra kapının çerçevesine uzanıp koridora defalarca ateş etti.

Bir dakika sonra Marko adındaki adam sırtüstü yatıyordu, boğazından kan fışkırıyordu ve kasılan parmaklarındaki Uziler tavana ateş ediyordu.

"Daha kaç koruma var?" diye sordu Gurney titreyerek ayağa kalkarak.

"Üç tane daha. Hepsi üst katta. Neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Yardım çağrıları yapmak. Belki on dakikamız var. Ben bir şeyle ilgilenirken koridora göz kulak ol."

Valdez, yakaladığı Uzi'yi masanın üzerine koydu ve babasının cesedini odanın ortasına sürükledi. Gözlüğünün renkli camlarından biri kırılmıştı. Göz çukurundan beton zemine kan sızıyordu. Baş yavaş yavaş ilerleyen pitona iki metreden yakındı.

"Tanrım," diye mırıldandı Gurney.

"Birçok insana bunu yaptı. Bu onun sana yapacağı şeydi. Bu adalettir. Üzgünüm sadece başına ne geleceğini göreceğ kadar bilinçli değil. Şimdi çabuk gel. Merdivenleri izleyecekler. Asansörle yukarı çıkıyoruz."

"Tuş takımının kodunu biliyor musun?"

“Yukarı çıkmak için gerekli değil, sadece aşağı inmek için gerekli.”

Asansöre bindiler, Valdez metal duvardaki düğmeye bastı ve yukarı çıkmaya başladılar.

Uzi'sini atış pozisyonunda tutan Valdez, "Hazır olun" dedi ve asansör kapısını hedef aldı.

Gurney Sig Sauer'daki dergiyi kontrol etti ve benzer bir duruş sergiledi.

Asansör durduğunda ve kapı açıldığında kendilerini silahlarını boş bir koridora doğrultmuş halde buldular. Valdez garaja giden yolu gösterdi. Kapı açıldı, floresan ışıklar yanıyordu ve Garville polis arabası gitmişti. İlk olarak Valdez girdi , Uzi inci grisi Range Rover'ı hedef aldı. Gurney sağında bir pozisyon aldı.

Valdez duvardaki küçük metal dolabı işaret etti. "Şunu aç ve elektronik anahtarı çıkar."

Gurney öyle yaptı.

“Şimdi Kilit Açma düğmesine basın.”

Gurney bunu yaptı ve Range Rover'dan mekanik bir tıklama sesi duydu.

"Ben içeriyi kontrol ederken beni koruyun" dedi Valdez.

Ön yolcu kapısına gitti, kapıyı hızla açtı, geri adım attı ve aynısını arka yolcu kapısı için yapmaya devam etti.

"Temizlemek. Şimdi bagaj bölmesinde.”

Valdez aracın arkasına doğru ilerledi ve Gurney kendi konumunu ayarladı.

“Uzaktan kumandada bagaj kapağı düğmesi var. Bas.”

Gurney öyle yaptı.

Bagaj kapısı açılmaya başladı.

Bir saniye sonra Valdez geriye doğru sendeledi, Uzi'yi düşürdü ve bir çığlık attı.

Yükselen bagaj kapağının altından uzun, ince, mor bir yılan uçarak çıkmış ve Valdez'in boynuna dolanıyordu.

Gurney koşarak yaklaşırken siyah giyimli, çılgın bakışlı bir kadın aracın arkasından atladı, dişlerini göstererek tısladı ve düşen Uzi'yi yakaladı.

Ellerini tuttu ve ona doğru dönmeye başladı.

"Bırak!" diye bağırdı Gurney.

Ancak Uzi'nin namlusu yükseliyordu. Bir saniyeden kısa sürede üç kez ateş etti. 9 mm'lik mermiler onu beton zemine çarptı.

"Öldürün bu lanet şeyi!" Yılanı boğazından çıkarmaya çalışırken Valdez'in sözleri hırıltılı, boğucu bir hızla çıktı.

Gurney yaklaştı, dikkatlice nişan aldı ve yılanın kafasını uçurdu.

Yerdeki cesede baktı; ayak bileklerine kelepçe takan kemikli küçük kadının bedenine. Elbisesinden kan yavaş yavaş garaj zeminine yayılıyordu.

Dev pitonun diğer beton zeminden amansız ve aç bir şekilde Engerek'in başına doğru ilerlediğini hayal etti.

Bitmişti.

Yorgunluk zihnini boşalttı.

Kalbinin düzenli atışından başka hiçbir şeyin farkında değildi.

Sonsöz

KISA BİR TARTIŞMADAN SONRA V ALDEZ VE GURNEY locaya dönme konusunda anlaştılar. Valdez Range Rover'ı sürerken şafak vakti geldiler. Gurney, fiziksel ve zihinsel yorgunlukla, sırtında ve boynunda büyük bir ağrıyla yatmadan önce, kendisini yiyip bitiren soruyu sordu.

"Beni vurman için sana verdiği silahta kurusıkı olduğunu nasıl bildin?"

"Nasıl kullanacağımdan kesinlikle emin olana kadar bana asla canlı bir silah vermeyeceğini biliyordum."

ERTESİ GÜN Valdez, Sonny Lerman cinayetinin genel tabloya nasıl uyduğunu sordu. Gurney, kendi soruşturmasının, sigorta ödemesini kaybetme düşüncesiyle genç adamı çok kızdırmış olabileceğini ve kendi isteğiyle Valdez'in biyolojik babasına giderek baş belası soruşturmacının ortadan kaldırılmasını istediğini öne sürdü.

"Ama" dedi Gurney, "muhtemelen Sonny'yi en az benim kadar baş belası olarak görüyordu, bu yüzden Lenny'nin cinayetini Ziko'ya yıktığı gibi, Sonny'nin cinayetini de bana yıkarak ikimizden de kurtulmaya çalıştı. Charlene Vesco'nun öldürülmesinden pek emin değilim. Benim tahminime göre kuzeni Dominick'in vurulması onu o kadar sarsmıştı ki, Dominick onun güvenilirliğinden şüphe duymuş ve daha fazla endişelenmemek için onu öldürmüştü."

GÜN ilerledikçe Gurney, önceki akşam yaşanan kan gölüne ilişkin haberlerde garip bir şekilde hiçbir şeyin yer almamasından bahsetti . "Her yerde ölümcül yılanlar, cesetler ve kurşun kovanları varken, burası son yılların en sansasyonel şehir dışındaki suç mahalli olmalı."

Valdez başını salladı. "Haberlerde yer almayacak. Bu konuda hiçbir şey bilinmeyecek."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Yani, yalnızca silah sesleri. . ."

"Silah sesleri duyulmadı. Babam yıllar önce evi ses geçirmez hale getirmişti. Dışarıda kimsenin duymasını istemediği birçok ses vardı."

Aklına gelen görüntüler Gurney'in uzun bir süre sessiz kalmasına neden oldu.

"Peki cesetler, kahrolası karışıklık... bunların hepsi orada mı kalacak?"

Valdez omuz silkti. "Onunla iletişime geçemedikleri zaman babamın hizmetlerine güvenen insanlar bir şeyler olduğunu anlayacaklar. Temizlikçiler gelecek. Özel durumlarla uğraşan profesyoneller. Sorun yaratan her şey ortadan kalkacak. Bir gün ev satılacak. Onunla hiçbir bağlantımız olmayacak."

Gurney, "Siyah elbiseli kadın" dedi. "Kimdi o?"

"Serena. Onun kızkardeşi." Valdez'in gergin ses tonu ilişkide bir şeylerin hasta olduğunu ima ediyordu.

Gurney bunun peşinden gitmek için hiçbir neden göremedi.

"Sana fırlattığı mor yılan hakkında ne biliyorsun?"

"Bu onun en sevdiği şeydi. En nadir ve en ölümcül olanıdır. Vücudunun her yerine yayılmasına izin veriyordu. Bunu görmek hiç de rahat bir şey değildi."

O GECE, GURNEY bilgisayarının başına geçip yemek masasının başına oturdu ve sadece kahrolası son kısmı atlayarak vakanın ayrıntılı bir anlatımını hazırladı ve bunu Cam Stryker'a e-postayla gönderdi. Gerçeğin en azından bu kadarını ona borçlu olduğunu hissediyordu.

Onunla olan ilişkisinin, karşılıklı garantili yıkım kavramına dayalı olarak huzursuz bir dengeye ulaştığına inanıyordu. Şiddetli sonu da dahil olmak üzere hikayenin tamamını açıklarsa, Slade davasındaki savaşı kazanabilir, hatta belki de Stryker'ın kariyerine son verebilir. Ancak kendisinin bu kan dökme olayına katılması onu maliyetli ve tehlikeli bir hukuki kabusa sürükleyecekti ve sırf Stryker'inkini yok etmek için kendi hayatını feda etmeye hazır değildi.

Ayrıca vaka anlatımını özel e-posta hesabından Kyra Barstow'a yardımlarından dolayı teşekkür eden bir kapak notuyla birlikte gönderdi.

Her iki kadından da herhangi bir yanıt alamadı ve beklemiyordu.

V ALDEZ, G URNEY'e locayı süresiz olarak kullanma teklifinde bulundu.

“İstediğin kadar kal; bir hafta, bir ay, bir yıl. Burayı eviniz yapın. Emma'ya dönmeliyim. Kendi adıma hayal kırıklığına uğradım. Öldürmek benim için çok kolaydı. Bir zamanlar olduğum kişi olmayı çok kolay buldum.

"Gerekeni yaptın. İkimizi de kurtardın."

"Beni rahatsız eden yaptıklarım değil. Bana böyle hissettirdi. Bana intikam heyecanı yaşattı. Emma, bir düşmanın kanından heyecanlanmanın hastalık olduğunu söylüyor."

VALDEZ'İN YORUMLARI Gurney'i olayların gidişatına ilişkin kendi duygularını incelemeye teşvik etti; tuhaf bir şekilde karışık duygular. Bir yandan olayı tam olarak anlamıştı. Bütün parçaları bir araya getirmeyi başarmıştı. Gizem çözülmüştü. Kariyerinde yüzlerce kez yaptığı gibi bunu da çözmüştü.

Ancak geriye başka tür bir soru kaldı.

Nihai çözümü neden Valdez'in kucağına bırakmıştı?

Eğer kusursuz anlatım gerçekten onun hedefiyse, neden bunu kamuoyuna açıklamamış, bunu ilgili tüm kolluk kuvvetlerine ve medyaya ifşa etmemişti? Neden tüm bunların arkasındaki adama doğrudan erişmesini sağlayacak motivasyona sahip tek kişiye bunu sessizce götürmüştü ?

Bazen yüzleşme bulmacanın eksik parçalarını doldurabilirdi ama burada durum böyle değildi. Valdez'in Viper'a giden bir yol olduğunu bildiğinden Valdez'e açıklamadan önce parçaları zaten bir araya getirmişti. Bu koşullar altında yüzleşmenin tek bir nedeni olabilir.

Ölümcül bir savaş arzusu.

Kim olduğu konusunda kendini mi kandırıyordu? Kendi kendine Sherlock Holmes'un soyundan geldiğini mi söylüyordu, tutkulu suçun karmaşık dünyasına mantık mı uyguluyordu -gerçeğin peşinde olan rasyonel bir zihin- ama aslında peşinde olduğu şey gerçeğin değil, zaferin miydi? Görünüşe göre zafer ne pahasına olursa olsun. Başkalarının hayatları pahasına. Kendi evliliği pahasına. Zafer için feda etmeyeceği bir şey var mıydı?

Belki de o, beyinsel çözümlerin Holmes'u değil, baş düşmanı Moriarty ile Reichenbach Şelalesi'nde ölümüne bir mücadeleye giren Holmes'du.

Bir sabah Gurney kahvaltı yaparken Kyle telefon ederek Kim Corazon'dan ayrıldığını ve sonunda tüm bu çekici enerjinin altındaki soğuk ve çıkarıcı kalbi gördüğünü duyurdu. RAM röportajında Gurney'in cinayet işleyebileceğini öne sürmek onun hırsına dair son çirkin bakış açısını sağladı.

Kyle, “Slade davasıyla ilgili ima ve varsayımlarla dolu bir kitabı bitirmeye çabalıyor” dedi ve “korkunç Şükran Günü olayını potansiyel yayıncılara satış noktası olarak kullanıyor. Bunun seni, Madeleine'i veya başkasını nasıl etkileyeceği umrunda değil. Onun için önemli olan tek şey onun çürümüş küçük kariyeri.”

GURNEY Hardwick'i sormak için her akşam hastaneyi arıyordu ama cevap hep aynıydı.

Birçok kez Esti'ye ne kadar üzgün olduğunu söylemek için Dillweed'e gitmeyi düşündü ama her seferinde bunu yapmamaya karar verdi, amacının bencilce olduğundan şüpheleniyordu; onun korku yükünü paylaşmak yerine Esti'nin ona olan düşmanlığını azaltmaktı. ve üzüntü.

Beyin Sarsıntısı Sonrası Belirtiler çok az sebep veya neden ile gelip gitmeye devam ediyordu. Hiç sorun yaşamadan şömineye kucak dolusu odun taşıyabilir, sonra yumurtayı çırparken bir baş dönmesi ya da bıçak gibi saplanan bir baş ağrısıyla sarsılabilirdi.

iki kez gördü , hep aynıydı, onu hep gözyaşlarına boğuyordu.

Güneşli bir günde oyun alanına giderken.

Danny onun önünde yürüyordu.

Kaldırımında bir güvercini takip etmek.

Kendisi sadece kısmen mevcut.

Üzerinde çalıştığı bir cinayet davasında bir değişiklik düşünüyordu.

Parlak bir fikir, olası bir çözüm dikkati dağıttı.

Güvercin kaldırımdan sokağa adım atıyor.

Danny güvercini takip ediyor.

Mide bulandırıcı, kalp durduran vuruş.

Danny'nin bedeni havaya fırladı, kaldırıma çarptı ve yuvarlandı.

Yuvarlamak.

Kırmızı BMW hızla uzaklaşıyor.

Bir köşede çığlık atıyor.

Gitmiş.

Bazen hayatının yapısının çöktüğüne, tüm referans noktalarının kaybolduğuna, kalıcı olduğunu hayal ettiği her şeyin buharlaştığına dair karşı konulmaz bir duyguya kapılıyordu . Bir sabah yemek odasının penceresinden dışarı bakıyordu, kıvrılmış bir yaprağın buzlu yüzey üzerinde düzensiz bir şekilde bir o yana bir bu yana uçuşmasını izliyordu. İlk başta bunu kendisi gibi küçük, sakat bir yaratıkla karıştırdı.

BİRKAÇ KEZ Fransiskan Tapınağı'na gitmeyi ve bir amaç duygusunu yeniden kazanmak için gönüllü olmayı düşünmüştü ama bunu asla başaramamıştı. Ve gelip giden sadece köpek gezdirme fikri değildi. Ne zaman bir şey yapmayı düşünse, yapmamak için bir neden düşünürdü.

Tek istisna, iki hafta boyunca kulübede kaldıktan sonra meydana geldi. Walnut Crossing'e gidip evi kontrol etmesi ve Madeleine ile konuşması gerektiği fikri aklına geldi. Ona ne söyleyeceğinden emin değildi. Belki yolculuk sırasında aklına doğru kelimeler gelebilirdi. Aslında aklına hiçbir şey gelmemişti. Ne zaman düşünmeye çalışsa konsantrasyonu dağılıyor. Sanki aklı ulaşamayacağı bir yere kaymış gibiydi.

Walnut Crossing'e yaklaştıkça yolculuk daha da anlamsız gelmeye başladı. Belki de doğrudan kamp alanına gitmesi, çadırı kaldırması, her şeyi arabasına götürmesi ve kulübeye geri dönmesi gerektiğini düşündü. Ancak onu kamp alanı tepesinin arkasına getirecek olan sapağı kullanmak yerine, tepeyi kendi mülküne götüren kasaba yoluna giden ilçe yolunda kaldı. Gözlemcilerin gitmiş olacağı hissine kapılmıştı ve haklıydı.

Alçak meradan geçip kuşkonmaz tarlasının yanına park etti. Etrafındaki her şey tanımlayamadığı bir şekilde değişmiş gibi hissetti. Arabadan indi ve soğuk Aralık havasını soludu. Madeleine'in arabası orada değildi ve evde hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Kümes ve alpaka barakasının etrafındaki çitler tamamlanmış ve mera alanının en az yarım dönümünü çevrelemişti.

Kulübeye doğru yürürken alçak bir uğultu, neredeyse insan sesi duydu. Yaklaştığında sesin kulübeden değil, arkasından geldiğini fark etti. Kulübenin etrafındaki çiti takip etti ve ses çıkaran yaratıklarla yüz yüze geldi.

İkiz alpakalar açık bir saman balyasının yanında durmuş ona bakıyorlardı. Onların gözlerinde huzur ve tatmin duygusunun yanı sıra nazik bir meraka benzeyen bir ifade gördü.

Madeleine'in şu anda hissettiği şeyin bu olup olmadığını merak etti; onun yanında hiç hissetmediği bir huzur ve memnuniyet.

Dondurucu bir rüzgar, kar şeytanlarının mera boyunca dönmesine neden oldu. Kim olduğunu, nereye ait olduğunu ve neden bu kadar kaybolmuş hissettiğini anlamaya kararlı olarak arabasına çekildi, kasaba yolundan aşağı doğru ilerledi ve kuzeye, kulübeye geri döndü.

Orijinal çeviri olmayıp; Bilgi amaçlı olarak
sunulmuştur.